THE LOST LANGUAGE OF SYMBOLISM

VOLUME II

AN INQUIRY INTO THE ORIGIN OF CERTAIN LETTERS, WORDS, NAMES, FAIRY-TALES, FOLKLORE AND MYTHOLOGIES

HAROLD BAYLEY

LIMBAJUL PIERDUT AL SIMBOLISMULUI

O ANCHETĂ ASUPRA ORIGINII UNOR LITERE, CUVINTE, NUME, BASME, FOLCLOR ȘI MITOLOGII

de
HAROLD BAYLEY

vol. II

"*Mintea engleză, care nu este ușor de influențat de retorică, se mișcă liber sub presiunea faptelor*".

E. B. Tylor

"*Cineva poate, pentru un moment, să trezească interesul printr-o nouă ipoteză, dar numai prin acumularea de fapte opinia publică este influențată în mod perceptibil în cele din urmă*".

Walter Johnson

CAPITOLUL XIV

GEMENII CEREȘTI

"*Unul rămâne, cei mulți se schimbă și trec*".
Shelley.

"*Unul este singur și rămâne mereu așa*".
Vechiul cântec popular englezesc.

Anticii obișnuiau să-l privească pe Marele Spirit sub aspectul dual al Gemenilor sau, așa cum erau numiți în sanscrită, Ahans sau Asvins. În Egipt, ca și în alte părți, dualismul palpabil al Naturii - Masculin și Feminin, Ziua și Noaptea, Dimineața și Seara, Vara și Iarna, Soarele și Luna, Lumina și Întunericul, Cerul și Pământul - era tipizat ca o Ființă dublă. "În majoritatea imnurilor [egiptene]", spune De Rouge, "întâlnim această idee a Ființei duble care se generează pe sine, a Sufletului în doi Gemeni - pentru a semnifica două Persoane care nu vor fi niciodată separate".[1]

Nenumăratele forme sub care a fost tipizată dualitatea Unului pot fi judecate din următoarea invocație vedică :

> "*Ca și cele două pietre pe care le suni pentru același obiect. Sunteți ca doi șoimi care se grăbesc spre un copac cu un cuib; ca doi preoți care își recită rugăciunile la un sacrificiu ; ca cei doi mesageri ai unui clan chemați în multe locuri.*
>
> *"Venind devreme, ca doi eroi pe carele lor, ca două capre gemene, veniți la cel care v-a ales ; ca două femei, frumoase la trup ; ca soț și soție, înțelepți printre semenii lor.*
>
> *"Ca două coarne, veniți primii spre noi ; ca două copite, grăbiți repede ; ca două păsări, voi, cei luminoși, în fiecare zi, veniți aici, ca doi căruțași, o, voi, cei puternici !*
>
> *"Ca două corăbii, duceți-ne dincolo ; ca două juguri, ca doi boi ai unei roți, ca două spițe, ca două fiare ; ca doi câini care nu ne rănesc membrele ; ca două armuri, protejați-ne de distrugere.*
>
> *"Ca două vânturi, ca două râuri, mișcarea voastră este veșnică ; ca doi ochi, veniți cu privirea voastră spre noi ! Ca două mâini, cele mai folositoare trupului ; ca două picioare, condu-ne spre bogăție.*
>
> *"Ca două buze, vorbind cu dulceață gurii ; ca doi sâni, hrănește-ne ca să putem trăi. Ca două nări, ca niște gardieni ai trupului ; ca două urechi, fiți înclinați să ne ascultați.*
>
> *"Ca două mâini, ținând împreună puterea noastră ; ca cerul și pământul, conduceți împreună norii. O, Asvins, ascute aceste cântece care tânjesc după tine, așa cum se ascute o sabie cu o piatră de ascuțit*".[2]

Cei doi ochi ai Ochelarilor (ilustrați ante, p. 22) au fost probabil înțeleși pentru a desemna Iubirea și respectiv Cunoașterea, dar înainte de inventarea ochelarilor, roțile sau cercurile gemene erau considerate ca un simbol al Divinității. Exemplele acestei embleme, reproduse în continuare, sunt clasificate de Mons. Briquet ca "mașini, care sau pluguri".

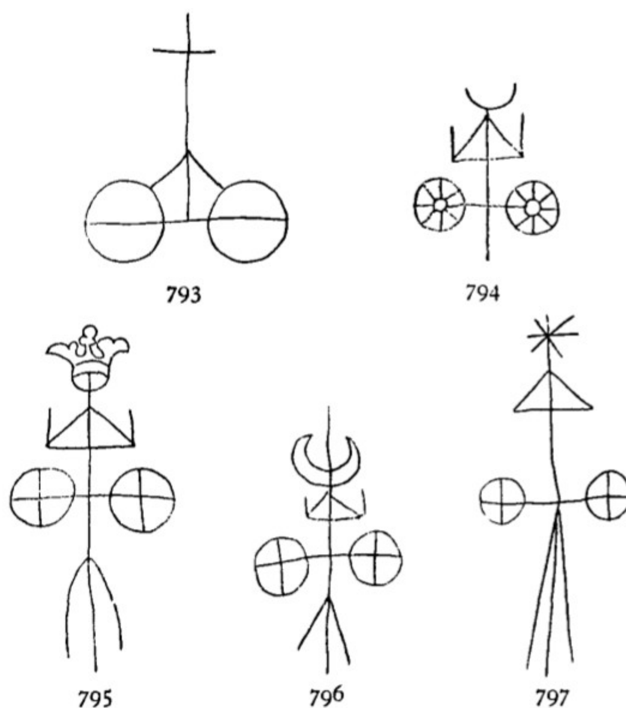
Din unele dintre ele coboară cele trei raze obișnuite și toate reprezintă, fără îndoială, carul solar, "Marele Vehicul" al budismului ezoteric.

Dr. Inman, referindu-se la un ornament cu două cercuri neînțelese, care se găsește frecvent pe pietrele sculptate din Scoția, scrie: "Se vorbește despre el ca despre "ornamentul ochelarilor" și

---

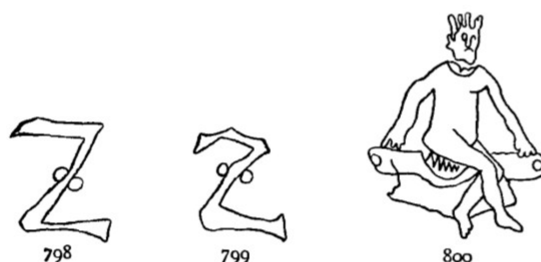
1 *Hibbert Lectures,* 1879, p. 90.
2 Citat în *Science of Language*, Max Muller, p. 540.

este asociat în mod obișnuit cu o altă figură care seamănă foarte mult cu litera **Z**. Este foarte natural pentru cel care cercetează să asocieze cercurile gemene cu Soarele și Pământul sau cu Soarele și Luna.

Pe un monument scoțian, cercurile reprezintă roți și probabil că ele indică carul solar. Până în prezent, nu am reușit să întâlnesc **Z** și "ornamentul cu ochelari" decât o singură dată în afara Scoției; apare pe o piatră prețioasă gnostică. În aceasta vedem într-un cartuș de șarpe două figuri **Z**, fiecare având liniuța descendentă traversată de o linie orizontală, ambele capete terminându-se într-un cerc; alături de ele se află o stea cu șase raze, fiecare rază terminându-se într-un cerc. Nu pot oferi nicio explicație satisfăcătoare pentru această emblemă".[3]

În semnele de hârtie anexate, litera Z este asociată, ca și pe monumentele scoțiene, cu două cercuri. În fig. 800, acestea apar sub figura lui Zeus, Tatăl Atotputernic, care este reprezentat stând pe un zigzag cu cinci raze, pe o creastă sau pe un cocostârc.

Părul acestei figuri așezate este înfățișat ca un foc cvadruplu ; în daneză, ***four*** înseamnă foc, iar cuvântul *four*[4] este aparent identic cu foc. Cifra romană 4 - simbol al Focului divin - este litera indiană *ch*, inițiala lui *chatur*, cuvântul sanscrit pentru *four* (patru). *Chatur* se rezolvă în *cha t ur*, "Focul veșnic strălucitor". În persană, *patru* este *chehar*; în bretonă este *puar*, " Tatăl Focului" sau *peder*, "Tatăl Focului strălucitor". În lituaniană pentru *patru* este *peturi*, care poate fi echivalat cu *pater*, iar în greacă este *tetras*[5] sau *tettares*. Cele patru sacre sau *tetraktis* reprezentau la pitagoreici Divinitatea Supremă, iar acest simbolism este probabil responsabil pentru numele Numărului. Mexicanul pentru patru era *can*, iar *caan* însemna *cer*. *Kan*, adică **ak an**, "cel mare", era titlul mexican pentru Ființa căreia Creatorul îi încredințase de la început păstrarea stâlpului care susținea

3 *Ancient Pagan and Modern Christian Symbolism*, p. 59.
4 În *far*-thing devine *far*.
5

Cerul - de aceea **kan** însemna și *galben*, culoarea focului, iar **kin** însemna "cel care dă viață, cel care susține viața, Dumnezeul"[6]. **Khen** însemna în egipteană "bun"; **kin** însemna în celtică "bun" - de unde, fără îndoială, adjectivul nostru **kind** și cuvântul **kine**, termen generic pentru bovine. În irlandeză, **Kean** înseamnă vast.

Poeții au pretins că Zeus, sub forma unei lebede, a iubit o fecioară pe nume Leda, care a dat naștere unui ou - de unde au ieșit gemenii Castor și Pollux. Acești frați binefăcători, cu sprâncene de stele, cunoscuți de greci sub numele de Dioscuri, sunt în general reprezentați ca fiind călare pe cai albi, iar reputația lor este exprimată prin binecunoscutele versuri ale lui Macaulay :

"*Se întoarce șeful în triumf,*
Care, în ora de luptă,
A văzut pe marele frate geamăn
În harnașament la dreapta lui.
În siguranță vine corabia spre port
Prin valuri și prin vânturi,
Dacă o dată ce marii frați gemeni
Stau strălucind pe pânze."

Numele Leda poate fi asociat cu Lada, eroina unei versiuni slave a Cenușăresei, intitulată "Prințesa cu stea de aur pe frunte".[7] Potrivit unei versiuni a Cenușăresei, ea devine mama unui băiat și a unei fete gemene, fata având, ca și Dioscurii, o stea pe frunte.[8] Din "partea frumoasă și nepătată a lui Psyche s-au născut doi gemeni fericiți".[9] Despre Mireasa regelui Solomon, poetul spune : "Cei doi sâni ai tăi sunt ca doi pui de căprioară gemeni, care pasc printre crini"[10], iar dinții Miresei sunt asemuiți de două ori cu "o turmă de oi care urcă de la spălătorie, din care fiecare naște gemeni și nu este nici una stearpă printre ele".[11] Ambele albe (spălate?) erau ofranda specială a Dioscurilor, care erau simbolizate nu numai prin cercuri gemene, ci și prin heruvimii gemeni[12] care sunt o caracteristică atât de familiară a ornamentului renascentist.

801

802

În fig. 801, acești doi copii înfloresc de o parte și de alta a părintelui lor, Pasărea de lumină,

6 Le Plongeon, *Queen Moo,* 93.
7 *Cinderella,* p. 418.
8 Bulfinch, *Age of Fable,* p. 96.
9 *Ibid.,* p. 281.
10 IV. 5
11 VI. 6; IV. 2
12 Cuvântul *heruvim* = Choreb, un nume alternativ al Muntelui Sinai.

iar în fig. 802, asociați cu caii lor albi, ei susțin Lebăda Ledei. Fabula cu cântecul fermecător al Lebedei care cântă la moarte a avut probabil o bază simbolică similară cu cea a respirației seducătoare a Panterei.

Vechiul irlandez pentru lebădă era **geis**, care este înrudit cu *gâsca*, iar ca simbol, lebăda și gâsca erau fără îndoială echivalente.

803

În fig. 803, Gemenii sunt reprezentați în timp ce cântă la fluiere de o parte și de alta a Vasului Abundenței, iar în fig. 804 ei apar "ca niște capre gemene" cu Pan, Marele Trunchi sau Trunchiul. Cuvântul *Torso* reapare în toponimul *Thurso*. La nord de Thurso se află insula Orkney numită Pomona, "unicul Tată", iar principalul oraș de pe Pomona se numește Op. La nord de Pomona, cuvânt care în latină înseamnă măr[13], se află o mică insulă numită Papa Westray - o formă extinsă a lui Pappus, unul dintre numele lui Jupiter.

804

În Insulele Shetland este Papa Stour, adică Tatăl Steer, "Steer of Day".

---

13 Rădăcina mărului din toponimele englezești Appleby, Apple-Cross, Appledram, Appleton etc. poate fi adesea asimilată cu Apollo. În parohia GODSHILL, Isle of Wight, se află un APPLEDURWELL, cunoscut alternativ ca Appuldurcomb. A se compara cu numele de familie Appold.

Thurso, un nume înrudit cu cuvântul grecesc *thyrsus*, care înseamnă tulpină, ramură sau creangă, este înrudit filologic cu Thirsk, în Yorkshire, care este dominat de un deal numit Great Haw și de un altul numit Simon Seat, o eminență evident comparabilă cu Simons Yat, pe râul Wye.

Thirsk este situat pe râul Codbeck, un afluent al râului Swale, iar în limba gaelică, balenă se spune **ork**. Pe vremuri, râul Ouse, care trece prin York, era cunoscut sub numele de Eure sau Yore, iar York a fost inițial Yurewick sau Yorick. Există mai multe râuri cu numele Yar în Anglia; Yora este un râu din Georgia; iar orașul Axminster se află pe râul Yarty. Marele râu asiatic Oxus a fost numit alternativ Araxes ; în ebraică **iar** este un termen generic pentru râu, iar silabele însemnau în mod fundamental "Focul sau Lumina Veșnică". Cele mai multe râuri, mari sau mici, au fost considerate cândva sacre ca simboluri ale Soarelui dătător de viață, și prin utilizarea frecventă a devenit *iar, ock, exe, usk, isis, ysel* etc., termeni generici pentru râu.

Prețuirea sfântă în care erau ținute râurile odinioară poate fi apreciată din imnurile păstrate pentru Nil, în care egiptenii își exprimă adorația practic în aceiași termeni pe care îi foloseau pentru venerarea Soarelui. Printre alte invocații, Nilul este salutat ca fiind "un balsam vindecător pentru întreaga omenire". "*El strălucește atunci când iese din întuneric pentru a face ca turmele sale să prospere. Forța lui este cea care dă existență tuturor lucrurilor ; nimic nu rămâne ascuns de el . . . El face ca toți slujitorii săi să existe. . . . Slavă ție, Nilule, care te manifești peste acest pământ și vii să dai viață Egiptului*."

Potrivit lui Edmunds, râul Teign își trage numele de la Tan, "focul sacru al druizilor"[14], iar nomenclatura religioasă este în alte părți foarte general regăsibilă în numele râurilor.

În Egipt se vorbea despre Gemeni ca despre doi lei ale căror faze solare constituiau Ziua și Noaptea. Osiris era intitulat "Domnul celor doi lei", iar discul solar solitar era supranumit "Leul celor doi lei". Aten, Soarele, poate fi asimilat lui Wotan sau Odin din Wednesday și Marea Crăiasă a Lumii.[15]

În interiorul orașului Edinburgh sau Odin's Burgh (?) se află o faimoasă Stâncă a Leului, cunoscută alternativ sub numele de "Arthur's Seat" ; iar la opt kilometri sud de Brecon, în nordul Țării Galilor, se înalță două vârfuri muntoase - denumite "Arthur's Chair". Semifabulosul Arthur sau Arturius, al cărui ținut mistic era Lyonesse și al cărui sediu era Caerleon, a fost identificat cu Arctus[16], Marele Urs, iar legendele lui Arthur din Marea Britanie păstrează multe relicve ale teologiei preistorice.

Se spune că mama regelui Arthur ar fi fost Igraine, iar **graine** înseamnă *dragoste* în limba celtică, numele Iggraine (?) însemnând, probabil, "Iubirea cea puternică". Tatăl regelui Arthur, conform majorității versiunilor, a fost Uther Pendragon. Cuvântul Uther, ca și Aither, tatăl lui Pan, poate fi asimilat cu Eterul, atmosfera superfină, atotpătrunzătoare.

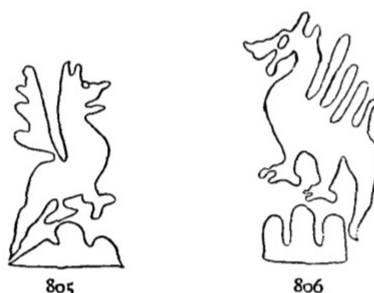

Fig. 805 și 806, care constau într-un dragon care surmontează un "țarc", pot fi înțelese ca un rebus în care se citește "Pendragon". Acest titlu era dat unui suveran electiv, suprem peste numeroșii regi ai Britaniei, și era echivalent cu "Regele Regilor". Un dragon a fost steagul saxonilor de vest, al galezilor, al fenicienilor și al dinastiei chineze Manchu.

Cele Trei Regine asociate cu Regele Arthur pot fi asimilate cu cele trei fecioare așezate la rădăcina frasinului Lumii și cu Tripla rază de lumină. Tennyson se referă astfel la ele ca la o flacără

14 *Traces of History in the Names of Places,* p. 294.

15 Sărbătoarea creștină de ASH-Wednesday nu poate fi decât o supraviețuire a unei ceremonii în legătură cu ASH-ul lui Wodan.

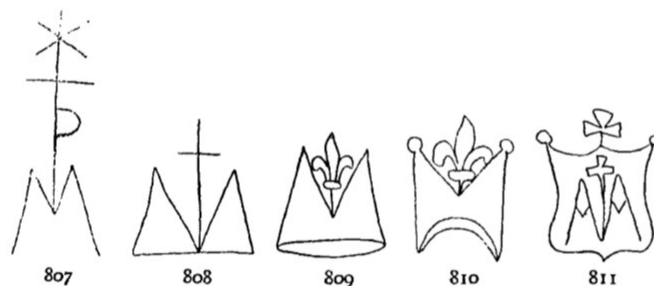
16 *Chronicle of Gildas.*

triplă :

> *"De pe fereastra de deasupra lui Arthur, a coborât*
> *Culoarea flăcării, verde și albastru, în trei raze,*
> *Una căzând pe fiecare dintre cele trei frumoase regine,*
> *Care stăteau în tăcere lângă tronul lui, prietenele*
> *Lui Arthur, privindu-l, înalte,*
> *Cu fețe luminoase și dulci, care-l vor ajuta la nevoie*."

Se spune că aceste trei regine, Gând bun, Cuvânt bun și Fapte bune, ziditoarele Camelotului mistic, au venit "dintr-un munte sacru, despicat spre Răsăritul Soarelui". Vârfurile gemene de munte figurează în aproape toate mitologiile antice. În India sunt Meru și Kailasa, munții Răsăritului ; în Caldeea, un munte sacru din Est era pus în contrast cu un al doilea din Vest, iar, potrivit egiptenilor, gura vestică a lui Hades era formată dintr-un munte dublu între ale cărui vârfuri răsărea și apunea Soarele. Emblemele de aici implică faptul că munții gemeni erau pur și simplu un alt simbol al Asvinilor.

M-ul cu două vârfuri gemene era o literă numită **san** în alfabetul doric, iar valoarea sa era echivalentă cu **s**. Cuvântul **San** - care înseamnă în primul rând *Lumina Unului*, iar în al doilea rând Sfânt - este radicalul lui *san*, *santa*, *sainte*, *saint*, *sanctus*, *sante*, *sanitas*, *sane*, *sanguine* etc.

Vârfurile gemene din fig. 811 sunt marcate cu **A A** a lui Ahani sau Asvini invocat ante, "ca doi sâni, hrănește-ne ca să putem trăi". Insulele Hebride conțin doi munți numiți "Papii din Jura".

În egipteană, cuvântul **aa** însemna *mare*, iar în emblemele de față, divinii Asvini sunt înfățișați tolănindu-se fericiți pe două **A**-uri. În aproape toate cazurile, unul dintre acești **A** este reprezentat ca fiind întunecat, iar celălalt alb, probabil o aluzie la ideea exprimată în Vede: "Unul dintre ei strălucește puternic, celălalt este negru; sunt surori gemene, una neagră, cealaltă albă".[17]

812

813

814

17 *Mythology of the Aryan Nations,* Cox, p. 207.

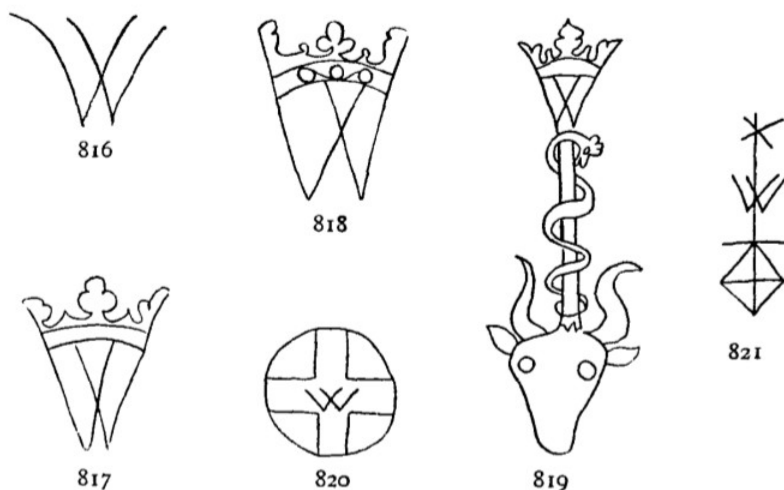
Zeul caldeean "Zeul Vieții" era intitulat uneori **Aa**, alteori **Aos**.[18] Numele **Aos** este probabil legat de **ayus**, care în sanscrită înseamnă *viață*, dar și de **Eos**, numele grecesc al zorilor. Haosul, Spațiul infinit (nu confuzia) - de unde au apărut zeii, oamenii și toate celelalte lucruri și care a existat, conform cosmogoniilor antice, înainte de crearea universului - poate fi rezolvat în **Ak Aos**, Lumina, Spiritul sau Esența Marelui **A**.

Chaldeeanul **Aos** era cunoscut alternativ sub numele de **Hoa**, și s-ar părea că, în aspectul său dual, Sfântul a ajuns să fie cunoscut oarecum fără discernământ sub numele de Oa[19], Ao[20] sau Aa[21].

Unul dintre termenii gnosticilor pentru Spiritul Suprem era **Iao**, adică **Ao** cel care există mereu, iar **Tao**, un nume chinezesc pentru Spiritul Suprem - poate fi rezolvat în **T-ao**, "**Ao** cel strălucitor".

Legendele lui **Tao** declară că el a existat în Marele Absolut înainte de nașterea elementelor, că el este "esența pură a adolescentului", "strămoșul originar al suflării primare a vieții" și dătătorul formei cerurilor și pământului.[22] Mitologia chineză îl reprezintă pe Tao ca o emanație divină întrupată într-o formă umană. El este numit "cel mai înalt și venerabil prinț al portalurilor de aur din palatul geniilor" și se spune că ar fi îngăduit la un contact cu umanitatea, încorporându-se în "miraculoasa și excelenta Fecioară de Jasper".

La greci, Gemenii erau denumiți **anakes**, adică Unica Mare Lumină, iar uneori, în loc de Doi, **anakes** era invocat ca Patru, sub numele de Axieros (Marele Foc Eros ?), *Axiokersa* (Marele Foc, Marea Ursă sau Ursul ?), *Axiokersos* și *Kadmiel*. Copiii cerești ai Creatorului erau considerați cuceritorii întunericului, stăpânii luminii, mereu tineri, iuți ca gândul și posedând o înțelepciune profundă. În India, ei erau numiți *Vritrahana*, deoarece au introdus lumina Soarelui și au distrus Vritra, întunericul. Vritrahana erau simbolizați prin doi "V", ca în desenele alăturate.

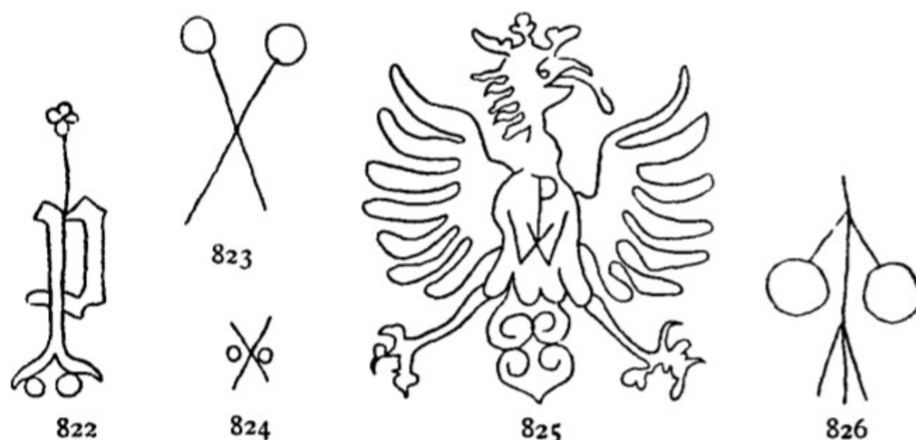
În figura 821, ei sunt sprijiniți pe Diamantul Tatălui lor, Dyaus, adică pe strălucitorul Ayus sau *Life*, iar această emblemă poate fi asimilată cu cercurile gemene atașate la **Z**.

Designerul din fig. 823 și 824 a identificat în mod evident cele două linii ale **X**-ului cu cercurile gemene, iar **P**-ul care surmontează cele două **V**-uri din fig. 825 este pur și simplu o altă formă a Labarum-ului, adică **P** care surmontează **X**. *Ekse* este numeralul latin pentru zece sau *Aten*, iar cifra **X** este compusă prin combinarea, punct cu punct, a doi cinci sau **V**.

Druizii obișnuiau să invoce Puterea Omnipotentă și Atotcuprinzătoare sub simbolul **I.O.W.**, iar printre denumirile cabalistice ale divinității se numără cuvântul **Ihoh**, despre care se spune că ar însemna "Eternul, principiul absolut al creației și al distrugerii, principiul masculin și feminin, autorul și regulatorul timpului și al mișcării".[23] Cercurile Iubirii și Cunoașterii Supreme reprezentate

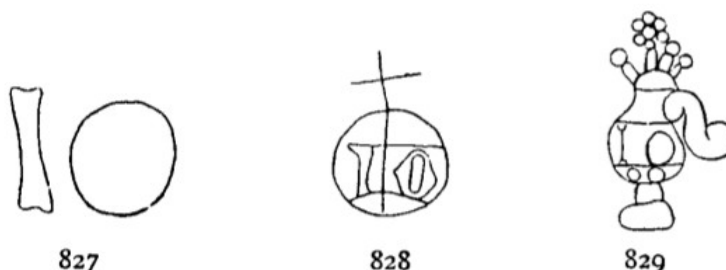
18 Pinches, *Rel. of Bab. and Ass,* pp. 32, 50
19 Cuvântul polinezian *aloha* înseamnă dragoste, prietenie, recunoștință și bunăvoință.
20 *HEIGHO* este un nume de familie englezesc; *Ao* înseamnă răsărit de soare în polineziană.
21 Titlul alternativ al faraonului a fost PERAA.
22 Sir T. Thornton, *History of China,* i. 134.
23 *Lexicon of Freemasonry,* Mackey, p. 229.

în figura 826 prezintă o asemănare singulară cu bilele de reglare ale unui motor cu aburi.

La egipteni, **Io** era identificată cu Isis, iar la mayașii din America Centrală, **Io** era un termen sacru care însemna "tot ceea ce trăiește și se mișcă", "Spiritul Universului, Cel fără limite, Cel infinit".[24] Despre Maori din Noua Zeelandă, care până în ziua de azi venerează o Cauză Primă sub numele de **Io**, domnul Cowan scrie: "Sub toate personificările lucrurilor naturale, ale Soarelui, Lunii și Stelelor, ale Vânturilor și Oceanului, există urme slabe ale unei credințe și mai vechi, credința într-o Mare Cauză Primă. Această Ființă sau Putere supremă este **Io**, un nume care poate fi auzit ocazional în cântecele și genealogiile antice. Asemănarea numelui cu Devus, Deo, Zeus, Iouis și alte forme ale numelor din Lumea Veche pentru Dumnezeul Suprem a fost remarcată frecvent, dar probabil că asemănarea este doar verbală; **Io** este fără îndoială o formă a lui **iho**, nucleul sau forța animatoare a tuturor lucrurilor, principiul energetic primar." [25]

Literele "**Io**" sunt prezentate în emblemele de mai jos, iar în figura 829 ele apar pe vasul de lumină împreună cu cercurile gemene.

Pentru mintea maori, Lumina era Tatăl primordial, iar **Po** era pasivul "Mama Întuneric". Numele indian nord-american pentru apă este **po**; **po** este cuvântul chinezesc pentru **lake**, iar numele european de râu Po este probabil atribuibil aceleiași rădăcini.[26] **Eau**, numele francez pentru apă este fonetic **O**, adică partea feminină a lui **Io**. În vechiul **yeo** englezesc, ca și în *Yeovil* lângă Axminster, însemna apă, dar în *yeoman* și în numele de familie *Yeo* este probabil ca cuvântul să fi avut o semnificație mai veche.

Ohio este un toponim indian, iar în limba indiană **ohio** înseamnă frumos. Iowa este, de asemenea, un toponim american, iar în ebraică cuvântul **Ihoah** înseamnă "Cine este și cine va fi (?)". Invocarea druidică **I.O.W.** implica, se pare, spiritul masculin și feminin al creației și urmașii lor, spiritele gemene ale iubirii și cunoașterii.

În figura 830, Gemenii cerești sunt susținuți de Floarea de lumină; în fig. 831 și 832 ele izvorăsc dintre lobii acesteia. Uneori, Floarea de lumină este reprezentată cu stele gemene pe ea[27],

---

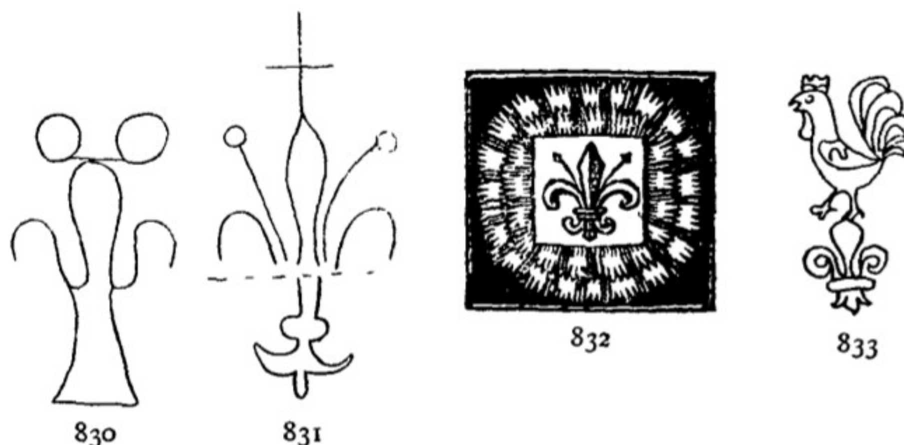
24 *Queen Moo,* pp. 151, 216, 221.

25 *The Maoris of New Zealand,* J. Cowan, p. 103.

26 Râul Po a fost cunoscut alternativ ca Padus, "Părintele Luminii Strălucitoare"; britanicul **ay** sau **ey**, care înseamnă apă, poate fi comparat cu nordicul **a**, care înseamnă râu, și toți cei trei termeni pot fi asimilați cu **A**. Zeița babiloniană Ea sau Marea Divinitate poate fi responsabilă pentru **ea**, o altă formă britanică a lui **ay** sau **ey**. **Taw**, un termen celtic pentru râu, este aparent resuscitat **Aw**.

27 Această emblemă a fost adoptată ca emblemă a Cercetașilor.

iar alteori, ca în stemele orașului Florența, izbucnind cu semințe de aur. Pe fig. 833 se află Cocoșul, "Chanticler" (Cântărețul) - un nume aparent compus din **chant** și **eclair** - "cântărețul fulgerului"". Observați simbolismul minuțios al acestui cocoș ; penele cozii sale sunt cele *cinci lumini* ; aripa sa este inscripționată **S** ; iar pieptenele său este o combinație de trei și doi.

Faptul că irisul simbolizează focul primordial este foarte evident din exemplele prezentate aici. Fig. 832 și 834 sunt înconjurate de un bhze de Flacără; fig. 835 este decorată cu liniile pâlpâitoare ale Focului; iar fig. 836 și 837 sunt concepute într-o formă care sugerează Focul.

Asociate cu fig. 838-840 sunt Cercurile Perfecțiunii[28], iar **S** sau **SS** al Spiritului Suprem este introdus cu artă în formele fig. 840, 841, 843 și în alte părți. Litera noastră **S** este *sigma* grecească, iar cea mai veche formă a *sigmei* era practic aceeași cu forma noastră modernă **Z**. Această literă a luat ulterior ceea ce Dr. Isaac Taylor numește "forma lunară obișnuită **C**"[29].

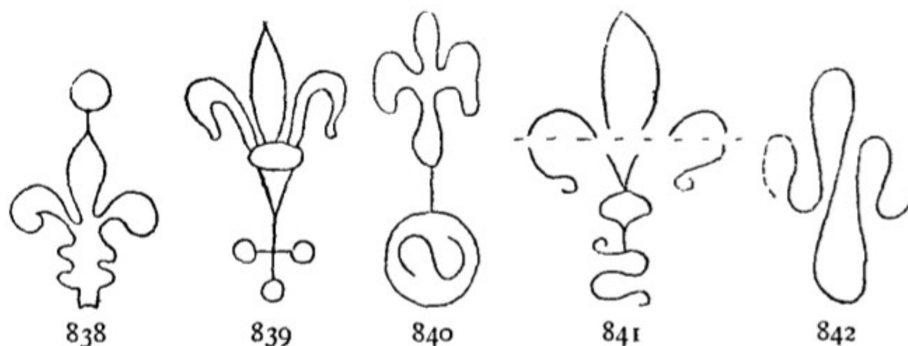

Fig. 843 este surmontată de o lună nouă sau **C**. Numele **see** este identic din punct de vedere fonetic cu **sea**, oceanul, **zee** în limba olandeză; iar **sinu**, care în latină înseamnă *o mare curbată*, este în mod evident înrudit cu Sin, zeul luminii, a cărui emblemă era semiluna sau litera **C**. Potrivit lui Plutarh, preoții egipteni considerau că marea "provine din foc"[30] și se pare că această idee este cea care s-a păstrat în cuvintele **sinu**, **sea** și **zee**.

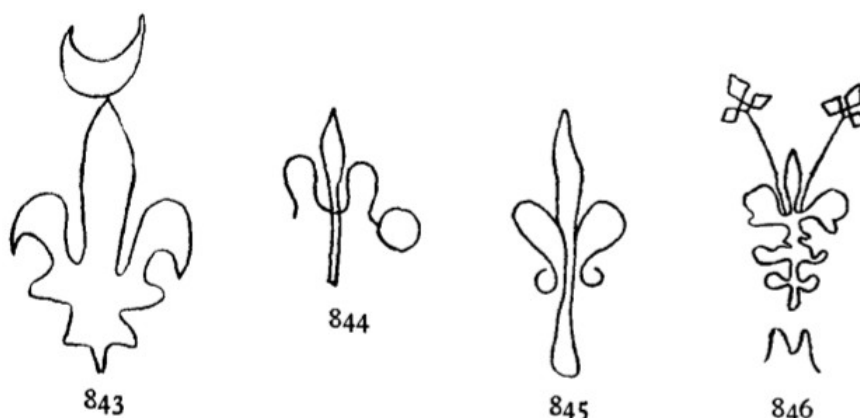
Miezul de suliță sau de tijă al fig. 844 și 845 reprezintă **iho**, forța primordială, energizantă și animatoare a Luminii sau a Toiagului lui Iesei. În fig. 844, ea transfixează **M**-ul ondulat al *mare*, Marea ; cu alte cuvinte, este o combinație între **I**, Sfântul, și **O** sau **eau**, varianta simbolismului cunoscut ca fiind la baza Maypole și a inelului său. Sub fig. 846, desenat cu sugestia unui Spate de

28 O floare de crin asociată cu două cercuri reprezintă stema orașului LISKEARD din CORNWALL. Strada principală din LISKEARD este LUXE Street; una dintre limitele districtului este "o anumită cruce care se numește Luxycross". În același district se află LUXSTOWE și Luxulyan. În LISKEARD - adică în Caer sau Scaunul lui Elis, Domnul Luminii - ziua de Sfântul Luca era o sărbătoare principală - vezi Allen (J.), *Hist. of Bor. of Liskeard*.
Elis era în esență Țara Sfântă a Greciei antice. Udată de râul Alpheus, era centrul păcii și al religiei și locul unde se desfășurau Jocurile Olimpice. Armatele erau obligate să depună armele înainte de a li se permite să treacă prin acest ținut favorit și sacru - vezi Buckley (T. A.), *Great Cities of Anc. Worlds* pp. 327-30. A se compara, de asemenea, cu Lisabona sau Lisboa, capitala vechii Lusitanii. Lisabona sau Olisipo este încă cunoscută în partea sa cea mai veche sub numele maur Alfama, adică Alif, Soarele A ?

29 *The Alphabet,* ii. 105.

30 */sis and Osiris.*

foc, se află **M**-ul Marii Mame, iar Gemenii divini sunt desemnați de diamantele ieșite din matcă ale lui Dyaus.

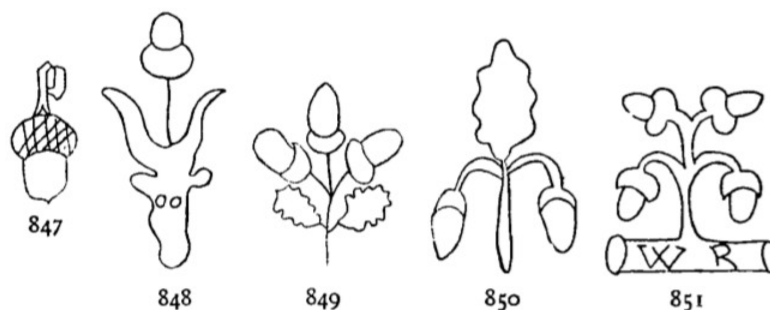
Cuvântul *sigma* se rezolvă în **is ig ma**, "lumina Mamei Puternice". În alfabetul arab, echivalentul lui *sigma* se numește **za**, care trebuie să fie înrudit cu europeanul **zee** sau **mare**.

Ideea că **Z**, semnul original al lui *sigma*, a reprezentat cândva fulgerul în zigzag sau Lumina puternică, este susținută într-o oarecare măsură de denumirile grecești și ebraice ale lui **Z**. În greacă **Z** este **zeta**, care se rezolvă în **zee t a**, Focul lui **A** strălucitor.

Primele forme sau semne ale lui **zayin**, **Z** în ebraică, sunt, după cum se știe, fie o flacără de foc, fie o rață.[31] Rața a fost, după cum s-a ilustrat, identificată cu Spiritul primordial care plutește pe Oceanul primordial. Rața a fost asociată cu Isis, despre care se spune că ar fi născut Soarele; iar **nessa**, numele grecesc al raței, poate fi asimilat cu Nissa, numele nimfei care, potrivit legendei grecești, era mama Soarelui. Potrivit basmelor rusești, rața și nu gâsca a fost cea care a depus ouăle de aur; iar în fig. 844 cercul atașat poate fi considerat, fără îndoială, fie Soarele, fie oul de aur depus de gâsca primordială. **Zasis**, cuvântul lituanian pentru gâscă, trebuie să fie înrudit cu **Zas**, zeul-soare chinez al cărui trompetist era Cocoșul de Aur, iar **Zas** trebuie să fie înrudit cu Zeus și cu **za**, *sigma* arabă.

Întâlnim **zig** de **zigzag** și **Sigma** în numele eroului solar nordic Siegfried și al părinților săi Sieglinde și Siegmund. Prevalența eroilor gemeni în mitologie este un fapt care a stârnit deseori comentarii, și nu de puține ori eroul - ca în cazul lui Siegfried - este rodul a ceea ce criticii depreciază ca fiind "o uniune incestuoasă " a fratelui și a surorii.

La Dodona, poate cel mai vechi dintre toate sanctuarele grecești, Zeus era venerat ca fiind imanent în stejarul sacru, iar foșnetul frunzelor acestuia în vânt era vocea sa.

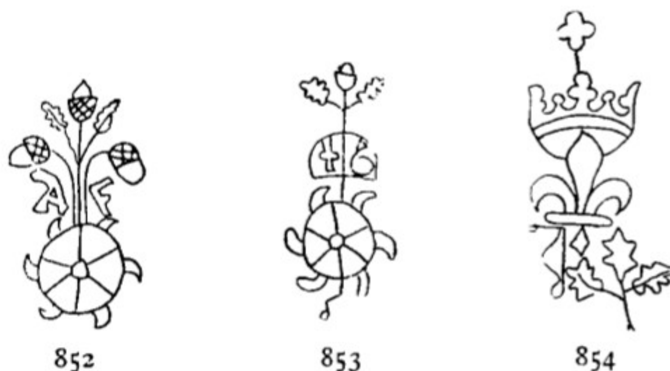

Adorarea stejarului a prevalat aproape universal în Europa, iar sfințenia specifică a acestui copac a apărut, după toate probabilitățile, din cauza formei părților sale. Ghinda în cupa sa - care în fig. 848 surmontează Taurul Creatorului, iar în fig. 847 este identificată cu **P** sau **Pa** - era fără îndoială considerată ca un **lingam** sau o combinație a lui **I**, Cel Sfânt, și **O**, cupa sau craterul generator. S-ar părea, de asemenea, că frunzele stejarului erau considerate ca fiind înflăcărate și cu opt lobi, o sugestie confirmată de cuvântul celtic **tan**, care înseamnă nu numai *stejar*, ci și *foc*. În fig. 849, o trinitate de ghinde este asociată cu două frunze; în fig. 850, Flacăra mamă cu opt lobi este echilibrată de ghinde gemene; iar în fig. 851, Sfânta Familie a **I.O.W.**, este formată din patru

31 "Pentru Zayin (Z) trebuie să alegem între Flacără și Rață." - "*The Alphabet*", Taylor, i. 111.

ghinde.

La celți, germani și slavi, era strict prescris ca focul sacru să fie aprins anual prin frecarea a două bucăți de lemn de stejar, iar în unele țări, noul foc pentru sat era făcut în ziua de vară, prin rotirea rapidă a unei roți în jurul unui ax de stejar până când axul lua foc.[32] Acest obicei curios își poate avea originea în ideea că stejarul simboliza miezul, polul sau axa focului imaculat.

În fig. 852, cele trei ghinde și cele două frunze surmontează o roată solară, iar în fig. 853 această roată, identificată cu Iisus Hristos, este susținută de frunzele gemene ale unității creatoare. Druizii aveau obiceiul de a căuta cu atenție un stejar care să aibă două ramuri principale în formă de cruce; dacă cele două brațe orizontale nu erau suficient de adaptate figurii, ei le fixau o grindă transversală, iar copacul era apoi consacrat prin tăierea pe ramura dreaptă a literelor **Hesus**, pe tulpina din mijloc **Taranis**, pe cea stângă **Belenus**, iar deasupra lor cuvântul Thau[33] - adică aparent **t au**, strălucitorul Aw sau **A**.[34]

În fig. 854 este reprezentat un stejar cu trei frunze, brațe sau ramuri, iar floarea de lumină care răsare de acolo poate fi considerată ca o diagramă a profeției: "Și va ieși un toiag din tulpina lui Isai și o ramură va crește din rădăcinile lui"[35]. Astfel, se pare că autorul figurii 854 l-a identificat pe Hristos, Vindecătorul lumii, cu "Ramura de aur", ramura sau creanga stejarului. Vâscul era numit "Vindecătorul tuturor", deoarece se presupunea că este un vindecător universal și un remediu împotriva oricărui tip de otravă. Potrivit lui Pliniu, "druizii nu consideră nimic mai sacru decât vâscul și copacul pe care crește, cu condiția ca acesta să fie un stejar. Ei cred că tot ceea ce crește pe acești copaci este trimis din Cer și este un semn că arborele a fost ales de însuși Dumnezeu. Vâscul este foarte rar întâlnit; dar când îl găsesc, îl culeg cu o ceremonie solemnă. . . . Ei îl aclamă ca fiind vindecătorul universal".[36]

Până de curând, la York Minster era obiceiul ca în ajunul Crăciunului să se ducă vâscul la altarul cel mare și să se proclame la porțile orașului, spre cele patru colțuri ale cerului, o iertare publică și universală.[37]

Frunzele *gemene* și boabele translucide, asemănătoare unor perle (de obicei gemene) ale vâscului, sau Missel***dew*** (rouă)[38] așa cum este numit alternativ, simbolizau probabil sperma, roua

32 Frazer, *Creanga de aur*, p. 293. Uneori, în loc de o roată, mașinăria era "de formă pătrată, în centrul căreia se afla un arbore de osie În unele locuri, erau necesare de trei ori trei persoane, în altele de trei ori nouă, pentru a învârti arborele de osie sau *wimble*. Dacă vreunul dintre ei se făcea vinovat de crimă, adulter, furt sau altă crimă atroce, se credea că focul nu se va aprinde sau că va fi lipsit de virtutea sa obișnuită." - *Creanga de aur*, ii. 255.

33 *Veil of Isis,* W. Winwoode Reade, pp. 60, 151.

34 Comparație cu basmul slav :
"O, stejar atât de verde și cu ghinde de aur,
În neputința mea, eu către tine strig ;
În numele marelui Cer să te rog acum cu îndrăzneală,
Nevoile mele apăsătoare roagă-te să le satisfaci."
Povești slave, p. 339.

35 Isaiah xi. I.

36 Cf. *Golden Bough,* ii. 286.

37 Winwoode Reade, *Veil of Isis*, p. 238.

38 Printre numeroasele semnificații strălucitoare ale cuvântului Indra, "**A** cel care dăinuie", se numără "rouă" și "sevă". Cuvântul englezesc medieval pentru rouă era **Dyau**, și astfel s-ar părea că "roua" noastră este înrudit, dacă nu identic, cu sanscritul **Dyu** (strălucitor) și **Dyaus** (Cerul), numit astfel pentru că este urmașul strălucitor al cerului

sau seva cerească a Spiritului Suprem. Planta de vâsc era considerată sediul vital al vieții stejarului, iar oamenii de la țară credeau că o poțiune preparată din vâsc ar face fertile animalele sterile. În cele mai vechi imnuri vedice, Gemenii Cerești sunt venerați cu un respect deosebit, fiind capabili nu doar să vindece bolile, ci și să readucă bătrânii la tinerețe.

All Heal, vâscul european, corespunde lui Soma[39], zeul plantei orientale Soma, despre care se spune că îi îmbracă pe cei goi și îi vindecă pe cei bolnavi. Atributele sale sunt rezumate în versurile :

”*Această Soma este un zeu și vindecă.*
Cele mai acute boli pe care le îndură omul.
Pe cei bolnavi îi vindecă, pe cei triști îi înveselește,
Îi înviorează pe cei slabi, le risipește temerile;
Îi aprinde pe cei slăbiți cu ardoare marțială,
Cu gânduri mărețe, pe bard îl inspiră;
Sufletul de pe pământ spre ceruri el îl ridică ;
Atât de mari și minunate sunt darurile lui,
Oamenii simt zeul în venele lor,
Și strigă în glasuri de exaltare:
"Am băut Soma cea strălucitoare.
Și am devenit nemuritori;
Am intrat în lumină,
Și toți zeii i-am cunoscut.
Ce muritor acum poate dăuna,
Sau dușman ne mai poate supăra?
Prin tine, dincolo de alarmă,
Zeu nemuritor, noi ne înălțăm"”[40]

Deși aici Soma este considerat masculin, numele Soma a fost și încă mai este dat Lunii. "Nu se știe cum și de ce a avut loc această schimbare", spune Wilkins, "dar în ultimele imnuri vedice există unele dovezi ale tranziției".[41]

Se spunea că "Soma este Luna, hrana zeilor" și că "Soarele are natura lui Agni, iar Luna a lui Soma".[42] *Manna* israelită, descrisă de rabini ca fiind ca niște perle, iar în Vechiul Testament ca fiind o sământă mică și rotundă, dulce ca mierea, asemănătoare cu zăpada, cădea în timpul nopții și trebuia adunată înainte ca razele Soarelui să devină atât de fierbinți încât să o topească.

La ceremoniile solemne ale druizilor, preotul șef purta o semilună de aur pe piept, iar vâscul, la lună plină, era tăiat cu respect din stejar cu ajutorul unei seceri de aur - evident, emblema semilunii, sau așa-numita "Mama Focului".

strălucitor. În Cornish pentru Dumnezeu era **Dew**, iar francezul **Dieu** are în mod evident același ascendent ca și englezul **dew**.

39 Soma, personificare a plantei, este preamărită ca fiind Creatorul și Tatăl zeilor, *Hindoo Mythology*, W. J. Wilkins, p. 59.

40 *Hindoo Mythology,* Wilkins, p. 60.

41 *Ibid., p.* 62.

42 *Ibid.*

O parte din însemnele imperiale ale Japoniei sunt trei agate în formă de semilună, una roșie, una albă și una albastră. Semnificația roșului este Iubirea, a albului, Puritatea, iar a albastrului, Adevărul. În fig. 845, cei trei "C" ai lui "Soma" sau "Sigma" sunt legați într-o Trinitate cu un trandafir.

În timpul Festivalului de tăiere a vâscului, doi tauri albi erau aduși la piciorul stejarului, iar acești tauri gemeni sunt menționați în mod curios într-un cântec popular druidic curent în Franța și Anglia. Versiunea în limba engleză sună astfel :

"*Îți voi cânta unicul meu O !*
(Refren) *Care este unicul tău O ?*
Unul este singur,
Și mereu rămâne așa.
(Refren) *Care sunt cei doi O ai tăi ?*"

La această întrebare, răspunsul primit este "doi băieți albi îmbrăcați în verde", dar în versiunea franceză este *deux boeufs atteles a une coque, ils vont expirer-voyez la merveille*? (doi boi înhămați la o cușcă, pe cale să cadă - vezi minunea ?).[43] Obiceiul de a se săruta sub vâsc era asociat odinioară cu cele două cercuri înfășurate unul în celălalt, așa cum se arată în fig. 682, p. 289, vol. I. Un scriitor din *Notes and Queries* care descrie vechile obiceiuri englezești de Crăciun spune, cu privire la "*Kissing-bunch*" (Ciorchine de sărutări), că era "întotdeauna o afacere elaborată... Mărimea depinde de cuplul de cercuri - unul înfipt în celălalt - care îi formează scheletul. Fiecare dintre coaste este împodobită cu holly[*], iederă și crenguțe de alte verdețuri, cu bucățele de panglici colorate[44] și trandafiri de hârtie, mere cu coaja roz și portocale. Se pregătesc și trei păpuși mici, care îl reprezintă pe Mântuitorul nostru, pe Maica Domnului și pe Iosif. Aceste păpuși sunt în general atârnate în interiorul buchetului de săruturi cu sfori din partea de sus și sunt înconjurate de mere și portocale legate de sfori și de diverse ornamente viu colorate. Ocazional, păpușile sunt aranjate astfel încât să reprezinte o scenă de iesle. În general, se poate obține o bucată de vâsc, care se leagă cu grijă de partea de jos a buchetului de săruturi, care este apoi atârnat în mijlocul casei".[45]

Încă mai există obiceiul de a culege o boabă de vâsc pentru fiecare sărut și este destul de evident că sărutul de vâsc de Crăciun a fost la origine o promisiune cvasi-sacramentală de ispășire, reconciliere și bunăvoință. Pomul de Crăciun, împodobit cu globuri strălucitoare, împodobit cu lumânări și cadouri și surmontat de un Moș Crăciun sau de o regină a zânelor, este în mod evident un simbol al Marelui Dătător.

În basmul pentru copii, Gemenii Celești figurează sub forma Pruncului din pădure și, în multe versiuni, acești doi inocenți sunt alungați de părinții lor ignoranți, deoarece - la fel ca Gâsca cu oul de aur - în fiecare dimineață cade din gura copiilor o bucată de aur. Potrivit unor relatări, băiatul Babe, atunci când devine adult, joacă rolul unui Siegfried sau al unui Perseu.

Dar un ciclu și mai mare de mitologie se referă la frați, dintre care unul se ceartă și îl ucide pe celălalt. Semnul ebraic al lui Cain și Abel[46] este "Gemenii"[47], iar uciderea lui Abel, "îngrijitorul de oi", de către Cain, "cultivatorul pământului", pare a fi simbolul morții Iubirii de către fratele său, Învățătura.[48] În mod similar, Baldur a fost omorât prin mașinațiunile lui Loki - o formă a Logosului sau Rațiunii.

În mitologia egipteană, Set, Întunericul, este figurat luptând împotriva lui Horus, Lumina, iar

43 Vezi Reade, *Veil of Isis,* p. 234.

* Holly: un arbust larg răspândit, având de obicei frunze înțepătoare de culoare verde închis, flori mici albe și fructe de pădure roșii.

44 Acestea pot fi comparate cu banderola multicoloră de la clopoței și de la tamburină.

45 1877; seria a 5-a, viii. p. 481.

46 Abel și Cane sau Kane sunt nume de familie englezești.

47 *Bible Folk-Lore,* p. 10.

48 Polinezienii, în tradițiile lor despre geneza umanității, consemnează că a existat "întuneric de la prima diviziune până la a zecea, până la a suta, până la a mia - adică pentru un vast spațiu de timp; și aceste diviziuni ale timpului au fost considerate ca ființe și fiecare a fost numită." (Polynesian Mythology, Sir George Grey, p. i.) După toate probabilitățile, patriarhii semitici se vor dovedi a fi personificări ale diferitelor ere și epoci trecute.

într-o perioadă ulterioară mitul a fost transferat la Typhon și Osiris. Se spune că Ahriman și Ormuz erau frați gemeni și, probabil, Lucifer, îngerul căzut, a fost inițial fratele geamăn al adversarului său Mihail. În toate aceste cazuri și în multe altele, ideea de bază este că frații au fost în primul rând conducători gemeni; că, ulterior, unul dintre ei s-a revoltat împotriva celuilalt și că, în cele din urmă, acest rebel a ajuns să fie privit ca prințul Diavol Lucifer, steaua căzută.[49] Se spune că Asvinii erau unul alb și celălalt negru, și se va aminti că ghicitoarea "Prințesei cu părul de aur" a fost ghicită corect prin cuvintele: "Trebuie să fii Timp, inclusiv noapte și zi"[50].

856

Tennyson surprinde această idee în versurile :

. . . Cel mai strălucitor în cel mai înalt
Este fratele celui Întunecat în cel mai de jos,
Și Luminosul și Întunecatul au jurat că eu, copilul
Al tău, marea Mamă a Pământului, al tău, Puterea.
Care ridică viața ei îngropată din întuneric la înflorire,
Ar trebui să fie pentru totdeauna și pentru vecie
Mireasa Întunericului".[51]

La aproape toate popoarele primitive se crede că Pământul și Cerul au fost cândva uniți, dar că, cu mult timp în urmă, ceva - în unele cazuri, un șarpe - i-a despărțit. Hindușii vorbesc despre căsătoria dintre *Dyaus*, cerul strălucitor sau eterul, și *Nishtigri*, Pământul; iar o legendă a "sălbaticilor" din Polinezia consemnează că: "Până în acest moment, imensul Cer a rămas mereu separat de soția sa, Pământul. Cu toate acestea, dragostea lor reciprocă continuă încă - suspinele moi și calde ale pieptului ei iubitor se ridică mereu spre el, urcând din munții și văile împădurite, iar oamenii le numesc brume; iar imensul Cer, în timp ce plânge în nopțile lungi despărțirea de iubita lui, varsă frecvent lacrimi pe pieptul ei, iar oamenii, văzând acestea, le numesc picături de rouă".[52]

Căsătoria poetică a Pământului și a Cerului este identică în idee cu căsătoria teologică dintre Hristos și Mireasa Sa mistică, Biserica de pe Pământ. Ea este exprimată alternativ în pasajul: "Mila și Adevărul s-au întâlnit; Dreptatea și Pacea s-au sărutat. Adevărul va izvorî de pe pământ; și Dreptatea va privi din ceruri"[53]. Această căsătorie, împăcare sau ispășire - adică o facere - nu o "expiere", a fost desemnată de cele două cercuri legate între ele ale mănunchiului de vâsc atotvindecător, și este din nou desemnată în fig. 857 prin sărutul celor doi heruvimi gemeni[54]; florile împrăștiate, ca și panglicile multicolore ale *stâlpului* de mai și ale mănunchiului de vâsc, simbolizează, fără îndoială, bucuriile și plăcerile rezultate. În fig. 859-861, copiii gemeni ai luminii sunt reprezentați prin **C**-uri, care în fig. 862-864 sunt strânși într-o îmbrățișare. Centrele din fig. 862 sunt bile sau cercuri gemene, iar din extremități izvorăsc semințe, fructe de pădure sau picături de rouă.

---

49 Numele celor mai cunoscuți frați dau rezultate foarte curioase, de exemplu: în vechiul Mexic, se spune că regele Can a avut trei fii, dintre care doi s-au certat, iar prințul Aac (adică A cel mare?) l-a ucis pe prințul Coh (adică marele O?). Abel sau Obel, Bila O, a fost ucis de Cain, marele A. Iacob, marele Orb, l-a suplinit pe Esau, Luceafărul A. Baldur, Bila durabilă, a fost făcut să moară de Loki, Domnul Mare I. Lucifer sau DIABOLUS, strălucitorul OBULUS, se luptă cu MICHAEL-Om-ik-A-EL.

50 Simbolizat în fig. 856.

51 *Demeter and Persephone.*

52 Sir George Grey, *Polynesian Mythology,* p. 10.

53 Psalmi

54 Cei doi heruvimi de aur care păzeau Chivotul erau, fără îndoială, același simbol.

857

858

Crucea dublă pe care sunt intercalate C-urile sau semilunele din figura 864 este forma veche a literei grecești Z, adică Zeta, flacăra mamă. Faptul că acest cuvânt însemna **zi tau**, lumina lui Tau sau **Au** strălucitor, este confirmat de forma **T** introdusă în fig. 863.

859

860

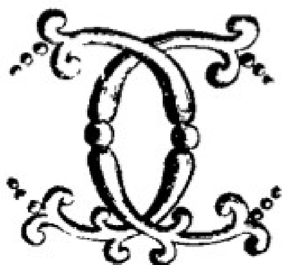

861

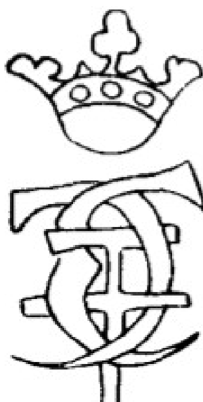
Gemenii cerești ai Iubirii și Cunoașterii sau ai Religiei și Științei au fost exprimați nu numai prin două cercuri, doi copii și doi ochi, ci și prin piloni gemeni; iar acești piloni gemeni reprezintă astfel, **Π**, semnul zodiacal al Gemenilor.

În Egipt, cei doi piloni cunoscuți sub numele de Polul Nord al Zilei sau al Luminii și Polul Sud al Nopții sau al Întunericului[55] simbolizau Portalurile Eternității, Poarta Vieții, Ușa Cerului.

În fig. 865, cei doi stâlpi sunt uniți de un rozariu de perfecțiuni, iar în fig. 866 și 867 stâlpii sunt întrepătrunși.

862

863

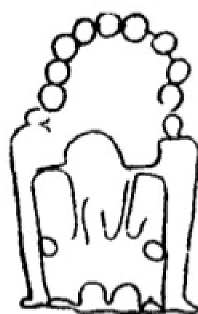

864

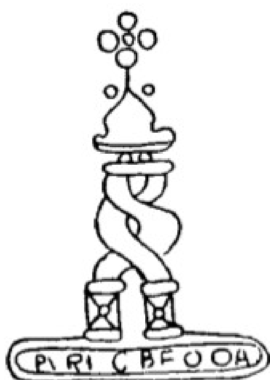
În fig. 868, cei Patru Sfinți sunt exprimați printr-o Floare de Lumină, ale cărei laturi sunt **C-**

55 *Signs and Symbols of Primordial Man,* Churchward, p. 201.

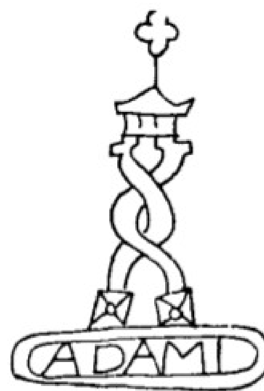
uri sau Sigme.

865

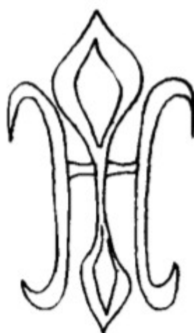

866

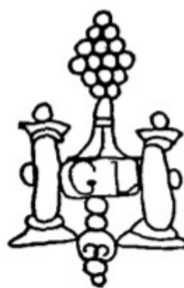

867

Simbolul Stâlpilor Gemeni are o asemănare generală cu semnul **H**, litera stabilității (***a-t-ch***), **A**, Sinele-existent strălucitor; și din faptul că cercurile gemene se găsesc uneori asociate cu un **H** mare, este rezonabil să deducem că **H**, al optulea caracter al alfabetului nostru, era privit ca fiind în mod special litera Regenerării sau a Ispășirii. Cifra 8 de regenerare apare în centrul **aitch**-ului (fig. 869) alăturat. Sub tabloul simbolic al lui Ushas[56], zorii, de la pagina 67, fig. 167, vol. I, apare o combinație a doi **H**. Aceste două **aitches** reprezintă Horebii, adică Corebii sau Heruvii, sau alternativ **Harits**, un alt nume al Asvinilor. Cuvântul **harits** a supraviețuit în Charites, grațiile grecești, și în cuvântul nostru *caritate*.

868

869

Inscripția de sub fig. 866 este ilizibilă, dar cea de sub fig. 867 este "Adami". Misticii îi considerau pe Adam și Eva nu ca pe doi indivizi, ci ca pe un simbol generic al umanității. Ei îl concepeau pe Orice om ca fiind dual în caracterul său și ca având în el însuși atributele masculine ale Inteligenței, Științei sau Înțelegerii și caracteristicile feminine ale Iubirii, Religiei sau Voinței.[57] A existat întotdeauna o școală de filosofie care a susținut că povestea lui Adam și a Evei este o alegorie extinsă și că "Căderea" are loc la fiecare individ care, lăsându-se sedus de șarpele senzualității, al indulgenței de sine sau al materialismului, își pierde inocența primitivă. S-a spus că **AVE**-ul Mariei inversează blestemul Evei și că Hristos, născut din Spirit, este Mântuitorul și Răscumpărătorul noului Adam. În Geneză nu se menționează că Adam s-ar fi trezit din somnul

56 Se spune că hindusul Ushas ar fi ieșit din capul lui Dyaus, la fel cum Minerva grecească a ieșit din capul lui Zeus.

57 Denumirile sub care au fost desemnate aceste două jumătăți ale sufletului variază într-o anumită măsură, dar ideea fundamentală a unei părți dure și una moale, a unui eu mai rău și a unui eu mai bun, a persistat din timpuri imemoriale. Mulți mistici folosesc termenii Înțelegere pentru Cunoaștere sau Adevăr, iar Voință pentru Iubire. "Există", spune Robert Boyle, "două lucruri care îl fac pe om cel mai mult capabil și îl fac să semene cu zeii - să cunoască Adevărul și să facă binele; pentru că acea parte mai divină a omului - sufletul - care singur este capabil să poarte chipul glorios al Autorului său, fiind înzestrat cu două facultăți principale - înțelegerea și voința - prima este binecuvântată și desăvârșită de cunoaștere, iar cea mai frumoasă și mai îmbunătățită proprietate a tatălui este bunătatea." - *Natural Philosophy*, Robert Boyle, Londra, 1664. "În această dublă purificare a Înțelegerii și a Voinței constă viața interioară", spune un mistic din secolul al XVIII-lea, "constă viața interioară." - *Introducere la Operele lui Feneloris*, vol. i., Anvers, 1723.

adânc în care se consemnează că a fost aruncat. Cabaliștii îl numeau pe Adam trezit, adică pe omul regenerat, "Adamkaidmon", iar cu acest termen pare să aibă o anumită legătură inscripția **Adami** de sub fig. 866.

Simbolismul gemenilor cerești, picăturile de rouă gemene ale Duhului Sfânt, dualitatea divină care se ascunde în sufletul fiecărui om, dublul **tu** și dublul **eu**, ar putea elucida acel pasaj enigmatic din apocrife: "Căci Domnul însuși, fiind întrebat de cineva când va veni Împărăția Sa, a spus: Când cei doi vor fi una, și partea din afară ca și cea dinăuntru, și bărbatul cu femeia, nici bărbat, nici femeie"[58].

58 2 Clement xii. 2. dar și în Evanghelia lui Toma, versetul 22

CAPITOLUL XV

CALUL ALB

"*Nimic nu este mai clar decât minunata persistență a modurilor tradiționale și imemoriale de gândire, chiar și în fața cuceririi și subjugării*."
– E. Anwyl (Religia celtică).

Cronicile galeze povestesc despre Britania că "primul dintre cei trei căpetenii care au întemeiat colonia a fost Hu cel Puternic, care a venit cu primii coloniști. Ei au venit peste marea cețoasă din țara de vară, care se numește Deffrobani - acolo unde se află acum Constinoblys".[59] Hu cel Puternic, un zeu-soare pe care Squire îl echivalează cu irlandezul Lug sau Lugh și cu galezul Lleu sau Llew[60], se spune că și-a obținut dominația în Britania nu prin război și vărsare de sânge, ci prin dreptate și pace. Prin ingerarea unui monstru asemănător cu un dragon, el a provocat încetarea inundațiilor dezastruoase; apoi, grupându-și poporul în triburi, ca un prim pas spre un guvern civil, el i-a învățat arta agriculturii și a fost primul care a trasat pe pământul britanic o brazdă cu plugul.

El a pus bazele literaturii și istoriei prin instituția bardului și, de aceea, este numit primul dintre cei "Trei piloni naționali ai insulei Britanice"[61].

Cuvântul galez **llew**, care înseamnă *lumină*, dar și *leu*, este probabil o formă coroborată a lui **el Hu**, "Lord Hu", și poate fi cu siguranță asimilat cu zeul irlandez al Soarelui, Lugh. În jurul perioadei 2000 î.e.n. **Ilu** era un nume asirian pentru "Singurul Mare Zeu"[62]. **Lug**, un titlu alternativ al lui Lugh, este o formă contractată a lui Lugus, zeul-soarelui galez, iar Lugus galez este ceea ce grecii numeau Logos, Cuvântul divin sau Rațiunea.

Celticul pentru *minte* era **hew**; **hu** în chineză înseamnă Sir sau Lord, și Hugh, numele creștin britanic, este definit de autorități ca însemnând "minte, suflet, spirit"[63]. În Egipt, cuvântul **khu**, adică **ak Hu** (?), " Marele Hu", însemna "esența strălucitoare, translucidă, transparentă, intangibilă a unui om, iar cuvântul este în ansamblu, poate, cel mai bine redat prin spirit".[64]

Hu, numele Atotpătrunzătorului, este o rădăcină ale cărei ramificații sunt perceptibile în multe direcții. Ea este evidentă în Dyhu sau Dyu, divinitatea luminoasă și cerească din India și Grecia; în **Taou**, Rațiunea Supremă chineză; și este din nou recognoscibilă în **Huhi**, Tatăl Atotputernic egiptean. **Hu**-ul primitiv și elementar poate fi urmărit nu numai în simplitatea unor nume precum francezul Huon și englezii Hewin, Hubert, Goodhew etc., ci și în complexitatea unor nume de zei precum Huitzon și Huitzilopochtli din Mexic.

Vechiul nume al Mexicului era Anahuac, iar cuvântul **huaca** însemna acolo nu numai sacru, ci și un tumul sau un deal artificial.

Comitatele englezești Gloucestershire, Worcestershire și o parte din Warwickshire se numeau odinioară *Huiccas* și constituiau teritoriul unui popor cunoscut sub numele de Huiccii.[65] Acești **Huiccii** erau, probabil, adoratori ai lui **Hu ik**, "Marele Hu" și pot fi comparați cu Quiches, adică cu "Ak Huishes" din America Centrală. **Huish** este până în prezent un nume de familie englezesc ; în incinta cândva sacră a orașului Avebury există un deal Huish, iar în alte părți ale Marii Britanii există mai multe orașe cu numele Huish sau Hewish.

Orașul Hugh din Scillies este dominat de un deal cunoscut sub numele de **Hu**, iar *heugh* este un vechi termen generic pentru *prăpastie* sau *stâncă*.

Hu cel Puternic a fost aparent Dumnezeul Blândeții ; numele său este rădăcina cuvintelor *uman*, *fermecător*, *sfios* și *șoptit*, iar el este încă invocat de copii sub numele de "Ieshu cel blând și smerit". Silabele **Huish** s-au contopit în **hush**, iar mama modernă care șoptește *Hushabye Baby*

---

59 *Triad,* 4.
60 *Mythology of Ancient Britain,* p. 52.
61 *Ibid*.
62 Pinches (T. G.), *Rel. of Bab. and Ass.,* p. 118.
63 *New Illus. Dict, of English Language,* p. 446.
64 *A Guide to the Egyptian Collections in the British Museum,* p, 156.
65 Wilson, *Imperial Gazetteer,* i. 1032.

murmură inconștient binecuvântarea: "*Fie ca lumina lui Hu să fie cu tine, baby*"[66].

În limba greacă, cuvântul **eu** înseamnă *bun*, *moale*, *plăcut* sau *bine*, de unde provin termeni precum *eufonie*, un sunet plăcut; *eufemism*, o expresie blândă; și *euphrasia*, încântare.

Huish din Wiltshire se află în districtul Pewsey, iar numele Hugh este din nou recognoscibil în **Pugh**, o coroziune a lui **Ap-hu**. Mighty Hu este, de asemenea, probabil responsabil pentru toponime precum Wick, Wicklow, Wigton și Wexford.

În apropiere de orașul Hugh, în Scillies, se află o localitate numită Gugh, iar numele de familie și toponimul Kew pot fi probabil rezolvate în **ak Hu**.

Patronimicul **Guy** este definit de dicționarele de nume ca însemnând *sens*, iar în Franța **gue** sau **gui** înseamnă **vâsc**. În anumite părți ale Franței, în ziua de Anul Nou, copiii încă mai au obiceiul de a alerga pe străzi și de a bate la toate ușile, strigând "*Au gui l'an ne !*" sau "*Au gui l'an neuf !*" În Insula Sein din Bretania se organizează anual o sărbătoare a vâscului, ocazie cu care se ridică un altar acoperit cu ramuri verzi în centrul unui teren circular. De acolo pornește o procesiune și până acolo, după ce mărșăluiește în jurul insulei, se întoarce. Muzicienii formează avangarda, iar aceștia sunt urmați de copii care poartă cârlige și ramuri de stejar și conduc un bou și un cal acoperit cu flori. După ei o mulțime imensă, care se oprește la intervale, strigând "*Gui-na-ne, voila le gui !*"[67]

Calul încărcat de flori care figurează în această ceremonie era simbolul Minții sau al Rațiunii divine, iar **equus**, care în latină înseamnă *cal*, se rezolvă în lumina lui **Ek Hu**, adică *marea minte*, *sufletul* sau *spiritul*.

Potrivit lui Platon, calul însemna, în sens bun, "rațiunea și părerea care circulă prin lucrurile naturale", iar în sens rău, "o fantezie confuză"[68]. Cuvântul ebraic pentru *cal* înseamnă, de asemenea, *a explica*. "Semnificația calului ca desemnând principiul intelectual a fost derivată", spune Swedenborg, "de la biserica antică la înțelepții din jur, chiar și în Grecia; de aceea, în descrierea soarelui, prin care se semnifică iubirea, ei au plasat în el pe zeul înțelepciunii și inteligenței lor și i-au atribuit un car și patru cai de foc ; iar în descrierea zeului mării, întrucât prin mare se înțelegea științele în general, i-au atribuit și *cai* ; de aceea, de asemenea, când au descris nașterea științelor din principiul intelectual, au închipuit un cal zburător, care cu copita sa a spart o fântână, unde se aflau fecioarele care erau științele ; și nici calul troian nu era nimic altceva decât o invenție ingenioasă a înțelegerii pentru a distruge Zidurile ; în ziua de azi, într-adevăr, când este descris Principiul intelectual, conform obiceiului primit de la antici, el este descris de obicei printr-un cal zburător sau Pegasus, iar erudiția printr-o fântână ; dar aproape nimeni nu știe că *calul*, în sens mistic, semnifică *înțelegerea* și că o fântână semnifică *adevărul* ; cu atât mai puțin se știe că aceste semnificații au fost derivate de la Biserica antică la neamuri".

Tacitus consemnează că, în unele părți din nordul Europei, caii albi ca zăpada erau crescuți pe cheltuiala publică într-o livadă sacră și nu erau niciodată folosiți pentru serviciu. Atunci când regele, în calitate de Mare Preot, îi lega cu jugul la carul sacru, se urmărea cu atenție hăulitul și sforăitul lor, iar voința zeilor era dedusă de acolo, deoarece se credea cu tărie că *acești cai albi cunoșteau planurile puterilor cerești*[69]. Druizii și, de asemenea, magii persani[70] practicau divinația cu ajutorul cailor albi, iar în templele shintoiste japoneze încă se mai păstrează un cal sacru - în general un cal albinos - cunoscut sub numele de Jimme. În templul din Nikko sunt păstrați trei cai albi ca zăpada, iar în cel mai interior altar al acestui loc de minuni sacru nu se află decât un disc sau patera lustruită, simbol al lui Nikko sau al părintelui Nicolae, unicul **O**.

Culoarea Alb a fost întotdeauna acceptată ca simbol al inocenței sufletului, al purității gândirii, al sfințeniei vieții ; iar cuvintele *alb* și *grâu* sunt în mod radical **Huyt** și **Hueet**. **Hu**, în

---

66 Comparați cu porunca din Vechiul Testament: "În acest fel să binecuvântați pe copiii lui Israel, spunându-le: "Domnul să te binecuvânteze și să te păzească: Domnul să facă să strălucească fața Lui peste tine și să-ți fie milostiv; Domnul să-și ridice fața peste tine și să-ți dea pace; și ei vor pune numele Meu peste copiii lui Israel și Eu îi voi binecuvânta." - Numeri vi. 23-27. "Tăcere" se presupune că este un "cuvânt pur imitativ". Forma sa daneză este Hysse, iar cea suedeză Hyssja. Comparați numele Hushai.

67 Reade, *Veil of Isis,* p. 238.

68 Madeley, *The Science of Correspondence,* p. 194.

69 *Northern Mythology,* Kauffman, p. 30.

70 Borlase, *Ant. of Cornwall,* p. 144.

calitate de zeu al minții, trebuie să fie responsabil pentru cuvintele **wot** și **wist**, care înseamnă *a ști - de spirit*, adică *deștept*, dar și de *umor* sau *humeur*. **Wit** este acuitatea sau perspicacitatea mentală, iar **whet** înseamnă *agerime*.

Moneda lui Cunobelinus menționată mai sus ca având dispozitivul unui spic de grâu[71] are pe verso un cal cu două cozi. În fig. 870, calul este transpus de o țepușă, de un stâlp sau de un ax;

870

în fig. 871 și 873 el aleargă pe Sfintele Coline, iar în fundal este introdus un copac sau un stâlp de lumină cu trei și șapte flăcări sau un stâlp de lumină.[72] În fig. 872 coloana sau trunchiul este înrădăcinat pe **A**-ul primordial, iar calul ceresc este susținut de cei doi **C** sau semiluni ai Charitelor. În sanscrită, cuvântul **harit**, care înseamnă *lumina dimineții*, *luminos* și *strălucitor*, înseamnă și *cal*.

871

872

873

Printre națiunile orientale, calul alb era un simbol al Soarelui, iar în Vede există un întreg imn adresat Soarelui sub forma unui cal. Calul englezesc (*horse*), asemănător cu *gorse*, este aproape identic cu francezul **ours**, un *urs*.

Hengist și **Horsa** înseamnă Armăsarul și Iapa. **Horsa**, o iapă, poate fi asimilată cu *ursa*, un urs, și poate fi rezolvată în **Horus**, Lumina de Aur veșnic întemeiată. În islandeză calul este **hross**, în olandeză **ros**, în germană **ross**, iar în vechea germană înaltă **hros** - toate la fel de rezolvabile în Horus sau Eros.

Ros este cuvântul latin pentru *rouă*, care este simbolic egal cu sanscritul **Dyhu**, cu francezul **Dieu** și cu Corniș-ul **Dew**[73], care înseamnă Dumnezeu. În Cornish **ros** înseamnă *munte*[74] și *roată*. **Ros** este, de asemenea, celticul pentru *heath*, pentru care latinescul este *erica*.

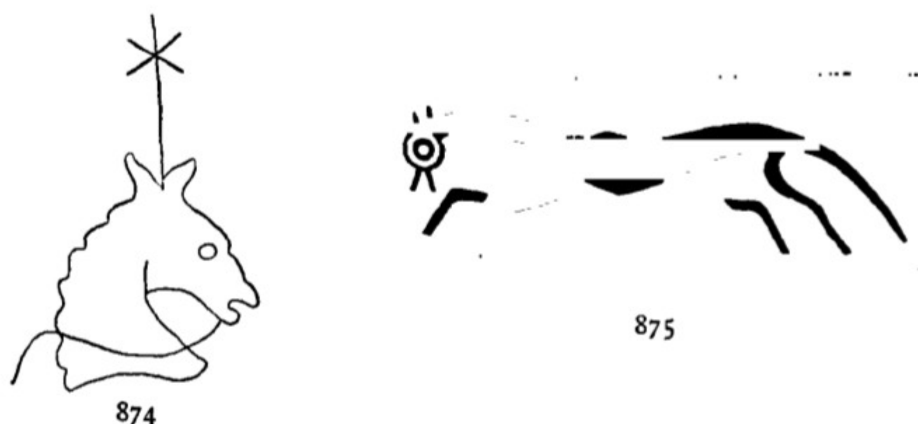
Din acest cuvânt **erica** reiese că anticii poeți considerau globulele roz purpuriu ale florilor de **heath** ca fiind ambrozia sau roua de miere a Marelui Foc A.

Încă mai pot fi văzuți în Marea Britanie anumiți cai albi monumentali sculptați pe versanții dealurilor. Cele mai multe dintre aceste figuri se află în Wiltshire;[75] în special la Pewsev și Cherhill.[76] În Warwickshire[77] există un cal roșu, iar la Bratton (Buraton) Hill, lângă Westbury,[78] unul

71 În limba Cornwall pentru o barbă de grâu era **kulhu** - Marele Zeu Hu. În limba Cornwall pentru *porumb* era **iz** sau **izik**.
72 Emblema unui cal și a unui palmier se regăsește pe monedele din Cartagina.
73 Comparați numele de familie Dew, Dow și Daw.
74 În Cornish, *monadh* înseamnă, de asemenea, *munte*.
75 Willet sau Huilletshire?
76 Dealul Focului mereu existent?
77 HUARWICK ?
78 HUESTBURY?

alb.

Fig. 875 alăturat este un facsimil al celebrului cal alb de lângă Shrivenham[79] în Berkshire.

874 875

Gura este formată din cele două raze ale Gemenilor eterni, iar capul și ochiul formează un punct în interiorul unui cerc, simbolul veșnicului.[80] Același cal simbolic care apare pe o monedă de aur britanică din jurul anului 150 î.Hr. este considerat a fi "o copie barbară" a unui original grecesc perfect, dar nu există urme de "barbarie" sau de copiere, și mai degrabă se pare că corectitudinea desenului a fost sacrificată în favoarea scopului simbolic. Tradiția ne spune că Calul Alb din Berkshire marchează locul unei victorii asupra danezilor, al cărei loc exact se pretinde a fi Ashdown, cunoscut în vechime sub numele de Mons Fraxini, dealul frasinului.[81]

Berk- din Berkshire provine de la **barruc** sau **berroc**, adică stejarul cu polen[82] sub care se țineau odinioară hergheliile comitatului. Acest copac sacru a fost, se poate presupune, numit **berroc** pentru că era simbolul lui Pere Ok, "Marele Părinte".

Mahomedanii povestesc despre un armăsar alb ca laptele, numit Al Borak, ale cărui pași echivalează cu cea mai îndepărtată distanță a vederii umane. În romane se întâlnește faimosul cal Bayard, proprietatea celor patru fii ai lui "Amyon"[83], evident Amon sau Ammun.

Un cal magic cu coamă de aur este o caracteristică a multor basme, iar în legenda slavă intitulată Niezguinek apare cu o importanță deosebită. Numele Niezguinek înseamnă *nepieritor*, dar în primul rând este compus din silabele **on iz ag Hu in ek**, "Unul sau lumina Soarelui, puternicul Hu, unicul". Niezguinek, asemenea lui Elisei, este un plugar cu douăsprezece juguri de boi și devine posesorul unui cal magic, "în realitate un cal foarte magnific, mare și puternic, cu ochi care scânteiau ca fulgerele.

876

A sărit în aer cât norii de sus, iar în clipa următoare a coborât în mijlocul unui câmp"[84].

79 ASHURIVENHAM ?
80 A se compara cu capul de șarpe din fig. 459 (a se vedea ante, p. 200, vol. i.) și cu altarul dintr-un cerc de la sărbătoarea bretonă Mistletoe.
81 *The Scouring of the White Horse,* Hughes, p. 242.
82 Edmunds, *Traces of History in the Names of Places,* p. 173.
83 Hulme (F. E.), *Nat. Hist. Lore,* p. 181.
84 *Slav Tales,* p. 242.

Această creatură irezistibilă se pune în slujba lui Niezguinek, care exclamă :

"*Minunează-te de tărie și de frumusețe atât de albă,*
Calul inimii mele, în timp ce cânt,
Ridică-te în aer, ca o pasăre ia-ți zborul,
Grăbește-te la curtea regelui meu".[85]

La fiecare dintre sarcinile lui Niezguinek, această formulă este ușor diferită, iar descrierile comportamentului calului sunt foarte sugestive. "Ca și cum calul ar fi văzut ceva în nori, s-a ridicat iute ca o săgeată și a zburat prin aer deasupra cețurilor." - "Calul s-a ridicat în aer ca și cum ar fi auzit pe cineva chemându-l din nori." - "Calul s-a ridicat imediat ca și cum ar fi fost chemat de cineva din nori." - "Apoi calul a privit în sus ca și cum ar fi fost ceva ce voia în nori." - "Apoi calul, ca și cum ar fi văzut ceva ciudat în nori, s-a ridicat în aer și a început să zboare"[86].

De asemenea, calul apare în mare măsură în basmul slav "Prințul Slugobyl". Slugobyl vede o lebădă albă urmărită de un vultur pe cale să se năpustească asupra ei. Apucând o arbaletă, el trimite o săgeată prin vultur, după care lebăda recunoscătoare i se adresează: "Viteazule Prinț Slugobyl, nu o simplă lebădă îți mulțumește pentru ajutorul tău foarte oportun, ci fiica Cavalerului Invizibil, care, pentru a scăpa de urmărirea uriașului Kostey [același Kostey care a supărat-o pe Prințesa Sudolisu], s-a transformat într-o lebădă. Tatăl meu va fi bucuros să vă fie de folos în schimbul acestei bunăvoințe față de mine. Când veți avea nevoie de ajutorul lui, nu trebuie decât să spuneți de trei ori: ”Cavaler invizibil, vino la mine”." După ce a vorbit astfel, lebăda a zburat, iar prințul Slugobyl, după ce a urmărit-o cât mai mult timp, și-a continuat călătoria. După un timp, el ajunge la curtea unui rege care este asediat de o armată numeroasă, iar acest rege promite mâna fiicei sale celui care îl va scăpa de dușmanii săi. Slugobyl invocă ajutorul Cavalerului Invizibil, după care aude imediat o voce la urechea sa spunând: "Iată-mă, prinț, la dispoziția ta". Aflând de cerința lui Slugobyl, Cavalerul Invizibil fluieră calul magic Magu, al cărui nume este practic același cu Magus, adică înțelept, filozof, vrăjitor, deștept sau isteț.

"*Magu, calul cu coamă de aur,*
Am nevoie de ajutorul tău încă o dată.
Nu umbla pe pământ, ci zboară prin spațiu
Așa cum fulgerele fulgeră sau tunete se întrec.
Rapid ca săgeata din arc
Vino repede, dar așa încât nimeni să nu poată ști."

"*În acea clipă, un superb Cal gri a apărut dintr-un vârtej de fum, iar de capul său atârna o coamă de aur. Iute ca vântul era el, flăcări de foc îi ieșeau din nări, fulgere îi ieșeau din ochi și volume de fum îi ieșeau din urechi*"[87].

Această descriere populară a unui cal de zână poate fi comparată cu întrebarea din *Cântarea Cântării*: "Cine este acesta care vine din pustiu ca niște stâlpi de fum?"[88], dar mai ales cu *2 Samuel xxii*: "În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și am strigat către Dumnezeul meu; și El mi-a auzit glasul din templul Său, și strigătul meu a intrat în urechile Lui. Atunci pământul s-a cutremurat și a tremurat; temeliile cerului s-au mișcat și s-au cutremurat, pentru că El s-a mâniat. Un fum a ieșit din nările lui, și focul din gura lui a mistuit; cărbuni s-au aprins de la el. A plecat și cerurile și s-a pogorât ; și întunericul era sub picioarele Lui. A călărit pe un heruvim și a zburat; și a fost văzut pe aripile vântului. Și a făcut pavilioane de întuneric în jurul Lui, ape întunecate, și nori groși din ceruri. Prin strălucirea de dinaintea lui se aprindeau cărbuni de foc. Domnul a tunat din ceruri, și

85 *Ibid.,* p. 251.
86 *Ibid.,* pp. 233, 264.
87 *Slav Tales,* p. 182.
88 iii. 6.

Cel Preaînalt și-a scos glasul".

"Te-am comparat, iubirea mea", spune *Cântarea Cântărilor*, "cu o ceată de cai" sau, după cum spune traducerea literală, "cu iapa mea". Cuvântul francez pentru *iapă*, **jument**, este evident **ju-ment**, **Mens** sau *Mintea veșnic existentă*; cuvântul englezesc **mare** este francezul **mere**, care înseamnă **mamă**: în franceză **mer**, și în latină **mare**, înseamnă *mare*. În mod radical, cuvântul *mare* poate fi rezolvat în *Ma Re*, mama lui Ra sau Re, o derivare care poate fi explicată în mod mistic ; sau poetic, pe motiv că Ra, Soarele, trebuie să fi fost văzut zilnic ieșind în zori din Mare și scufundându-se din nou la căderea nopții în sânul ei. Unul dintre termenii grecești pentru zori era **akra nux**, adică **akra**, Marele Ur-a, **onux**[89], singurul *mare Foc*. Termenul grecesc pentru zi este **nuera**, care poate fi anglicizat în **new era**. Iliricul pentru zori era **zora** = **iz** sau **a**, sanscritul este **agnya** = Agni-a, iar sanscritul pentru *zi* este **ahan** sau **ahar**, "un A" sau "Un foc". Englezescul **east**=**izt** este "lumină strălucitoare", mayașul pentru vest era **ix**, iar în cuvântul *Occident* putem recunoaște **ok se den**, "strălucirea lui Okse", *puternicul Foc*.

În Babilon, calul a fost descris ca fiind "zeul Zu"[90], iar în limba țigănească cuvântul *zi* înseamnă *minte*[91]. În limba greacă, calul era **ikkos**, "lumină mare", iar în limba saxonă era **ehu**, pronunțat probabil *Ayhu*.

În timpurile saxone, **mare** se scria **mere**, care acum înseamnă nu numai **pur**, *adevărat* și *simplu*, ci și **lac**. Lacurile, **lacs** sau **lochs**, erau considerate cândva sacre, iar numele de lacuri, de la radicalul Loch Ewe, perpetuează în multe direcții amintirea sfințeniei lor inițiale.[92] Un **ewer** este un vas pentru transportul apei, iar **aqua** este cuvântul latin pentru *apă*.[93]

În egipteană, **mer** însemna "a iubi"; în limba olandeză, cuvântul "**mare**" înseamnă "**merrie**", care în engleză înseamnă "*vesel*", iar în vechea germană, calul de război era "*marah*".

Calul, sau **hack** (în spaniolă **hacka**), sau **nag** se spune că *scâncește*[94], iar **winne** înseamnă *alb* în limba celtică. Pony trebuie să fie înrudit cu Epona, zeița galică a cailor, iar **hippa**, cuvântul grecesc pentru cal - de la fenicianul Hip, care înseamnă Părintele tuturor - poate fi comparat cu sinonimele englezești *hobby* și *hobin*[95]. O zeiță numită Hippa, reprezentată cu un cap de cal, se spune că a fost asistenta lui Bacchus, iar un cerc sau o rundă pentru exerciții cu cai este numită *hippodrom*, adică *hippa* **drum**[96]. În franceză, *grajd* este **ecurie**, Marele Ochi de Foc, iar cuvântul englezesc **mews** înseamnă nu numai o casă pentru cai, ci și o cușcă pentru șoimi. **To muse** înseamnă *a gândi* sau *a medita*, iar **amusing** este înrudit cu **merrie**, *vesel* și *plin de umor*. **Mus** înseamnă șoarece în latină, un animal care, după cum s-a menționat deja, era sacru pentru Apollo[97], iar **souris**, cuvântul francez pentru șoarece, este înrudit cu **sourire**, *zâmbet*. *Zâmbetul* este legat de **smintheus**, cuvântul grecesc pentru *șoarece*, iar **Smintheus** era unul dintre titlurile lui Apollo. Numele se rezolvă în **theos**, Dumnezeu, și **smin** - la origine **simon** - focul unic, sau *semen*, sămânța.

"*Acea Lumină al cărei zâmbet aprinde universul.*
Frumusețea în care toate lucrurile lucrează și se mișcă."[98]

În Egipt, șoarecele era considerat sacru, iar cuvântul *șoarece*, prin adăugarea unui **d**, devine *șiret*, adică *ager*, *isteț*, *inteligent*. Trăsura Cenușăresei era trasă de șoareci[99] care se transformau în mod magic în cai albi, armăsarii cu picioare de aur sau *hamalii Dimineții*.

---

89 Comparați piatra prețioasă *onix*.

90 Pinches. *Religion of Babylonia,* p. 103.

91 Borrow (G.), *Romano Lavo-Lil,* p. 67.

92 În momentul redactării acestui articol, un sindicat englezesc draghează un lac din America de Sud pentru jertfe de sacrificiu. Acesta a recuperat deja o cantitate considerabilă de comori.

93 Semnul zodiacal al lui AQUARIUS, purtătorul de apă, este hieroglifa ≈ .

94 *A se văita* sau *a plânge* însemna, probabil, *a plânge după mama sa*.

95 Payne-Knight. *Symbol, Lang. of Ancient Art,* p. 79.

96 **Drom**aderul are două dealuri gemene pe spate. Drom-urile gemene introduse în "Comedia erorilor" a lui Shakespeare mă face să bănuiesc că **drom** însemna undeva *geamăn*.

97 În apropiere de Penzance și Newlyn se află orașele Paul și MOUSEHOLE (pronunțat "Mousel").

98 Shelley, *Adonais,*

99 Esop reprezintă un șoarece care ciugulește plasa unui leu și îl eliberează.

Doamna Albă din versurile de grădiniță, care călărește pe un cal alb și ale cărei clopote cântă oriunde merge, este evident Doamna Înțelepciunii[100]. Tradiția populară are multe legende despre doamnele albe care locuiesc de obicei în forturi și munți ca fecioare fermecate care așteaptă eliberarea. Ele sunt încântate să apară în lumina caldă a soarelui pentru bieții păstori sau băieți de turmă. Fie că își piaptănă părul lung, fie că se spală, fie că usucă grâul, bat inul sau torc; ele indică, de asemenea, comori și cerșesc izbăvirea, oferind drept răsplată flori, porumb sau paiele, daruri care se transformă imediat în aur sau argint. Ele poartă haine albe ca zăpada sau pe jumătate albe, pe jumătate negre și pantofi galbeni sau verzi. În Germania, Doamna Albă este numită în general Bertha, care era un nume al Marii Zeițe a Naturii.[101]

O iapă este una dintre posesiunile Cenușăresei, iar ea i se adresează :

"*Închină-te în fața mea, Blank,*[102] *armăsarul meu,*
Ultima domnișoară care te-a călărit
Am fost chiar eu".[103]

"Trăiască iepele frumoase!", strigă Cenușăreasa către cele șase minunate animale albe care îi trag carul de cristal, "frumoase sunteți toate, voi care ați fost crescute în grajdul tatălui meu".[104] Potrivit unei alte versiuni, Cenușăreasa este eliberată din cei șapte ani de închisoare de un cal, asemănător lui PEGASUS, care face o gaură în acoperișul ascunzătorii sale. Ea exclamă :

"Aici, în mormânt, de șapte ani.
Nu mi-a cerut nimeni un cântec,
Și apoi un cal am găsit deasupra."

Uneori Cenușăreasa este descrisă ca dobândind armăsarul dintr-un stejar minunat. Ori de câte ori îi este foame, strigă :

"Micule Taur, vino la mine,
Deschide! Stejar,
Pe o balama de aur".[105]

După care un taur tânăr se grăbește la stejar și îl lovește până când copacul se deschide, iar Cenușăreasa găsește în el tot ce-și dorește. Calul ei fermecat este descris în termeni foarte curioși ca fiind "parțial de aur și parțial de argint", uneori ca fiind "tricolor - primul de aur, al doilea de argint, al treilea neprețuit" și, ocazional, ca fiind "un cal cu părul parțial de aur, de argint și ceva mai bun"[106].

Muzica făcută de Doamna Albă a Calului Alb era simbolizată de o Harpă sau o Liră. Harpa irlandeză care a răsunat cândva în sălile din Tara are încă figura Înțelepciunii ca stâlp și este același instrument ca și Harpa lui David, Fiul lui Iesei.

În fig. 877, geții gemeni sau vedetele gemene ale Charites apar sub o harpă cu șapte pietre prețioase. Harpele druidice erau făcute în formă de triunghi, corzile lor erau în număr de trei, iar cheile de învârtire aveau fiecare câte trei brațe. Se credea că sufletul unui mort zăbovea lângă trup până în momentul în care muzica harpei sacre îl elibera și îl grăbea în drumul său spre cer. În cazul

---

100 "Călărește un măgăruș până la Banbury Cross
Pentru a vedea o Doamnă Albă călare pe un Cal Alb ;
Cu inele pe degete și clopoței pe degete,
Și astfel face muzică oriunde merge."
Mather Goose's Book of Nursery Rhymes.

101 *Chambers's Encyclopcedia,* x. 643.

102 Blank = blanc = alb.

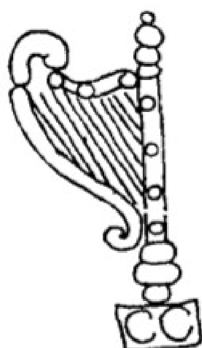
103 *Cinderella,* p. 231.

104 *Ibid.,* p. 190.

105 *Ibid.,* p. 278

106 *Cinderella,* pp. 361, 363, 383.

în care cariera unui om fusese onorabilă și acesta se supusese celor "trei mari articole ale religiei", barzii cântau un *Requiem* sau Cântec al morții, iar acordurile acestui *Requiem* serveau drept pașaport pentru ascensiunea sufletului.

În emblema alăturată, Zeița Luminii își îndemnă *gee-gee*-urile în sus. **Art** din Artemis înseamnă **urs** în galeză, iar cultul lui Artemis era asociat cu venerarea unei ursoaice. *Artemes* înseamnă **perfect** în greacă.

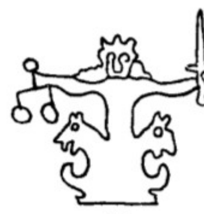

Artemis (Diana), zeița Lunii. (Gorii. Mus. Flor., vol. 2, tav. 88)
878

În imnul vedic citat la p. 2, Gemenii au fost invocați "ca două coarne venite la noi", iar în figurile alăturate, armăsarii Cenușăresei sunt combinați cu cele două coarne ale Lunii în Creștere. În fig. 881, armăsarii și coarnele îl susțin pe Regele sau Regina Justiției Universale.

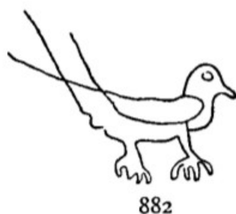

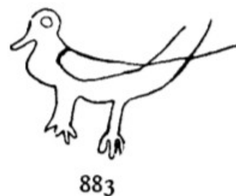

Era un obicei străvechi ca instanțele de judecată să se desfășoare pe vârfuri de dealuri naturale sau pe movile artificiale, iar aceste locuri erau cunoscute în Scoția sub numele de Moat Hills sau *Hills of Justice*. Cuvântul "*moat*" provine în mod evident din egipteanul *Maat*, Maht, Mut sau Maut, zeița adevărului și a justiției, iar **moat** scoțian nu poate fi diferit de **moot** englezesc. În perioada istorică exista un **moț** popular ținut în curtea catedralei St Paul's[107], și nu există nicio îndoială că Ludgate Hill a fost cândva dedicat zeului Justiției. La baza dealului se află Biserica Sfântului Martin, iar în vârf parohia Sfântului Martin le Grand : la o aruncătură de piatră, se afla

107 Wheatley (H. B.), *London,* p. 10.

cândva Biserica Sfântului Ewine.[108] Ewine, un sfânt despre care nu pot afla nimic, este Hewin[109] sau Hewone, iar Martin se pare că a fost cândva Maatin sau *Maat*, Cel Unic. Pasărea de aici reprezintă fie un Martlet, fie un Martin, ambele părând să-și datoreze nomenclatura Marelui Maat. Se consemnează că Isis a luat forma unei rândunici atunci când l-a căutat pe Osiris, iar Isis se spune, de asemenea, că a luat forma unei iepe sub numele de Ceres.

882

883

Ceres a fost considerată de greci drept cea care dădea cele mai salutare legi. În latină, lege înseamnă **lex**, "Domnul Foc Mare", iar din sursa lui **equus**, care în latină înseamnă cal, derivă termenii *egal*, *echitate* și *echitabil*. **Ulex**, cuvântul latin pentru **gorse**, poate fi comparat cu **ilex**, stejarul veșnic verde.

Sanscritul pentru *drept* este **rigu** și **zend erezu** ; latinescul pentru *lege* este **judex**; **zend** în sanscrită este **dis**. **Dis**,[110] unul dintre numele celticului Pluto, este probabil rădăcina lui **dzhyrna**, o *zi*, de unde se presupune că provine cuvântul **discern**.

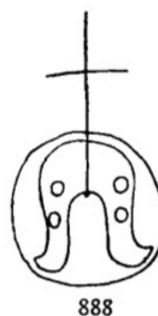
Judecătorii englezi poartă o perucă din păr de cal care este aproape identică ca formă cu *Klaft*-ul sau coafura purtată de Isis, așa cum se arată în fig. 884, iar această podoabă capilară se presupunea că îl înzestra pe cel care o purta cu înțelepciune și discernământ divin.[111]

884

885

886

887

888

Hu, Mintea măreață, este responsabil nu numai pentru cuvintele înțelept, deșteptăciune și înțelepciune, ci se pare că și pentru cuvântul perucă[112] sau Huig.[113] Alți termeni pentru *perucă* sunt **peruke** sau **perruque**, iar **periwig** se rezolvă fie în **peri**, *atotcuprinzător*, fie în **pere**, Tatăl Huic. În limba cornwal, cuvântul **hueg** însemna *dulce*, *drag*, *delicios* ; iar **dedwh**, cuvântul cornwal pentru **lege**, poate fi probabil echivalat cu "tata Hu"[114]. **Peruez**, cuvântul cornwal pentru *învățat*, se rezolvă în **Pere hu ez**, "lumina sau esența Tatălui Hu". Prudența este o formă de înțelepciune.

Cuvântul *lege* în saxonă veche era **lag**, iar în islandeză este **log**; zeul celtic al Soarelui, Lug, se numea Lamfada, adică "al mâinii lungi", iar Llew, echivalentul său galez, purta epitetul Llaw Gyffes, adică "al mâinii ferme"[115]. Avem aici o formă veche a cuvântului **gyves** (cătușe) și a

108 Stow, Everyman's Library, p. 307.

109 Comparați numele de familie Godwin sau Goodwin. Un *whin-bush* este un tufișor de gulii sau un tufiș de foc puternic.

110 A se compara cu toponimul Diss.

111 În Cornwall, *rațiunea* era **kaz**, Marea lumină. Mintea era **brez**.

112 Confecționarea perucilor a înflorit în Egipt, iar regii Persiei purtau peruci. - Layard, *Nineveh*, p. 97.

113 Comparați Great Wigborough.

114 În franceză, *înțelepciunea* este **sagesse**, adică *lumina lui A*, **esse**-ul care există mereu, iar din engleză **sage** și **sagacious** derivă în mod similar. "Quick in the uptake" înseamnă *rapiditate de înțelegere*. Un **swift** este o rândunică mare și neagră, iar **quick** ca și **swift** înseamnă ca în "quick and the dead", viu sau ființă.

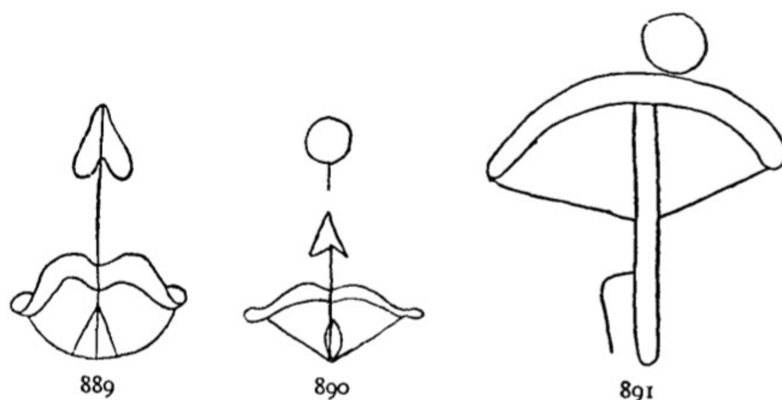
115 Squire, *Mythology of Ancient Britain,* p. 25.

expresiei "mâna lungă a legii".

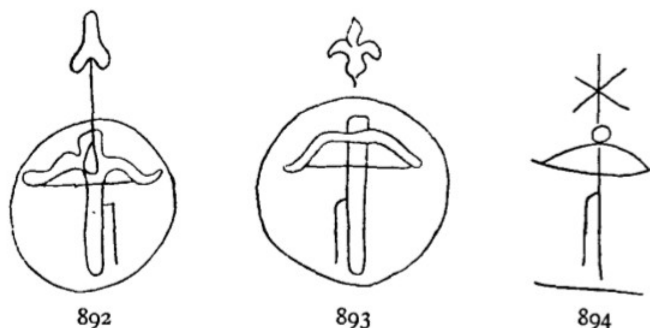
Printre minunații tumuli din valea Mississippi, unele au fost găsite sub formă de bivol, altele sub formă de urs, iar altele sub formă de om. "Figura umană", spune Squier, "nu este neobișnuită printre efigii și se caracterizează întotdeauna prin lungimea extraordinară și nenaturală a brațelor"[116]. Este posibil ca expresia "hue and cry" (strigăt și plâns) să se datoreze lui Hu, Legea sau Martorul, și că a fi "acuzat" însemna a fi adus în Marea Lumină sau Curtea lui Ak.hu.

Tribunalul penal central din această țară este situat în Ludgate Hill și este cunoscut sub numele de Old Bailey. Bailey-ul unui castel era turnul principal, donjon sau fortăreață ; **bail** înseamnă *siguranță*, iar cuvântul **bali**, "Tatăl veșnic" este același cu Beulah, ca și irlandezul "țara lui fay, frumoasa țară a lui Balow" și ca și "insula de miere a lui Beli", un termen bardic pentru Marea Britanie. Faptul că **Ba** este același lucru cu **Bo** este evident din utilizarea alternativă a termenilor *Bay window* sau *Bow window*. Există un loc numit Bow lângă Okehampton și un altul lângă Londra, pe râul Lea. Lângă Askrigg, în Yorkshire, se află un Bowbridge, iar în Londra există o biserică St Mary le Bow.

Arcurile simbolice ilustrate în figurile. 889 și 890 sunt concepute ca niște coarne de bou, taur sau bivol.

Latinescul **apis**, care înseamnă *arc*, este identic cu Apis, Taurul sacru egiptean, iar cuvântul se regăsește din nou în **apse**, adică arcul corului. **Bo**, rădăcina lui **bous** și **bos**, este irlandezul și gaelicul pentru **bou**; **bu** era în cornwal pentru *bou*, iar **beu** era în cornwal pentru **viu**; **beo** este irlandez, iar **byw** este galez, pentru **a trăi** sau **a fi**. În latină pentru *albină*, insecta care dă miere, este **apis**, iar o albină mare se numește **bumble**. Un subofițer este cunoscut sub numele de *bum-bailiff*; **bumble** înseamnă **bondar**, iar în germană pentru *bondar* este **betel**, care nu poate fi diferit de *beetle (cărăbuș)*. Se spune că St Bees Head din Yorkshire ar fi fost numit după un anume St Bee asociat cu Whitby Abbey. St Bee era cunoscut alternativ ca St Bega, care poate fi anglicizat în "**Big A**".

Biserica Sfânta Maria le Bow era cunoscută alternativ ca Sfânta Maria Arcubus, iar Arquebuse, Crossbow, sau arbaleta era, așa cum este ilustrat în emblemele de aici, evident simbolul Arbaletei, Suveranul Arcaș.

Babilonienii reprezentau Zeitatea Supremă ca pe un Arcaș care trage o săgeată cu trei

116 Citat din Buckley (T. A.), *Great Cities of Ancient World*, p. 268.

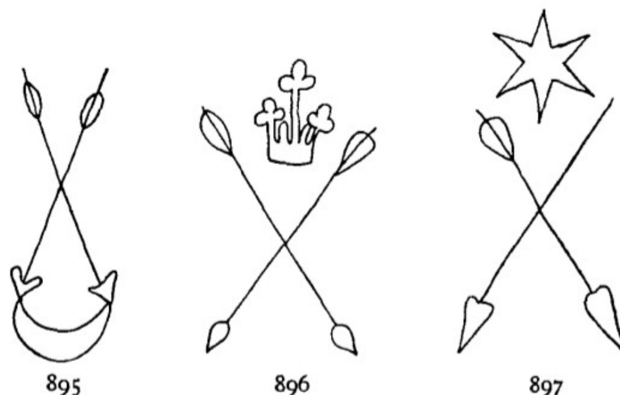
capete[117], iar unul dintre Semnele Zodiacului este Săgetătorul, Arcașul. În saxonă pentru *arc* era *with* ; în latină pentru *arc* este *arcus* ; în greacă este *toxon* - iar în greacă pentru *viață*, *ființe* și, de asemenea, pentru *coardă de arc* este **bios**. Arcurile englezești erau aproape invariabil tăiate din arbori de tisă, iar faptul că tisa veșnic verde (în greacă, taxos) era un arbore sacru este evident din apariția sa, în general sub formă de gemeni, în curțile bisericilor.

Arcul este reprezentat ca armă a Dianei și a lui Apollo, iar săgețile lui Apollo simbolizau fulgerele puterii supreme.

"*Razele soarelui sunt arborele meu, cu care ucid*
Înșelăciunea, care iubește noaptea și se teme de zi :
Toți oamenii care fac sau chiar își imaginează răul
Zboară de mine, și din gloria razei mele
Mințile bune și acțiunile deschise iau o nouă putere,
Până când sunt diminuate de domnia nopții"[118].

Săgeata în limba engleză a fost inițial **arewe**[119], *lumina lui Ewe*; în sanscrită și în zend săgeata este **ishu**, din nou *lumina lui Hu*; termenii greci pentru săgeată erau **ios** = lumina lui Unu, Mos = lumina lui Bel și **toxeuma** = marea lumină strălucitoare a lui A Solar. Comparați "Da, el și-a trimis *săgețile* și i-a împrăștiat; și a tras *fulgere* și i-a descurajat"[120].

În emblemele de față, săgețile formează crucea lui Lux, iar majoritatea sunt în vârf cu inima lui Eros sau Erezu, Cel drept. "Căci Iubirea este puternică precum moartea, pasiunea ei neîmpăcată ca mormântul, săgețile ei sunt *săgeți de foc*, *fulgerele* unui zeu".[121]

Arma lui Eros sau a lui Cupidon este întotdeauna reprezentată ca un Arc, iar aplicarea personală a emblemelor Arc și Săgeată de aici poate fi înțeleasă din cunoscutele versuri ale lui Blake :

"Adu-mi arcul meu de aur aprins!
Aduceți-mi săgețile mele de dorință!
Aduceți-mi sulița mea!   O, nori, deschideți-vă!
Aduceți-mi Carul meu de foc!

Nu voi înceta din lupta mentală,
Și sabia mea nu va dormi în mâna mea,
Până când nu vom construi Ierusalimul.
"Pe pământul verde și plăcut al Angliei."

Cuvântul primitiv "arc" sugerează că arma și-a derivat numele din asemănarea de formă cu

117 Layard, p. 211.
118 Shelley, *Hymn of Apollo.*
119 Săgetător
120 Psalm xviii. 14.
121 *Song of Solomon.*

curcubeul, un simbol radiant cu șapte nuanțe al Marelui Arc sau al Tatălui. Cele șapte nuanțe elementare ale spectrului, atunci când sunt amestecate în Unul, formează albul, care este o combinație a tuturor culorilor.

În Biserica Sfânta Maria Arcubus sau Bow (*Arcașa*) se ținea odinioară un tribunal judiciar, iar vizavi de Biserica Bow se află Vechea Judecătorie. Juriul englez este format din doisprezece oameni aleși; în vechea franceză *ajuirie* însemna ajutor sau sprijin , iar **jury-mast** este probabil folosit în acest sens.

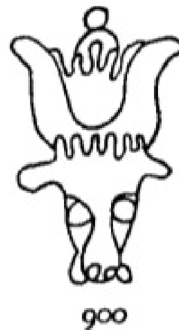
În Old Jewry există o biserică St Ovary Upwell, iar Upwell apare în mod constant în numele proprii și toponimele din acest district. În apropiere se află Abchurch Lane, numită, potrivit lui Stow, după "St Marie Abchurch, Apechurch, sau Upchurch, după cum am citit-o". În legătură cu Bow Church, care se află în Cheapside, Stow menționează un comerciant numit Good-chepe; ceea ce este acum Leadenhall Street era cunoscut la un moment dat sub numele de Blanck Chepeston, și nu există prea multe îndoieli că East cheap, West cheap și districtul central sau Ward of Cheape sunt identice verbal cu Cheap sau Cheop, Ochiul veșnic-existent. Există, așadar, o corectitudine curios de neașteptată în remarca domnului Wheadey : "Alte orașe și-au mutat centrele, dar Londra a rămas așa cum a fost întotdeauna. Banca, Royal Exchange și Mansion House ocupă un teren care a fost Ochiul Londrei încă de pe vremea romanilor".

Cheapside aproape că se învecinează cu Old Bailey și se poate spune că se afla de o parte și de alta a castelului, a turnului sau a fortăreței. Faptul că *keep* și *cheap* sunt variante ale aceleiași idei este evident din faptul că în anglo-saxonă *ceap* însemna preț, iar în olandeză *koopen* înseamnă a cumpăra. În anglo-saxonă **copa** însemna o *cadă*, un *coteț* sau o *cuvă*, iar în Cheapside se afla o faimoasă casă-închisoare cunoscută sub numele de Tun, unde răufăcătorii care fuseseră prinși sau capturați erau închiși și ținuți în siguranță.

S-ar părea - printre alte motive, din numele Ludwig = Lud, Mintea Puternică - că într-o anumită perioadă a istoriei britanice, Cheop, Cheape sau Chepe era cunoscut sub numele de Lud. Londra era cunoscută de galezi sub numele de Caerlud, Scaunul lui Lud, iar pe Ludgate Hill, unde se află acum Catedrala lui Paul sau Powle, cum se numea, se pare că a existat cândva un sanctuar al lui Lud. Lângă Chepstow se află orașul Lydney al lui Lud ; Lidia de Est era cunoscută și sub numele de Lud, iar în Cornwall este Ludgan, pronunțat Ludgeon. Regele Lud din Ludgate Hill a fost cunoscut alternativ ca Regele Brown, adică "Regele Brun", dar și ca Immanuence - acest din urmă nume fiind în mod evident înrudit cu Immanuel, "Dumnezeu cu noi", unul dintre titlurile profetice aplicate de creștinism lui Jeshu.

898

899

900

Judecătorii englezi obișnuiesc să li se adreseze în instanță cu "M'Lud" și este posibil ca Lud să fi fost inițial un termen generic de judecător. În franceză, judecător este *juge*, același lucru ca și în engleză **geegee** ; iar un sinonim pentru cuvântul judecată este **doom**. În teutonică **dom** înseamnă lege, și nici **dom** sau **doom** nu diferă de **dome**. La recentul Durbar din India, regele George și regina Maria au fost așezați sub o cupolă de aur, simbolul lui *d'ome*, Soarele Strălucitor, al dominației și al lui Dominus, Domnul. Magistratul-șef din Insula Man este numit " Deemster", iar în fig. 898 este reprezentat Bivolul sau Steer of Day cu o cupolă. Gurile sunt formate ca M-ul lui Maat sau ca valurile apei, respectiv SS-ul lui Sanctus Spiritus. **Dam** însemna în irlandeză "bou", iar zeița galeză a vitelor era cunoscută sub numele de Damona. **Damn** înseamnă condamnare ; **dam** înseamnă de asemenea mamă, iar această silabă este fără îndoială rădăcina lui *dame* și *madam*.

Domul de la St Paul poate fi descris ca fiind chiar mărul ochiului Londrei, iar deasupra domului noului Old Bailey se află o figură cu cinci zimți a lui Maat sau, așa cum este numită acum, Justiția.

A fi judecat de un magistrat (adică de un *magustrate*) sau de un primar = mare, este descris ca fiind adus în fața lui Cioc. Vechii alergători de pe Bow Street obișnuiau să poarte cu ei, ca simbol al autorității, un mic baston cu cioc, iar un obicei exact similar predomină printre Yeziditii din Persia. Layard afirmă că aceștia purtau în acest scop bastonul cu vârf de pasăre care îl simboliza pe Cel Sfânt. Bastonul modern purtat de polițistul englez nu este atât o armă de ofensă, cât un simbol al Autorității sau Turuncheon.

Cuvântul poliție a însemnat la origine "guvern civil" ; în Bretania **poelluz** sau **poellek** înseamnă judecător, iar rădăcina tuturor acestor cuvinte este Marele Paul sau Apollo.

În alfabetul grecesc, litera **Q** este reprezentată de *kappa* sau *koppa*. **Q** este **ak Hu**, iar poliția londoneză se numește "*coppers*", adică cei care "fac poliție", un cuvânt în mod evident înrudit cu "*coppes*", cuvântul din engleza veche pentru "*stocks*". Grecescul *kappa* este englezul **k**, adică **ak a**, iar în figura 901 acest **k** surmontează P-ul lui Paul. În fig. 902 este construit ingenios pentru a forma I C, inițialele lui Iesous Christos. În sanscrită, cuvântul **ki** înseamnă "pedeapsă", iar în Anglia pedeapsa este cunoscută în mod popular sub numele de "*whopping*", "*wigging*", "*walloping*" sau "*whacking*".

Uneori se obișnuia să se construiască biserici creștine în forma circulară a lui Apak, sau Akop, Marele Ochi, iar un bun exemplu în acest sens există în Biserica Temple sau Tempol de lângă Ludgate. Insigna Templului Interior este Pegasus, calul zburător.

901

902

903

Coptis este numele unui gen din familia Cupidonului sau a ochilor aurii. Poporul oriental numit copți sau *kubți*, urmași ai vechilor egipteni, erau probabil adepți ai **ak op te**. Religia lor actuală, o formă de creștinism, este descrisă ca fiind "iacobită", iar ei își atribuie convertirea de la păgânism Sfântului Marcu. Cuvântul **mark** înseamnă **cal** în irlandeză, gaelică, galeză și cornișă.

O remarcă potrivită este una bine țintită și care nimerește ținta sau ochiul de taur. Abdy sau Abde este un nume de familie englezesc, iar în egipteană cuvântul **abti** însemna *est*.

Cuvântul galic pentru **cal** era **epos**, "ochiul de lumină"; în greacă **hippos**, iar în germană **pferd**, adică **opferde**, ochiul de foc strălucitor. Biserica parohială din Horsham, în Sussex, este dedicată Sfântului Marcu ; parohia Horsleydown, în estul Londrei, este împărțită în Horsleydown St Mark și Horsleydown St John. În Kent, comitatul lui "Invicta", invincibilul și incoruptibilul Cal Alb, se află o localitate numită Horse-MONDEN.

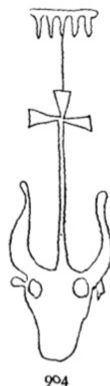
În apropiere de Canterbury, a cărei cea mai veche biserică se spune că este cea a Sfântului Martin, se află un loc numit Lydd, iar în incinta Canterbury se află încă un mare tumul cunoscut sub numele de "Dane John". Din punct de vedere filologic, acesta poate fi echivalat cu *donjon* sau *dungeon*, adică turnul central sau turnul principal al unui castel, iar semnificația sa poate fi înțeleasă ca *don* sau *duny* o fortăreață colinară sau o fortăreață a lui Jon sau Geon, Soarele sau Unicul existent.

Un cal alb era emblema orașului Hanovra, iar egipteanul Aunefer era un nume alternativ pentru Horus. În apropiere de Liskeard, în Cornwall, se află micul port Looe sau, așa cum era numit uneori, Bian. Cheiul principal și piața din Looe se numește Hannafore, iar la gura de vărsare a râului se află o insuliță numită Looe sau Insula Sfântului Gheorghe.

În Hanovra Calului Alb se află Munții Harz, renumiți în mare parte datorită vârfului lor cel mai înalt, Brocken.[122] Festivalurile de foc care se țineau odinioară acolo erau considerate de

122 Urme ale lui Horse sau HORSEL sau ale închinării se regăsesc probabil în toponimele Horselydown și Horsenden Hill, lângă Harrow.

creştinism ca fiind diabolice, iar Noaptea Valpurgiei - Noaptea Tatălui Puternic, Lumina veşnică - a devenit un sinonim pentru Iad. Dar strigătul *ooroorake* ! cu care se spune că demonii l-au salutat pe Lucifer este aparent conlocuitor cu grecescul *eureka* ! și, ca și *hurra* sau *ura*, poate fi rezolvat în Focul Marelui A. Surmontează emblema de aici o greblă cu cinci vârfuri - o variantă a mai obișnuitei sulițe sau trident cu trei vârfuri. În latină, pentru orice lucru cu raze ascuțite sau dinți ascuțiți este *broccus*, adică **bur ok us**, "Lumina Marelui Părinte", iar acest cuvânt este în mod evident înrudit cu Brocken și cu numele său alternativ Bructerus. Bructerus din fig. 904 sugerează că Bructerus ar putea fi redat ca Baruc Tauros, iar sinonimul Blocksberg ar putea fi înțeles ca Bullock's Berg.

904

În apropiere de Köln se află muntele cunoscut sub numele de Horsel-berg sau Berg of Ursula. Horselberg, ca și Brocken, a căzut în reputație rea, iar acum este considerat ca fiind locul aventurii lui Tannhauser cu Venus. Zeița Horsel, Venus din Suabia, este identică cu Ursula, Ursul veșnicului Urs sau Horus; iar povestea Sfintei Ursula și a celor unsprezece mii de fecioare este, în mod evident, o rămășiță a unui basm despre Marea Ursoaică și despre miriadele de stele care o însoțesc.

Heureuse înseamnă fericit în franceză, iar Russe sau Rusia este simbolizată de al nostru Horus, Marele Urs.

În Bretania, unde cultul unei iele de piatră înflorește până în zilele noastre[123], cuvântul pentru lumină este *goulouy*, puternicul Hu cel veșnic; și același Hu este poate radicalul lui *lumiere* și *lumen*, adică *el Hu mon*, singurul Domn Hu, iluminatorul.

Arabii leagă cuvântul Înțelepciune de Frâul calului[124], iar în emblemele de față Frâul este identificat fără echivoc cu Înțelepciunea prin perla și floarea de crin. În filozofia hindusă, Manas, Mintea, este comparată cu o frâu și, după cum s-a văzut, constituenții lui **IO** erau considerați ca fiind I = Autorul, iar O = " regulatorul " sau frâul Timpului și al Mișcării.

905 906 907

În capetele solare, razele emanate sunt aproape invariabil reprezentate sub forma unui păr înflăcărat, iar Înțelepciunea, regina zânelor, la fel ca Apollo, cel cu părul de aur, este descrisă în mod convențional ca având șuvițe ca o cascadă de lumină aurie. Se spune că părul Prințesei (ante, p. 185, vol. I.) ar fi luminat cerul în fiecare dimineață și seară. Se spune că gnosticii ar fi văzut în părul zbârlit al lui Pan cu picioare de capră aluzii mistice la razele solare[125], iar faptul că în engleză *hair* este pur și simplu **ar**, *lumina*, poate fi confirmat de o comparație cu cuvinte precum *locks* sau *tresses* și cu echivalentele lor din alte limbi. Șuvițele din fig. 33 (ante ,p. 27, vol. 1.) au fost marcate

123 Le Braz, A., *Land of Pardons*, p. 235.
124 Introducere în *Proverbs*, Temple Bible, p. 19.
125 C. W. King, *The Gnostics,* p. 446.

cu semnul *lux*. Francezul cheveux[126] se rezolvă în *feux*, *focuri*, mereu existente. *Feax*, adică "focul Marelui Foc", era denumirea anglo-saxonă a părului; *auburn* înseamnă *păr* ca **Au** sau **A** arzând ; iar *shaggy* înseamnă *marele luceafăr.* Pastorii valdeni, proverbial "lumini strălucitoare", erau cunoscuți sub numele de *barbe*, iar *barbe* este francezul pentru barbă.

Thor era de obicei reprezentat ca având barba roșie; am sugerat deja că barba albastră a lui Sin, zeul asirian al Înțelepciunii, simboliza lumina Adevărului descendent, iar o idee similară se ascundea în mod evident în spatele coamei de aur a Calului Minunilor. Potrivit țăranilor și păstorilor slavi, "coama lui era ca un nor de aur"; iar cuvântul "coamă" (anglo-saxon *manut*, vechea germană *mand*) este în mod evident aliat cu sanscritul *manas*- minte.

Mitologia irlandeză povestește că strălucirea feței lui Lug era atât de puternică încât părea a fi Soarele și nimeni nu putea să o privească în mod constant. Lug, maestrul recunoscut al tuturor artelor, era posesorul unei sulițe magice; praștia lui era văzută în ceruri ca un curcubeu, iar Calea Lactee era numită "Lanțul lui Lug"[127]. Grecii concepeau această cale stelară strălucitoare ca fiind calea spre palatele zeilor[128], iar indienii roșii din America de Nord o numesc încă "Calea cenușie" sau "Calea sufletelor"[129]. *Lanțul lui Lug* poate fi identificat cu lanțul legat de piciorul tronului olimpian prin care Zeus îi trăgea pe oameni spre Ceruri, și a fost probabil simbolizat de lanțul atârnat ocazional de acoperișul sanctuarelor păgâne. La Marele Templu din Upsala, care este descris de contemporani ca fiind "tot din aur", exista "un lanț de aur atârnat de vârful clădirii și văzut strălucind de departe de cei care se apropie de acest loc"[130].

Lanțul lui Lug poate fi asimilat, fără îndoială, cu "cablul de remorcare" masonic și cu cordonul triplu purtat de preoți în Orient și Occident. Ciucurii de la extremitățile cablului de remorcare, judecând după simbolul de față, îl tipăreau atât pe Dumnezeul Luminii strălucitoare, În italiană, ciucurele este *frangia*, iar în germană *quaste,* adică " Marele Hu, Lumina strălucitoare".

908

Lanțul lui Lug poate fi întâlnit, de asemenea, sub o altă imagine, în basmul lui Jack și vrejul de fasole. Tulpinile acestei plante magice erau, se spune, "de o grosime imensă și se împletiseră în așa fel încât formau o scară aproape ca un lanț în aparență"[131]. Privind în sus, Jack nu a putut distinge vârful, deoarece "părea să se piardă în nori". Cu toate acestea, el a început ascensiunea și, după o urcare dificilă, a ajuns într-o țară ciudată, unde l-a întâmpinat "o tânără femeie frumoasă", care nu numai că era "frumoasă și plină de viață", dar era "îmbrăcată în cel mai elegant mod și avea în mână o mică baghetă albă, în vârful căreia se afla un păun de aur pur". Ea îl informează pe Jack că ea a fost cea care l-a îndemnat în secret să își schimbe vaca pentru fasolea magică. "*Prin puterea mea, vrejul de fasole a crescut la o înălțime atât de mare și a format o scară. Nu trebuie să adaug că ți-am inspirat o dorință puternică de a urca pe scară*." Ajutat de instrucțiunile ei, Jack recuperează de la căpcăunul răuvoitor trei comori - o harpă de aur, o găină care face ouă de aur și saci cu aur și argint. În momentul în care gigantul îl urmărește pe Jack pe vrejul de fasole, planta magică îl împletește într-un nod încâlcit, iar sătenii îl ucid pe îndelete.

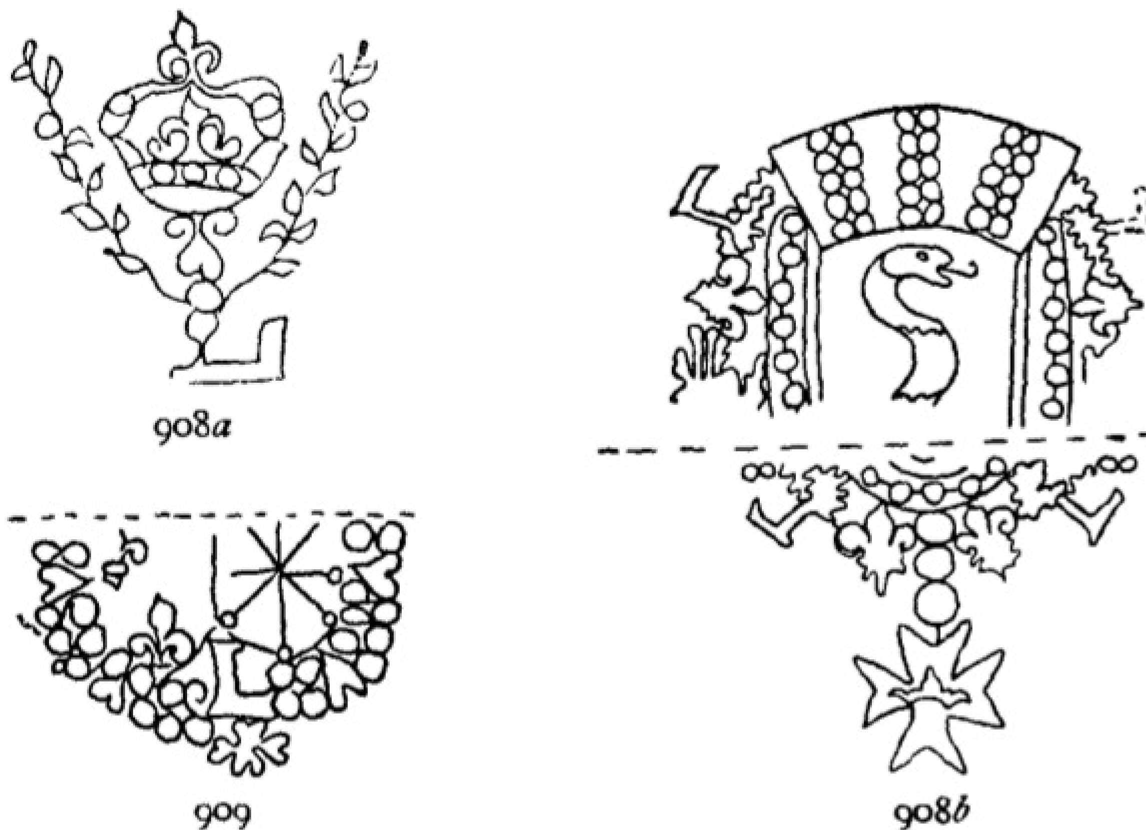
Cuvântul *bean* - în engleza medievală *bene* - este înrudit cu olandezul *boon* și cu germana

---

126 Caii se numesc în franceză *chevaux*.
127 C. Squire, *Mythology of Ancient Britain,* p. 26.
128 Bulfinch, *Age of Fable,* p. 16.
129 A. Lang, *Custom and Myth,* p. 122.
130 W. A. Craigie, *Religion of Ancient Scandinavia,* p. 30,
131 *English Folk-lore and Legends*, anonim, 1880, p. 131.

veche *bona*.[132] Astfel, el înseamnă în mod radical bine, iar tulpina binefăcătoare a Binelui poate fi asimilată cu tulpina sau arborele lui Iesei, cu scara lui Iacob și cu lanțul lui Lug. În zilele noastre vorbim fără să vrem despre un "lanț extraordinar al Norocului", dar cuvântul *luck* (noroc) implică faptul că strămoșii noștri considerau "norocul" ca fiind altceva decât o întâmplare oarbă și nevăzută. *Chance* (Șansa) este rădăcina Cancelariei, iar Lordul Cancelar reprezintă Legea Supremă.

Lanțul Norocului sau *Lux* apare frecvent în Mitologie, în special ca firul dăruit de Ariadna lui Tezeu, prin care acesta a reușit să scape din Labirint. Zâna dăruiește Cenușăresei un ghem de ață cu ajutorul căruia "*poate găsi drumul spre casă atunci când mama o abandonează*". Cu o altă ocazie apar Doi Porumbei, îi dăruiesc Cenușăresei un ghem de ață care se desface de la sine și o conduc la un stejar. Uneori, firul fermecat al Cenușăresei este format din trei ghemuri de culori diferite.[133] În lanțurile de noroc ilustrate aici au fost împletite o mare varietate de embleme, inclusiv litera **L** de la *Luck*, *Lug* sau *Lux*.

Simbolul Sfântului Luca sau Lucas era un bou. În Horsleydown, lângă ospiciul Sfântului Thomas, care se află în parohia Sfântului Gheorghe, se afla cândva un *lăcaș*, cunoscută sub numele de *Loke*[134], iar *lock-up* este un sinonim pentru *închisoare*.

În vestul Georgiei - unde Sfântul Gheorghe era considerat zeul "norocului" - există o așa-numită "Mănăstire a Lanțului", în care se păstrează un Arc de fier, un Lanț de fier și o Săgeată de fier. Această biserică este dedicată " Sfântului Gheorghe al multor forțe"[135].

În Egipt, simbolul minții, al rațiunii sau al înțelegerii era crocodilul. "Se spune", spune Plutarh, "*că a fost făcut ca emblemă a divinității, fiind singurul animal lipsit de limbă. Căci Rațiunea divină nu are nevoie de voce, ci, mergând pe o cale și o regulă tăcută, călăuzește treburile muritorilor potrivit dreptății, iar crocodilul este singurul dintre lucrurile care trăiesc în lichid care își acoperă ochii cu o membrană subțire și transparentă pe care o trage în jos de pe pleoapa superioară, astfel încât să vadă fără să fie văzut, ceea ce este atributul Divinității Supreme*"[136].

132 Șefa.
133 *Cinderella,* pp. 275, 277, 352, vol. II
134 A se vedea Stow.
135 Vezi articolul "Sfântul Gheorghe, zeul lunii" în *The Quest,* vol. iii. Nr. 3.
136 *Isis and Osiris.*

În Egipt, acest mare simbol al lui **Cheop**, "Ochiul veșnic existent", era venerat în special la Onuphis, adică *sus este*, Ochiul Unic al Luminii. La Nubti ("Un Glob Strălucitor") sau **Ombos** ("Taurul Soarelui"), crocodilul era identificat cu **Set** sau **Sut**. Zeul Sebek. era figurat ca un om cu cap de crocodil, iar **sebek**, care era termenul generic pentru crocodil, se rezolvă fie în **is eb ek**, fie în **se bek**, Focul Marelui Tată.

Printre descoperirile lui Bent în Mashonaland se număra un platou de lemn decorat în centru cu un crocodil sau o șopârlă, în jurul căruia apar anumite semne zodiacale.[137] Vorbind despre *Ba-quaina*, sau copiii lui *quaina* sau crocodil, Bent spune: "*Siboko* [comparați Sebek.], sau obiectul tribal de venerație, este crocodilul, animal pe care nu-l vor ucide sau atinge sub nicio formă de provocare. *Ba-quaina* sunt unul dintre cele mai puternice triburi de feudali din Bechuana-land și m-am gândit adesea dacă nu cumva numele Bechuanaland, pentru care nimeni nu poate da o explicație satisfăcătoare și despre care indigenii înșiși sunt complet ignoranți, este o corupere a acestui nume?"[138].

Huana din Bechuana poate fi, fără îndoială, asimilată cu *yuana*, cuvântul indian de vest pentru șopârlă. Există o șopârlă gigantică sud-americană numită *iguana*[139], iar Bechuanalandul african poate fi înțeles, poate, ca fiind Țara "Șopârlei de cerb", sau Obek, Marele Ochi, sau Bauk, Tatăl Marelui Hu, cel **A**.[140]

Șopârla uriașă sau aligatorul făcea obiectul unei profunde venerații în Mexic ; Huana Capac a fost un faimos monarh peruvian, iar cuvântul *aligator* se spune că ar fi o corupere anglicizată a spaniolului american *El lagarto*, adică Marea Șopârlă. Termenul italian pentru șopârlă este *lucerta*, "lumină strălucitoare", iar șopârla noastră (*lizard*)[141] este foarte apropiată de **wizard** (vrăjitor).

Lizard (Șopârla) apare pe pieptul anumitor figuri ale înțeleptei Minerva, iar în Europa era venerată printre națiunile slave încă din secolul al XVI-lea.[142] Exista o superstiție populară conform căreia șopârla concepea prin ureche și năștea prin gură, de unde era considerată "un tip al generării Cuvântului, adică Logosul sau Înțelepciunea divină".[143] Papa Felix credea că Fecioara Maria a conceput Duhul Sfânt prin ureche, iar o șopârlă este reprezentată deasupra ușii catedralei din Sevilla.

Există un punct Lizard Point în insulele Scilly, unde probabil că a existat un foc de balizare primitiv.[144] La mai faimoasa Lizard de lângă Helston și Caerleon,[145] în Cornwall, se află acum o lumină rotativă de un milion de lumânări.

În Anglia numim triton micuța șopârlă de apă sau, așa cum ar trebui să fie, **ewt**. Cuvântul a fost ortografiat inițial **ewte**, și poate fi rezolvat în "Hew strălucitor", adică "minte strălucitoare" Cozile **ewt**-urilor ilustrate aici sunt formate în caracterul ebraic **yod**. Acesta era un simbol sub care evreii exprimau Ființa veșnică *Jah* sau *Iehova*.

În Cornish pentru **ewt** sau șopârlă era *pedrevan* ; iar *tspadar* în Cornish însemna tată, iar *pedar* însemna patru, cuvântul *pedrevan* poate fi rezolvat fie în Patru, fie în Tatăl Focului Evan,

---

137 A se vedea frontispiciul, Ruined Cities of Mashonaland.

138 *The Ruined Cities of Mashonaland,* p. 15-

139 Sfântul **Iguinou** este un sfânt breton.

140 Sanscritul pentru mamă este **ana**; pentru fiu, **oghlu**; pentru Domn, **agha**.

141 Comparați numele de familie Izard și Tizzard.

142 Morfill (W. R.), *Rel. Sys. of the World,* p. 272.

143 King (C. W), *The Gnostics,* p. 107.

144 Bănuiesc, totuși, că multe dintre aceste promontorii din Cornwall au fost numite după Soare. Temperamentul celtic este exprimat de poetul breton, Anatole le Braz : "Observați marile promontorii solemne pe care Soarele, bretonul HEOL, fratele propriu al grecului HELIOS, se plimbă în fiecare dimineață de vară, învăluit în primele sclipiri pure ale luminii sale delicate, iar seara lasă în urma lui razele sale lungi de purpură somptuoasă. Este surprinzător faptul că generații de celți au privit acest loc ca pe un sanctuar al său, un templu deschis dedicat celui pe care încă îl numesc "Regele Stelelor", zeul a cărui prezență radiantă este cu atât mai dulce pentru ei, cu cât este atât de rar garantată în climatul lor sumbru?" - *The Land of Fardons*, P- 134-

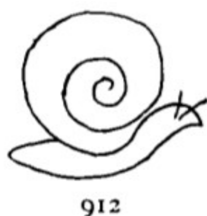
145 În Africa de Vest, Sierra Leone se află lângă Lagos, care se învecinează cu Ashanti, capitala Accra. Toponimele și numele râurilor din zonă sunt curioase, de exemplu Elmina, Benin, Prah, Bonny, Opobo, Abrakampa, Timbuc-TOO, Tombo, Tao, Tummo, etc. Sir Evelyn Wood menționează doi șefi numiți Quamina ESSEVIE și Quacoe Andoo. *Haussas* sunt acum excelenți soldați britanici. Kshanti este Sanscrit pentru *patient*. *Antipater* era un termen gnostic pentru Dumnezeu.

adică Bacchus.

910

911

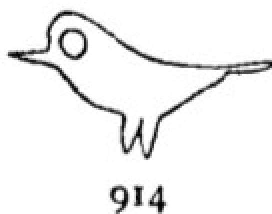
Vechii naturaliști menționează "*Stellionul*, care este un animal asemănător cu un *Lyzard*"[146], iar cuvântul *stellion* nu poate fi diferit de *armăsar*, un *cal*. Salamandra imaginară, o șopârlă născută din foc și care locuiește în foc, trebuie să fi avut în mod evident o origine simbolică. La piciorul Arborelui de Foc ilustrat la p. 271 apare nu numai o *șopârlă*, ci și un *melc*. În franceză **snail** (melcul)[147] se spune **limace**, iar în italiană **lumaca**. Caracatița de mare este numită **winkle**[148], iar *periwinkle* se rezolvă, ca și *periwig*, în "Hu Atotpătrunzător, unicul Mare Dumnezeu".

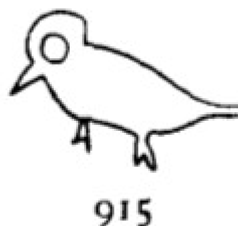

912

913

Isaia o aseamănă pe Fiica Sionului cu "o căsuță într-o podgorie" și "o lojă într-o grădină de castraveți"[149]: *Loja* masonică și *Logica*, un sinonim pentru Rațiune, conțin aceeași idee ca și cuvântul Înțelepciune, adică *domus* sau *domiciliul lui Huiz*. Melcul este un *limax* cu o căsuță pe spate ; el lasă o urmă sau o dâră sclipitoare, pe care eu sugerez că a fost identificată cu *Lanțul lui Lug* sau cu pata argintie a Căii Lactee, Calea Cenușie, Urma sufletelor. Argintul era emblema Cunoașterii ; iar oamenii-șarpe din Evul Mediu întunecat erau cei care lăsau în urma lor urme strălucitoare sub forma cărților. Melcul, atunci când iese din cochilia sa, este văzut ca fiind cu coarne minunate, dar cel mai adesea el rămâne invizibil în interiorul căsuței sale, un simbol al ideii: "*Cu adevărat, Tu ești un Dumnezeu care se ascunde pe Sine*". Numele Ammon a fost interpretat de greci ca însemnând "ascundere" sau "*ceva care este ascuns*", iar în egipteană *Amen* însemna "*Dumnezeul ascuns*".[150]

Nu este imposibil ca "Casa-Martin" să fi fost numită astfel pentru că ea este constructorul unei căsuțe rotunde cu ușă și poate că din același motiv a fost considerată cândva atât de sacră *Jenny-Wren*- "găina lui Dumnezeu Atotputernic". Druizii obișnuiau să extragă augurii nu din zborul ei, ci din ciripitul ei[151], adică din *vorbirea* sau înțelepciunea ei (?). "*Jocund lyttel fowle*" (jocuri de noroc), prezentată în fig. 914 și 915 este, probabil, un cormoran - constructorul unui cuib rotund cu o ușă laterală circulară, simbolul punctului în interiorul unui cerc.

914

915

Se spune că Lug a pus capăt dominației uriașilor, orbindu-l pe teribilul lor conducător cu o piatră de praștie pregătită cu grijă. Se spune că această bătălie, care sugerează lupta dintre David și Goliat, ar fi avut loc la Sligo. Cele "cinci pietre netede din pârâu" cu care David și-a învins

146 Hulme (F. E.), *Natural History Lore,* p. 154-
147 *Sunail*, sau Zeul Soarelui?
148 Comparați numele locului Winkelbury.
149 i. 8
150 Budge (W.), *Legends of the Gods,* p. 211.
151 Squire, *Mythology of Babylonia,* i. p. 417.

adversarul erau probabil simbolice pentru cele cinci puteri ale perfecțiunilor lui *Lux*. Ele sunt comparabile cu cele cinci boabe din care a crescut vrejul magic de fasole și cu cele cinci pietre aruncate și prinse pe dosul mâinii în scop de augur de către preotesele britanice și irlandeze.

Slug, "lumina lui Lug", este înrudit cu localitatea Sligo, cu numele Slugobyl și cu cuvântul Slughom sau Slogan. Potrivit lui Skeat, această expresie înseamnă "*strigătul gazdei*" și poate fi astfel asimilată, aparent, cu Banzi ! Hosanna ! Ura ! etc. În primul rând, strigătul se rezolvă în **is el og an**, "lumina Domnului nostru cel Mare".

Doctrina unui *Logos*, Cuvânt, Minte sau Rațiune întrupată a fost proeminentă în filozofia caldeeană, egipteană, persană și greacă, dar nu a fost încorporată în învățătura creștină până la mijlocul secolului al II-lea. În fig. 916, Hristos Logosul surmontat de crucea Sfântului Gheorghe este reprezentat ca Leul lui Iuda.

916

"*El va răcni ca un leu*", spune Osea, "*După două zile ne va învia : în a treia zi ne va învia și vom trăi în fața lui*"[152]. Este un principiu creștin că Jesu a coborât în iad "și a treia zi a înviat din morți"[153]. Vechii naturaliști credeau că leul se năștea întotdeauna mort sau într-o stare de stupoare, dar că în decurs de trei zile "a devenit înzestrat cu viață prin suflarea sau vocea răcnită a stăpânului său"[154].

Formele sub care, din când în când, s-a fabulat că Stăpânul Vieții a umbrit sufletul fecioarei sunt multiple. Pe lângă transformările sale în Lebădă, Flacără de Foc, Porumbel și Taur, se povestește că Zeus a ajuns la **Danae**[155] întemnițată sub forma unei ploi de aur. În prezent, vălul de mireasă al fetelor din România este compus dintr-o ploaie de fire de aur dezlegate, iar potrivit unei versiuni indiene a Cenușăresei, ploi de rouă de aur cădeau periodic peste mirele ei.

Varianta chinezească a Imaculatei Concepții relatează că Fecioara a "călcat pe o urmă de Dumnezeu", copilul ei divin Hou Chi s-a născut ca un miel". A fost expus pe o uliță îngustă, dar oile și boii l-au protejat și l-au alăptat; a fost expus într-o pădure întinsă, dar tăietorii de lemne l-au găsit; a fost expus pe gheața rece, dar păsările l-au acoperit cu aripile lor"[156]. Asemănările de aici cu Jeshu, născut printre oile și boii unui grajd din Betleem, se extind până la nume, iar Hou Chi - El, Cel veșnic-existent - este în esență identic cu Jeshu.

În emblemele de față, Leul Domnului Hu ține în mână Sabia Dreptății - aceeași armă care, în combinație cu crucea Sfântului Gheorghe, constituie stema orașului Londra.[157]

---

152 xi. 10 ; vi. 2.

153 Zoroastru, Osiris, Horus, Adonis, Dionysos, Hercule, Hermes, Baldur și Quetzalcoatl (Mântuitorul mexican crucificat) sunt cu toții înregistrați ca fiind coborâți în iad și înviați a treia zi.- Vezi Doane (A.W.), *Bible Myths*, p. 213.

154 Heath (S.), *Romance of Symbolism,* p. 153.

155 În *Assumpta Maria* a lui Francis Thompson, Fecioara Maria este identificată cu Danae : "Eu sunt Muntele mistic al lui Daniel, De unde a fost rostogolită piatra cea puternică; Eu sunt fântâna celor patru râuri, Care udă Paradisul din vechime ; Norul care-l potolește pe Cel Drept sunt, Danae a Dușului de Aur ; Eu sunt Căminul Soarelui sunt ; El Mielul, iar eu sunt Coliva. El pe Anteros și pe Eros, Eu trupul, El Crucea ; El îmi este grabnic, Ischyros, Agios Athanatos !"

156 Giles (H. A.), *Religion of Ancient China,* p. 22.

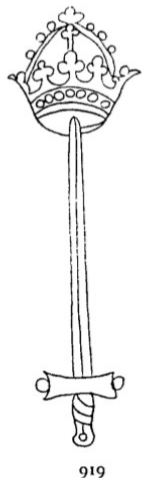
157 Inițial, aceste arme erau susținute de doi lei gemeni. A se vedea Stow.

917

918

"Noi nu ne luptăm, spunea Pavel, împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva principatelor, împotriva puterilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestei lumi, împotriva răutăților spirituale din locurile înalte. De aceea, luați pentru voi toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți rezista în ziua cea rea și, după ce ați făcut toate, să rămâneți în picioare. Stați deci în picioare, având coapsele încununate cu adevărul, și îmbrăcați cu platoșa neprihănirii ; Și picioarele încălțate cu pregătirea Evangheliei păcii ; Mai presus de toate, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile aprinse ale celor răi. Și luați coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu: Rugându-vă totdeauna cu toată rugăciunea și cu toată cererea în Duhul, și veghind la aceasta cu toată perseverența, cerând pentru toți sfinții"[158].

Simbolismul sabiei ca și cuvânt al lui Dumnezeu este consacrat în cuvântul **Sword**, adică **se-word**[159] sau **is-word**, *Focul sau Lumina Cuvântului*. Cuvântul anglo-saxon pentru sabie era **seax**, "Focul marelui Foc". În mod similar, italianul *spada* se rezolvă în **sepada**, Focul Tatălui Luminos, iar germanul **sabel** în *Focul lui Bel*. Un anumit tip de sabie era cunoscut în Anglia sub numele de *whinyard*, iar o sabie grea era numită **brand**.

919

Marea Sabie a Dreptății a fost uneori venerată ca simbol al lui Dumnezeu Însuși, iar Henley o tratează astfel în binecunoscutul său *Cântec al Sabiei* :

"Eu sunt voința lui Dumnezeu,
Eu sunt Sabia,
Sabia.
Cântând-
Vocea sabiei din inima sabiei.
Sunând maiestuos,
Ca și din stelele de pe cer.
Curți ale supremației primordiale,
Cântecul său înalt, irezistibil.
- - -
Eroi, copiii mei,
Urmați-mă, o, urmați-mă!
Urmați, exultând
În marea lumină care se sparge
Din sfânta Companie!
Împungeți prin fatuitate,
Traversează puiul de ciupercă, născut în umbra mea.
Și scârboasă cu darul meu !
Împingeți prin, și ascultați
O, ascultați, ascultați Trompeta!
Fecioara Bătăilor,
Chemând, încă te cheamă

158 Efeseni vi. 12-18.
159 A se compara cu numele de familie Seward.

În prezența ei,
Fii ai Judecății,
Vânturi pure de voință !
Îndemnate să anihileze,
Îndreptați cu guvernare,
Urmați, o, urmați-mă
Până la locurile pustii
Tot globul gri peste
Ca un fagure de miere
Picură, cu dulceața
Distilată de puterea mea".

Orice mitologie de anvergură include o sabie de lumină orbitoare și rezistentă. Japonezii o cunosc sub numele de "*sabia Cerului care adună norii*", iar în mitologia ariană, cel care o mânuiește se numește ***Chrysaor***, *Lumina de aur*. Există un fel de sabie orientală numită **krees**, iar această armă este agitată ca o limbă de flacără.

Sabia magică a regelui Arthurs se numea *Mirandoisa*, cuvânt care se rezolvă în **miranda**, **minunat**, este **A**, "*lumina lui A*". Potrivit unor versiuni, sabia lui Arthur se numea Excalibur[160] sau *Essicalibur* : în ambele cazuri, **-libur** se rezolvă în "*Tatăl veșnic*", iar *exika*- sau **essika**- rezultă "*marele foc sau spiritul Marelui A*".

Regele Arthur, la fel ca Bel, Horus și George, a fost ucigașul unui dragon infestant. A fost misiunea declarată a Cavalerilor Mesei Rotunde a regelui Arthur, adică Perfecțiunea sau Cercul Soarelui, să pornească în toate țările pentru protecția femeilor, pedepsirea asupritorilor, eliberarea celor fermecați, înlănțuirea uriașilor și uciderea piticilor răutăcioși.[161]

Prima armă a lui Arthur a fost extrasă dintr-o nicovală : "*A fost văzută*", spune Malory, "*în curtea bisericii, la capătul estic, lângă Altarul Mare, o piatră mare, pătrată, asemănătoare unei pietre de marmură, iar în mijlocul ei era ca o nicovală de oțel, înaltă de un picior, și în ea era înfiptă o sabie frumoasă*".

Nicovala[162] reprezentată aici cu o cruce sau o sabie înfiptă în ea, era emblema Cuptorului primordial, Forja sau Forța Universului care mișcă scântei.

"Excalibur", cea de-a doua sabie a regelui Arthur, i-a fost dăruită de către singuratica Doamnă a Lacului:

"Nouă ani a lucrat-o, stând în adâncuri,
Pe la bazele ascunse ale dealurilor."

Tennyson o descrie ca fiind :

"Îmbrăcată în samită albă, mistică, minunată,
Ea i-a dat regelui uriașa sa sabie cu mânerul în cruce,
Cu care să-i alunge pe păgâni : o ceață
De tămâie se încolăcea în jurul ei, iar fața ei
Chiar era ascunsă în întunericul minsterului;
Dar se auzea printre imnurile sfinte
Un glas ca al apelor, căci ea locuiește

160 Mitologia mexicană menționează un Xelhua îndrăzneț și ambițios. Numele său pare a fi o formă anterioară a lui Excelsior.

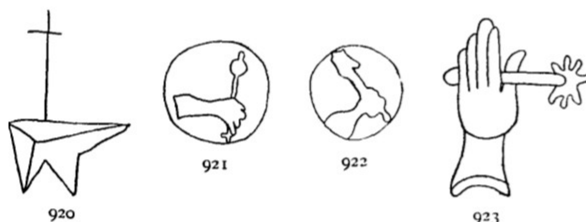
161 Referitor la recenta expoziție stupidă de cavalerie falsă, adică Chevalerte, de la Earl's Court, Punch spune : "Ah, Domnilor, dacă pot să mă schimb în voie /De la țărășenie la seriozitate într-o răsuflare. /Nedreptățile nerezolvate sunt încă printre noi - /Foamete și lipsuri, boli și moarte; /Puteri ale întunericului care au invadat aceste tărâmuri creștine /Din lipsă de slujbă cavalerească. / Haideți, să vedem, atunci. /Cum, purtând favoarea Angliei pe coifurile voastre, /Puteți și voi, de asemenea, să călăriți peste hotare pentru a " înfrânge păgânii"."

162 Greacă anafalz, **an-a-fal-z**, cel **A**, *Focul puternic*.

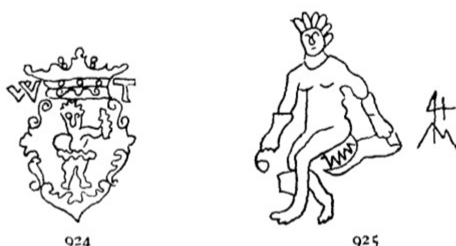
În adânc; calmă, indiferent de furtunile
Ce pot zgudui lumea, și când suprafața se rostogolește,
Avea puterea de a umbla pe ape ca Domnul nostru. "

În heraldică, *Sabia* este frecvent însoțită de cele trei cercuri perfecte ale gândului bun, faptei bune și cuvântului bun.

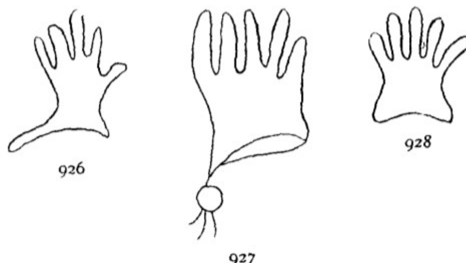
În emblemele de față, mâna divină ține în mână un fulger, un buzdugan, un sceptru sau o bâtă. Bastonul este încă simbolul obișnuit al funcției de primar.

920 921 922 923

Egiptenii îl vedeau pe Kneph, tatăl lui Ptah, ca pe un om de culoare *albastră*, cu un brâu în jurul coapsei, cu un sceptru în mână și încoronat cu un penaj de pene. Porphyrius, vorbind despre Zeus Creatorul, spune : "Filozofii - adică inițiații - îl reprezentau ca pe un om așezat, făcând aluzie la esența sa imuabilă ; partea superioară a corpului său era goală, pentru că în părțile sale superioare (în ceruri) universul se vede cel mai descoperit ; îmbrăcat de la brâu în jos, pentru că lucrurile terestre sunt cele mai ascunse vederii. El ține un sceptru în mâna stângă, pentru că inima se află în acea parte, iar inima este sediul înțelegerii care reglează toate acțiunile omului".[163] În emblema alăturată (fig. 924), personajul ține un sceptru sau un fulger în mâna stângă, iar coapsele sale sunt încununate de Adevăr. În fig. 925, un vârf de munte cu două vârfuri este surmontat de sfântul Patru sau *Focul echității divine*, iar atașat la această mică emblemă se află o figură cu pene sau raze cu cinci vârfuri, așezată pe un cocostârc, ferăstrău,[164] sau *broască*.

924 925

Personajul poartă ceea ce pare a fi o mănușă sau o torță, iar în fig. 926-928 acest obiect servește ca emblemă separată și distinctă. Este un obișnuit poetic faptul că Zorii sunt cu *degete* roz, iar cele cinci degete ale mănușii, raionate în sensul zorilor, se pare că au făcut ca acest obiect să fie considerat un simbol al *iubirii* acute, al marelui Amant. Despre o statuie a mayașului Thaah, găsită de soțul ei în Mexic, doamna Le Plongeon afirmă : "Dosul mâinilor părea ca și cum ar fi fost acoperit cu mănuși"[165].

926 927 928

Se spune că Odin sau Wotan (Hu-otan) a purtat o haină albastră; marii preoți druidici și

163 Le Plongeon, *Sacred Mysticism,* pp. 72, 73.
164 Comparați **saw**, care înseamnă o *vorbă înțeleaptă*, **Saw** = *Is-Aw*, lumina lui **Aw**.
165 *London Magazine,* April 1910, p. 129.

marii preoți evrei purtau deopotrivă veșminte *albastre*, iar, potrivit relației lui Platon, preoții din Atlantida pierdută purtau "cele mai frumoase veșminte de azur". În momentul invaziei romane, Cesar i-a găsit pe britanicii care se înfruntau cu el tatuați, ca și maoriții de astăzi, cu vopsea albastră. Fiecare trib era marcat în mod distinct cu dispozitivul animalului său simbolic, totem sau mascotă, iar vopseaua *albastră* folosită în acest scop se numea *Woad*. *Woad*, o plantă galică ce produce o vopsea albastră, a fost probabil numită după *Woden*. Acesta este, de asemenea, cuvântul sub care era cunoscută sticla verde-albastră, iar obiceiul britanic de a se unge cu vopsea de război albastră poate fi pus în contrast cu ceremonia similară de sacrificiu de la mayași. Aceasta indică probabilitatea ca atunci când britanicul antic mergea la luptă să o facă cu intenția deplină de a se sacrifica *pro deo* sau *pro patria*.

Expresia "cu sânge albastru" provine probabil din ideea simbolică că sângele divin era albastru și că, cu cât mai aproape de divinitate, cu atât mai albastru este sângele; de aici, cu atât mai perfectă este aristocrația, adică Ordinul lui Eros, Horus sau Iris.

În greacă, albastru - **Bel Hu**, *frumosul Hu*, sau **Bel hue**, *nuanța lui Bel* - este **glaukos**. Bretonul pentru *albastru* este **perse**, francezul este **vrai**,, iar italianul **vero** sau *excellence*. Albastrul este, într-adevăr, atât de larg simbolul lui la *verite*, Adevărul sau Cel veritabil, adică **tur Hu**, *Hu cel care durează*, încât albastru adevărat este un adevăr proverbial.

În partea de cretă a dealului Waden Hill, lângă Avebury, a fost tăiată figura unui *cal alb*. *Waden* este *Tatăl Atotputernic Woden* sau **Wotan**, iar în limba anglo-saxonă **witan** însemna *a ști*. **Wotan** nu poate fi decât înrudit cu **Votan** din America de Sud, iar printre cele mai vechi triburi mayașe, ca și în ebraică, **votan** înseamnă **a da** - o idee pe care noi, englezii, am păstrat-o în cuvintele **vote** și **votive**. Cum **tan** însemna **foc**, numele **Votan** se rezolvă în **Vo-tan**, "*Dătătorul de foc*". În limba țigănească **potan** înseamnă *tinder*[166] și *tinder* nu diferă de adjectivul **tender**. Focul se obținea inițial prin frecarea lemnelor de *tinder* sau a lemnului. Lemnul poate fi echivalat cu **tambur**, o tobă, iar cuvintele *wood* (lemn*)* și *wooden* (lemne*)*, ca și *Wednesday* (miercuri), pot fi atribuite lui Woden sau Hu, *dătătorul Focului*. În greacă, lemnul este **xylon** (*ek zi lone*), în franceză *bois*, iar în latină, scândură sau placă este **axis**.

Cuvântul **vot** este derivat de Skeat din latinescul **votum**, *o dorință*, adică Huish. "Cuvântul Dorință", spune Sir George Dasent, "a însemnat la origine idealul perfect, fructificarea reală a tuturor bucuriilor și dorințelor, și nu, ca acum, dorința goală de a obține obiectul dorințelor noastre. De la acest sens abstract inițial nu a fost decât un pas pentru a trece la concret, pentru a personifica ideea, pentru a face din ea o esență nemuritoare și un atribut al Divinității, un alt nume pentru cel mai mare dintre toți zeii înșuși. Și astfel găsim o multitudine de pasaje la scriitorii timpurii, în fiecare dintre ele "Dumnezeu" sau "Odin" ar putea fi înlocuit cu "Dorință" cu o perfectă adecvare. Aici citim cum "Dorința" are mâini, picioare, putere, vedere, trudă și artă ; cum lucrează și se trudește, modelează și stăpânește, își înclină urechea, gândește, înjură, blestemă și se bucură, adoptă copii și ia oameni în casa sa ; se comportă, pe scurt, ca o Ființă cu o putere nemărginită și un liber arbitru infinit. Și mai mult, el se bucură de propriile sale lucrări ca de un copil, și astfel apare, dintr-un punct de vedere profund patriarhal, ca Domn al Creației, care se mândrește cu lucrarea sa, așa cum tatăl unei familii din vremurile de demult se bucura din inimă când își socotea copiii ca pe niște săgeți în tolba sa și își vedea casa plină de un lung șir de servitori și dependenți."[167]

Amintirea Marii Dorințe este posibil să se fi păstrat în toponimul Great Wishford[168] de pe Câmpia Salisbury și în cuvintele comune **wish** și **will**. *Wish* sau *huish* este echivalentul lui *desire*, adică de *sire*, *Sire strălucitorul*; în franceză, *dorința* este **volonte**, adică *vol on te*, "cel puternic și strălucitor". Cuvântul **will** (voință) este radical identic cu *well*, *weal*[169], și *wheel* (roată). **Owel** însemna *deal* în Cornwall și supraviețuiește în Brown Willy, Willy Park etc. ; Howel a fost ultimul rege al Cornwallului, iar Howell este un nume de familie modern.[170] Pluralul lui **oeil**, care în

166 A se compara cu scandinavul *tandsticker* = bețe de aprins = *chibrituri*.

167 *Popular Tales from the Norse,* p. 47.

168 Ford - fort = puternic. A se compara cu ROMFORD, la origine ROMFORT, în Essex.

169 Lanțul de dealuri care constituie coloana vertebrală a Kent este numit Weald of Kent.

170 A se compara, de asemenea, cu Wallace și Wallis. În apropiere de Birkenhead se află Wallasey, Willaston, Hoole, Hoose, Hooton, Poolton, Liscard, brom borough, burton, upton, hopton și bootle.

franceză înseamnă *ochi*, este *yeux*, iar Lord Hu este probabil responsabil și pentru cuvântul *wool* (lână). Coşurile de lână pieptănată erau purtate în procesiune la Festivalurile Eleusiniene.[171] **Huil** termenul din Cornish pentru *a face* sau *a confecționa*, iar **huilan** este termenul din Cornish pentru **gândac**. Numele Will este o formă contractată a lui William, a cărui formă franceză este Guillaume, **ag huilaume**, *puternicul Hu*, *Domnul nostru Soare* ; iar Bill, o formă alternativă a lui Will, este probabil Bel.

Literele **W** și **V** sunt deseori interschimbabile și se va aminti că dl Samuel Weller, senior, a preferat să scrie Weller cu **V**. În alte țări, aceeași interschimbabilitate este evidentă, iar Vishnu din India este denumit alternativ Wishnu.[172] Chakra, discul, sau *patara*, pe care Wishnu este reprezentat de obicei ca ținând-o în mână, poate fi echivalat cu Roata Soarelui sau Cercul Perfecțiunii, iar cuvântul **chakra** se rezolvă în "*marele Ra mereu existent*" sau **ur A**, "*Focul A*". Semnul de castă purtat de adepții lui Vishnu este o pată circulară albă, sau poate fi roșie, pe fruntea lor. Numele Vishnu provine din rădăcina **Vish**, "*a pătrunde*"; înseamnă "*Cel care pătrunde totul, pătrunde și cuprinde*" și reprezintă Inteligența sau Înțelepciunea divină. Se spune că Vishnu, sub înfățișarea unui Pește, ar fi condus arca omenirii spre siguranță în același mod în care Apollo a călăuzit nava marinarilor cretani spre Krisa. Potrivit hindușilor, sub forma lui Vishnu, Spiritul Suprem "*fără început și fără sfârșit, omniscient și omniprezent, etern, neschimbător și extrem de fericit*", și-a manifestat simpatia față de încercările umane și dragostea pentru rasa umană. În *Bhagavad Gita* (Cântecul Celui Preaînalt), Vishnu este reprezentat spunând: "*De fiecare dată când religia este în pericol și când triumfă nelegiuirea, Eu ies în față pentru apărarea binelui și pentru suprimarea celor răi; pentru instaurarea dreptății Mă manifest din veac în veac*".

Se spune că au avut loc deja nouă ocazii principale în care Vishnu, a cărui inițială se află deasupra fig. 929, a intervenit astfel în beneficiul umanității.

929

Prima a fost sub forma unui Pește, iar cuvântul pește (în olandeză *vische*) poate fi echivalat cu prima silabă a lui Vishnu, nume care este uneori tradus ca însemnând "*născut dintr-un pește*".

Identificarea unui Mântuitor cu un pește era obișnuită în teoriile antice ; în Talmud, Mesia este numit **Dag**, care înseamnă, de asemenea, *pește* și *păstrător*, și se presupune că din acest motiv creștinii primitivi au adoptat Peștele ca semn al lui Hristos.

Peștele era sacru la babilonieni, fenicieni și asirieni și pare să fi fost considerat o emblemă a fecundității. Dar, potrivit lui Swedenborg, peștii erau simbolul "științei"[173] sau al *cunoașterii*, probabil pentru că erau capabili să exploreze cele mai adânci adâncimi ale mării.[174] Manu, strămoșul întregii omeniri, este reprezentat în legenda indiană ca fiind instruit în toate tipurile de *cunoaștere* de către un pește, iar "Somonul *cunoașterii*" este un element familiar în basme.

Conform legendei irlandeze a lui Fuin Mac Cumhal, "*exista un somon care, dacă era prins și mâncat, îi transmitea o asemenea înțelepciune, pricepere și noroc celui care îl hrănea, încât, din acea zi, atât faima, cât și prosperitatea îl însoțeau în toate războaiele sale*". Acest pește minunat este asigurat de Fuin Mac Cumhal, iar în clipa în care i-a intrat între dinți "*s-a simțit la fel de înțelept și prudent ca și cum ar fi avut o sută de ani*". Povestea se încheie : "*Așa s-a întâmplat că Fuin Mac Cumhal a dat peste somonul lui Knowledge (Cunoașterii) și timpul și răbdarea voastră m-ar lăsa fără timp să vă povestesc toate faptele sale renumite care i-au urmat*"[175].

Cuvântul **somon** este legat de Solomon, proverbialul rege înțelept, iar faptul că *Peștii* erau considerați echivalentul simbolic al *Calului* poate fi dedus și din existența unei monede tracice, pe care Divinitatea este reprezentată ca o figură umană înarmată cu un arc, călare pe un cal înaripat

171 Cimpoaiele irlandeze erau cunoscute sub numele de *uilleans* sau *woollens*, de asemenea sub denumirea de *unions*.

172 În alfabetul sanscrit antic nu exista litera W, iar V îi ocupa locul.

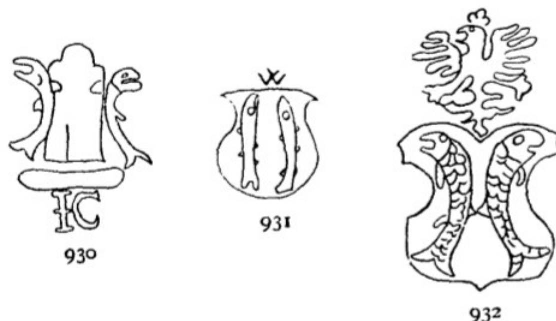
173 A se vedea Concordanța.

174 Această idee este întărită de faptele relatate de Dr. Eisler în "John-Jonah-Oannes" ? A se vedea *The Quest,* vol. iii. nr. 3.

175 *Folk-Lore and Legends,* Ireland, p. 5.

care se termină cu un pește.[176] Ideea pare a fi că cel care călărește pe combinația *Cal-Pește* este Stăpânul tuturor cunoștințelor de pe uscat și de pe mare.

Este curios faptul că Iisus Hristos a fost reprezentat în catacombe prin doi pești, care reprezintă semnul zodiacal Pești. În fig. 930, acești doi pești sunt identificați cu Iisus Hristos, Turnul Mântuirii ; în fig. 931, ei sunt surmontați de două **V**-uri gemene sau dublu Hu, iar în fig. 932 de o acvilă.

930 931 932

Tertulian îi numește pe creștini "*pești crescuți în apă și salvați de un mare Pește*"; Paulinus face aluzie la Jesu ca fiind "*Peștele apei vii*"; iar Prosper se referă la El ca fiind "*Peștele îmbrăcat la moartea Sa - marele Pește care i-a săturat pe ucenicii de pe țărm și s-a oferit pe Sine însuși ca pește întregii lumi*".

Penele cozii din fig. 933 formează Rădăcina sau Tulpina lui Iesei, de care sunt atașate cercurile gemene în conjuncție cu ceea ce aparent este un arc, o semilună sau o creastă.

933 934

În irlandeza veche, cuvântul **ischa**, care este forma orientală a lui Iisus, înseamnă *pește*, iar cuvântul grecesc **ichtheus** poate fi transformat în **ik theos**, *Marele Dumnezeu*.

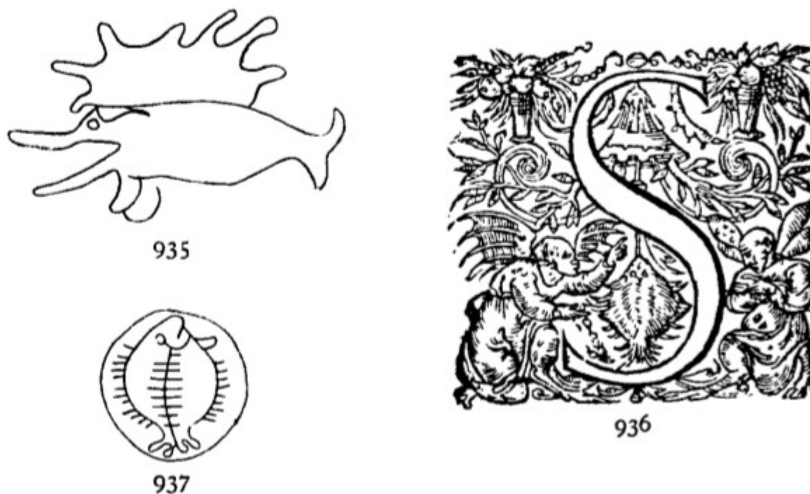

935 936 937

Fig- 934 este un fel de pește nedeslușit, format ca o coloană sau un turn, care trece, ca un Maypole, prin inelul sau **O** al lui **IO**. Fig. 935 este probabil un "John Dory". Acest nume, așa cum

176 Payne-Knight, p. 78.

este el însuși, se rezolvă în Unitatea Existentă, Unitatea de Aur sau Durabilă. În franceză, *jaune* înseamnă *galben*, o nuanță care reprezintă culoarea Soarelui și în care Vishnu este întotdeauna reprezentat ca fiind îmbrăcat.

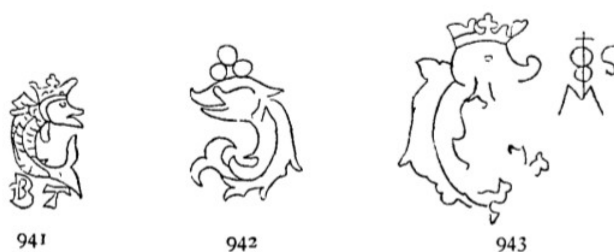
În figura 936, doi *genii* sunt reprezentați adorând un *Sole* (pește), iar în figura 937 acest pește apare în centrul ochiului solar. Se poate înțelege că simbolizează "*Sufletul* Lumii" sau Solmona, "*Singurul Soare A*".

În interiorul ochiului din fig. 938 se află un *Jack*, *Pike* sau *Luce*. În Egipt se acorda o venerație specială unui pește pe care Plutarh îl numește *oxyrhyncus* și pe care Dr. Budge consideră că era "probabil știuca"[177].

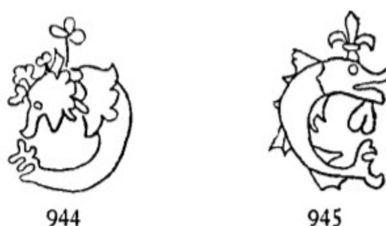

Un alt pește deosebit de sacru era egipteanul **an**, care este descris ca fiind "un fel de *doradă*"[178]. Peștele robust reprezentat în fig. 939 și 940 este probabil această doradă sacră, adică Brahm (Cornish **ziu**), sau poate un *caras*. *Caras* este rădăcina lui *carpo*, un vas de sământă, și a lui *carpentarius*, un tâmplar: despre Hristos s-a spus că era fiul unui tâmplar, iar cuvântul *zend* pentru tâmplar este **Tashan**, care înseamnă "*Creatorul*".

Delfinii de aici, încoronați cu diferitele însemne ale divinității, sunt, ca și cei ilustrați anterior, p. 28 - în mod evident, embleme ale Mântuitorului și Creatorului. *Delphis*, delfinul în limba greacă, poate fi comparat cu ***delphus***, *womb* (pântecul) în limba greacă.

Conform legendei grecești, marele templu din Delphi a fost fondat de Apollo, care, sub forma unui *delfin*, a condus acolo un echipaj de marinari cretani. Când a ajuns pe nisipurile de la Krisa, Apollo a sărit de pe vas ca o stea, în timp ce scântei de lumină se scurgeau din el până când strălucirea lor a ajuns până în ceruri. Grăbindu-se spre sanctuarul său, el a aprins un foc și s-a întors la marinarii uimiți sub forma sa proprie de tânăr frumos, care i-a informat că, dacă vor evita minciuna în cuvinte și violența în fapte, numele lor va fi cunoscut în întreaga lume ca gardieni ai sanctuarului lui Apollo și interpreți ai voinței sale. Așa că l-au urmat la Pytho, în timp ce Ființa cerească conducea drumul, umplând aerul de melodie.

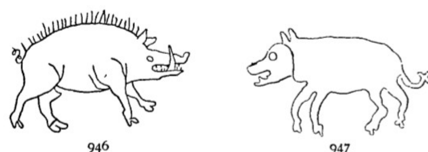

177 *Legends of the Gods,* p. 206.
178 *Ibid.,* p. 207.

Cuvântul englezesc **welly**, care înseamnă *bun*, este fonetic **huel**[179], iar același termen desemnează și un *izvor* sau o *fântână*. Sfințenia originară a fântânilor este bine cunoscută; cultul *fântânilor*[180] (*wells*) nu era nicăieri mai proeminent decât în Țara Galilor;[181] iar în orașul *Wells* se află încă în picioare ca un sanctuar maiestuos.

Se credea că *fântânile* sacre vindecă durerile de ochi și, în general, se spunea că posedă un spirit păzitor. La Bally-morereigh, în Irlanda, se află o fântână sfântă numită Tober Monachan, unde se crede că spiritul este un *somon*. Pe fundul uneia dintre fântânile din Sligo se spune că se află "*o pereche de păstrăvi miraculoși, care nu sunt întotdeauna vizibili pentru ochii obișnuiți*".[182] În insula Skye[183] există o fântână care posedă doi pești cunoscuți sub numele de "*pești sfinți*", de culoare neagră și care nu cresc niciodată în mărime sau număr.[184] Este o metaforă frecventă că Jesu este o *Fântână*, *Huel sau Apa Mântuirii*, *deschizătoare de ochi orbi*.

Se spune că una dintre întrupările lui Vishnu ar fi fost sub forma unui mistreț care a distrus un demon și a ridicat Pământul scufundat din mare.

946 947

Mistrețul sălbatic era sacru în Babilonia și printre alte națiuni semitice[185]; era, de asemenea, o emblemă favorită a galilor, iar în Celta există o figură a Dianei călare pe spatele unui mistreț[186]. În Marea Britanie, mistrețul apare frecvent pe monedele Iceni și ale altor triburi[187], iar în legendele tuturor raselor celtice, mistrețul ocupă un loc de cinste.

948 949

În mitologia nordică, zeul-soare Frey este reprezentat ca fiind călare pe un mistreț numit Gullinbursti (Creanga de aur). Pe lângă puterile sale divine, Frey avea și o mare frumusețe personală: "El domnește peste ploaie și soare și este bine să îl invocăm pentru pace și belșug; el are putere și asupra prosperității oamenilor"[188]. Sufletele eroilor dispăruți sunt reprezentate ca ospătând în Valhalla cu carne de mistreț, a cărei rezervă era inepuizabilă. La Yuletide, se obișnuia să se introducă un mistreț în Sala Regelui, după care oamenii își puneau mâinile pe părul lui și își făceau astfel jurămintele asupra unor chestiuni importante; mistrețul sacru era apoi sacrificat în semn de ispășire.

Vishnu, sub forma sa de mistreț, este descris ca fiind "*vast ca un munte; colții săi erau albi, ascuțiți și înfricoșători; focul îi ieșea din ochi ca un fulger; și era strălucitor ca Soarele*"[189]. Coada din fig. 947 este formată ca o cruce, iar supraînălțarea figurilor. 948 și 949 este **K**, **Kay** sau **Kappa**, care poate reprezenta aici "*Kesava*", numele sub care este aclamat Vishnu în forma sa de mistreț. Un imn vedic îl invocă ca "*Kesava, Suveran al pământului, Cauza producției, a distrugerii și a existenței*". "*Tu ești, o, Dumnezeu!" Nu există altă condiție supremă decât Tu. Tu, Doamne, ești*

179 A se compara cu toponimul Ewell.

180 În ebraică pentru o *fântână* este **beer**, iar în arabă **bir**. În anglo-saxonă pentru "*un loc unde curge apă*" era **kell**, adică "*Marele Dumnezeu*".

181 Sfântul patron al Țării Galilor este ST David sau DEWI = d'HUHI (?).

182 *Isikeye*, lumina Marelui Ochi (?).

183 Gomme (G. L), *Ethnology in Folk-Lore*, p. 93.

184 *Ibid,* p. 103.

185 *Religion of Babylonia and Assyria*, M. Jastrow, p. 92.

186 *Religia celtică*, E. Anwyl, p. 30.

187 Ibid.

188 *Religion of Ancient Scandinavia,* W. A. Craigie, p. 28.

189 *Hindoo Mythology,* W. J. Wilkins, p. 123.

persoana sacrificiului; picioarele Tale sunt Vedele ; colții Tăi sunt țărușul de care este legată victima; dinții Tăi sunt ofrandele ; gura Ta este altarul ; limba Ta este focul ; iar firele de păr de pe trupul Tău sunt iarba sacrificială. Ochii Tăi, O Atotputernicule! sunt ziua și noaptea; capul Tău este sediul tuturor. . . . Fă Tu, care ești veșnic, care ești în mărime de munte, fii prielnic".[190]

Cuvântul **boar** (mistreț) nu se deosebește de **bear** (urs); în limba zend pentru *mistreț* este **hit**, iar în cornișa pentru scroafă era **baneu**, adică *Hu cel bun*. ***Hog*** (Porc) înseamnă *cel Puternic*, iar **pig** (porc) *Hopa cel Puternic*. Faptul că **hog** și **pig** au avut cândva asocieri plăcute poate fi presupus din numele de familie *Pegg*, și din biserica City Church de lângă London Stone cunoscută sub numele de St Bennet's *Sherehog*. **Ehog** era cuvântul din Cornwall pentru *somon*, iar **pig** este cuvântul galez pentru *știucă*, pește. **Twrch**, vechiul cuvânt britanic pentru **hog** (porc**)**, probabil că nu diferă de **torch**, care înseamnă *o lumină aprinsă* și care se rezolvă în **t-or-che**, "*foc strălucitor, mereu existent*".

Sanglier, termenul francez pentru *mistreț*, se rezolvă în **san ag li er**, *Focul Sfânt*, Puternic, Veșnic, iar *mistrețul* trebuie, cred, să fi fost adoptat ca simbol al Focului din cauza pielii sale ascuțite și înțepătoare. Se presupunea în mod popular că mistrețul "*ireful*" era atât de fierbinte încât colții săi ardeau câinii de vânătoare și vânătorii. În galeză *mistreț* este **moch**, în galeză **moccus**, adică **om ok us**, *Soarele*, *Marea Lumină*, iar **Moccus** era un termen galez pentru *Mercur.*[191] În imediata apropiere de Cheapside și St Paul's se afla un celebru han Blue Boar Inn. Cum mistreții nu sunt albaștri în mod natural, se poate presupune că acest semn impresionist al Mistrețului Albastru a fost reprodus după o veche pictură simbolică.

Cele două animale ilustrate aici, care nu au colți, trebuie să se presupună că sunt femele de porc. În Egipt, scroafa era considerată sacră pentru Isis, iar mici figurine de scroafe erau purtate acolo ca amulete atașate la coliere.[192] Judecând după cuvântul **sus**, **sow** (scroafă)[193], porcul femelă simboliza *Susținătorul*, iar faptul că această caracteristică a fost preluată de simboliști nu este surprinzător atunci când vedem că mai mult de douăzeci de porcușori care sugeau și erau hrăniți simultan. Sub figura 950 se află **I C** al lui Iisus, *Susținătorul veșnic*, iar sub figura 951, frunza de trifoi și **C R** al lui *Christus Redemptor* (Hristos Răscumpărătorul).

950

951

Englezescul **sow** poate fi echivalat cu grecescul **zoo**, ca în zoologie însemnând *Viață*. În galeză sow (scroafa) este **hwch**, în olandeză este **zog**, iar în islandeză este **syr**. În franceză **soeur** înseamnă *soră*, cuvânt care variază în **suster** și **soster**. Rădăcina **sos** din Cornish, care înseamnă *Prieten* și *Mângâietor*, reapare în numele Isus, **Sos** sau **Sus**, *cel care există mereu*.

La sărbătoarea lui Martin, Martle sau Martilmas, se obișnuia să se pregătească hrana pentru lunile lungi de iarnă prin afumarea sau sărarea unei cantități suficiente de provizii. În Germania, o parte din festivitățile de Martelmas obișnuia să constea în sărbătoarea cârnaților. Cuvântul francez "*saucisse*" și cel englezesc "*sausage*" au ambele radical **sos**, ca în "*sostenuto*" și "*sustainer*".

952

953

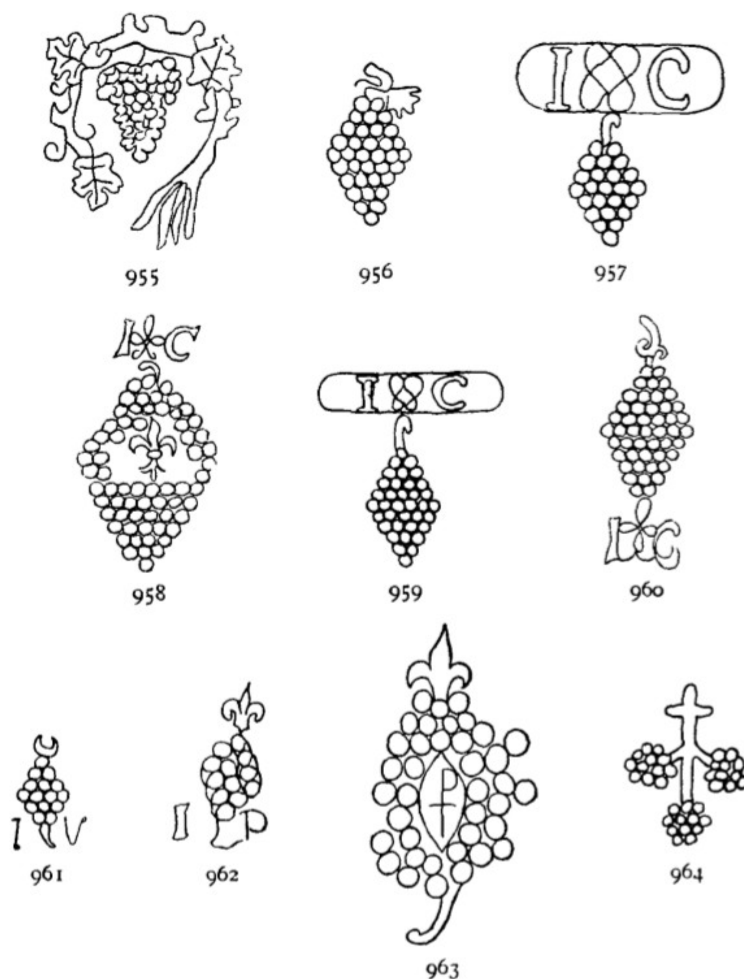

954

190 *Hindoo Mythology,* W. J. Wilkins, p. 124
191 Anwyl (Ed.), *Celtic Religion,* p. 30.
192 *A Guide to the Egyptian Collections in the British Museum,* p. 96.
193 **sow** = *sou* al cuvântului *soutenir*, a susține.

În Peru, *cartoful* și *porumbul* erau ambele "*adorate ca simboluri ale hranei*"[194]. Primul era cunoscut sub numele de *acsumama*, care poate fi anglicizat în "*Marea Mamă a scroafelor*" sau "*Marea Mamă a Vieții*", iar *porumbul auriu* era cunoscut sub numele de *Saramama*, "*Mama Focului Ra*". **Bacon**-ul nostru englezesc este probabil același cuvânt cu **boucan**, un fel de carne conservată folosită de nativii caraibieni și despre care se spune că ar fi la originea termenului *buccaneer.*[195] Cuvintele **bacon**, cârnați, șuncă, mușchi, creier și porc conțin toate implicația că aceste alimente sau **progs** (progenituri) erau considerate cândva ca fiind daruri sau simboluri ale lui **Pere og**, *Tatăl cel Puternic*.

Ziua Sfântului Martin era comemorată în anumite părți ale Europei prin ospătarea unei gâște și era, de asemenea, **sărbătoarea vinului**. Vechiul Calendar al Bisericii Romei remarcă despre Martinmas: "*Vinurile sunt degustate și scoase de pe drojdie. Vinalia, o sărbătoare a anticilor eliminată astăzi. Bacchus în figura lui Martin*"[196].

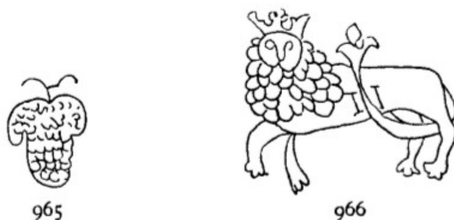
În ajunul Sfântului Martin, băieții obișnuiau să expună vase cu apă, crezând că aceasta se va transforma în vin, iar, asemenea lui Moș Crăciun, părinții îi umileau și îi păcăleau înlocuindu-le cu vin.[197] Primul miracol înregistrat despre Iisus Hristos a fost transformarea apei în vin, iar Euharistia creștină, care în zilele primitive era celebrată prin mâncarea unui pește,[198] este acum celebrată prin mâncarea pâinii și băutul vinului. Cuvântul **wine** "*vin*" se poate trage de la *Ewine*, iar termenul "*eucharist*" trebuie să fie legat de Hristos.

În fig. 965, Vița de vie adevărată este reprezentată ca o *ghindă*, în fig. 966 coada este

194 Spence (L.), *Mythology of Mexico and Peru,* p. 54
195 Anderson (R. A.), *Extinct Civ. of the West,* p. 174.
196 Brand, p. 218
197 Ibid.
198 Iulius Africanus (un scriitor creștin timpuriu) spune: "Hristos este marele Pește prins în cârligul lui Dumnezeu și a cărui carne hrănește întreaga lume".

formată ca un *iris*, iar coama este concepută ca un ciorchine de stafide. Cuvântul **raison** trebuie să fie cognoscibil la *rațiune*, iar cuvântul **grape** (strugure) la *agapemone*, grecescul pentru *Sărbătoarea iubirii*.

965 966

Cuvântul galez și cornish pentru **cal** este ***march***, iar în luna *martie* sau în prima zi a lunii aprilie, *luna Domnului Apur*, se celebrează în Orient așa-numitul Festival al **Huli**. Sărbătoarea lui Huli corespunde cu *ziua europeană a tuturor proștilor*, iar în Franța se obișnuiește să se numească victima nu un Prostănac, ci un Pește de aprilie.

Există un vechi cuplet englezesc:

"*Peștele prăjit a fost Hristos care a murit*,"

și se pare că este probabil ca acest cuvânt indian **huli** să fie *Hu Eternul*. Ziua de 1 aprilie sau Sărbătoarea Echinocțiului Vernal, a fost observată în vechime în Marea Britanie și în India ca un festival înalt și general. În această perioadă Soarele intra în semnul Berbecului și odată cu el se întorcea un spirit de Trezire, de întinerire și de *hilaritate* fără margini.

Poate că se poate presupune că **Hu**, *Domnul spiritului* (wit), umorului și distracției, a fost în titulatura sa alternativă de **Lud**, rădăcina lui **ludi**, adică jocuri și sporturi, și de asemenea a *ludicului*. Din cuvântul **wag** trebuie să concluzionăm fie că *Hu cel Puternic* era considerat umoristul suprem, fie că **wag** însemna la origine cineva cu **hu ag**, o minte puternică.[199] La festivitățile de *Whitsuntide* - iar Whitsun-ul din acest cuvânt este probabil legat de Huitzon, divinitatea mexicană - vechii britanici se abandonau la un festival numit *Wakes*. Faptul că acest cuvânt însemna **Hu akse**, *Hu, Marele Foc și Lumină*, este probabil din faptul că mulțimi de bătrâni și tineri "*se întâlneau în jurul orei de răsărit, strigând Holy Wakes ! Sfinte Treziri !*"[200]

Trezirile din Lancashire durează șapte sau zece zile, iar această *zi sfântă*, *beano* sau *wayzgoose* este numită în unele orașe Târgul, adică Festivalul Focului sau al măștilor de blană, Sărbătoarea în onoarea lui Bean sau Bene.

În "Anatomy of Abuses" (Anatomia abuzurilor), Stubbes face aluzie la "Feastes and Wakesses" (Sărbători și treziri), de unde s-ar părea că termenul modern "*wake*" este o corupere a lui *wakes*. Sărbătorile lui **Hu ake**, *marele Trezitor*, sunt acum întreținute în principal la înmormântările irlandeze, iar existența acestui cuvânt în această privință implică faptul că strămoșii noștri nu priveau moartea ca pe un somn, cu atât mai puțin ca pe o dispariție, ci ca pe o Mare Trezire. Mirele din *Cântarea Cântărilor* este descris ca sărind și dansând pe dealuri. În nordul Angliei, priveghiurile erau cunoscute sub numele de **hoppings**, un cuvânt despre care se spune că ar fi derivat din **hoppan**, cuvântul anglo-saxon pentru *salt* sau *dans*, iar **hop** este adesea folosit acum pentru a desemna un *dans*. Dansul este încă o funcție religioasă la popoarele primitive, iar faptul că dansurile moderne aveau cândva o semnificație sacră se poate deduce din denumiri precum *mazurka*, *polonaise*, *polacca*, *polka* și *valse*.

Valsul sau **valtz** pare să fi fost un vârtej în onoarea lui **hu ol tz**, *Hu, zeul strălucitor*, sau **val se**, *focul cel puternic*. **Can-can**-ul francez a fost la origine, fără îndoială, un dans frenetic al Soarelui, iar **Hey**-ul britanic a fost cândva, probabil, un *zig-zag* în onoarea lui A.

În vechime, când o biserică era pe cale să fie construită, "ei priveau și se rugau în timpul priveghiului de sfințire și luau acel punct al orizontului în care Soarele răsărea spre est"[201]. Cuvântul *Easter*[202] - sau *Eostre*, care înseamnă *Eosul care dăinuie*, *Zorii sau Lumina care dăinuie*, nu diferă

199 Comparați numele de familie WAGG, Wagstaffe și Wegg. De asemenea, toponimul WIGAN.
200 Brand, p. 291
201 A se vedea Brand, p. 294.
202 Paștele este precedat de Sfânta Sărbătoare Joia Mare.

de Istar, zeița care a coborât și a răsărit din lumea subterană. Numele Istar este sursa stelei noastre[203], iar Hristos "*Izvorul Zilei*", despre care se spune că s-a înălțat în ziua de Paști, este descris ca fiind Lumina și Steaua Dimineații. *Dimineața* în franceză este **matin**, adică Martin sau Maatin, *unicul Adevăr*, *unica Dreptate*.

În nordul Angliei, Yule-tide (Sărbătorile crăciunului) erau uneori numit **Zule**[204], fapt care pare să echivaleze **Hu** cu **Zu**, *calul solar*, și **zoo**, cuvântul grecesc pentru *viață*. La sanctuarul lui Zeus de la Dodona (adică Tata unu, Tatăl Unic ?), cântecul preotesei era "*Zeus a fost, Zeus este, Zeus va fi; un Mare Zeus*"[205].

Se presupune că mai există încă o manifestare finală a lui Vishnu, în care acesta va apărea pe un cal alb cu sabia scoasă pentru a restabili ordinea dreptății. Acest eveniment este, probabil, subiectul figurilor ecvestre alăturate.

967

968

Se credea că Thor nu a fost cu adevărat ucis în amurgul zeilor, ci doar afectat și lăsat insensibil pentru o vreme de respirația otrăvitoare a adversarului său, Șarpele Lumii. Se aștepta ca Baldur să revină, iar despre Regele Arthur, Mesia celtic, se credea că nu era mort, ci doar că se retrăsese temporar pentru ca într-o zi viitoare să iasă din retragerea sa misterioasă. Până nu demult, ciobanii galezi se delectau unii pe alții cu povești, descriind cum unul dintre ei a ajuns în prezența regelui Arthur și a oamenilor săi, care dormeau într-o peșteră plină de aur neprețuit.[206] Se presupunea că regele și cavalerii săi așteptau doar semnalul destinat pentru a se întoarce și a lua din nou parte activă la treburile lumii. Inscripția de pe mormântul său a fost raportată astfel: "*Aici zace Arthur, rege cândva și rege ce va fi*", iar poeții l-au glorificat cu perseverență și consecvență pe regele Arthur ca pe un Mesia.[207] Caracterul treptat și pentru o vreme imperceptibil al acestei reveniri este subliniat de Merlin în profeția sa: "*ca zorii se va ridica din retragerea sa misterioasă*", iar această revenire, "ca zorii" dintr-o peșteră, poate fi comparată cu povestea întemnițării Cenușăresei într-o peșteră și eliberarea ei *prin lovitura copitei unui cal* prin acoperiș.

Sfântul Gheorghe este întotdeauna reprezentat ca fiind călare pe un cal alb; se spune că Gemenii cerești cu stele pe frunte călăreau pe cai albi; și se crede că a doua venire a lui Iisus Hristos va fi, la fel ca și întoarcerea lui Vishnu, pe un cal alb: "*Am văzut cerul deschis și iată un cal alb; și cel care ședea pe el se numea Credincios și Adevărat, și în dreptate judecă și face război. Ochii lui erau ca o flacără de foc, iar pe capul lui erau multe coroane ; și avea un nume scris, pe care nimeni nu-l știa, decât el însuși. Era îmbrăcat cu un veșmânt înmuiat în sânge; și numele lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Și armatele care erau în ceruri îl urmau pe cai albi*"[208].

Un cal alb - simbolul intelectului inocent și pur sau al rațiunii - atunci când este echipat cu un corn devine unicornul din fabule și mitologie. Unii scriitori descriu cornul Unicornului ca fiind

203 Latinescul *aster*

204 Brand, p. 217

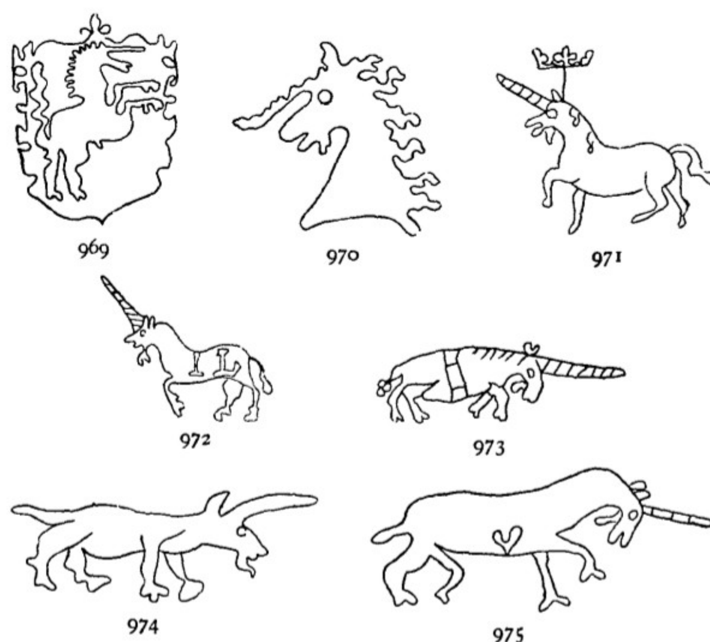
205 Miuller, *Science of Language,* ii. p. 458.

206 Rhys (Sir J.), *Introduction to La Morte d'Arthur*. Această peșteră era situată pe Snowdon, iar semnificația spirituală cu care era privit Snowdonul în trecut este indicată de numele său antic și poetic *Y-wyddea*, adică "Prezența". Există un deal în Berkshire numit Sinodun.

207 " Acest Mare eliberator va salva Europa, pe care monarhii îngâmfați se străduiesc să o înrobească; atunci Religia își va ridica capul ei înstelat, și lumina divină se va răspândi prin toate națiunile." (Blackmore, R. B., 1695. Prințul Arthur, Cartea 1.)

208 Apocalipsa xix. 11-14.

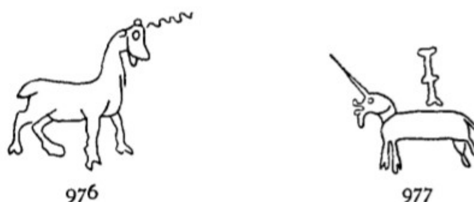
mobil în voie, "*un fel de sabie mică, pe scurt, cu care niciun vânător care nu era extrem de viclean în împrejmuire nu putea avea vreo șansă*".

Unicornii ilustrați aici sunt în mod clar emblematici pentru Marele Spirit al Rațiunii Pure, iar atitudinea de *lovire* (**butting**) a fig. 973 până la 975 este sugestivă pentru binecuvântarea lui Iosif: "coarnele lui sunt ca ale unicornilor: cu ele va împinge poporul laolaltă până la marginile pământului"[209].

Potrivit autorilor cărții *Calea Perfectă*, "*Actul de a lovi cu coarnele tipizează angajarea intelectului, fie pentru atac, fie pentru apărare*", iar această afirmație curioasă este oarecum verificată de metaforele moderne, cum ar fi "*a respinge*" (**rebutting**), un argument sau "*a lovi*" (**ramming**) bine în el.

Faptul că cornul Unicornului a tipizat Sabia sau Cuvântul lui Dumnezeu este susținut de faptul că arma din fig. 976 este formată ca linia ondulată a Spiritului sau curgerea blândă a apelor curgătoare. Deasupra fig. 977 se află I-ul lui Iesous sau Cel Sfânt și Neînțeles.

Chinezii au o tradiție conform căreia Unicornul sau, după cum îl numesc ei, **Lin** - adică *el unu*, Singur, "Cel puternic" sau "Dumnezeul Unic" - este atât de sfânt și inofensiv încât nu calcă nici măcar pe o insectă. **Lin**, descris de autoritățile orientale ca fiind "un animal spiritual", un "animal de bun augur și perfect" care "apare atunci când se nasc înțelepții", se spune că are o înălțime de trei metri și cinci culori. Cornul său este "o emblemă a bunătății"[210], iar în China se crede că, asemenea lui Mesia, **Lin**-ul urmează să "*vină sub forma unui om incomparabil, un revelator al misterelor supranaturale și divine și un mare iubitor al întregii omeniri*"[211].

Unicornul este vechea stemă a regilor din Israel și este încă păstrat de Mikado din Japonia. *Unicorn* în japoneză este "**Sin You**, sau *oaia divină*", adică oaie (?), iar în tradiția japoneză *Sin You* exercită rolul de judecător, cruțându-i pe cei nevinovați și condamnându-i pe cei vinovați. În China, **Lin** este uneori numit **Lu**, care poate fi, probabil, rezolvat în **el Hu**.

---

209 Deuteronomul xxxiii. 17.

210 Gould, C, *Mythical Monsters,* pp. 35I, 352.

211 M'Leod, N., *Epitome of the Ancient History of Japan*, p. 116.

În Vechiul Testament, unicornul este numit **reem**, adică **ur eem**, *lumina soarelui*. În Kordofan este cunoscut sub numele de **arase** - evident, ultimele silabe din *arucharis*, numele său etiopian. Inima iubirii pe fig. 973 și 975 justifică inflexiunea lui ***arase*** în Eros, iar *arucharis* în **charis** sau *Christ*. În Tibet, *arucharis* este cunoscut sub numele de **Serou**, adică "**Sire Hu**" (?), de asemenea ca **kere**, *Marele Foc* (?) și ca **tsopo**, "*Tatăl Focului strălucitor*". În unele părți ale Chinei, unicornul este cunoscut sub numele de **Poh**, iar în altele sub numele de **Piao**[212], adică **Pa Ao** sau "*Tatăl Întâi și Ultimul*".

212 Gould. C, *Myttical Monsters,* pp. 342, 346, 347, 355, 359.

CAPITOLUL XVI

SEMNUL CRUCII

"*Trandafirii Greciei și-au vărsat petalele ; Roma imperială a văzut corupția. Dar spiritul sfânt al Omului a înviat, reapărând în fiecare epocă de credință, răsărind așa cum în fiecare zi de Paști sufletul lumii apare în înviere. Tinerețea și vârsta, în veșnică recurență, țin aprinse lămpile spirituale pe altarele pe care le ridicăm la viață. Aceeași Moarte își păzește porțile, aceeași Iubire pune clopotul dimineții să sune ca un carillon, așa cum caii Aurorei saltă în lumina zilei. Tithonus, cel obosit, ne amintește pentru totdeauna de mortalitatea noastră, în timp ce fiecare livadă este plină de zâne și de dryade. Iar Pan doarme. Aceia dintre noi care așteaptă unirea creștinismului cu frumusețea Eladei, simt că se apropie ceasul în care bărbații și femeile vor trăi o viață mai deplină, în care tot ceea ce este palid și meschin în vremurile moderne se va scufunda în nimic, iar lumina deplină a soarelui unei noi zile va inunda sufletul omului, trezindu-se zilnic la chemarea îndepărtată a unui Destin din ce în ce mai clar.*"

Reginald R. Buckley.

Există un basm slav intitulat Ohnivak, *Pasărea de foc*, care povestește cum un prinț tânăr și neexperimentat a dobândit o pană din aripa lui Ohnivak; "*era atât de frumoasă și de strălucitoare încât a luminat toate galeriile palatului și nu mai era nevoie de altă lumină*"[213]. Unul dintre poeții sufi, într-un poem mistic numit "*Limba păsărilor*", povestește cum misteriosul Simurgh (care în alegoria sa îl caracterizează pe Dumnezeu) a trecut peste pământul Chinei și a lăsat să cadă pe el una dintre penele sale. Această singură pană a umplut China de uimire și încântare, iar toți cei care o vedeau căutau să păstreze pentru ei înșiși, într-o schiță sau într-o pictură, o oarecare asemănare a frumuseții sale. "*De aceea*", spune o tradiție atribuită lui Mahomed, "*căutați cunoașterea până în China, căci acolo, ca în orice țară, fie ea niciodată atât de îndepărtată sau de neaoșă, se vor găsi urme ale ceea ce căutați*"[214].

Povestea lui Ohnivak povestește că regele nu se putea gândi la nimic altceva decât la modul în care această frumoasă și miraculoasă Pasăre de Foc ar putea fi achiziționată. Într-o zi, chemându-i pe cei trei fii ai săi, a spus: "*Dragi copii, vedeți în ce stare tristă mă aflu. Dacă aș putea auzi măcar o singură dată cântecul păsării Ohnivak, m-aș vindeca de această boală de inimă; altfel, va fi moartea mea*". După care cei trei fii pornesc conștiincioși în căutarea Pasărei Minunilor, iar prima lor aventură este întâlnirea cu o vulpe înfometată care cerșește mâncare. Cei doi frați mai mari maltratează cu răutate această creatură, dar cel mai tânăr îi dă cu compasiune hrana. Vulpea îi spune: "*M-ați hrănit bine; în schimb, vă voi servi bine; încalecă-ți calul și urmează-mă. Dacă veți face tot ce vă spun, Pasărea de Foc va fi a voastră*". Apoi pornește în fugă înaintea călărețului, eliberându-i drumul cu coada sa stufoasă. Prin acest mijloc minunat, munții au fost doborâți, ravenele au fost umplute și râurile au fost acoperite cu poduri[215].

Vulpea din Europa corespunde șacalului sau vulpii din Egipt, care era venerat ca fiind cel care crea urme în deșert. "*Cărările șacalului*", spune profesorul Petrie, "sunt cele mai bune ghiduri pentru trasee practicabile, evitând văile și prăpastiile: astfel, animalul era cunoscut sub numele de **Up-uat**, *deschizătorul de drumuri*, care arăta drumul morților prin deșertul vestic"[216]. Este clar că se poate echivala Vulpea nivelatoare de drumuri din basmele europene cu **Up-uat**, "deschizătorul de drumuri" egiptean ; iar din emblemele de aici se pare că autorii lor, presupunându-se **Up-uat**, au aplicat de la sine îndemnul lui Isaia: "Pregătiți calea poporului; arătați drumul; strângeți pietrele;

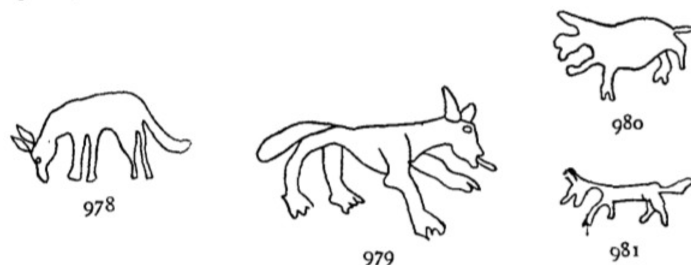
213 *Slav Tales,* p. 269.

214 *Sisteme religioase ale lumii*, p. 325. Comparați *Eclesiastul* : "În fiecare popor și națiune, eu (Înțelepciunea) am obținut o stăpânire; cu toate acestea am căutat odihna".

215 *Slav Tales,* p. 274.

216 *Religion of Ancient Egypt,* p. 24-

ridicați un steag pentru popor"[217].

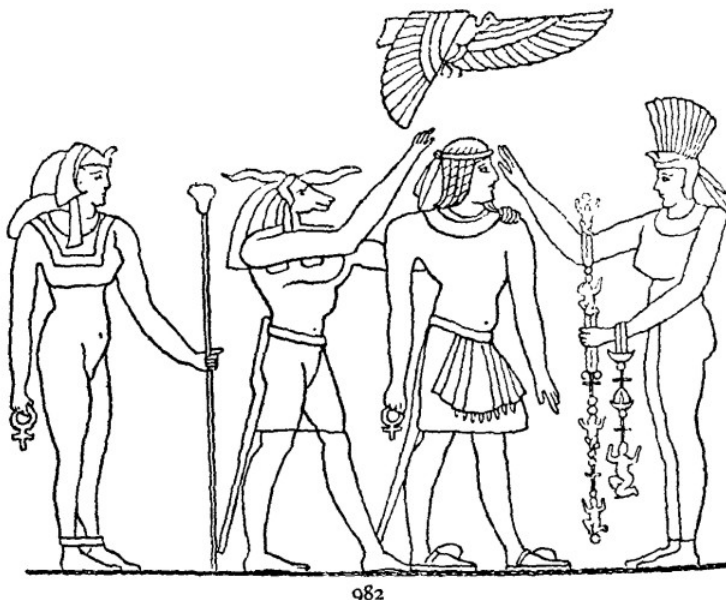

În fig. 978 se adulmecă atent pe jos, iar în fig. 979, pustiul uscat și însetat este sugerat în mod ingenios prin limba care se clatină: "Pustiul și locul singuratic se vor bucura pentru ei; și deșertul se va bucura și va înflori ca trandafirul ... pentru că în pustiu vor izbucni ape și râuri în pustiu. Pământul uscat va deveni un iaz, și pământul însetat izvoare de apă : în locuința dragonilor, unde fiecare se culcă, va fi iarbă cu trestii și cu stufărișuri. Și acolo va fi un drum și o cale, și se va numi calea sfințeniei"[218].

Egiptenii îl aclamau pe Osiris ca fiind "deschizătorul de drumuri către zei"; de asemenea, ca fiind cel care "aduce trei la munți"[219]; și îl reprezentau pe Anubis, a cărui funcție în Panteon era aceea de deschizător de drumuri, cu un cap de șacal.

Cuvântul Anubis este un nume alternativ pentru Anpu, "Tatăl unic", iar în Egipt **anpu** era termenul generic pentru *șacal*. În fig. 982, Anubis cu cap de șacal, "globul unic de lumină", pare să binecuvânteze un candidat, deasupra căruia plutește porumbelul spiritului.

Vulpea era simbolul voinței, al promptitudinii și al înțelepciunii, iar în monumentul gnostic la care am făcut deja referire, primitorul nerăbdător al sângelui mistic este reprezentat ca o vulpe. Gnosticii erau în mod excepțional mari artiști ai disimulării, iar pentru a-i contempla la lucru trebuie să respectăm avertismentul lui Solon: "*Proștilor, călcați pe urmele vulpii; nu puteți citi sensul ascuns al acestor cuvinte victorioase?*".

În figura 985, o vulpe - simbolul deschizătorului de drumuri, al înțelepciunii, al subtilității și al fraudei pioase[220] - găsește miere într-un copac care reprezintă, fără îndoială, Arborele Vieții;[221] iar

217 lxii. 10.

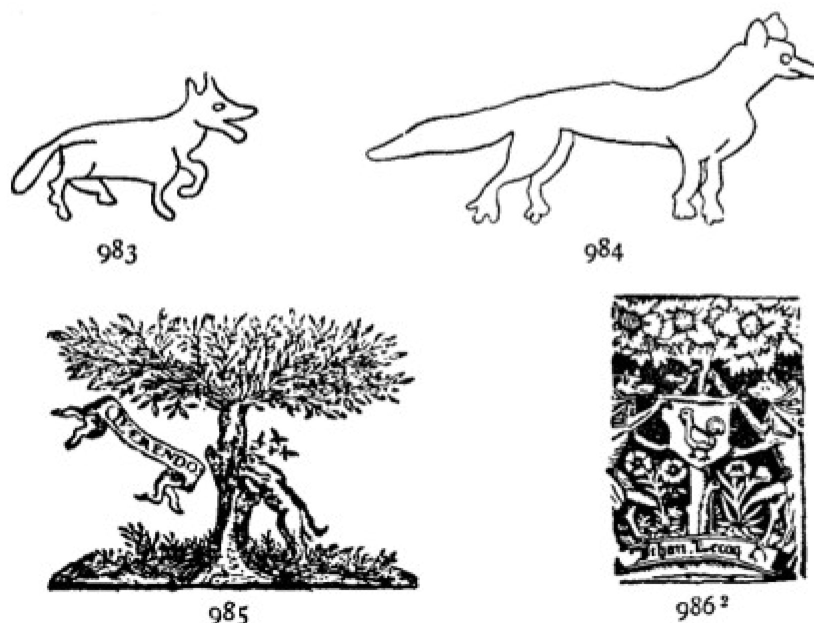
218 Isaia xxxv.

219 *The Burden of Isis,* J. T. Dennis, pp. 41, 48

220 "Prudența anticilor", a spus Richard de Bury, "a descoperit un remediu prin care partea desfrânată a omenirii ar putea, într-un fel, să fie ademenită de o fraudă pioasă, iar Minerva cea delicată să stea ascunsă sub masca disimulată a plăcerii."-Philobiblon.

221 Redus din mărcile tipografilor, W. Roberts.

în figura 986, un copac de gălbenele sau de floarea-soarelui este susținut de vulpi cu mantie.

A fost o plângere persistentă împotriva gnosticilor că ei își ascundeau adevăratele principii prin conformarea exterioară cu cultul stabilit în orice stat sau oraș în care locuiau, menținându-și astfel ideile secrete fără a fi observați sau molestați. Politica lor era: "*Învață să cunoști totul, dar păstrează-te necunoscut*" și, așa cum Fiul lui Dumnezeu a trăit necunoscut în lume, așa se comportau ei înșiși ca ființe invizibile și necunoscute.[222]

La gnostici, Hermes și Osiris au fost identificați cu Hristos, Îndrumătorul sufletelor, iar o figură cu cap de șacal era uneori reprezentată pe o cruce.[223]

Nu numai că a existat o anumită confuzie între vulpe și șacal, dar în Egipt anumite specii de câini au fost considerate sacre și mumificate doar din simplul motiv general al asemănării cu șacalul.

Persanii considerau câinele ca fiind animalul special al lui Ormuz, iar Parsees îi acordă încă o reverență deosebită. Sirius, cea mai strălucitoare stea de pe cer, face parte dintr-o constelație numită "Marele Câine", iar numele Sirius nu poate fi decât legat de Osiris. Așa-numitele zile ale Câinelui erau calculate de vechii astronomi de la răsăritul acestei stele sacre.

În India, câinele Sarama apare ca simbol al zorilor și ca precursor al lui Indra, "unicul A etern", "Cel ca mesager al cărui mesager am venit aici de departe"[224]. Este o reproducere a vechii povești a răsăritului zilei. Vitele luminoase, razele soarelui sau norii de ploaie - căci ambele poartă același nume - au fost furate de puterile întunericului, de Noaptea și de multiplele ei progenituri. Zeii și oamenii sunt nerăbdători să se întoarcă. Dar unde pot fi găsite? Sunt ascunse într-un grajd întunecat și puternic sau împrăștiate de-a lungul capetelor cerului, iar hoții nu le vor restitui. În cele din urmă, în cele mai îndepărtate depărtări apar primele semne ale Zorilor ; ea trage cu ochiul și aleargă cu o repeziciune fulgerătoare, poate, ca un câine de vânătoare după o urmă, prin întunericul cerului. Ea caută ceva și, urmând calea cea bună, l-a găsit. A auzit mugetul vacilor și se întoarce la locul de plecare cu o splendoare mai intensă. După întoarcerea ei, se ridică Indra, zeul luminii, gata să lupte cu adevărat împotriva puterilor întunecate, să spargă grajdul puternic în care erau ținute vacile luminoase și să aducă lumina, puterea și viața înapoi la pioșii săi adoratori. Acesta este mitul

222 Ireneus s-a plâns: "Nici nu pot fi detectați ca eretici creștini, pentru că se asimilează tuturor sectelor". Metoda lor era de a forma școli ezoterice, care în multe cazuri puneau în pericol organizarea comunităților creștine. Tertulian se plângea, fără îndoială pe bună dreptate: "Ei le subminează pe ale noastre pentru a le construi pe ale lor".

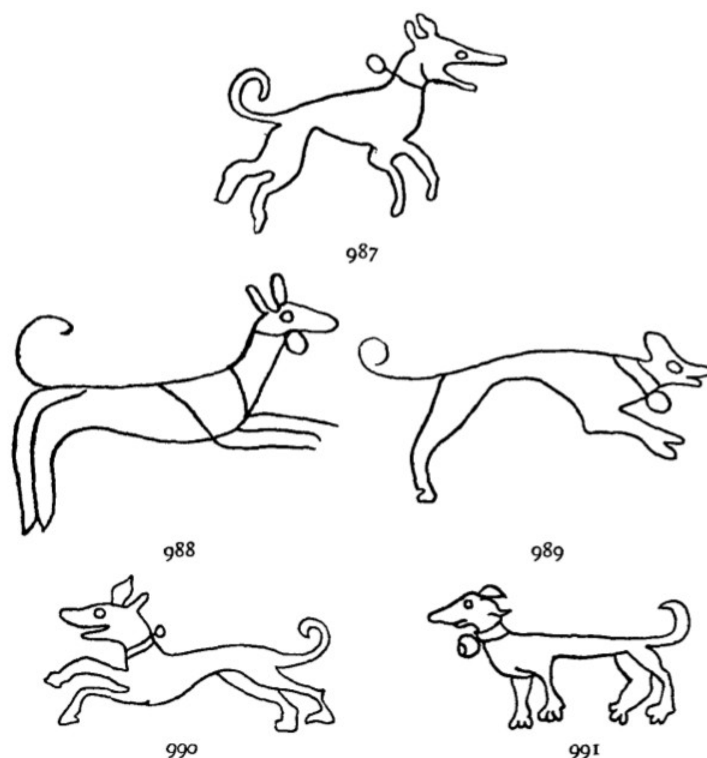
223 Această emblemă nevinovată și pioasă a fost adesea interpretată greșit de către clerici ca o blasfemie la adresa religiei creștine.

224 Caleb, israelitul care, împreună cu Iosua, a spionat pământul făgăduit, era în mod evident o personificare a Câinelui Ceresc. Cuvântul Caleb înseamnă câine și, potrivit autorilor cărții *Calea Perfectă*, "implică necesitatea inteligenței pentru căutarea cu succes a Mântuirii".

simplu al lui Sarama ; compusă inițial din câteva fragmente de vorbire veche, cum ar fi: "Panis a furat vacile", adică lumina zilei a dispărut; "Sarama caută vacile", adică zorii se răspândesc; "Indra a spart grajdul întunecat", adică soarele a răsărit"[225].

Se spune că Sarama, Câinele Zorilor, ar fi fost un ogar și este, evident, același cu misteriosul *veltro* sau ogarul-Mesia menționat de mai multe ori de Dante. În Infern, poetul face aluzie la un monstru nemilos care îi bloca drumul și își continua deprecierile blestemate :

"*Până când va veni acel ogar care o va distruge cu durere ascuțită.*
El nu va susține viața
Prin pământ sau prin metalele sale de bază, ci prin iubire,
Înțelepciune și Virtute. . . .
El cu neîncetată goană, prin toate orașele,
Se va îngriji, până când în iad o va readuce,
De acolo, de invidie mai întâi dezlănțuită."

În islandeză, **grey** înseamnă *câine*. Cuvântul *greyhound* este o formă a anglo-saxonului ***grighund***, *câinele de vânătoare al lui* **ag ur ay**, "puternicul foc A", sau **ag ur ig**, "puternicul, puternicul foc". Sarama poate fi rezolvat în **se**, *Focul*, și **rama**, sanscritul pentru *Soare*.

Mitologia celtică îi atribuie lui Lug un câine de vânătoare atotputernic și înflăcărat:

"Acel câine de vânătoare cu cele mai puternice fapte,
Care era irezistibil în duritatea luptei,
Era mai bun decât bogăția cunoscută vreodată,
O minge de foc în fiecare noapte.
Alte virtuți avea acel frumos câine de vânătoare
(Mai bună această proprietate decât oricare alta);
Mied sau vin ar crește din el,
Dacă s-ar scălda în apă de izvor"[226].

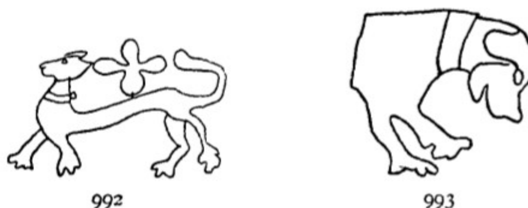
---

225 *Science of Language,* ii. pp. 488-489.
226 Citat în *Mythology of Br. Isles*, Squire, i. p. 63.

Pe lângă simbolismul său de inteligență - mirositorul, alergătorul - câinele a servit și ca emblemă a Gardianului, a Observatorului și a Lăutarului. În India, el este conceput ca veghind nevăzut la ușile cerului în timpul nopții și dând primul lătrat dimineața.[227] "*Gardian al casei, distrugător al răului care asumi toate formele, fii pentru noi un prieten folositor .... . . Latră la hoț, o, neliniștitule!*". Termenul de **bark** (*lătrat)* - anglo-saxon **beorcan**, islandez **berkja** - a apărut, probabil, din concepția că lătratul câinelui de pază era vocea protectorului **berkja** sau "*marele Tată, mereu existent*". În spaniolă, câinele este **perro**, care poate fi echivalat cu vechiul german **pero** sau **bero**, un *urs*. În limba țigănească **chok** înseamnă *ceas*, *veghe* -, iar **chukkal** - care poate fi echivalat cu *șacal*, "*Dumnezeul cel mare și veșnic existent*" - înseamnă câine.

Un nume englezesc pentru câini - un nume atât de comun încât aproape că este generic - este **Gyp**, *ochiul veșnic-existent*. În greacă, *câine* este **kuon**, "*singurul mare Hu*", iar în latină este **canis**, "*singura mare Lumină*". În mitologia greacă, Ikarius - identificat cu Marele Urs - are un câine numit Maira; câinele de vânătoare al regelui Arthur se numea Cabal; iar în templele japoneze poate fi văzută în general imaginea lui Ama-Inu, "Câinele Ceresc", căruia i se atribuie puterea de a alunga demonii.[228]

Cuvântul "câine" este folosit ca verb pentru a urmări sau a se agăța cu insistență de el, iar aspectul demn al fig. 992 este sugestiv pentru "Hound of Heaven" al lui Thompson.

992 993

Tot cu goana nepieritoare
Și pasul imperturbabil
Viteza deliberată, maiestuoasa instanță
A venit pe pașii următori.

994

Cuvântul **dog**, "câine", este alăturat cuvintelor grecești *dogma* și *doxy*, care înseamnă *gânduri* sau *opinii puternice*. În prezent, prin educație se înțelege *cunoaștere*; dar, în mod radical, înseamnă *conducere* sau *scoatere în evidență*. **Duce** sau **dux** înseamnă *conducător*, iar ducele Veneției a fost numit **Doge**[229]. Rădăcina **dog** este, fără îndoială, și baza lui Dagon, zeul solar-pescar al filistenilor. Dagon era cunoscut uneori ca Odakon, alteori ca **On**, iar alteori ca **Oannes** sau **Iannes**, acesta din urmă fiind evident același cu Johannes, *Lumina unică și veșnic existentă*. **Daghan**[230] în ebraică înseamnă *porumb*; **dagh** este în ebraică *pește*; iar **tag** în germană înseamnă **zi**.

În Grecia, Gemenii erau cunoscuți sub numele de Polydeuces, un cuvânt care, în forma actuală, înseamnă *mulți duci* sau *mulți conducători*. Cuvântul **deuce**, folosit astăzi ca o ejaculare, poate fi echivalat cu prima silabă din **disheal** ! - o exclamație care se face în Highlands la orice pericol sau urgență bruscă.

La greci, zeul norocului și al zarurilor sau al cuburilor era Hermes. Hermes, Logosul grec,

227 Muller, *Science of Language,* ii. p. 492.
228 Chamberlain (B. *H.), Japan,* p. 38.
229 *Dug* era un general din Cornwall.
230 Comparație cu toponimul Dagenham, lângă Barking.

Emisarul cu pantofi de aur și Vestitorul Cerului - ca și Anubis - era considerat Conducătorul sufletelor; iar în tabloul familiar al lui Leighton, "Întoarcerea Persefonei", Hermes este cel care este descris conducând-o pe Persefona din tărâmurile întunericului spre lumina zilei.

Hermes, intitulat Trismegistus, "de trei ori cel mai mare", era invocat ca "Ochiul Minții"[231], ca Mintea însăși[232] și ca Binele sau Dumnezeu în întregime[233].

Instrumentul magic cu care Hermes, Bunul Păstor, fie îi adormise pe cei obosiți, fie îi trezea pe cei adormiți, era bastonul cu nervuri albe sau bagheta *caduceus* - un cuvânt care sugera **duce**, *lumina conducătoare*, iar **ca**, *Marele A*.

La latini, Hermes Ghidul - adică **Guy de**, *Sensul strălucitor* sau *Vâscul* - era cunoscut sub numele de Mercur, adică "Focul de **merak**" *Marea Mare*. În emblema alăturată, *caduceul* este străjuit de un cal sau iapă înaripată care îl cuprinde.

995 996

Simbolurile lui Mercur, Marea Minte sau Mare, erau o șopârlă și un cocostârc, iar printre animalele care îi erau sacrificate se număra o *scroafă* gestantă.

Scriitorul *Evangheliei Sfântului Ioan* îi atribuie lui Iisus Hristos cuvintele: "Eu sunt calea, adevărul și viața"[234]. În emblema alăturată, inițialele lui Jesu Locos sunt așezate de o parte și de alta a unui Stâlp de semnalizare - un simbol în formă de cruce al **Huay**-ului Viu. În limba anglo-saxonă pentru "*cale*" era **wag**, de unde și toponimele Wakefield, Wakering etc.

Zeul păgân al drumurilor era Mercur, căruia i se ridicau numeroase statui la marginea drumurilor și la răscruce de drumuri. Aceste așa-numite **herme** sau **hermae** erau amplasate în special la intersecțiile cu trei drumuri, și atât de numeroase erau aceste sfinte trei drumuri sau triviale încât cuvântul *trivial* a ajuns să desemneze ceva banal și neglijabil. Sub numele de Terminus, Hermes era zeul granițelor, iar numele Terminus nu poate fi decât înrudit cu strada britanică Ermine Street.

---

231 "El este Cel care este Ochiul Minții; fie ca El să primească lauda acestor Puteri."

232 "Eu Mintea, Eu Însumi, sunt prezent cu oamenii sfinți și buni, cei curați și milostivi, oamenii care trăiesc cu evlavie."

233 "Pe Tine Te invoc! Vino la mine, Bunule, Tu, cu totul bun, vino la Cel Bun." - Vezi Imnurile lui Hermes, Mead, pp. 13, 15, 17.

234 xiv. 6.

Există o a doua cale preistorică foarte faimoasă, ale cărei rămășițe apar în diferite părți ale Angliei sub numele de "*The Ichnield Way*". Se presupune că aceasta își trage numele de la tribul lui Boadicea, **Iceni**, dar originea este probabil mai veche. În greacă, **ichnos** înseamnă *o urmă*, iar **ichneia** *o urmărire*. Un anumit tip de șopârlă este numit **ichneumon**, deoarece, spune Skeat, "*urmărește și devorează ouăle de crocodil*". Numele de **ichneumon** poate fi rezolvat în **ik en Hu mon**, "*Cel Mare, Hu Solitarul*".

Un al treilea mare drum principal britanic antic este cunoscut sub numele de *London Stone*, iar în alte părți sub numele de *Watling Street*. **Wat** din acest nume poate fi comparat cu **uat** din **Up-uat**, deschizătorul egiptean de drumuri.

În Anglia Tudorilor, **wat** era un nume colocvial pentru *iepure* sau **coney**[235], iar în desenul alăturat iepurii sunt asociați cu arcașii gemeni și cu câinii cu coarne sau inteligenți care dau nas în nas pe pământ spre figura centrală a lui Eros sau Cupidon, Copilul neîmbătrânit cu cinci raze.

Numele de **wat** sugerează că iepurele sau capra ar fi putut fi numit astfel deoarece una dintre caracteristicile acestui animal este aceea de a alerga sau de a lăsa urme bine definite pe pajiști, iar această idee este oarecum întărită de faptul că metoda de alergare a iepurelui era folosită de druizi pentru divinație. Cursul unui iepure eliberat din sânul Boadiceei, a convins-o pe nefericita regină a Iceniilor la acțiunea ei dezastruoasă.

În Marea Britanie se obișnuia să se plaseze cruci la răscruci de drumuri, iar mii de astfel de monumente "celtice" există încă. De asemenea, se obișnuia să se sfințească piețele printr-o cruce, iar cuvintele *piață*, *marfă*, *negustor*[236], *comerț*[237], sunt toate atribuite *milostivului*[238] Mercur, care era Dumnezeul Negustorilor. *Mart,* sinonim pentru *piață*, poate fi echivalat cu cuvântul **mart** din nordul Angliei, care înseamnă *bou* sau *vacă*.

În Grecia, Mercur, zeul comerțului și al norocului, era cunoscut alternativ sub numele de CAMILLUS, Arcas și Agoneus. Era reprezentat cu un cocoș la încheietura mâinii și i se ofereau sacrificii de miere, deoarece era zeul dulceții, al elocvenței și al puterii de convingere.[239] În Egipt, era reprezentat cu un cap de câine și identificat cu Thoth, Thot sau Thaut.

Thaut era cunoscut în Egipt alternativ sub numele de Tehuti și Techu. Primul se rezolvă în **te-Hu-ti**, *Hu strălucitor*, luminosul Hu; cel de-al doilea în **t-ek-Huy**, *Mintea strălucitoare*, măreață; și s-ar putea ca numele *Thaut* să fie la originea anglo-saxonului **thoht**, englezesc modern **thought** (*gând*).

În egipteană, cuvântul **techu** însemna nu numai pasărea pe care noi o numim *ibis*, simbolul lui Thaut, ci și instrumentul care corespunde acului din scala Balanței.[240] Numele Techu trebuie să fie alăturat lui **tuche**, în greacă Fortuna sau *noroc*, și poate și englezului **tike**, câine[241].

Importanța muncitorului care ciocănește aici pe nicovala sa este fără îndoială exprimată în următorul pasaj din *Romanța trandafirului* :

---

235 A se vedea *Venus și Adonis* de Shakespeare.

236 Comparați Insulele Anglo-Normande, MARCKANT și Herm.

237 A se compara cu Mercia sau Meorcland.

238 Comparație cu râul Mersey.

239 A se compara cu *wheedle* "a șantaja".

240 Renouf, *Hibbert Lectures,* p. 116.

241 Danezul **tiig**, un câine; suedezul **tik**, un câine cățea. TICKELI, este un nume de familie ; **tickle** înseamnă "a atinge ușor", de asemenea, a *amuza*.

"*Nu vă descurajați,*
ci puneți-vă cu îndrăzneală la meseria voastră,
Brațele până la umeri dezgolite,
Și cu toate energiile voastre pregătiți-vă
Să ciocăniți, să forjați și să suflați în foc.
...
Să-și atârne de rușine capetele acelora
a căror lene nepăsătoare cuvintele mele le vestesc,
Care cu bună știință se feresc pe tăblițele frumoase
Să-și scrie numele, sau să realizeze
O lucrare care să lase mai departe amprenta lor asupra lumii."

Dar, pe lângă aplicarea personală a acestei embleme, anticii îl concepeau pe Dumnezeu însuși ca fiind Maestrul Muncitor, mărețul Artizan, Făuritorul Universului și Arătătorul Scânteilor vii, Ptah Egipteanul - "*Eu sunt tot ce a fost, este sau va fi*" - era cunoscut ca Artificierul în metale, Turnătorul, Sculptorul și Marele Arhitect al Universului. Cuvântul **thah** în limba mayașă înseamnă *lucrător*, deci *făuritor* și *creator*[242], iar numele Thah, ca și Thau, zeitatea supremă a druidismului, însemna probabil "A" sau *Awe*.

Termenul latin pentru *fierar* este **faber**, adică "**foc** sau *Tatăl Focului*", iar cuvântul englezesc **labour**, pronunțat **liber** în dialectul londonez, poate fi asimilat cu Liber, *cel care dăruiește toate bunurile* și **huelth** (bogăția). Cuvântul *muncă* este legat de Hu, care, sub numele de Hermes, era omagiat ca fiind cel care "*a făcut să strălucească Focul*" ; "care a fixat Pământul și a atârnat Cerul și a dat poruncă ca Oceanul să ofere apă dulce[243] Pământului".

În Egipt existau două teorii cu privire la crearea lumii - (1) că aceasta a fost opera lui Ptah, Marele Artificier; (2) că a fost adusă la existență prin cuvântul lui Thaut, care, atunci când rostea un nume oarecare, făcea ca obiectul respectiv să existe.[244] Cuvântul egiptean pentru *voință* sau *intenție* era **ab**, iar pentru inteligență era **khu**,[245] adică **ak hu** ? **Khu** sau porțiunea inteligentă a sufletului era reprezentată ca o pasăre cu creastă, probabil pasărea cu creastă cunoscută în zilele noastre sub numele de **hoopoo** sau **pupu**; **Khu** era zeul luminii, iar în uzul obișnuit cuvântul **khu** însemna glorios și strălucitor.

În America de Sud, băștinașii își închipuiau sufletele din Paradis sub forma unor păsări și nu este improbabil ca rafinatul *quezal*[246], asemănător cu o parrachetă, să fi fost numit după **ak Hu ez al**, Marele Hu, Zeul Luminii.

Egiptenii personificau Oceanul primordial, nelimitat și incomprehensibil sub numele de Nu, iar una dintre relatările lor despre Creație relatează că Creatorul s-a ridicat din Nu, adică pe Hu, "Mintea Unică" (?).

Se pare că Anticii și-au imaginat cauza primordială ca fiind Mintea nemărginită, impasibilă și liniștită, iar această Minte sau Creier, atunci când este activă, energică sau creativă, ei o

242 Le Plongeon, *Sacred Mysticism,* p. 73.
243 În limba greacă, *apă* înseamnă *udor*, iar Soarele lui Mercur este legendarul EUDORUS. A se compara, de asemenea, cu *sudor* = *transpirație* și *umiditate*.
244 Petrie, *Religion of Ancient Egypt,* p. 67.
245 *Ibid,*, pp. 7, 8.
246 Guesal figurează pe timbrele poștale din Guatemala.

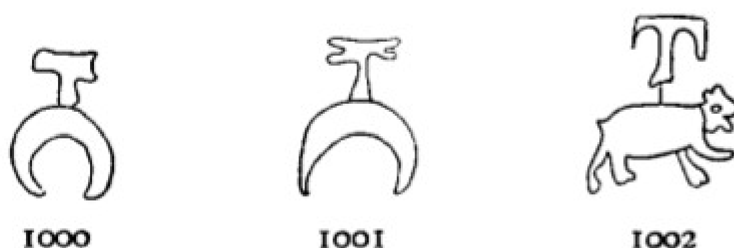
concepeau ca fiind Gândul.

Baza fizică pe care materialismul obișnuia să se bazeze s-a despicat în ultimii ani în fragmente electrice prin descoperirea faptului că atomul material nu mai este puternic în unicitatea sa solidă, ci constă într-un sistem rotitor de electroni. "*Procesele evolutive nesfârșite din lumea fizică, care încep*, spune profesorul Barrett, *nimeni nu știe cum, și continuă orbește, nimeni nu știe încotro, nu pot explica universul vizibil. Pentru că în spatele - și sursa întregii materii tangibile - se află Eterul nevăzut, intangibil și de neînțeles; iar în spatele - și sursa întregii energii fizice - se află o Forță nevăzută, atotcuprinzătoare și de neînțeles. Progresul științei împinge, de fapt, în mod constant înapoi granițele văzului și ne obligă să credem, așa cum ni s-a spus cu mult timp în urmă, "că ceea ce se vede nu a fost făcut din lucruri care apar", ci este rezultatul unui univers nevăzut și al unei Puteri nevăzute, care locuiește în noi și care este transcendentă. . . . Oricare ar fi Puterea nevăzută, necunoscută și imanentă din spatele ei, prezintă toate caracteristicile unei îndrumări intenționate, având un scop bine definit și, de aceea, prefer să numesc acest factor de nepătruns 'Gândire*"[247].

Operele savantului, ale muzicianului, inginerului, arhitectului, poetului și pictorului sunt, în egală măsură, creații ale Gândului Marelui Muncitor, "gândurile noastre sunt mai mari decât noi înșine, visele noastre sunt adesea mai solide decât faptele noastre"[248]. Legenda cunoscută a sculptorului Pygmalion și a însuflețirii idealului său Galateea este strâns legată de ideea persană că după moarte vine pentru fiecare om pur figura unei fecioare, "*frumoasă, strălucitoare și cu brațe strălucitoare*". "Ce fecioară ești tu?" întreabă sufletul. "Eu sunt", răspunde ea, "gândurile, cuvintele și faptele tale bune, legea ta cea bună"[249]. Invers, sufletul unui gânditor necurat este speriat în lumea de dincolo de apariția unei doamne foarte detestabile.

Egiptenii îl reprezentau pe Thaut ca fiind cel care cântărește sufletele oamenilor. Faptul că sufletul este condamnat sau răsplătit de propriul său gând - o idee cândva foarte actuală - se reflectă în cuvintele lui Wotan: "Nu eu te condamn, ci tu însuți ți-ai format sentința"[250].

În *Cartea egipteană a morților*, Thaut este aclamat ca "Regele veșnic", "*Domnul dreptății care dă victoria celui rănit și care ia apărarea celui asuprit*". Cel de-al 95-lea capitol se încheie cu cuvintele: "*Eu sunt protecția Marelui împotriva asaltului și dau vigoare sabiei care este în mâna lui Thoth în furtună*". Sabia lui Thaut a fost cea care a realizat triumful lui Osiris asupra dușmanilor săi și tot Thaut a fost cel care a ajutat-o pe Isis în suferința ei. După cum am văzut, Thaut era considerat zeul Lunii și Mareșalul Oștirilor Stelare. În emblemele alăturate, T-ul lui Thaut este asociat nu numai cu semiluna, ci și cu Marele Urs al lui Arthur, "Conducătorul muncii"[251]. Laponii din zilele noastre îl venerează pe Urs, "alături de Thor, Hristos, Soarele și Șarpele"[252].

1000 1001 1002

În mitologia latină, marele artist al fierăriei și constructorul nu numai al palatelor solare, ci și al mobilierului și al carelor solare era Vulcan. Prima silabă a acestui nume (de unde Volcano) s-ar părea că ar fi derivat din aceeași sursă ca **volo**, care înseamnă *voință*. În mitologia nordică Vulcan apare sub numele de Foland, Phaland și Valland, iar în Anglia sub numele de Wayland Smith. Lângă Looe, în Cornwall, se află un loc numit Wayland Cross, aproape de Ashen Cross, iar în Valea Calului Alb, la Ashdown, în Berkshire, există un *cromlech* cunoscut în mod tradițional sub numele

247 "Gândirea creatoare", *The Quest*, vol. i. p. 601.
248 F. W. Faber.
249 *The Teachings of Zoroaster,* S. A. Kapadia, p. 62.
250 Wagner, *The Valkyre.*
251 Rhys (Sir J.), Intro., *Morte d 'Arthur.*
252 Lang (A.), *Custom and Myth,* p. 176.

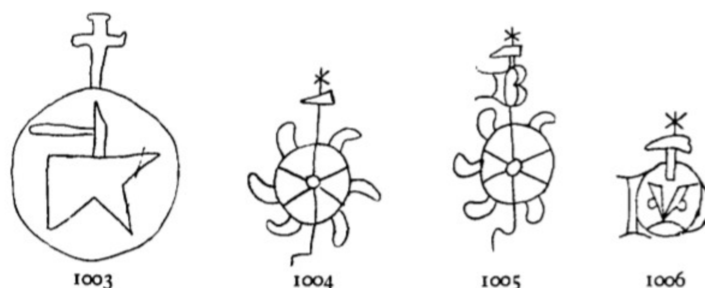
de Peştera lui Wayland, Smith cel Invizibil.

Misionarii creştini l-au degradat pe Huayland[253] într-un demon ; dar nu există prea multe îndoieli că el a fost la origine, ca și Cavalerul Invizibil al slavilor, o personificare a Gândirii Bune și a Bunei-Vestiri.

Este un loc comun metaforic să comparăm Creierul cu o Forjă, iar Gândirea cu un fierar care ciocăneşte. Shakespeare se referă la "forja rapidă și la casa de lucru a gândului"[254], iar în prezent una dintre revistele noastre populare își intitulează editorialul lunar: "Scântei din nicovala noastră"[255]. Prevalența acestei comparații între Gândire și Fierărie se perpetuează în modul metaforic în care ne referim în zilele noastre la un gând izbitor, o idee strălucitoare, o sclipire de geniu, un spirit arzător și o replică scânteietoare.

Grecii au făcut din Charis soția lui Hefaistos[256], fierarul ceresc ; despre Înțelepciune se întreabă Solomon: "Cine dintre toți cei care sunt este un lucrător mai iscusit decât ea?"[257] și își lărgeşte ideea în pasajul: "Rațiunea este o scânteie izbită de bătăile inimii noastre".

În fig. 1003, nicovala Marelui Meşter este asociată cu un ciocan; în fig. 1004, acest ciocan surmontează roata solară, floarea-soarelui sau crizantema, iar în fig. 1005 este asociat cu B-ul lui La Bour. Egiptenii venerau un zeu al Frumoasei Fețe, care se numea "Marele Şef al Ciocanului" ; una dintre divinitățile mexicane era intitulată "Marele Clarvăzător al Ciocanului";[258] iar slavii atribuiau un ciocan lui Perun.

1003 1004 1005 1006

Semnul lui Thor era Roata Solară[259], iar arma sa, un ciocan cu mâner scurt numit Miolnir ("cel care sparge"), pe care îl folosea atât pe timp de pace, cât și la război, fie pentru a binecuvânta, fie pentru a sparge. Când Thor își îmbrăca centura de forță și mănușile de fier, nu exista monstru pe care ciocanul să nu-l zdrobească, iar după ce era aruncat se întorcea întotdeauna de la sine în mâna stăpânului său. *Svastika* - un simbol al "norocului", cunoscut în Japonia sub numele de **manji**[260] - a fost denumit în Europa "ciocanul lui Thor"[261], iar ciocanul lui Thor era echivalent cu crucea lui Hristos. Astfel, King Olaf Longfellow scrie :

"*Peste cornul său de băut,*
semnul Crucii divine,
El a băut și a mormăit rugăciunile sale;
dar Bersercii au făcut mereu semnul
Ciocanului lui Thor peste al lor".

Cuvântul **cruce**, în diferitele sale forme, *crux*, *cruz*, *crowz*, *croaz*, *krois*, *krouz* etc., se rezolvă în **ak ur os**, *lumina Marelui Foc*. Aceeași rădăcină stă la baza lui *Christ*, *Kristna*, *cristal*,

---

253 Există o tradiție la Ashdown că "Regele Gaarge l-a ucis aici pe Dragon, și jos, pe dealul de acolo, l-au îngropat, după cum am auzit spunând." (Înfrângerea calului alb., Hughes, p. 242.)

254 *Henry V*, Prologue.

255 *Royal Magazine.*

256 Hefaistos, ca și Vulcan, era șchiop; egiptenii îl reprezentau pe Ptah șchiopătând.

257 Înțelepciunea lui Solomon viii. 6.

258 Churchward, *Signs and Symbols,* p. 34.

259 Vezi crucea lui Thor de la Kirk Bride, Isle of Man.

260 Zeul japonez MONJU este personificarea și apoteoza Înțelepciunii transcendentale.

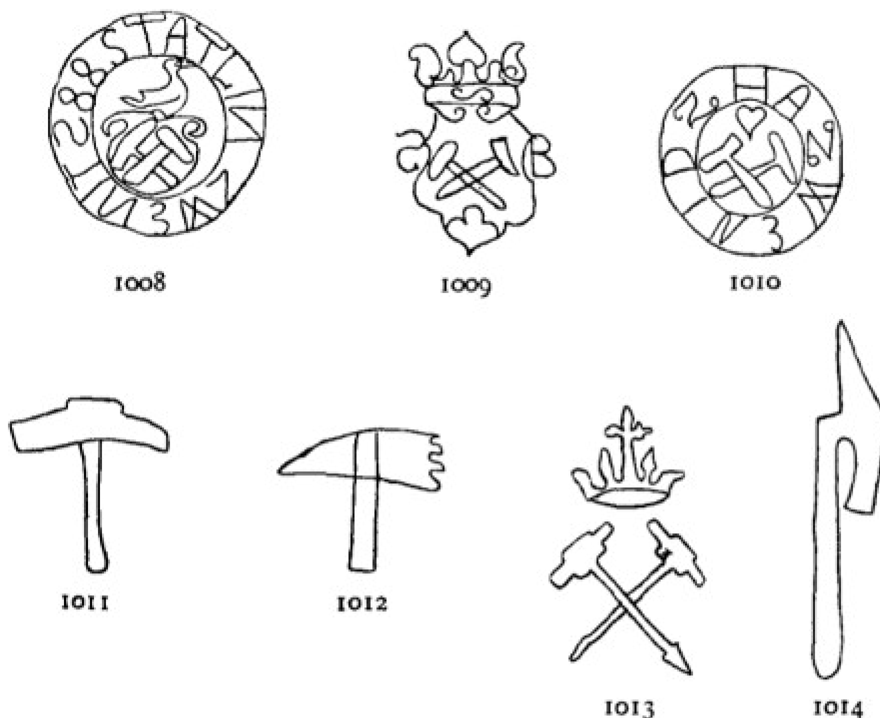
261 Thor a fost gardianul și apărătorul Căminului, iar în saga islandeză este aclamat ca Protector al Pământului și Prieten al Omului. De la numele Thor derivă ziua de joi, în care oamenii se întâlneau pentru a se consulta cu privire la binele comun și pentru a menține pacea și concordia.

crizantemă, *creastă* și a lui **cresset**[262], adică *o lumină într-o cupă în vârful unui stâlp*. În Cornish **kerrys** însemna *iubit* sau *iubită*, iar în fig. 1007 Ceres sau Magna Mater susține un **cresset** : Leul lui Iuda, marcat cu un T, apucă săgețile Luminii și sabia sau bastonul stăpânirii.

1007

Cuvântul **hammer** (*ciocan)* era în anglo-saxonă **hamor**, "*aurul de foc al Soarelui imuabil*";[263] în cornișă era **orz**, ceea ce dă din nou "*foc de aur*". **Hamor** este înrudit cu *amor*, *iubire* (vezi fig. 1010) ; în latină, ciocanul este **mareus**, în franceză **martel** sau **marteau**, iar în Anglia un ciocan greu era cunoscut sub numele de **beetle**. Dinka, africani din zilele noastre, au un " Mare Șef al Ciocanului", precum și " Casa Toporului" sub forma unei "Lănci Sacre", despre care tradiția lor spune că "a coborât din cer sau din nori în timpul unei furtuni"[264]. În fig. 1013 ciocanele încrucișate sunt ascuțite ca niște sulițe sau săgeți, iar în fig. 1014 și 1015 există o combinație intenționată între ciocan și topor.

1008 1009 1010

1011 1012 1013 1014

Toporul, ca simbol al puterii Luminii, își are originea probabil în faptul că oamenii primitivi au văzut cu ochii lor copaci uriași despicați de sus în jos de lovitura de topor a Fulgerului.[265] La

262 În Cornish, *kryssat* înseamnă *șoim*.

263 Această etimologie este întărită de o considerație asupra păsăricii galben-aurii numită *hammer* galben.

264 Churchward, *Signs and Symbols,* p. 37.

265 Puterea armei magice a romantismului, fie că este Cornul lui Roland, Sabia lui Arthur, Tridentul lui Poseidon sau Ciocanul lui Thor, este de așa natură încât sfărâmă și răstoarnă chiar și rocile de granit. Acest efect tradițional poate fi comparat cu afirmația ne-romanticului Swedenborg: "Puterea îngerilor în lumea spirituală este atât de mare, încât dacă aș face cunoscut tot ce am văzut despre această putere, ar părea incredibil. Orice obstacol de

mayași, "Marele Clarvăzător al Ciocanului" era cunoscut, de asemenea, sub numele de "Zeul Toporului"; Ptah, reprezentat printr-un topor, era intitulat în Egipt "Ciocanul Căii";[266] o pictură în vază cretană din perioada minoică reprezintă un pește și un topor dublu; iar un cilindru asirian din Muzeul Britanic[267] ilustrează sacrificarea unui pește unei divinități reprezentate prin simbolul unui topor ridicat.

În figura 1019, capul unui topor este identificat cu Akse[268] prin cercul Perfectului, iar în figura 1017 prin cele trei cercuri ale *gândului bun*, ale *cuvântului bun* și ale *faptei bune*. Termenul francez pentru topor este *hache*, iar în fig. 1020 Arborele Vieții, echivalent cu Puternicul frasin sau *fraxinus*, este asociat cu un *hache*.

1020

În limba corneză, *toporul* era **bul**, în islandeză toporul este **ox**, iar în anglo-saxonă cuvântul era scris **acus**, adică "Marea Lumină". În Bretania, băștinașii - la origine, probabil, cu ideea de "diamant tăiat de diamant " - încă mai construiesc topoare de piatră în șemineele lor " pentru a alunga fulgerele"[269]. Denumirea bretonă pentru topor este **bouc'hal** sau **boc'hal**, și, după cum observă Le Rouzic : "*fără îndoială că aceste unelte de piatră au jucat un rol important în mintea acestor oameni primitivi. Prin urmare, nu este nimic surprinzător în faptul că le-au transformat în embleme simbolice și religioase, probabil de tip falic*"[270].

Urmele toporului, ca simbol religios folosit în biserici, se regăsesc în numele străzii cunoscute de londonezi, St Mary Axe. "În St Marie Street", spune Stow, "aveați din vechime o biserică parohială a Sfintei Marie Fecioara ; Sfânta Ursula și cele unsprezece mii de Fecioare, biserică care era numită în mod obișnuit Sfânta Marie la Axe - *din cauza semnului unui topor din capătul estic al acesteia*"[271].

acolo, care ar trebui înlăturat pentru că este contrar ordinii divine, ei îl aruncă și îl răstoarnă doar printr-un efort de voință și printr-o privire. Astfel am văzut munți, care erau locuiți de cei răi, doborâți și răsturnați, iar uneori zguduiți de la un capăt la altul ca și cum ar fi fost cutremurați de un cutremur. Tot așa am văzut stânci despicându-se până la abis, iar pe cei răi care se aflau pe ele înghițindu-i pe cei răi. Am văzut, de asemenea, câteva sute de mii de duhuri rele împrăștiate de îngeri și aruncate în iad. Numerele nu sunt de nici un folos împotriva lor, și nici uneltirile și acțiunile viclene. ... Trebuie să se înțeleagă, totuși, că îngerii nu au nici o putere de la ei înșiși, ci că toată puterea lor vine de la Domnul ; și că ei sunt puteri numai în măsura în care recunosc acest lucru. Dacă vreun înger presupune că posedă putere de la el însuși, devine instantaneu atât de slab încât nu poate rezista nici măcar unui singur duh rău; de aceea, îngerii nu-și atribuie niciun merit și refuză orice laudă și glorie pentru faptele lor, atribuindu-i toată lauda și gloria Domnului." - Cerul și iadul, 229-230.

266 Churchward, *Signs and Symbols,* p. 37.

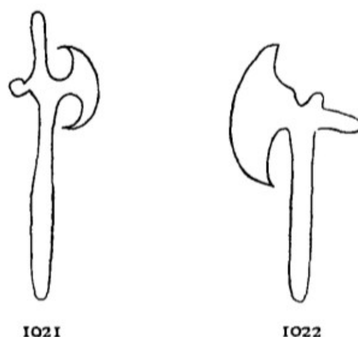
267 No. 89, 470.

268 Marcarea unei urme cu un topor este descrisă ca marcarea unei poteci. Zeul suprem este cunoscut de zuluți sub numele de Tixe, adică "topor strălucitor" (?).

269 Johnson (W.), *Byeways in British Archoeology,* p. 80.

270 Le Rouzic (Z.), *The Megalithic Monuments of Carnac,* p. 28.

271 Everyman's Library, p. 145. (Italicile îmi aparțin.)

Toporul de luptă era, în mod similar, un simbol echivalent cu Sabia, Ciocanul sau Crucea, și este tratat astfel de Tennyson în The Coming of Arthur :

"*Sunați în trâmbiță, căci lumea e albă de mai;*
Sunați în trâmbiță, noaptea lungă s-a dus !
Sunați prin lumea vie - "Să domnească Regele".
Loviți pentru Rege și trăiți ! Cavalerii lui au auzit
Că Dumnezeu i-a spus regelui un cuvânt secret.
Căderea toporului de luptă, și fulgerul de foc!
Să domnească regele.
Lovește pentru rege și mori! Și dacă vei muri,
Regele e rege, și mereu vrea cel mai mare.
Ciocnește toporul de luptă, și ciocnește brandul!
Lasă-l pe Rege să domnească.
Suflă, căci Soarele nostru e puternic în maiul său!
Suflați, căci Soarele nostru e mai puternic zi de zi!
Ciocniți toporul de luptă, și ciocniți-vă de arme!
Să domnească regele".

Unii autori consideră că simbolismul peștelui se bazează pe "comparația foarte naturală dintre coada de pește și securea dublă sacră"[272]. După toate probabilitățile, securea dublă este un simbol mai vechi decât securea simplă, primele topoare trebuie să fi fost pietre cu două tăișuri legate la capătul unei cozi.

Se spune că forma **T** sau **Thau mysticum** ar fi derivat din două topoare așezate spate în spate, caz în care topoarele încrucișate de aici sunt o variantă a acestui simbol.

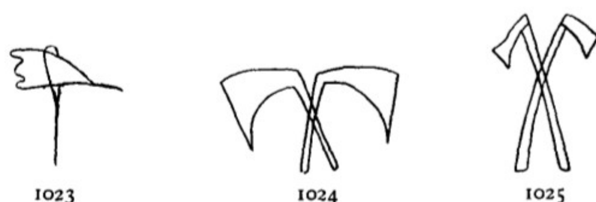

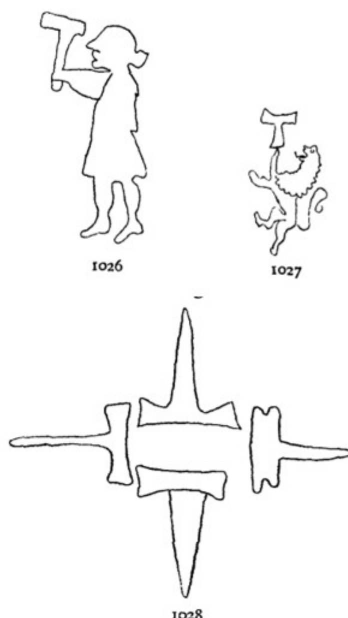
Fig. 1026 îl reprezintă în mod evident pe "Ciocanul Căii" sau *Clever One*, dar este dificil de spus dacă obiectul din mâna sa este un *ferăstrău*, un *ciocan* sau un **T**. În fig. 1027, Leul este în mod evident înarmat cu un **T,** iar în fig. 1028, patru **Tha**-uri indică, asemenea sabiei de foc care păzea Edenul, toate cele patru sferturi ale Universului. În germană, cuvântul **thau** înseamnă *rouă*; în cornișă **ta** sau **da** însemna *bine*[273].

Așa cum egiptenii presupuneau că Pământul a fost creat prin cuvântul lui Thaut, tot așa în Psalmii lui David "Cuvântul" este identificat ca fiind Artizanul Universului: "Prin cuvântul Domnului s-au făcut cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui"[274].

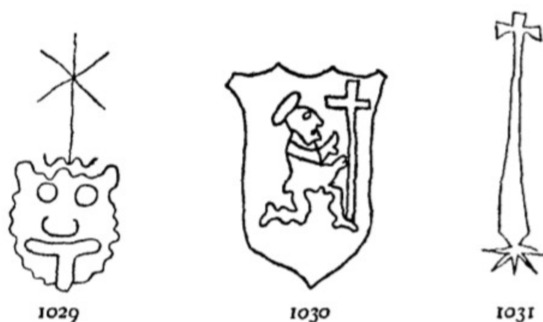
În Apocalipsa este consemnată o viziune cu un călăreț pe un cal alb al cărui nume era "Cuvântul lui Dumnezeu". "*Și din gura lui a ieșit o sabie ascuțită cu două tăișuri: și fața lui era ca*

272 A se vedea "Orfeu Pescarul", Dr. Robert Eisler, *The Quest,* vol. I, nr. 2.
273 Comparați numele de familie Tye, Toye, Day, Dew, etc.
274 xxxiii. 6.

soarele care strălucește în puterea lui"[275].

În simbolismul feței, gura, așa cum s-a menționat, reprezenta "Cuvântul", iar **T**-ul în formă de ciocan care formează gura chipului de Leu răspunde, prin urmare, pasajului: "*Nu este cuvântul meu ca un foc ? zice Domnul; și ca un ciocan care sfărâmă stânca?*"[276].

Gura în formă de **T** prezintă o aparență de scoatere a limbii și este foarte remarcabil faptul că în Mexic limba care ieșea din gură era simbolul Înțelepciunii. Ea se regăsește astfel adesea în portretele preoților, regilor și ale altor personaje înalte, despre care se presupune că sunt înzestrate cu o Mare Înțelepciune[277]. Scoaterea limbii era, de asemenea, un simbol al marii Înțelepciuni în India, iar în prezent, în Tibet, un salut respectuos constă în descoperirea capului și scoaterea limbii afară[278].

În emblema alăturată, simbolul mondial al Crucii este venerat de o figură îngenuncheată, iar de la baza figurii 1031 strălucește o stea quintuplă.

Pe crucile celtice se găsesc frecvent cinci butoane sau vârfuri, despre care se presupune în mod eronat că reprezintă "cele cinci răni ale lui Hristos".

Referindu-se la constructorii de la Carnac și la monumentele învecinate, Le Rouzic scrie : "*Crucea, simbolul adoptat de creștini, se regăsește pe mormintele lor - dintre care unele erau plasate pe marginea drumurilor și mai ales la răscruci de drumuri - și peste tot crucea îl simbolizează pe Fiul lui Dumnezeu*"[279].

La egipteni, fenicieni și caldeeni, crucea solară reprezenta la origine probabil cele două bețe încrucișate pentru a face focul - simbolizând viața viitoare, și a fost găsită, de asemenea,

275 i. 16 ; xix, 13, 15.
276 Jeremiah xxiii. 29.
277 *Queen Moo,* p. 158.
278 *Queen Moo,* p. 265,
279 *The Megalithic Monuments of Camac,* p. 28.

împodobind pieptul statuilor și statuetelor din orașele antice din America Centrală. În Babilon era asociată cu zeitățile apei, iar în Asiria și în Britania era emblema puterii creatoare și a eternității. În India, China și Scandinavia, reprezenta cerul și nemurirea, iar la mayași, întinerirea și eliberarea de suferința fizică. A fost plasat ca simbol pe pieptul inițiatului după ce "noua sa naștere" a fost realizată în misterele dionisiace și eleusiniene și pare să fi fost în mod universal semnul nu al tragediei sau al eșecului, ci al puterii, al fericirii și al iubirii veșnice. Insula Krisa a fost sediul principal al cultului lui Apollo; în limba rusă, cuvântul **krasa** înseamnă frumusețe. **Ak er os**, "marea lumină de foc" sau "marele Eros", este rădăcina responsabilă și de indianul Kristna și de numele proprii englezești Crispian, Crispin, Christopher, Christine, Christabel și Crosby.

Cuvântul "cruce" pare a fi identic cu termenul zulu **kaross** - un termen aplicat la mantia sau mantia din piele de leopard care aduce noroc. Leopardul sau pantera, care simbolizează Observatorul cu mulți ochi, a fost deja luat în considerare. Carul lui Bacchus sau Dionysos este întotdeauna reprezentat ca fiind tras de leoparzi, pantere, tigri sau lincși, iar întregul trib Pard pare să fi fost sacru pentru zeul vigilent al focului. Varietatea albă de Leopard este numită **ounce** sau **once**, adică "Unicul Foc". Lynxul, un patruped cu o vedere proverbială, era cunoscut de anglo-saxoni sub numele de **lox**. În suedeză este numit **lo**, în rusă **ruise**, iar în persană **rus**, la care se alătură, fără îndoială, cuvântul nostru **ruse**, sinonim pentru *viclenie* sau *șiretenie*, adică viclean puternic ?

Animalul numit **cheetah** (ghepard) ar putea fi ortografiat **cheater** "trișor", iar uneori este dificil de trasat linia de demarcație între *viclenie* și *trișor*. Inițial, **cheetah** pare să fi simbolizat "A. strălucitor, veșnic existent".

Dungile strălucitoare ale pielii tigrului sunt în mod evident responsabile pentru numele său **tig ur**, "strălucitorul foc puternic".

"Tigrule ! Tigrule ! arzând strălucitor,
În pădurile nopții:
Ce mână nemuritoare sau ochi nemuritor,
ar putea înfăptui simetria ta înfricoșătoare?
În ce adâncuri sau ceruri îndepărtate a ars focul ochilor tăi?
Pe ce aripi îndrăznim să aspirăm?
Ce mână îndrăznește să apuce focul ?
Ce ciocan? Ce lanț? În ce cuptor a fost creierul tău?
Ce nicovală? Ce strânsoare înfricoșătoare
îndrăznește să cuprindă spaimele ei mortale?"[280]

Sanctuarul din Nikko include o mănăstire și un munte dedicat celor patru spirite bune, Tigrul Alb, Dragonul Azur, Pasărea Vermilion și Războinicul Sumbru.

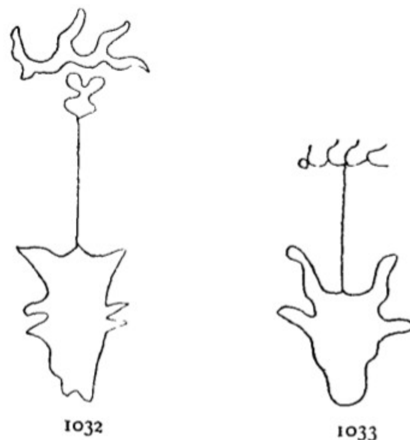
În Zend **tighri** înseamnă *săgeată*, iar **tighra** *ascuțit*. Cuvântul tigroaică poate fi asimilat cu râul Tigru, iar termenul **tigru** este strâns legat de *jaguar*[281] sau de *yagoar*. În Brazilia, **jagua**[282] este un termen comun pentru tigri, dar și pentru *câini*.

Dungile negre și albe, asemănătoare unor fulgere, ale calului african cunoscut sub numele de **quagga** sau **zebră** sunt fără îndoială responsabile pentru simbolistica sa de **ze bur a**, " Tatăl Focului A", sau **quagga**, "Marele Hu, Puternicul A". Semnele strălucitoare albe și negre ale penajului pițigoiului au fost, de asemenea, probabil responsabile pentru faptul că această pasăre a fost considerată ca fiind preferata lui Bacchus.

Indienii din America de Nord obișnuiau să danseze un dans numit *Bellohck-na-pie*, ceremonie pentru care unii erau vopsiți perfect în negru, alții parțial în negru, iar alții într-o culoare roșiatică.[283] În timpul acestui dans, ei purtau pe cap coarne asemănătoare celor folosite în Europa ca simbol al lui Bel sau Bal. Peste tot în lume, razele soarelui și semiluna par să fi sugerat coarnele. Se

280 William Blake.
281 Comparați numele de familie Jaggard.
282 Orașul principal din Uruguay este Jaguardo.
283 G. Catling, "North American Indians", citat în *Atlantis*, p. 113.

spune că Pan ar fi avut coarne piramidale care se îngustează de la pământ până la Cer, iar ideea poetică potrivit căreia coarnele simbolizau lumina a persistat până în creştinismul prozaic, unde îl găsim pe Moise reprezentat uneori cu coarne și alteori cu doi arbori de foc sau de lumină izvorând din fruntea sa.

Asp sau șarpele sacru cu coarne era cunoscut alternativ sub numele de **cerastes**. **Ceras** din acest cuvânt este echivalent cu *cruce*, iar în greacă **keras** înseamnă *corn*. Termenul **cerastes** poate fi astfel considerat ca fiind **keras tes**, *cornul*, *lumina strălucitoare* sau *Esența*, iar cuvântul **tes** sau **tez**[284] apare din nou în mod foarte semnificativ în **Tezpi**[285], un titlu mexican pentru Coxcox, Marele lor Strămoş. Cuvântul **asp** sau **aspe**, sinonim pentru **cerastes**, se rezolvă așa cum este el însuși în "Tatăl Luminii" : în ebraică **erastus** înseamnă *iubit*, iar **cerastes** ar putea fi astfel redat "Marele Iubit".

Surmontând capul de bou aici se află patru bucăți împăturite de corn de cerb sau de căprioară, și tocmai simboluri similare sunt adesea reprezentate pe ceramica chinezească în legătură cu Dragonul Infinitului.

Coarnele ramificate ale cerbului se pare că, din timpuri imemoriale, au fost comparate cu răsăritul Soarelui și, până în secolul al XVI-lea, o procesiune, condusă de coarnele unui cerb, făcea parte din ritualul Catedralei St Paul. Această ceremonie a fost descrisă astfel de Stow : "Ceea ce am auzit din relatări și am văzut parțial, urmează : În ziua sărbătorii comemorării Sfântului Paul, cerbul fiind adus pe treptele altarului mare din Biserica lui Paul, la ora procesiunii, diaconul și episcopul fiind îmbrăcați în cojoace și veșminte, cu ghirlande de trandafiri pe cap, au trimis trupul cerbului la copt, și au pus capul să fie fixat pe un stâlp, purtat înaintea crucii în procesiunea lor, până când au ieșit pe ușa de vest, unde paznicul care l-a adus a sunat moartea cerbului, iar apoi oamenii care erau în jurul orașului i-au răspuns în mod asemănător"[286]. Această suflare a coarnelor în tot orașul poate fi comparată cu anunțarea similară a înălțării Brumei la York Minster. Ghirlandele de trandafiri erau în mod clar simbolul lui Eros, și este de asemenea demn de remarcat faptul că diaconul și episcopul de la St Paul's purtau cu această ocazie veșminte speciale, "unul brodat cu cerbi, celălalt cu căprioare"[287].

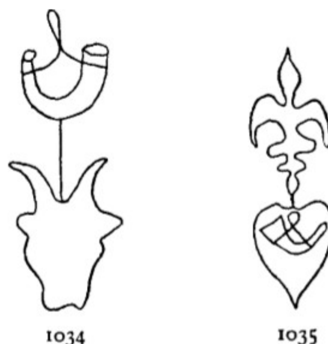
În anul 1316, când se săpa fundația unei noi capele la St Paul's, a fost descoperit un mare depozit de cranii de boi, "lucru care", spune Stow, "*a confirmat în mare măsură opinia celor care au raportat că în vechime a existat un templu al lui Jupiter și că acolo se sacrificau zilnic animale*"[288].

În fig. 1034, capul unui bou sau al unui cerb este surmontat de un corn sau de o goarnă, care poate fi asimilat, fără îndoială, cu "cornul mântuirii" menționat atât de des în Vechiul Testament. **Corne**, a **horn**, este responsabil pentru toponimul Cornwall sau Cornouaille și, probabil, și pentru St Cornely din Bretania. Le Rouzic observă că cultul Sfântului Cornely "a înlocuit cultul boului, al

---

284 Comparați râul englezesc TEES.
285 Vezi *Atlantida*, p. 99.
286 *The Survey of London,* p. 299.
287 *Ibid.,* p. 299.
288 *Ibid,* p. 298.

cărui statuie am găsit-o împreună cu M. Milne în ruinele vilei galo-romane de la Bosseno"[289]. Toponimul Bosseno, care poate fi comparat cu Bossiney, Boscastle[290], etc., în Cornwall, este probabil derivat din **bos**, un *bou*. Cornul în franceză este **cor**, care nu diferă de **core**, un centru, de la **cur**, care înseamnă la origine un *câine de casă*, și nici de **coeur**, *inima* în franceză.

1034 1035

În fig. 1035, **cor**, **coeur** și **iris** sunt combinate într-unul singur. În limba engleză, **hart** este echivalent cu **hind**, iar Esther, "*căprioara zorilor*", asemănătoare cu o stea, ar putea fi numită la fel de corect "*câinele cerului*". Site-ul

Cuvântul **hart** nu diferă de **harit**, iar în germana veche **hart** era **hiruz**, adică *iris* sau Eros. Imaculata Artemis sau Diana, căreia cerbul îi era sacru, era uneori reprezentată în statuie cu trei capete, cel al unui cal, al unui câine și al unui mistreț. Pentru că era venerată în cruce, unul dintre numele ei era Trivia, iar în artă este reprezentată ca fiind trasă uneori de doi cerbi albi și alteori de patru cerbi cu coarne de aur. În emblema alăturată, înaintarea Artemisei este însoțită de Charites sau Grații[291] și de Câinii Cerului.

1036

În *Cântarea Cântărilor*, Hristos, Steaua dimineții și Izvorul Zilei de sus, este asemănat de mai multe ori cu o căprioară iute și cu un cerb tânăr. În India există un gen de cerb cunoscut sub numele de **axis**, *cheetal* sau *chittra*.

În greacă, *cerb* este **elaphos**, un cuvânt alăturat elefantului și care se rezolvă în **elaph os**, *lumina lui Alif*. Cerbul gigantic numit *elan*[292] a fost probabil cândva **el ek**, *Marele Zeu*, și poate fi comparat cu **El-uk**, un titlu egiptean și babilonian pentru Soare.[293] Cuvântul **moose** (elan) poate fi asimilat cu **mouse** (șoarecele englezesc) și cu cele nouă **muze** strălucitoare.

În Evul Mediu se credea că există un animal cunoscut sub numele de **yale**. Acesta a fost descris de naturaliști ca fiind o compoziție de cal, elefant, mistreț, unicorn și cerb și era cunoscut alternativ sub numele de **bagwyn**. Cuvântul **yale** este în mod evident înrudit cu **yael**, care în ebraică desemnează o capră sălbatică, și cu **ayyal**, care este tradus în Biblie prin *cerb*. **Yale** era, în mod evident, un simbol al Totului sau al Întregului, iar numele său galez alternativ **bagwyn** poate fi anglicizat în Big One (Marele Unu) sau Holy Buck (Sfântul Cerb).[294]

În China și Japonia, fiara mitică corespunzătoare lui *Bagwyn* este cunoscută sub numele de *Baku*. *Baku* (**buck hu ?**), protector și care îndepărtează răul, este descris ca semănând cu o capră, "are nouă cozi, patru urechi și ochii sunt pe spate". Potrivit unei alte autorități, are trompa unui

289 *The Megalithic Monuments of Carnac,* p. 31.

290 Ficțiunea că Boscastle este o contracție a castelului Bottreaux nu trebuie luată în considerare.

291 Lângă Sfânta Maria Axe se afla biserica GRACE, adică ACEROS. În Cornwall se află un sanctuar al Sfintei GRACE.

292 Comparați toponimele Elkston și Elkington.

293 A se vedea Payne-Knight, p. 69.

294 *Wyn* înseamnă *sfânt* în irlandeză.

elefant, ochii unui rinocer, coada unui taur și picioarele unui tigru". [295]

Anticii par să fi modificat în mod deliberat materia animalelor pentru a se potrivi concepțiilor lor simbolice. Egiptenii făceau în mod artificial ca cele două coarne ale vitelor și berbecilor să fie îndreptate în față și, respectiv, în spate, o idee pe care latinii au păstrat-o în credința că Janus, cel care deschidea Porțile Zilei, era orientat în două direcții - față și spate. În prezent, africanii Dinkas, care ocupă un mare teritoriu în Bahr-el-Ghazal, la sud de Nilul Alb, modelează coarnele anumitor vite în față și în spate.

Dr. Shipley, care scrie în *Country Life*, observă: "Toate vitele Dinka, care aparțin varietății africane de Bos indicus, nu sunt tratate în acest fel, ci doar conducătorul turmei, care este întotdeauna un bou și niciodată un taur. Acest conducător se numește "majok" și nu există niciodată mai mult de un **majok** în fiecare turmă la un moment dat. Rareori vacile acționează ca lideri și, deși pot fi foarte bine antrenate, termenul de "majok" nu li se aplică niciodată. Păstorii au o afecțiune profundă pentru **majok**-urile lor și este un compliment pentru tinerii Dinka să le aplice termenul "majok". Se pare că este aplicat la fel cum noi obișnuiam să folosim termenul "buck" (cerb)[296].

Maj din *majok* este probabil **mage**, "un înțelept", iar **ok** este cuvântul *ok* din **ox** (bou).

Kaffirs, ca și Dinkas, au păstrat ceea ce trebuie să fie, în mod evident, un obicei de o vechime fabuloasă. Aceștia modelează coarnele vitelor lor, uneori într-un cerc perfect, alteori într-un singur corn de unicorn, *einhorn* sau monocorn, iar alteori în vârfuri bizare și spirale ca de foc. În ilustrația alăturată, preluată din Wood's Natural History[297], coarnele au fost în două cazuri modelate pentru a imita coarnele unui cerb.

1037

În irlandeză, cuvântul **dawen** înseamnă *vacă sacră* și s-ar părea că egiptenii identificau unele dintre vacile lor cu zorile, decorându-le coarnele cu mănuși, degete sau însemnele zorilor. Îl citez din nou pe Dr. Shipley, care, comentând desenul anexat (1038), observă: "Este incomplet și, în unele privințe, inexplicabil. Există conturul unui cap uman cu o coafură oarecum elaborată care iese între baza celor două coarne.

1038

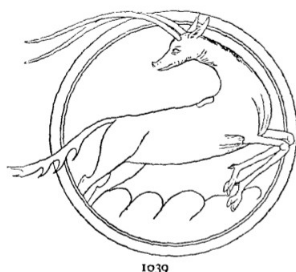
Extremitatea cornului stâng se termină în ceea ce pare a fi o mână; cel din dreapta a fost tăiat. Desigur, se poate argumenta că aceste procese reprezintă doar brațe, și nu coarne; dar absența oricărei indicații privind umărul, cotul și încheietura mâinii și, mai ales, proporțiile relative ale

295 A se vedea *Japonia* lui Murray, p. 196.
296 March 23, 1912.
297 1868, vol. i. 67.

acestor părți față de capul uman și față de capul de bou, mă încurajează să cred că artistul a vrut să reprezinte coarne și, pentru un scop misterios, le-a lăsat să se termine în mâini sau poate în mănuși. Este posibil ca aceste animale să fie doar niște tributuri animaliere decorate în mod fantastic, aduse regelui Egiptului ca ofrande aduse zeului Amon. Nimeni care a studiat desenele egiptene nu poate să nu fie impresionat de simțul proporțiilor și de valoarea dimensiunilor relative de care dădeau dovadă artiștii acelor vremuri. Nu este lipsit de semnificație faptul că acest bou tocmai menționat este condus de o companie de etiopieni, printre care, potrivit lui Pliniu, se creștea **yale**. Domnul F. W. Green mi-a spus că acele "mâini" sunt probabil mănuși și că știe de un alt caz în care vârfurile coarnelor erau învelite în mănuși[298].

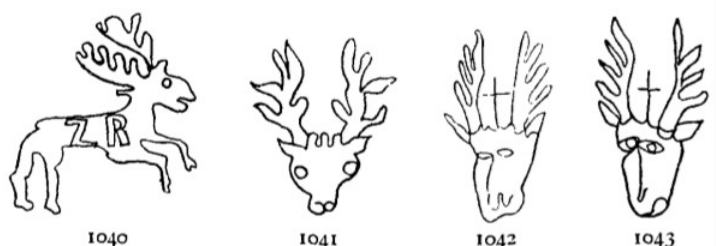
Este demn de remarcat faptul că termenul druidic pentru **sacru** era **mona**, o transpunere a lui Amon, Unicul A.

Fig. 1039 reprezintă o **Yale** așa cum a fost concepută în anul 1200 d.Hr. Are o coadă de foc, botul unui mistreț, coarnele flexibile ale unui unicorn și sare ca un cerb peste un munte cu cinci versanți.

1039

Îndrăgostitul din *Cântarea Cântărilor*, sărind pe munții Bether, este identificat de către misticii creștini cu Hristos. La *Christ's College*, Cambridge, potrivit doctorului Shipley, care scrie fără nicio suspiciune asupra simbolismului animalului, "printr-o întâmplare norocoasă, **yale** a fost păstrat pur și nefiltrat".[299] Apare pe porțile de acces, iar un singur **yale** apare ca sigiliu al maestrului de la Christ's.

Există un fel de cerb cunoscut sub numele de **urial** sau **gad**: *urial* poate fi rezolvat în **ur yale**, "*Dumnezeul înflăcărat, veșnic existent*", iar **gad** poate fi echivalat cu Dumnezeu. Cuvântul *gazelă* înseamnă "*Dumnezeu puternic și înflăcărat*"; **nilgau** - o *antilopă* a cărei nume înseamnă în persană "*vacă albastră*" - poate fi rezolvat în un **il ag au**, "*unicul Dumnezeu, puternicul A*" ; iar **cerf**-ul francez poate fi echivalat cu **seraf**-ul englezesc. **Gnu** african, ca și *Agnew*, numele de familie englezesc, se rezolvă în *puternicul și unicul Hu*, *care este veșnic **nou***. Sanscritul pentru o *antilopă* este **harina**, care este în mod evident aliat cu **hran**, în anglo-saxon, și **hreinn**, în islandeză, pentru *cerb*. În fig. 1040, simbolul Zora, Răsăritul, este marcat cu Z R al lui Zeus, roua generatoare, căprioara sau **hreinn** (ploaia ?).[300]

1040 1041 1042 1043

Cele două focuri **gemene**[301] din fig. 1043 sunt concepute ca niște aripi sau, așa cum a fost scris inițial cuvântul, **winge**, adică Hu, *cel care există*. Potrivit lui Shakespeare, "Ignoranța este

298 *Country Life,* March 23, 1912.

299 Comparație cu Gad's Hill, lângă Rochester etc.

300 Misticii japonezi susțin că "Dumnezeu este ca apa în ceea ce privește puritatea și lichiditatea sa, deoarece apa pătrunde până în fundul pământului și se răspândește în tot cerul; mai mult, ea spală toate murdăriile." Prin urmare, omul trebuie să fie și el ca apa, imitându-l pe Dumnezeu. "Dumnezeu este în lume, mai ales în mintea noastră".

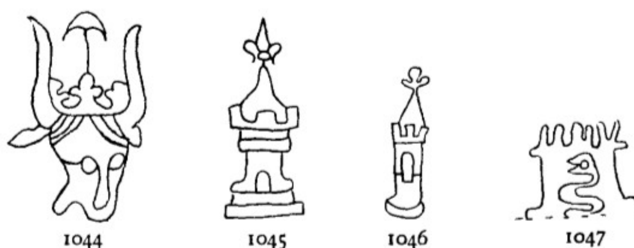
301 Twin (Geamăn) = t'Huin (?).

blestemul lui Dumnezeu, Cunoașterea este aripa prin care zburăm spre Cer": cuvântul **pinion** poate fi echivalat cu *opinie*, iar opiniile sunt gândurile și ideile prin care ne ridicăm, sau nu. Crucea dintre coarnele din fig. 1042 și 1043 sugerează legenda Sfântului Hubert. Aceeași legendă este relatată și despre Sfântul Eustache, adică Heu, *Esența*, *Focul strălucitor*. În fiecare caz, se spune că cerbul s-a întors spre vânătorul său cu întrebarea: "De ce mă prigonești? Eu sunt Iisus Hristos".

Sfântul Hubert este patronul vânătorii, iar celebrul său corn este păstrat în Biserica Sfântul Hubert din Liege. Acest corn poate fi echivalat cu cornul lui Oberon și cu cornul miticului Huon, a cărui suflare era suficientă pentru a aduce 100.000 de războinici în ajutor în momentul de nevoie.

Cuvântul englezesc **deer** se rezolvă așa cum este el însuși în **di ur**, *Focul Strălucitor*. Faptul că **dear** (cerb) poate fi asimilat cu **dear** (drag), care înseamnă Mișcat, este evident din faptul că **carou** sau **karo**, cuvântul din Cornwall pentru cerb sau căprioară, este în mod clar același cuvânt cu italianul **caro**=drăguț sau Mișcat. În greacă, *cerb* este **dorcas** ; *Dorcas* este un nume creștin ; iar Dorcas a devenit sinonim pentru *caritate*. Districtul cuprins între râurile Tyne și Hvmber a fost numit inițial Deira, iar comitatul Cornwall, în vechime Corinea, se presupune că a fost numit astfel deoarece linia de coastă indentată seamănă cu un corn sau coarne de cerb. În ebraică, *cornul* este **keren** ; iar **corne**, cornul în franceză, este același cuvânt ca și *cornul* sau *grâul* în engleză. Galii venerau o divinitate numită Cernunnos, care era reprezentată ca un bătrân din al cărui cap se ramificau coarnele unui cerb.[302]

În districtul Deira, numele HUMBER apare din nou în formele Northumberland și Cumber-sau Ac umberland. Aceeași rădăcină apare și în Umbria, în Cambria, un nume alternativ pentru Țara Galilor, și în Camuerwell, un Well încă existent lângă Brockwell și Brixton. Ambuss era un nume al lui Jupiter celtic; **embers** este *cenușa* care arde; iar zilele și săptămâna Ember sunt presupuse a fi legate de *ymbryne*, cuvântul anglo-saxon pentru circuit. Cuvântul **umber** este în mod evident identic cu **amber** sau, așa cum a fost ortografiat inițial, **aumbre**. Se presupunea că chihlimbarul îi protejează pe cei vii de rele și îi ajută pe cei morți să se grăbească, iar farmece sau amulete din chihlimbar sunt frecvente în mormintele preistorice. În mormintele scandinave au fost descoperite mici topoare din chihlimbar; în mormintele britanice sunt frecvente mărgelele din chihlimbar. Transparența aurie a chihlimbarului va explica, fără îndoială, adoptarea sa ca simbol al lui ***am ber***, Tatăl Soarelui. În limba greacă **ambrotos** înseamnă *nemuritor*, iar ambrozia era considerată în legendă băutura nemuririi. Ca simbol al nemuririi, egiptenii plasau în mormintele lor *crux ansata* ; fără îndoială că în aceeași idee Scandinavia a folosit toporul de chihlimbar. În mormintele britanice se găsește uneori un mic ciocan bandat alternativ alb și negru, alteori o bucată de corn de cerb, alteori o "sferă de cristal" și alteori un colț de mistreț.[303] Fiecare dintre aceste obiecte era aparent un semn sau un simbol preistoric al "crucii".

Cuvântul *Cumber* este în mod clar legat de Sfântul Uncumber, care era cunoscut alternativ ca Wilgefortis, adică **Hu**, *Domnul cel veșnic existent*, *lumina cea puternică*.

Când Majestatea Sa Regele George al V-lea s-a aflat în India pentru Durbarul Încoronării, cotidianele au relatat ceremonia primordială după cum urmează : "*Mână în mână, Împăratul și Împărăteasa au coborât de pe tronurile lor și au mers în procesiune impunătoare până la Pavilionul Central, sub cupola de aur. Diademele lor străluceau în soare. Deasupra capetelor lor se aflau simbolurile strălucitoare ale domeniului lor imperial - Umbrela, Evantaiul și Masca*."

Cuvântul *umbrelă* (în italiană *ombrella*) indică faptul că acest articol - o emblemă a

302 A se vedea Borlase, *Ant. of Cornwall*, p. 107.
303 Johnson (W.), *Byeways in Brit. Arch.*, pp. 297, 302, 305.

regalității în aproape toate părțile globului - a fost considerată cândva un simbol al roții solare radiante. *Umbella*, cuvântul latin pentru *umbrelă*[304], este denotat de la **umbel**, "o inflorescență asemănătoare unei umbrele", iar în fig. 1044 **umbel** sau *Soarele lui Bel* surmontează un *taur* sau *bivol* .[305]

În *Vechiul Testament*, divinitatea este omagiată ca fiind "*cornul mântuirii mele, turnul meu înalt și refugiul meu*"[306]. "*Mi-ai dat și scutul mântuirii tale și blândețea ta m-a făcut mare*".

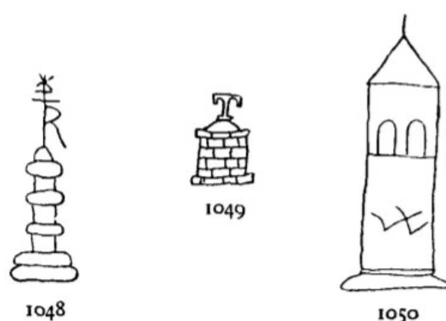
Peștii gemeni și **I C** din fig. 930 (ante, p. 84) identifică turnul ilustrat acolo cu blândețea lui Iisus; piatra tip copac din fig. 1045 este un IRIS, iar pintenul din fig. 1046 un Trifoi.

Cuvântul **turn** este același cu francezul **tour**, care înseamnă și *roată*, și poate fi echivalat cu gaelicul **torr**, care înseamnă *deal conic* și *castel*. În egipteană, fortăreață era **t'ra**, iar unul dintre numele de familie ale lui Apollo era Tortor, adică *Turnul turnurilor* (?).

Numele Cornish pentru *turn* este **lug**. În Scoția - în special în comitatul Ross - există numeroase rămășițe de turnuri rotunde, care sunt cunoscute sub numele de **brochs**. Cuvântul **broch** este identic cu saxonul **burg** și cu *Berk*- sau *Bark*- din toponimele englezești. Armele Berkshire-ului sunt Dragonul sau Marele Șarpe, iar în fig. 1047 această emblemă apare pe **berk** sau **burok**. *Brock* este numele antic al *bursucului*, din cauza, se presupune, a feței sale cu dungi albe; **brocket** înseamnă un *cerb roșu* de doi ani; iar **broche** înseamnă *cornul unui cerb*.

Uneori, turnurile circulare se numeau **peels** = Pauls, iar alteori **duns**. Fortăreața fabuloasă a regelui Arthur, numită acum Tintagel, era cunoscută alternativ ca Dundagel. Permițând interschimbarea lui **T** și **D**, ambele nume se rezolvă în **dun d ag el**, *Fortăreața Dumnezeului Puternic și Strălucitor.*

Brock sau **peel** scoțian servea drept sanctuar împotriva jefuitorilor rătăcitori și își justifică din punct de vedere material titlul de Burok sau Peel ca "*un turn înalt și un refugiu*". Dar în Irlanda, New Mexico, Colorado, Sardinia, India și în alte părți, există turnuri rotunde ale căror dimensiuni interioare sunt prea mici pentru a adăposti mai mult decât foarte puțini oameni și care se pare că au fost ridicate doar ca simboluri religioase. Unul dintre cele mai remarcabile dintre turnurile rotunde irlandeze este împărțit în trei etaje prin benzi exterioare (vezi fig. 1048) care corespund nivelurilor celor trei etaje din interior.

La Kells și la Drumlane, o parte a clădirii este construită dintr-un material numit **ashlar**, adică "o fațadă de pietre pătrate", iar turnul cu turlă în formă de **T** de aici pare a fi construit fie din **ashlar**, fie din cărămidă. De regulă, turnurile rotunde celtice au fost construite fără mortar, iar una dintre aceste construcții fără mortar a fost găsită în interiorul templului ruinat din Zimbabwe.

Două turnuri rotunde asemănătoare tipului irlandez pot fi văzute în planul încă existent al mănăstirii St Gall din Elveția, iar în inscripția latină atașată la plan se spune că acestea sunt *Ad Universa Superspicienda*, adică "**Către Supraveghetorul universal**"[307]. În emblema alăturată, un turn acoperit cu acoperișul conic obișnuit este marcat cu un dublu Hu și surmontat de vârful Unu. În Irlanda, burgurile sunt cunoscute sub numele de turnuri cu clopote; în China, turnurile sacre sau pagodele sunt atârnate de clopote; iar în Italia, turnurile de veghe au fost denumite **martellos** pentru motivul presupus că paznicul dădea alarma lovind un clopot cu un *martello* sau cu un ciocan.

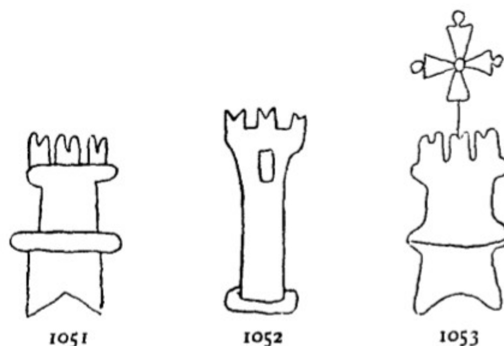
304 "**A**" înseamnă adesea *fără*; astfel, *umbra* = umbră poate să fi însemnat cândva *umbera* sau fără umbră.

305 Pe vremea lui Stow, MONOX (bivol) era un nume de familie englezesc.

306 *2* Samuel xxii. 3.

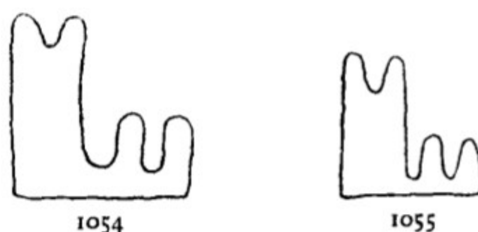
307 *Chambers's Encyclopedia,* ix. 2.

Zidurile *martelilor* de aici sunt în formă de **M**-uri, cele trei turnulețe în formă de **M** reprezentând, fără îndoială, cele trei regine ale Trinității sau ale Adevărului - Maat, Maria sau Martin, în cele trei aspecte ale gândului bun, ale faptei bune și ale cuvântului bun.

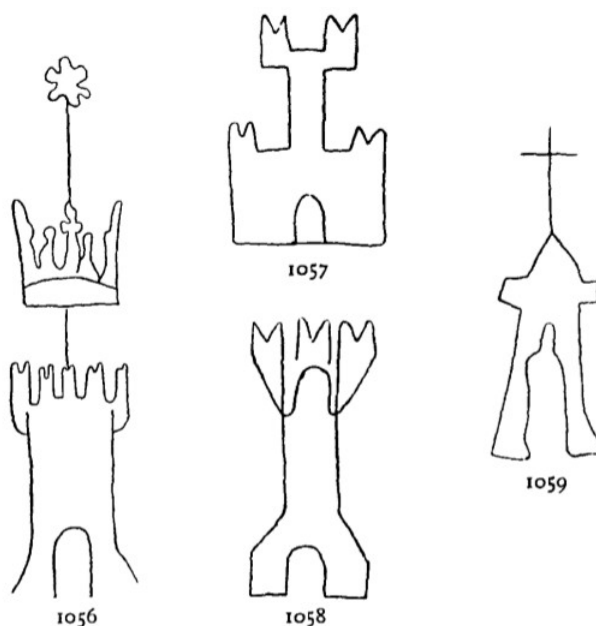

Unul dintre cele mai cunoscute turnuri irlandeze este cel de la Monasterboise, nume care se rezolvă în **Mon aster**, *Steaua singuratică*, și **Boice**, *Tatăl Luminii*.

Figurile 1054 și 1055 sunt ceva asemănător cu castelele și ceva asemănător cu munții, sau ar putea fi numite "mănăstiri".

M-ul remarcabil este probabil *Maat*, iar cele două monturi mai mici o variantă a gemenilor. Nu este improbabil ca în catedralele creștine să se fi înțeles că în catedralele creștine marea turlă centrală să simbolizeze Sfântul, iar turnurile mai mici urmașii celești.

Cuvântul din Cornish pentru **spire** (*turn*) era **peal** sau **pel**, și este indubitabil faptul că un turn[308] sau un **pinnacle** (vârf) era cândva venerat pe scară largă ca simbol al lui **pan ak el**, *Marele Zeu universal care arăta spre stele*. Dl. Cowan citează un cântec de leagăn maori în care Tatăl Cerului este astfel asociat cu un *pinnacle*:

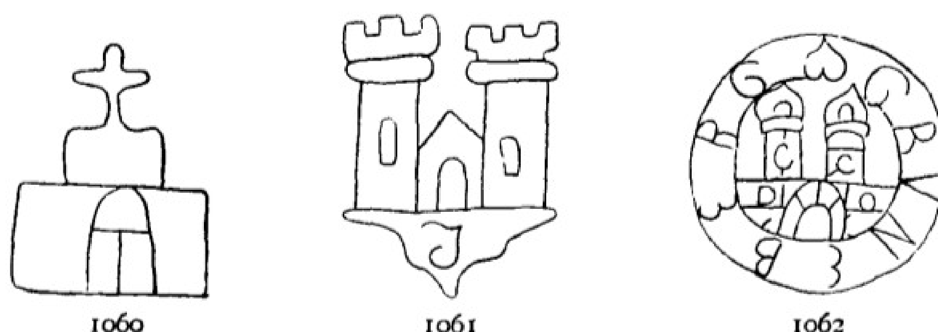
308 *Spire* poate fi asimilat cu *spear*, *spore* (o sămânță și, de asemenea, o urmă), *espoir* (speranță) și *aspire* (aspirație).

"Din vârful Cerului vii,
Fiul meu, născut din cerul însuși
al Cerului care stă singur."[309]

Fig. 1057 este concepută ca litera **Y** - emblemă din Trei în unu; iar dacă figura 1058 este întoarsă cu susul în jos, ea formează un trunchi de copac în formă de **Y** sau un stâlp înrădăcinat și izvorând dintr-o crăpătură de munte.[310] Cuvântul în Cornish pentru **Yew-tree** era *broch*.

Fig. 1059 este ceva asemănător cu un Turn și ceva asemănător cu un Cort sau Tabernacol, adică **taberna ac el**, "*cabina sau cortul Marelui Dumnezeu*". Autorul *Canonului* spune că Tabernacolul sau Cortul lui Tetragrammaton ar fi fost o "*imagine mistică a universului destinată unui altar pentru divinitatea panteistă a cărei natură este umbrită în mod enigmatic în Lege*".[311]

Tabernacolul era orientat spre est pentru ca, atunci când soarele răsărea, să poată trimite primele sale raze asupra lui, iar acest simbolism corespunde celui care înconjoară "mica turlă albă" venerată de yeziditii arabi. Această turlă, "păstrată atât de pură pe cât o pot face straturile repetate de var", se numește, spune Layard, "*Sanctuarul șeicului Shems sau al Soarelui*; *este așezată astfel încât primele raze ale acestui corp luminos să cadă cât mai frecvent asupra ei*".[312] Atașat sanctuarului yezidit al micului vârf sau spiță albă se afla o droaie de boi albi dedicată Soarelui. În latină, **spike** se spune *broca*.

1060 1061 1062

Poarta din fig. 1060 este formată din **T**, iar întreaga emblemă este fie un turn, fie pătratul alungit al unei "loji" masonice[313], fie o sticlă de apă pentru pelerini. Aceste sticle se numeau pe vremuri "water-bugs" sau "*bugs*", iar cuvântul "**bottle**" nu poate fi diferit de *beetle*[314] și nici de toponimul Bootle.

Litera **T** apare sub "Twin **bergs**" din figura 1061. Minaretele gemene din fig. 1062 sunt marcate cu **C C**, iar ele surmontează o inscripție pe care scrie **Di Io**. Pe inscripția din jurul acestui Ochi se citește Gruneberg, probabil un oraș sau care numele poate fi rezolvat în **Berg** a lui **ag ur un**, *Focul puternic și unic*. Cuvântul *minaret* este același cu **manaret**, cuvântul arab pentru lampă sau far, și este înrudit cu *manorah*, cuvântul ebraic pentru *sfeșnic*.

Turnurile gemene din fig. 1063 formează o arcadă, iar fața lunară a lui Hermes[315] surmontează un H. Sub poarta cu trei domuri din fig. 1064 se află H-ul lui Hermes și cifra sfântă 4, un număr care la greci era sacru pentru Mercur. Portalurile din fig. 1065 sunt aparent deschise de un vultur cu două capete, iar turnurile cu două Hu din fig. 1066 sunt surmontate de un steag ale cărui traiectorii formează **C R** de la Christos Răscumpărătorul.

309 *The Maoris,* p. 107.

310 Există un celebru turn rotund la Cashel, în Irlanda.

311 P. 160.

312 *Nineveh,* p. 183.

313 "O lojă masonică ... este un microcosmos sau o imagine a universului. "Care este forma lojei?" "Un pătrat lung." "Cât de lungă?" "De la est la vest." "Cât de larg? "Între nord și sud." "Cât de adânc?" "De la suprafața pământului până în centru." "Cât de înalt?" "Până la înălțimea Cerului". (Vezi *Canonul*, anon. p. 230.)

314 Bugge pare să fi fost cândva un nume foarte popular în Londra, iar blazonul familiei erau "trei buburuze de apă". Biserica orășenească din ST DIONYS a fost cunoscută alternativ ca Biserica "Backe", iar JOHN BUGGE, Esquire, a fost un mare binefăcător al acestei lucrări.

315 În Georgia, cultul Sfântului Gheorghe este asociat cu rămășițe ale cultului Lunii. A se vedea articolul "St George, the Moon-God" în The Quest, vol. iii. Nr. 3.

1065

1066

1067

Turnurile, *pinaclele* și *minaretele* asemănătoare flăcărilor din fig. 1067 sunt sugestive pentru Orașul Soarelui, care poate fi asimilat cu Camelot, orașul minune al regelui Arthur.

"*Camelot, un oraș cu palate umbroase*
Și impunător, bogat în embleme și operă
De regi străvechi care și-au făcut zilele în piatră ;
Pe care mâna lui Merlin, Magul de la curtea lui Arthur,
Cunoscând toate artele, îl atinsese și pretutindeni
La rânduiala lui Arthur, îl înclinase cu vârfuri tot mai mici
Și pinteni, și-l făcuse să țâșnească spre cer."

Una dintre marile trăsături ale acestui oraș de basm era portalul său magic.[316] "*Nu exista,* spune Tennyson, *nicio poartă ca aceasta sub ceruri*".

"*Căci desculță pe cheia de boltă, care era căptușită*
Și unduită ca un val mereu învolburat, Stătea Doamna Lacului:
toată rochia ei se scurgea de pe laturile ei ca o apă;
Dar ca o cruce, brațele ei mari și frumoase
Se întindeau pe sub toată cornișa și se țineau pe sus;
Și picături de apă cădeau din fiecare mână,
Și de una atârna o sabie, de alta un cădelniță, fie ea uzată de vânt și furtună;

1068

1069

1070

1071

Iar pe pieptul ei plutea peștele sacru;
Și în spațiul din stânga ei, și în dreapta,
Erau războaiele lui Arthur, în ciudate meșteșuguri făcute,
Lucruri noi și vechi se împleteau, ca și cum timpul
Nu era nimic, atât de inveterat, încât oamenii
Se uitau amețiți acolo : și peste toate
Și peste toate, în vârf, erau cele trei regine, prietene.
Lui Arthur, care trebuiau să-l ajute la nevoie."

În fața figurii 1068 plutește peștele sacru, iar apele sau flăcările de la baza figurii 1069 formează figura unui pește. Anvergura fig. 1070 este ca o semilună, iar sub această cornișă se află, "ca o cruce", o sabie.

316 Această poartă magică a fost reprodusă pe șilingul englezesc din 1648. Până în prezent, s-a presupus că desenul de pe această monedă reprezintă Castelul Pontefract, dar Castelul Pontefract nu a prezentat niciodată din turnul porții sale un braț care întindea o sabie la fel de înaltă și de verticală ca și castelul însuși.

CAPITOLUL XVII

NOAPTEA FOCURILOR

"*Lumea a făcut în ultima vreme un avans atât de asemănător*
unei comete în domeniul științei, încât aproape că putem spera,
înainte de a muri din pură decădere, să aflăm
ceva despre copilăria noastră; când a trăit
acea rasă măreață, originală, cu ochii largi, scufundată,
A cărei cunoaștere, ca și rocile care susțin marea,
A format baza cunoașterii fluctuante a acestei lumi".

P. Bailey, Festus.

"*Trebuie să fi existat o vreme când un instinct simplu pentru poezie era posedat de toate națiunile, așa cum încă mai este la rasele necivilizate și la copii. Printre națiunile europene acest instinct pare să fi murit pentru totdeauna. Nu putem numi nici un munte, nici o floare.*"

ERNEST Weekley, *The Romance of Words*.

Pe baza dovezilor de floră fosilă și de scoici fosile, geologii au ajuns la concluzia că a existat cândva o legătură terestră între America și Europa. Tradiția și dovezile documentare atestă deopotrivă existența, cu mult timp în urmă, a unei insule situate în Oceanul Atlantic și cunoscute sub numele de Atlantida.[1]

Se spune că acest continent mare și foarte civilizat a fost copleșit de mare cu aproximativ nouă mii șase sute de ani înainte de Hristos.

Dintre cele mai multe relatări ale acestei presupuse catastrofe, una dintre cele mai cunoscute este cea cuprinsă în așa-numitul *Manuscris Troano*.[2] Această cronică - unul dintre puținele documente mayașe care au scăpat de distrugerea de către misionarii spanioli - relatează că: "*În anul șase Kan, pe data de unsprezece Mulak, în luna Zac, au avut loc cutremure teribile care au continuat fără întrerupere până pe data de treisprezece Chuen. Țara dealurilor de noroi, Țara lui Mu, a fost sacrificată. Fiind răscolit de două ori, a dispărut brusc în timpul nopții, bazinul fiind zguduit continuu de forțe vulcanice. Fiind îngrădite, acestea au făcut ca pământul să se scufunde și să se ridice de mai multe ori și în diferite locuri. În cele din urmă, suprafața a cedat și cele zece țări au fost sfâșiate și împrăștiate în fragmente; incapabile să reziste forței convulsiilor seismice, ele s-au scufundat, cu cele șaizeci și patru de milioane de locuitori, cu opt mii șaizeci de ani înainte de scrierea acestei cărți*"[3].

O altă consemnare a aceluiași dezastru este sculptată pe o placă de piatră care formează tocul unei uși din orașul în ruină Chichen: "*Este*", spune Le Plongeon, "*la fel de intactă astăzi ca atunci când a ieșit din mâna sculptorului*." O a treia narațiune există într-un manuscris mayaș cunoscut sub numele de *Codex Cortesianus*. "*De două ori*", spune această cronică figurativă, "*Mu a sărit din temelii. A fost apoi sacrificat cu foc. A explodat în timp ce era zguduit violent în sus și în jos de cutremur. Lovindu-l cu piciorul, vrăjitorul care face ca toate lucrurile să se miște ca o masă*

---

1 "Este remarcabil faptul că cercetările paleontologice recente au stabilit faptul că a existat cu adevărat o Atlantidă în epoca terțiară. Scoicile terțiare din Statele Unite sunt identice cu o serie întreagă de fosile din aceleași straturi din Franța. De asemenea, animalele vertebrate din Terțiar din Franța au analogii fie în creaturi fosile, fie în specii vii din America. Din acest motiv, geologii sunt îndreptățiți să concluzioneze că în epoca terțiară a existat o legătură terestră între cele două continente. Flora fosilă a celor două continente dă rezultate similare. În cele din urmă, Collomb și VerNeum. au adunat dovezi pentru a demonstra că a existat într-adevăr o insulă enormă la vest de Spania ale cărei râuri au format depozitele vaste, mlăștinoase și deltaice ale perioadei terțiare din Spania." - Chamberfs Eneyloptedia, i. 546.

2 Acesta se află acum la Madrid.

3 Citat în *Queen Moo*, p- 147-

de viermi l-a sacrificat chiar în acea noapte"[4].

Solon a fost informat de către un preot egiptean că în momentul distrugerii Atlantidei a avut loc un mare război între greci și atlanți și că floarea armatei elene a pierit în cataclism. Povestea lui Solon, așa cum a fost consemnată de Platon, este aceea că, atunci când s-a aflat în Egipt, a întrebat preoții dacă știau ceva demn de menționat despre vremurile de odinioară. "*Cu o ocazie*", spune Platon, "*când el [Solon] îi atrăgea să vorbească despre antichitate, a început să povestească despre cele mai vechi lucruri din partea noastră de lume*". Atunci, unul dintre preoți, care era de o vârstă foarte înaintată, a spus : "*O, Solon, Solon, voi, elenii, nu sunteți decât niște copii și nu există niciodată un bătrân care să fie elen*". Solon, auzind aceasta, a spus : "*Ce vrei să spui ?*" "*Vreau să spun*", a răspuns preotul, "*că în minte sunteți cu toții tineri; nu există nici o părere veche transmisă printre voi prin tradiții străvechi, nici o știință care să fie răposată de bătrânețe*." După ce a lăsat să se înțeleagă că genealogiile grecești nu erau mai bune decât poveștile copiilor, preotul egiptean i-a prezentat apoi lui Solon ceea ce afirma el că este adevărata istorie a antichității.

"*Era*", a spus el, "*o insulă situată în fața strâmtorii pe care voi o numiți Coloanele lui Heracle; insula era mai mare decât Libia și Asia la un loc și era calea spre alte insule, iar din insule se putea trece prin tot continentul opus care înconjura adevăratul ocean; pentru că această mare, care se află în interiorul Strâmtorii lui Heracle, este doar un port, având o intrare îngustă; dar cealaltă este o adevărată mare, iar pământul din jur poate fi numit cu adevărat un continent. Or, în insula Atlantida exista un mare și minunat imperiu care stăpânea asupra întregii insule și asupra altor câteva, precum și asupra unor părți ale continentului, și, în afară de acestea, ei supuneau părțile Libiei din interiorul Coloanei lui Heracle până în Egipt, iar ale Europei până în Tyrrenia. Puterea imensă astfel adunată într-o singură putere, s-a străduit să supună dintr-o singură lovitură țara noastră și pe a ta, precum și întregul teritoriu care se afla în interiorul strâmtorii; și atunci, Solon, țara ta a strălucit prin excelența virtuții și a puterii sale între toți oamenii, căci era cea dintâi în ceea ce privește curajul și îndemânarea militară și era conducătoarea elenilor. Și când ceilalți s-au desprins de ea, fiind nevoiți să rămână singuri, după ce au trecut prin extremitatea pericolului, ea i-a învins și a triumfat asupra invadatorilor, i-a ferit de sclavie pe cei care nu erau încă supuși și i-a eliberat în mod liber pe toți ceilalți care locuiau în limitele lui Heracles. Dar, după aceea, au avut loc cutremure violente și inundații și, într-o singură zi și noapte de ploaie, toți războinicii voștri s-au scufundat în pământ, iar insula Atlantida a dispărut în același mod și s-a scufundat sub mare. Și acesta este motivul pentru care marea în acele părți este impracticabilă și impenetrabilă, deoarece există o asemenea cantitate de noroi de mică adâncime în cale ; și acest lucru a fost cauzat de tasarea insulei*."[5]

Teoria a fost frecvent avansată - mai ales de regretatul Ignatius Donnelly - conform căreia scufundarea Atlantidei a fost baza materială care a dat naștere legendei aproape universale a unui mare Potop.

S-au făcut diverse încercări de a-i identifica pe britanici cu evreii, o teorie care, fără îndoială, a fost favorizată într-o oarecare măsură de identitatea dintre numele și toponimele britanice și cele ebraice, iar în 1831 Lordul Kingsborough a publicat o lucrare uriașă în care a încercat să demonstreze nu că britanicii, ci mexicanii erau triburile pierdute ale lui Israel[6]. Cea mai mare probabilitate pare a fi aceea că unele dintre primele valuri de emigrație au pornit dinspre Vest spre Est și că leagănul pierdut al civilizației nu a fost "undeva în Asia", nici în Scandinavia, ci într-un punct aflat la jumătatea distanței dintre Europa și America. Faptul că vechile civilizații ale Europei se datorează unui popor *maritim* este, într-o oarecare măsură, evidențiat de faptul că toate au radiat din Mediterana. "*Națiunile*", spunea Platon, "*sunt adunate în jurul țărmurilor Mediteranei ca broaștele în jurul unei mlaștini*". Teoria lui Donnelly, pe care a susținut-o cu o colecție consistentă de dovezi, a fost că leagănul uman a fost Atlantida și că civilizațiile din Europa, Mexic, Peru, Egipt și Valea Mississippi au fost toate ramificații sau colonii ale insulei mamă Atlantida.

---

4 *Ibid.,* p. 148.

5 *Plato's Dialogues,* Timaeus, ii. 517.

6 Istoricii spanioli, Acosta și Torquemada, au fost atât de frapați de această asemănare și, totuși, total neîncrezători în teoria originii evreiești, încât au fost nevoiți să-i privească pe mexicani ca pe o parodie a Diavolului din Lumea Nouă asupra rasei alese din cea Veche.

Le Plongeon, care a petrecut mulți ani explorând limba și antichitățile din Mexic, afirmă că "*o treime din această limbă (maya) este greacă pură*". "*Cine*", se întreabă el, "*a adus dialectul lui Homer în America ? sau cine l-a dus în Grecia pe cel al mayașilor* ?"[7]

Caracterul primitiv și radical al toponimelor britanice - în special al numelor de râu, precum Dee, Taw, Wye, și al numelor de lac, precum Ewe și Awe - indică vechimea lor profundă și incomensurabilă. Gigantica movilă sau *tumulul* care face parte din templul preistoric de la Avebury este cea mai mare structură de acest caracter din lume; este la fel de inegalabilă ca Stonehenge și a fost considerată de Donnelly ca fiind forma primitivă și părintească a tuturor tumulilor și piramidelor americane. În mod similar, templul rupestru de la Carnac, în Bretania, poate fi considerat pe bună dreptate ca fiind o formă de artă mai veche și mai puțin avansată decât templul de la Karnac, în Egipt.

Țăranii bretoni venerează memoria lui Meriadek, care poate fi probabil asimilat cu babilonianul Marduk sau Merodach, și încă mai păstrează tradiția unei minunate catedrale a lui Is[8] cu sute de porți. Această biserică mistică a luminii trebuie să fie legată de templul material al lui Belus, ale cărui o sută de porți de aramă au fost una dintre minunile Babilonului, precum și de Orașul Sfânt cu sute de porți din Teba. În mod similar, Bolbecul breton poate fi comparat cu Baalbecul, odinioară măreț și celebru în toată lumea.

În Bretania există până în ziua de azi un cult al Focului, care, în ritualul său elaborat, păstrează probabil spiritul și ceremonialul exact al cultului preistoric al Focului. Pentru a aprecia acest cult, trebuie să-l considerăm din punct de vedere local, iar în acest scop nu se poate face mai bine decât să-l contemplăm prin intermediul minții celtice a lui M. Anatole le Braz. Descriind o Noapte a Focurilor modernă, acest poet breton scrie :

"*Arunc o privire în jur la mulțime. Toată lumea este aplecată în față, toate gâturile fiind aplecate cu nerăbdare spre rug. Pentru o clipă, flacăra pâlpâie, apoi, cu un sunet sec, gorunul începe să pocnească, iar limbile de foc sar ca din gura unui cuptor. Pe laturi* ***Tan-tad***[9] *urcă și, în curând, frunzele, irișii și tulpinile lor tremură și se îndoaie, în timp ce, în același timp, din gâturile celor două sute de bărbați, femei și copii, izbucnește un strigăt, o clamare frenetică, strigată la unison :*

"An tan ![10] *. . . . An tan ! . . ."*

Mamele își ridică pruncii adormiți și, cu brațele întinse, îi țin în aer în fața flăcării sacre, strigând: "Fie ca binecuvântarea Monahului Sfântul Petru să se odihnească peste micuții noștri !.

Cu toate că a fost construit rapid, a fost totuși timp pentru ca ceața să-și facă loc în focul de tabără, astfel încât acesta să emane un fum gros, care învăluie treptat întregul vârf; și este o priveliște ciudată, fantastică, acest roi de ființe umane, stând în mijlocul norilor cenușii, învolburați, întreaga scenă fiind luminată de strălucirea rapidă a flăcărilor. . . . Iar pe vârful gol domnește triumfător Focul, Părintele Siguranței, Focul care alungă mereu spaimele rele și aduce gânduri de mângâiere, Focul, Idolul viu al veacurilor mai vechi, care încă mai trezește în conștiința nepieritoare a celto-bretonilor un ecou al vechiului Cult !

Cu hohote și mârâituri grele, ca o respirație puternică a unui monstru puternic, întreaga masă a Tan-tad-ului izbucnește în flăcări, cu creasta sa uriașă și roșie, care se zbârnâie, astfel încât, în depărtare, cercul munților din jur se scufundă într-o umbră tot mai adâncă, pe măsură ce lumina focului devine din ce în ce mai intensă. Cerul, de pe care acum s-au smuls brumele, atârnă ca o mare înaltă și nemișcată, cu grupuri ici și colo de insule de nori, vopsite în purpură regală de reflexia flăcărilor.

. . .

"An tan ! . . . An tan ! . . .

De fiecare dată când flacăra, stârnită de briza nopții, izbucnește din nou, strigătul este preluat, se lărgește în spațiu, moare, se scufundă într-un ecou slab, o vibrație vagă și melancolică.

---

7 Citat în *Atlantis*, p. 349
8 Le *BRAZZ* (A.), *Night of Fires,* p. 158.
9 "Tatăl Focului".
10 "Focul"

În timpul unui interval de tăcere, un omuleț curios, cu aspect bolnăvicios, se apropie de foc și, smulgând o făclie, o flutură în jurul capului, strigând :

"Ascultați, ascultați cântecul focului!".

Aspectul său îngrijit, finețea și albețea mâinilor sale, picioarele sale strâmbe, cu genunchii îndoiți în afară, toate acestea îl caracterizează ca fiind unul dintre croitorii de la țară care își petrec zilele stând ca niște Buddha sub acoperișurile de paie ale hambarelor, înarmați cu ace groase ca o rangă de cizmar, cosând cu răbdare hainele grele purtate de muncitorul breton. ... Fiu al unei rase create doar pentru viața interioară, care încă de la naștere a fost înzestrat cu darul poeziei, el își petrece orele lungi, sedentare, meditând asupra episoadelor unor povești minunate sau compunând versurile cântecelor sale.

"Da, într-adevăr ! Cântă-ne cântecul tău de foc ! "
strigă mulțimea către croitorul din Croaz-Houarn.

Apoi, tot legănându-și făclia, el izbucnește în cântec, iar din pieptul îngust al acestei creaturi diforme iese o voce splendidă, atât de bărbătească în ton, atât de plină în volum, încât accentele ei par să zguduie pereții îndepărtați chiar de umbrele nopții. Și acesta este cântecul pe care l-a cântat :

"Bună ziua, băieți ! Bună ziua, fetelor ! . . . Lăsați mâncarea în urmă; Lăsați lingura în castron ; . . . . Căci noaptea sfântă îi aici ; Căci noaptea focurilor este aproape ; Văd lumina mare pe munți ; Văd focurile Sfântului Ioan și ale Sfântului Petru. . . . Grăbiți-vă să vă faceți treaba, fiecare dintre voi! Lăsați acolo lingura în castron, Luați fagotul de pe fiecare umăr ; Cel care va zăbovi ultimul în această noapte sfântă, Va fi ultimul care va intra în Paradis".

Sudoarea curge de pe fruntea cântărețului; el o șterge cu manșeta mânecii, oprindu-se o clipă pentru a-și recăpăta suflul, în timp ce adunarea preia refrenul, în ale cărui versuri cu iz biblic strălucește o reflectare a peisajului nocturn înalt, luminat de flăcările focurilor de tabără.

"Iată, Noaptea Focurilor este aici,
O mare lumină strălucește pe munți ! "

Bravo! Foarte bine ! ***potr ar vesken*** *(omul cu degetarul), strigă Pierre Tanguy în semn de încurajare, iar micul croitor reîncepe mai galant ca niciodată.*

El arată oameni de toate gradele, gospodari, soții de fermieri, păstori, cărăuși, servitori, chiar și copii la sân, urcând în procesiune nesfârșită spre incinta sacră. Apoi enumeră toate înălțimile din jurul Motreffului, încununate în acea noapte de focuri "ca niște turnuri uriașe". Și mai ales slăvește focul de la Croaz-Houarn care "se ridica deasupra celorlalte ca turla bisericii peste acoperișurile satului". El vorbește despre splendoarea flăcărilor, despre scânteile care "se învârt ca un dans de stele", despre ușile cerului care se deschid "cu un sunet de muzică", iar Sfântul Petru, fără să stea pe pervazul ușii, cu barba lui mare și albă spre vânt, binecuvântează câmpurile din district, promițând prosperitate celor care le cultivă :

"*Împrăștie cenușa focului,*
Și vei vedea cum va crește recolta!
Atârnă făclia carbonizată deasupra patului,
Și vei vedea copiii crescând ;
Cel care a compus și a cântat acest cântec
Nu este decât un om umil și sărac ;
Henri Rohan, de meserie croitor,
L-a cântat pentru Tan-tad. "[11]

Exemplele de obiceiuri de ***Bonfire*** colectate de Dr. Frazer[12] demonstrează clar caracterul lor

11 *The Night of Fires,* pp. 36-42.
12 *Golden Bough,* ii.

sacru original. În Grecia, femeile săreau peste flăcările care purificau totul, strigând: "*Îmi las păcatele în urma mea*", iar în majoritatea districtelor forma focului era simbolică. Astfel, "*în Suabia, "focul Raiului", cum era numit, se făcea în ziua de Sfântul Vitus (15 iunie) prin aprinderea unei roți de căruță care, unsă cu smoală și împletită cu paie, era fixată pe un stâlp înalt de 12 picioare, vârful stâlpului fiind introdus în mijlocul roții. Acest foc era făcut pe vârful muntelui și, pe măsură ce flacăra cobora, oamenii rosteau o formă stabilită de cuvinte cu ochii și brațele îndreptate spre cer.*"[13]

Focurile britanice Beltan erau uneori numite Baltein, după toate probabilitățile **tan** sau **tein**, în mod fundamental "*cel strălucitor*", este identic cu termenul chinezesc **tien**, care înseamnă *zi*, *cer* și *Dumnezeu*. Cuvântul celtic **tan**, însemnând *foc*, este evident în mai multe direcții. Apare nu de puține ori împreună cu **san**, care înseamnă *sfânt*, iar combinația **san tan** pare să fi fost, probabil inconștient, creștinată în "Sfânta Ana". Sfânta Ana, presupusa mamă a Fecioarei Maria, este sfânta patroană a Bretaniei. Există un deal al Sfintei Ana la Avebury, iar pe 6 august are loc acolo un târg anual cunoscut sub numele de **Tan Hill Fair** (Târgul de la Tan Hill). În Insula Man există o stație de semnalizare la "St Anne's sau Santon"; la St Anne's Head, Milford, există un far, iar combinația dintre un far și numele Sfânta Ana va fi întâlnită și în alte direcții.

În Borneo există un Santan Point, iar locul unde se află acum farul modern de la Damietta - inițial Zoan sau San - este cunoscut acum sub numele de Tanis. Există un San-tander în Mexic, un altul în Peru, un altul în Columbia și un oraș și o provincie Santander în Spania.

Pe "St Anne's Beacon" din Cornwall se scrie "St Agnes", iar la St Agnes, în Scillies, se află un far foarte cunoscut. Agni era zeul arian al focului; **ignis** este cuvântul latin pentru *foc* - iar cuvintele **montagne** și **montagna** - radicalul **mount Foc** - s-au dezvoltat probabil în termenul generic pentru un deal excepțional de mare, datorită faptului că punctul cel mai înalt, cel mai vizibil și cel mai impunător din fiecare district era întotdeauna ales ca Far,[14] sau Dealul Focului. Cuvântul **tan** sau **tein** reapare în **mountain**[15] și, ușor variat, în toponime precum Pertinny sau Bartiney, Dealul sacru al Focului de lângă Land's End, un district cunoscut cândva sub numele de Belerium sau Bolerium.

În apropiere de Penzance există o structură veche, eliptică, cunoscută sub numele de Kerris Roundago, iar la nord de Land's End se află **Carn Cries** - *Carn* din **ac ur is**, Marea Lumină de Foc - "al cărui vârf", spune Blight, "era încoronat cu un far"[16].

Cuvântul **ber** sau **per**, folosit în Cornwall ca termen generic pentru *deal*, poate fi asimilat cu **pur** sau **pyr**, care în greacă înseamnă *foc*. Cuvântul **pyre**, care înseamnă la noi *focul funerar*, este baza piramidei (în greacă *pyramis*), iar piramida sau *conul* a fost, se pare, la un moment dat, un *simbol universal al focului primordial*. Brahmanii îl exprimă pe Siva, zeul focului, printr-o piramidă; iar în templele budiste din Japonia, cele cinci elemente - eter, aer, foc, apă și pământ - sunt reprezentate de o bilă, o semilună, o piramidă, o sferă și un cub.[17] "Elementul Focului", spune Plutarh, "este Piramida", iar el observă în continuare că "*din Piramidă toată lumea va recunoaște caracterul de foc și de mișcare*"[18]. Platon a presupus că Piramida este prima dintre toate formele, iar Plutarh susține că "singura formă primă este Piramida"[19].

1072 1073 1074

În figura 1072, un con, un munte, o piramidă sau un Mare **A** apare în interiorul ochiului,

13 *Ibid.* ii. 270.
14 *Be ac on.*
15 Latină *montana*, spaniolă *montanha*.
16 *A Week at Land's End,* p. 184.
17 Chamberlain (B. H.), *Japan,* p. 42.
18 *On the Cessation of Oracles.*
19 *Ibid.*

cercului sau rotundului lui Cheop, Kerris sau Ceres. La Chiapa, în America de Sud, Marele Părinte era venerat sub numele de Icona[20] (Marele A?), iar cuvântul **con** se poate datora, probabil, faptului că această figură a fost simbolul lui **ic-one**, *Marele A*. Conul de brad era în mod deosebit simbolul Focului Vieții, deoarece **Fir** (bradul)[21] era format ca o flacără.[22] El era astfel considerat Rădăcina Universală, temelia tuturor lucrurilor și Puterea nemărginită din care se hrănea toată făptura. În limba anglo-saxonă pentru un munte era **firgen** ; în gotică era **fariguni**.

Constructorul Marii Piramide din Ghizeh a fost regele Keops sau Chufu; iar Chufu, care poate fi comparat cu Fuji, numele muntelui de foc sacru din Japonia, asemănător unui con, înseamnă, după toate probabilitățile, *feu*, Foc, **ji**, *Veșnic-existent*.

Trebuie postulată o rădăcină **fu**, care înseamnă *foc*, pentru a explica cuvinte precum *feu*, *fuoco*, *fuego*, *fuse*, *fuzee*, *feuer*, *fever*, *fire*, etc. Pan era cunoscut în unele localități sub numele de Faunus, adică **fa unus**, "*focul Unu*", iar Phoebus poate fi probabil asimilat cu **feu obus**, adică *mingea de foc*. Cuvântul **fawn** în franceza veche era **faon** sau *evantai*, iar articolul cunoscut sub numele de *evantai*, care este un simbol mondial al regalității, se pare că a fost numit astfel deoarece radiază ca razele Soarelui la răsărit sau la apus. În ebraică, *palmier* era *phenice*, de unde probabil Phoenicia și, de asemenea, Veneția. Fabulosul Phoenix, despre care se spune că s-ar fi născut din foc, se rezolvă în **fo en ix**, *Focul*, *Unicul Mare Foc*.

În următoarea emblemă este reprezentată Pasărea de Foc în **feu**. În Japonia, Phoenixul este cunoscut sub numele de **Foo** și uneori sub numele de **Ho** sau **O**. Chinezii numesc Phoenixul galben **To Fu** (focul strălucitor ?) și spun că ori de câte ori lumea va fi pașnică, melodia lui To Fu "*se va auzi ca și cum ar fi sunetul unui clopot*"[23].

1074*a*

Fa este rădăcina lui *fate* ; de unde **fete**, adică *târg* ; de unde **fare**, care înseamnă *hrană*, și de unde **fair**, care înseamnă *frumos* și *drept*. Arheologii au comentat frecvent faptul că târgurile sunt adesea organizate la date care corespund cu vechile festivaluri ale focului. **Fa** este rădăcina lui **feyther**[24] sau *tată*, și a lui **faith** (franceză *foi*). Radicalul **fay** este un cuvânt englezesc care înseamnă *zână*, iar divinitatea egipteană Typho este probabil înrudită în mod ideal cu Tofoa, numele unui vulcan din Insulele Prietene. FUDO, "Focul Strălucitor"(?), este numele zeului japonez al Înțelepciunii care este reprezentat ca fiind înconjurat de Foc, iar la chinezi zeul suprem al lumii este venerat sub numele de **Fuhi**, **Foe** sau **Fo**.

Conform mitologiei nordice, unul dintre cei trei fii ai Atotputernicului Borr se numea **Ve**. În limba germană, **tatăl** este *vater*, *focul durabil* sau **vie** = *viață durabilă*; Insulele Fiji sunt cunoscute alternativ ca Fiji sau ca Viti. Siva era zeul Focului vehement ; Jove este un sinonim pentru Zeus ; iar una dintre formele lui Iehova este Jahve, "*Focul sau Viața veșnică*".

Piramidele sunt acum considerate a fi "în realitate nimic mai mult decât niște morminte", dar eu sugerez că, prin formă și intenție, ele simbolizau inițial A-ul cvadruplu imobil, Menținătorul Universal, Vârful Primordial și Marea Cauză Primă, orientate în mod corespunzător spre Est, Vest,

---

20 Buckley (T. A.), *Great Cities of America,* p. 271.

21 "La prima vedere", spune Max Muller, "cuvântul englezesc "Fir" nu seamănă prea mult cu cel latin "Quercus", și totuși este vorba de același cuvânt". - Știința limbajului, p. 247

22 King, *The Gnostics,* p. 133.

23 Gould (C.), *Mythical Monsters,* pp. 369, 370, 372.

24 Egipteanul pentru *tată* a fost *atfe*.

Nord și Sud.

În alfabetul mayaș, litera **A** era exprimată prin forma piramidală **Λ**; la egipteni, **A** era exprimată prin **akkoom**, "*vulturul*", și prin **aak**, "*trestia*". **Aak** a însemnat probabil în primul rând "Marele A", iar **akhoom**, "Marele Soare". Temple și monumente în formă piramidală se găsesc orientate cu precizie în India, China, America, Java și în insulele polineziene. Faptul că ele simbolizau Soarele și reprezentau ceva dincolo de morminte poate fi dedus din faptul că în interiorul mormintelor egiptene au fost găsite mici modele de piramide purtând inscripționate adorații la adresa Soarelui.[25]

În Mexic, piramidele erau cunoscute sub numele de **teocallis**, de la **teo calli**, care înseamnă "Casa lui Dumnezeu" ; și multe nume de piramide par să păstreze încă urme ale primitivului și elementarului **A**. Astfel, printre cele mai notabile piramide egiptene se numără cele de la Ghizeh (**ag iz a**, "lumină măreață A"?); Illahun ("Domnul Cel Veșnic Imuabil" ?); Zuma (**iz urn a**, "lumina Soarelui A" ?) ; Rigah (**ur ig ah**, " focul măreț A ?) ; Sakkarah (**is ak ur ah**, "lumina Marelui Foc A" ?) ; și Lischt (licht = lumina ?).

La Uxmal, în Mexic, există un grup de șapte piramide care, după toate probabilitățile, se va descoperi că sunt dispuse sub forma celor șapte stele ale Marelui Urs. Piramida miniaturală și primitivă pe care noi o numim **barrow** sau **berrow** în epoca medievală se scria berw[26]. Acest cuvânt este aparent înrudit cu **pero**, **urs** și, după toate probabilitățile, a însemnat cândva *urs* sau **pere Hu**. În unele părți ale Angliei, un **barrow** este numit **howe**[27] și uneori **low** - termeni care nu par a fi decât o ușoară corupere a lui **Hew** sau **el Hu**. Etimologia mea întărește astfel probabilitatea ca **barrow**[28] sau *howe*[29] să fi fost privit cândva ca un simbol al imuabilului *Părinte Hu*. Cuvântul **pile** trebuie să fie egal cu **peel**, care, după cum s-a văzut, însemna o *fortăreață*, un *turn* sau *cetate*; însemna de asemenea "o incintă îngrădită" ; iar palisada din jurul leului din fig. 1007 (ante, p. 122) este probabil destinată unei **peel**. În apropiere de Penzance se află ruinele unor colibe circulare preistorice cunoscute sub numele de **crellas**, iar acest cuvânt nu poate fi diferit de **corale** spaniol-american și nici de zulu **kraal**, care înseamnă un *cerc îngrădit* sau *apărat*.

Barrow sau **peel** serveau în diverse scopuri: *fortărețe*, *faruri*, *sanctuare*, *locuri de judecată* și *locuri de înmormântare*. Verbul **to bury** (a îngropa) a însemnat, probabil, cândva, a pune într-o scorbură sau într-o groapă, iar *to entomb* (a îngropa), a plasa în interiorul unei **tump** (gropi) sau al unui tumul. *A îngropa* este acum înțeles ca a trimite în pământ[30], dar parsiții încă își mai trimit morții în turnuri și se poate spune că îi "înmormântează". În Siria, cuvântul **tor** înseamnă *munte*[31]; în Marea Britanie, **tor** înseamnă un deal conic.

În Țara Galilor, vechile curți de biserici se găsesc în formă de cerc; nordicii își trimiteau morții la Mama lor, *Marea*; iar la majoritatea națiunilor, ideea de înmormântare pare să fi fost aceea de a readuce trupul la un simbol al Părintelui său primar - la Tomba, "Tatăl Soarelui strălucitor". Cel mai mare tumul din lume este Silbury-ul englezesc de la Avebury, și este o coincidență remarcabilă faptul că măsurarea zilnică a umbrelor Marii Piramide din Egipt și a Silbury-ului din Anglia este aproape identică.[32]

Sil, ca și în **ceiling** (tavan), însemna în primul rând Focul sau Lumina lui Dumnezeu, și poate fi comparat cu numele de familie Seeley, cu **silly** (prostie) și **zeal** (zel), și cu toponimele Seal de lângă Derby și Zeal din Cornwall[33]. Numele Avebury este scris alternativ Aubury sau Abury, și astfel rezultă faptul curios că cel mai mare tumul din lume este situat într-un loc cunoscut în mod evident cândva sub numele de Burg, Barrow, sau **Bury of A** (Îngroparea lui A) sau **Awe**. În Irlanda, tumulii se numesc **lawes**, iar în Scoția **law** înseamnă, de asemenea, *movilă*. În slavonă, **gora**

---

25 *Chambers's Encyclopedia,* viii. 505.

26 Skeat.

27 La Howera, în Egipt, există o piramidă.

28 La Barrow, în Lincolnshire, se află rămășițele unui templu preistoric.

29 A se compara cu numele de familie Howe.

30 Tur = rezistent sau puternic.

31 Lepsius, *Egypt, Ethiopia, and Sinai,* p. 552.

32 Cox (R. H.), *A Guide to Avebury,* p. 32.

33 A se compara, de asemenea, cu Silchester, Silsby, Silsden, Silton, etc.

înseamnă *munte* și poate fi echivalat cu **crau** sau *Marele Foc Au*, termen savoiard pentru *munte*.

În diferite părți ale Marii Britanii, gropile sunt cunoscute sub numele de **mottes**, **moots**, **moats** sau **mudes**. În timpul unui proces, judecătorul obișnuia să stea pe vârful dealului Legii sau *Moot-hill* și, așa cum s-a sugerat deja, cuvântul **moot** este probabil identic cu **Mut** sau **Maat**, justiția egipteană. **Moot-hills** erau, de asemenea, locurile de întâlnire generală și de *pow-wow* (dezbateri), unde oamenii se întâlneau și discutau puncte controversate .

În unele districte, dealurile **moot** sunt denumite **toot-hills**, iar Wyclif folosește acest cuvânt ca însemnând un *turn de veghe*. Printre variantele și compușii lui **toot** - un termen evident identic cu **tat** sau **tad**, care înseamnă *tată* - se numără Touthill, TOTHILL, TUTTHILL, TUTBURY, TOOTING și BELTOUT.

Toot-hills fiind *turnuri de veghe*, putem presupune că un sunet de corn era cândva un avertisment al unui paznic.

Autorul cărții *Byeways in British Archeology*[34] ilustrează un turn de veghe foarte notabil care există până în prezent în curtea bisericii din Pirton și îl prezintă, alături de multe alte dovezi interesante, în sprijinul teoriei conform căreia multe biserici creștine au fost ridicate pe locurile unor sanctuare păgâne. Strada Tothill de lângă Westminster Abbey este o deducție că în acel cartier a existat cândva un **toot-hill** și este evident că bisericile creștine își datorează adesea poziția lor incomodă, dar impunătoare, pe culmile unor dealuri îndepărtate, faptului că au înlocuit sanctuarele păgâne. În Evul Mediu, bisericile au servit toate scopurile variate ale vechilor **mottes**. Legea se aplica în curțile bisericilor; băncile satului sau *coppes*[35] se aflau în pridvorul bisericii, iar bisericile însele erau folosite ca locuri de întâlnire laice, teatre, tribunale, piețe, școli, forturi, arsenale și turnuri de semnalizare.

Basilica, cuvântul grecesc pentru biserică, este în mod evident o formă ulterioară a cuvântului **basilic**. În Berks există o localitate numită Basildon, iar lângă Beer Alston, în Devonshire, există un izvor sub curtea bisericii care poartă titlul curios de "Basil"[36]. Este probabil ca acest izvor să fi fost cândva un puț foarte sfânt. **Basileus** în greacă înseamnă rege, și este extrem de curios faptul că rectorul din Beer Alston până de curând a pretins și a purtat titlul de "*arhipăstor*"[37]. În vechea irlandeză pentru o biserică se spunea **domnach**, ceea ce înseamnă probabil **dom on ak**, *Casa celui Mare*. Cuvântul este în mod evident înrudit cu Dominic, numele propriu, și cu **dominus**, *lord*[38].

Cuvântul **steeple**, ortografiat inițial **stepel**, nu diferă de **staple** - în limba anglo-saxonă **stapol** - care înseamnă *stâlp* sau *pilon*. **Staple** înseamnă, de asemenea, o *piață principală*, un *târg* și un *depozit public*. În germană, **stapel** înseamnă *grămadă*; în olandeză înseamnă *grămadă* sau *stivă* și, de asemenea, *stocuri*. **Pel** sau **pol** care apare în toți acești termeni este, fără îndoială, rudimentarul **pele** sau **peel**, la origine *divinul Pol*. **Stable** este *stabilitate*, iar **pel** din **steeple** reapare ca **bel** în *belfry* (clopotniță). După cum știu arheologii, cuvântul *clopotniță* nu are decât o relație fortuită cu *clopotele* ; cuvântul însemna la origine un *turn de veghe*, un adăpost protector, și se găsește variind în **berfray**[39], *berfroi*, *berefrit* etc. Cea de-a doua silabă **fry** sau **fray** sugerează *focul* ; este cunoscut faptul că clopotnițele erau folosite ca *turnuri de foc* sau de *balizaj*, iar etimologia sugerează că clopotnițele sunt secvența directă și neîntreruptă a Focurilor lui Bel.

Pilonii și piramidele anticilor par să fi avut, de obicei, un altar sau un foc mereu aprins pe vârfurile lor: în orașul Mexic, șase sute de astfel de focuri de piramidă făceau de prisos orice altă iluminare pe timp de noapte.[40] O trăsătură esențială a piramidelor americane era capela sau naosul

---

34 p. 60

35 În timpul lui Eduard al III-lea, rezervele sunt menționate ca fiind *coppes*. Găurile rotunde pentru "copping" (prinderea) la glezne erau probabil considerate ca fiind ochi mari.

36 Baring-Gould, *Devon,* p. 96.

37 *Ibid.*

38 Cuvântul grecesc *ecclesia* apare în Anglia în forma mai primitivă ***eglos***, adică Domnul puternic al luminii, și poate fi recunoscut în toponimele Egloskerry, Egloshayle, Eccleston, Eccleshall, ECCLESFIELD, etc.

39 A se compara cu toponimul Barfreston.

40 Spence (L.), *Mythology of Ancient Mexico and Peru,* p. 37.

din vârful suprem al edificiului.[41] Templul celor șapte sfere din Asiria a fost construit pe vârful unei gigantice movile piramidale numite Birs, iar zeii la care se închinau acolo sunt inscripționați ca fiind "Assarac și Beltis, *strălucitorul Bar, Ani și Dagon*"[42].

În plus sau în locul focului, pe vârfurile piramidelor apăreau uneori obeliscuri gemene, iar alteori o imagine ciclopică de aur a divinității. Judecătorul britanic cocoțat pe vârful unei movile era considerat fără îndoială o imagine umilă, adjunct, umbră și viceregent al Osândei Supreme sau **el aw**.

Caldeenii își construiau nu numai templele, ci și palatele în formă piramidală. Își "*ridicau ochii spre dealurile*" din nord-est ("Tatăl Țărilor") și își imaginau că acesta era reședința zeilor, viitoarea casă a oricărui om mare și bun - "*un pământ cu un cer de argint, un sol care produce recolte fără a fi lucrat*" - "*muntele lui Bel din est, al cărui cap dublu se întinde spre ceruri ca un bivol puternic în repaus, al cărui corn dublu strălucește ca o rază de soare, ca o stea*"[43].

Numele *Babil* sau *Babilon* însemna probabil "*Tatăl Bel*". Marea movilă Babil dintre ruinele Babilonului reprezintă *Templul lui Bel*, care era o piramidă cu opt trepte pătrate. În vârf se afla o imagine de aur înaltă de patruzeci de picioare, alte două statui de aur, o masă și alte două obiecte colosale - toate din același metal prețios.[44]

Numele caldeean al piramidei sau al vârfului de munte era *ziggurat*, Lumina puternică, Căldura înflăcărată (?).

Există o poruncă în Ezechiel: "*Pe vârful muntelui, toată limita lui de jur împrejur va fi foarte sfântă. Iată, aceasta este legea casei*"[45]. În vârful piramidei se află aici un Ochi sau un Cerc rotund ; un **ronde**, adică Un Foc Strălucitor, sau **is ur ac el**, *lumina Focului*, *Marele Dumnezeu* ; iar unul dintre cele mai cunoscute simboluri ale francmasoneriei este Ochiul Atotvăzător pozat pe vârful unui con sau al unei piramide. Chinezii au un "Munte al Ochiului Cerului", iar egiptenii considerau Steaua Polară ca fiind un Ochi pe vârful Punctului sau Pivotului Universului.[46]

1075

Cop însemna *munte* în saxonă ; iar **kopje**, *deal* în olandeză, poate fi rezolvat în **ak op je**, *Marele ochi veșnic existent*. Cuvântul **heap** (grămadă) nu poate fi diferit de **hoop**, iar **tip** (vârf) și **top** (culme) dau "*ochi strălucitor*". Cuvântul **apex** poate fi rezolvat în **ap ek se**, "*marele ochi înflăcărat*"; iar cuvântul grecesc **acme** este echivalent cu **ack ome**, *Marele Soare*, sau **akhoom**, numele egiptean al literei **A**. În arabă pentru *movilă înaltă* este **kom**; în engleză **comely** (anglo-saxon *kumli*) înseamnă *frumos*. Anglo-saxonul **cymlic**, care înseamnă *rafinat* și *frumos*, poate fi rezolvat în **com like** sau "ca marele Soare". Templul mexican, cu toate curțile și **purlieus**-urile sale, era numit **teopan**,[47] *Ochiul cel Strălucitor* ; iar **teocalli**, termenul pentru piramida centrală, înainte de a însemna "Casa lui Dumnezeu", probabil că implica **te oc al li**, strălucitorul Marele Zeu Veșnic. Slavonul pentru "*un deal izolat*" este **chlum**, *Domnul Soare veșnic existent* ; irlandezul pentru deal este **drum**, "Soare care dăinuie" ; iar cuvântul țigănesc pentru deal este **chumba**, *Tatăl Soare veșnic existent*.

În călătoriile sale în Mashonaland, Bent a dat peste un "munte curios de înalt numit Chirurwe". Acest munte, pe care el îl descrie ca fiind "aproape rotund" și ca fiind "o fortăreață", este

41 Anon., *Ruins of Sacred and Hist. Lands,* p. 261.
42 *Ibid.,* p. 62.
43 Anderson (R. E.), *Extinct Civ. of East,* p. 34.
44 Anderson (R. E.), *Extinct Civ. of East,* p. 35.
45 xliii. 12.
46 Churchward (A. W.), *Signs and Symbols,* p. 326.
47 Spence, p. 36.

cunoscut alternativ sub numele de Chiburga.[48] **Bryn**, cuvântul galez pentru **deal**, poate fi rezolvat în **bruin** sau **bearun**, *Tatăl Unic*.

Mormintele aveau focuri aprinse pe vârfurile lor, iar uneori, în locul focului, era înlocuit cu un alt simbol al focului bine recunoscut, cum ar fi *bradul*. Grant Allen a afirmat, pe bună dreptate, că pinii care se găsesc atât de frecvent pe tumuli rotunzi din sudul Angliei sunt urmașii celor plantați acolo de constructorii de tumuli, deoarece pinul scoțian nu mai este în prezent indigen în acest district.[49]

Este ușor de imaginat emoțiile cu care omul primitiv și poetic privea ceea ce noi numim **vulcano** sau Vulcan. Vulcanul era un con gigantic natural sau o butaforie, un simbol august al Forței Primordiale, al Focului Vital; și pretutindeni vulcanii poartă nume adecvate lui **vol ac an**, *cel Puternic și Mare*. În Islanda și în Scoția există Hecla, "Marele veșnic" ; în America de Sud sunt Jorulla, "focul învechit, Domnul veșnic" și Colima, "Marele Dumnezeu, Soarele A". Cel mai înalt vulcan activ în prezent este Cotopaxi din Ecuador ; iar despre partea superioară a lui Cotopaxi, "Marele Ochi Fierbinte, Marele Foc", se spune că este "un con perfect". Printre Anzi se află Sangay, "Sfântul Puternic A"; în Mexic se află Orizaba, "Globul A de Lumină Auriu", și Chimborazo, "Soarele veșnic existent, Globul de Foc, O-ul înflăcărat"; în Moluccas se află Sion; în Java se află Papandayang[50]; iar în Mexic, lângă Mayapan, se află faimoasa piramidă numită Papantla[51], adică "Tatăl Pan, Veșnicul Strălucitor". În Japonia- este Bandaisan, iar vârful Bandaisan se numește Kobandai.

Druizii aplicau cuvântul **ban** la "munții în formă de con"[52], cum ar fi Bannau Brycheiniog sau Muntele Brecon, iar silaba poate fi în mod evident asimilată cu **ben** și **pen**[53]. Vârful Vezuviului este cunoscut sub numele de Monte Somma, un cuvânt care este fără îndoială înrudit cu *Asama*, vulcanul japonez; cu Zuma, piramida egipteană, și care, ca și Izuma, se rezolvă în "lumina Soarelui A". Vara este anotimpul Luminii Soarelui; Somerset este un toponim englezesc; iar *summit* înseamnă *Supremul* și *Cel mai înalt*.

Bent menționează un munte african pe care îl descrie ca fiind "un degetar gigantic". Numele său Jomvga, adică Jomviga, se rezolvă în "Soarele veșnic existent, focul puternicului A"; în numele Vezuviu găsim **vie** de două ori[54]; iar toponimul Java este, după toate probabilitățile, identic cu Jahve și Jove.

Ruinele Marelui Templu din Zimbabwe prezintă combinația dintre *sanctuar* și *fortăreață*, fapt care l-a determinat pe Bent să se întrebe: "De ce se apărau locuitorii cu atâta grijă împotriva atacurilor?". Supoziția sa era că ruinele gigantice din acel district erau opera unei rase străine colonizatoare care se aflau în permanență în gardă împotriva ostilității indigenilor.[55] Este un fapt corelativ faptul că numele dealurilor britanice, cum ar fi Fur Tor, Bel Tor, Alex Tor, Brentor, Bow Tor, etc., nu numai că consacră memoria populară a cultului primitiv al focului, dar și că multe dintre marile dealuri păstrează ideea de *lumina puternică* **dun**, sau **den**, de *fortăreață ușoară*. Cel mai înalt deal din Hants este Sidon; în Westmoreland sunt Conisburgh și Coniston, iar în Devonshire este Coniesdown. Cel mai înalt punct din Exmoor este Dunkerry; în Devonshire este Cosdan; în Cornwall este Blackadon; în Lancashire este Cribden; iar în Leicestershire este Bardon. Se spune că priveliștea de pe vârful Bardon domină un sfert din Anglia.

Cu anumite ocazii, în multe localități englezești, sătenii încă mai urcă la pământurile sacre care încoronează eminențele și păstrează într-o oarecare măsură riturile din trecutul preistoric. Este

48 *Ruined Cit. of M.,* pp. 266, 267.

49 *Evol. of Idea of God,* pp. 50, 51.

50 În Mexic se află vulcanul Popocatepetl.

51 De dragul scurtimii, am decodificat peste tot **LA** ca însemnând "veșnicie", dar, potrivit lui Le Plongeon, "**La** în limba mayașă înseamnă "ceea ce a existat dintotdeauna - Adevărul etern?"." (Sacred Mysteries, p. 54.) Centrul religios al Mexicului și cea mai mare piramidă de acolo era Cholula, adică "Adevărul veșnic existent, veșnicul veșnic al Adevărurilor" (?).

52 Morgan (O. M.), *T.P.'s Weekly,* 29th March 1912, p. 403.

53 Un cuvânt egiptean pentru *obelisc* (**ob el is ik**) era *ben-ben*.

54 Francezul **vif** înseamnă *vioi* și poate fi asimilat cu englezul *five*. În Scoția se află Fife.

55 p. 176

cazul, în special, la SILBURY și St. Martin's Hill din Avebury și la Cley[56] Hill din Wiltshire.[57] Dar a enumera și a desluși numele Dealurilor de Foc este o sarcină aparent fără sfârșit. În descrierea stingerii focurilor de tabără din Bretania, M. Le Braz observă: "*Pe măsură ce strălucirea Tan-tad-ului se stinge, peisajul înconjurător, care până acum a zăcut înecat într-o mare de umbre, se limpezește treptat, ieșind din adâncurile abisale ale neantului, reluându-și forma și aspectul familiar. Din ce în ce mai ascuțite, crestele taie orizontul vast cu conturul lor aspru și dur. Este ca și cum te-ai afla în mijlocul unui ținut de granit, dar proaspăt răsărit din haos. Iar în jurul circumferinței imensului cerc, pe spatele dealurilor îngrămădite unul în spatele celuilalt, ca niște turme de oi, se află focurile în flăcări, care mătură cerul cu strălucirile lor largi și sângeroase. Încerc să le număr, dar minut cu minut apar altele noi și sunt nevoit să o iau mereu de la capăt. Cu degetul întins, vicarul îmi spune numele lor.*

Cel de vizavi este Kervrec'h. Acesta este Rosmeur. . și acesta, Beg Aoun, Vârful Fricii. Apoi, acolo ai Saint Adrien, Balanek, Toul-laeron. . .

Dar chiar și el se pierde în litania de nume barbare. Întreaga țară seamănă cu o tabără misterioasă, înstelată cu focuri de bivuac. Așa trebuie să fi arătat în acele nopți de demult, când hoardele de nomazi veneau rostogolindu-se spre vest, aprinzându-și focurile de seară în liniștea neîntreruptă a acestei regiuni pe atunci nelocuite".[58]

---

56 Comparați Silsden și Denzell Down, lângă St Issey, Cornwall.

57 **Ac-el-a**, Marele Dumnezeu A HilL

58 *The Night of Fires,* pp. 44-45.

CAPITOLUL XVIII

BALAMA DE PIATRĂ

"*Când ne uităm la uriașele* ***cromlech****-uri, la aceste cercuri vaste, proiectate cu precizie - deși din păcate aici și acolo lipsește câte o piatră, ca un dinte din maxilarul unui gigant - la acești colosali monoliți, prezența fiecăruia dintre ei în astfel de locuri pustii este puțin mai puțin decât un miracol. Ele sugerează o muncă nemaiîntâlnită. Cum au ajuns acolo? ... Nici un bici unui conducător nu ar fi putut îndemna la finalizarea unei sarcini atât de gigantice; nici cea mai bogată răsplată de bijuterii, aur sau piei oferită de monarhul bogat sau de preotul exaltat al acelor zile nu ar fi putut răsplăti truda. Și totuși, acolo se află aceste cercuri de piatră, monoliți, menhire, cromlech-uri, minunea generațiilor următoare, de toate opiniile religioase, credință sau necredință - altarele pot fi multe dintre ele "Pentru Dumnezeul Necunoscut". Monarhii, republici, sisteme au crescut, s-au maturizat, au dispărut. Măceluri și bătălii s-au dezlănțuit în jurul lor. Cruzimi, intoleranțe, superstiții teribile, izbucniri emoționale de diverse feluri au văzut de când au stat mai întâi muți, impasibili, ca sfinxul, cu fața spre cerul înalt.*

. . . .

Visele cu sacrificii barbare și victime contorsionate, mulțimi care țipă și ritualuri ciudate nu vor rezista la lumina de căutare a muncii moderne; la dușul cu apă rece al celor mai recente cunoștințe anticariale ale noastre. Nici un loc de sacrificiu uman religios nu a fost aici."

J. HARRIS STONE.

În aparent toate epocile și la toate națiunile Pietrele și stâncile au fost venerate ca simboluri ale divinității.

Se spune că Mithra s-a născut dintr-o Stâncă, că s-a căsătorit cu o stâncă și că a fost părintele unei stânci.[59]

"De Stânca care te-a născut nu ții seama", se plângea Moise[60] israeliților; "Spre Tine voi striga, Doamne, Stânca mea", scria psalmistul[61] ; iar creștinul modern încă mai cântă, semeț, "Stânca veacurilor despicată pentru mine, să mă ascund în Tine".

Kafirii din India spun despre pietrele la care se închină: "Aceasta reprezintă pe Dumnezeu, dar nu-i cunoaștem forma"[62]; Maori din Noua Zeelandă își reprezintă zeitățile tribale prin pietre așezate în pământ[63]; iar un Sfânt al Sfintelor pentru vechii persani era stânca cu vârfuri numită Bagistane[64] sau Behistoon.

Potrivit *Deuteronomului*, Dumnezeul lui Israel "este o stâncă, lucrarea Lui este desăvârșită", iar scriitorul continuă: "Ca un vultur care își agită cuibul, își flutură puii, își întinde aripile, îi ia, îi poartă pe aripile sale: așa l-a condus numai Domnul"[65].

Aici, într-o singură respirație, poetul îl idealizează pe Dumnezeu ca pe o Stâncă și ca pe un *Eagle* (Vultur), iar cele două cuvinte sunt corelate în mod similar. **Roc** sau **rukh** era arab, iar **rekh** era egiptean pentru *vulturul uriaș* sau pasărea Phoenix[66]. **Vultur** în Cornish și bretonă este **er**, iar cuvântul **rock**[67] este aparent compus din silabele **er ock**, sau "*Marele Foc*". Asirienii îl reprezentau pe zeul Nisroch ca fiind cu cap de vultur, iar cuvântul semitic **nisroch**, care însemna și *vultur* și *magnific*, se rezolvă în **oniseroch**, "*Lumina unică, Marele Foc*".

În limba engleză, cuvântul **rock** înseamnă de asemenea o *piatră*, iar Blue Rock este simbolul

---

59 Borlase, *Ant of Cornwall,* p. 145.
60 Deuteronom, xxxii. 18.
61 Psalm xxiii. i.
62 Gomme (G. L.), *Ethnology of Folk-lore,* p. 27.
63 Cowan (J.), *The Maoris,* p. 110.
64 Buckley (T. A.), *Great Cities,* p. 74-
65 xxxii. ii, 12.
66 Se mai numește și *bennu*.
67 În Kent *rock* devine *rag*, de exemplu " Kentish rag".

comun al porumbelului (pigeon) unde **pi ge on** este *Tatăl, cel care există veșnic*.[68] În franceză, **rock** înseamnă ***pierre***, *Tatăl Focului* ; iar *Peter the Rock* nu diferă, desigur, de **pater**, *Tatăl care dăinuiește*. **Petra**, cuvântul grecesc pentru *stâncă*, și **patera**, cuvântul latin pentru **disc** sau **cerc**, se pare că ambele își datorează existența lui *pater A*, *Stânca*, sau Jupiter, a cărui cale este Perfectă. Numele Peter intră în mare măsură în toponimele precum Peterburgh, Peterhead etc. Orașul antic de la poalele Muntelui Hor numit Petra era cunoscut inițial sub numele de **Selah**, cuvânt care în ebraică înseamnă *stâncă*.

În Cornwall există un Sfântul Petrock și un Petherick, iar eu am sugerat deja că Sfântul Patrick al Irlandei, despre care se spune că ar fi înviat morții, ar fi deschis ochii orbilor și ar fi alungat șerpii, ar fi fost nimeni altul decât *Stânca veacurilor*. Le Rouzic observă că, în Bretania, "*peste tot menhirul era simbolul unui Dumnezeu nemuritor*"[69]. Unul dintre cele mai mari menhire bretone este cel cunoscut sub numele de Pedernec ; el are o înălțime de douăzeci și cinci de picioare și pe una dintre fețele sale sunt sculptate "trei cavități de cupă"[70]. Numele Pedernec se rezolvă în **peder on ek**, "*unicul Mare Părinte*" sau "*Marele Părinte care dăinuiește*". În **peuhen**, un nume breton pentru *menhir*, se poate recunoaște celticul **hen**, care înseamnă *străvechi*; silaba rămasă **peu** poate fi, fără îndoială, echivalată cu **pa**.

Conform vechilor documente ecleziastice din Țara Galilor, cunoscute sub numele de *Iolo MSS*, numele nativ al Sfântului Patrick era ***Maenwyn*** sau *Piatra Sacră*, iar el era fiul unui anume Mawon.[71] În limba celtică, **mayon**, **myin** și **maen** înseamnă *piatră*, iar aceste modificări locale se transformă din nou în monosilabicul **man** sau **men**. *Men*, celtic pentru *piatră*, poate fi asimilat cu egipteanul **men**, care înseamnă "*a rămâne*" "*a fi stabil*" și cu **mon**, care înseamnă *singur* sau solitar[72]. Cel mai vechi idol al arabilor era o piatră netăiată, venerată sub numele de Manah[73]-Singur A (?) - și această idee de **one** este păstrată și în cuvântul nostru englezesc **stone**. **St** din stone (piatră) poate fi, eventual, divinitatea **Set** sau **Sut**. Noi aplicăm în continuare cuvântul **sett** la *pietrele pătrate* folosite pentru pavaj. **Sut**, *cel Puternic*, era zeul egiptean al Sudului - de unde se pare că vine francezul **sud** = *south*. În apropiere de Harrow se află Sudbury, dealul sau mormântul lui Sud, iar numeroasele *Suttons* englezești sunt astfel, indirect, "orașe Sut". La Stanton Drew, în Devonshire, se află monumente megalitice ; iar rădăcina **stan** - ca în **stanch** sau **staunch**, *standard*, *staniel* (un fel de șoim), *stang* (un stâlp sau țăruș), Stanley, Stanhope, Stainforth, Staines și nenumărate locuri cu nume - evident că nu înseamnă invariabil piatră. **Sut** era zeul întunericului, și este curios că oamenii de la țară pronunță **soot** "*sut*".

Set, cel puternic, este poate rădăcina cerbului. Printre hitiți, Set, "ființa divină universală", era cunoscut și sub numele de Sutekh, "cel atotputernic"[74]. Sutekh pare să fi fost scris alternativ Ztak și uneori era numit Ja-ztak. El a fost aclamat ca fiind " Marele Mesager, Însărcinatorul suprem printre zei" și a fost intitulat și "Zeul înălțimilor".

"Cine poate scăpa de mesajul tău ?
Cuvântul tău este Înșelăciunea supremă care se întinde spre Cer și spre Pământ"[75].

Sutekh sau Ztak este probabil originea cuvintelor **stake** (țăruș) și **stick** (băț) și a cuvântului stock[76], care înseamnă *buștean* - simbolul lui **el og**, *Dumnezeul cel Puternic*. În Bretania "*în timpul nopții de 23 iunie, nu este exagerat să spunem că, de la înălțimile din centru până la coasta joasă, sau, cu cuvinte bretone, de la Argoat până la Armor, nu există un sat, un cătun, o fermă care să*

---

68 Arabii îl numesc pe conducătorul fabuloasei Epoci de Aur Gian Ben GlAN.
69 *Megalithic Monuments,* p. 28.
70 Baring-Gould, *Brittany*, p. 104. Unele dintre menhirele BRETONE sunt sculptate cu aceleași spirale curioase care sunt folosite de maori din Noua Zeelandă.
71 Morgan (O. M.), *T.P.'s Weekly,* p. 403, March 29, 1912
72 Numele porumbelului (pigeon) în limba corneză era *kylobman* = **ak-il-ob-man**.
73 Borlase, *Ant. of Cornwall,* p. 169.
74 Anderson (R. E.), *Extinct Civ. of East,* p. 100.
75 A se vedea "The Book of Souls", *The Quest*, iii. p. 723-.
76 A se compara cu STOKE Pero, Stoke Pogis etc., precum și cu numeroasele orașe Stocktons (?).

zacă solitar în mijlocul câmpurilor sale, nu, nici măcar o colibă de sabotier, îngropată sub acoperământul pădurilor, unde locuitorii să nu consacre buşteanul simbolic, invocând flacăra sacră sau prosternându-se în jurul cenuşii, în funcţie de cultul particular pe care îl urmează. De-a lungul veacurilor, sensul diferitelor rituri s-a pierdut, dar formele şi gesturile au rămas exact aşa cum erau acum mii de ani"[77].

S-ar părea că în multe limbi *piatra* sau uneltele au fost denumite prin vreun cuvânt care desemnează *Focul puternic*, permanent şi imuabil al Vieţii. Cuvintele semitice **lux** şi **sela**, ambele însemnând *piatră*, se rezolvă în "Domnul Lumină" şi, respectiv, "Focul veşnic". În vechea scandinavă *piatra* era **hellu**, "Dumnezeul veşnic stabilit"; în limba slavonă era **kamen**, marele Amon ; iar în arabă era **hagar**, "Focul puternic stabilit". În latină, piatra este **saxum**; în teutonică este **hamarr**.

Marile roci din care a fost construit Templul Avebvry se găsesc împrăştiate în mare abundenţă în locurile numite Piggledene şi Lociceridge Dene. Societatea Arheologică din Wiltshire a achiziţionat recent şi a protejat împotriva altor degradări douăzeci şi doi de acri la aceste **denes**, fortăreţe sau morminte. Cuvintele Lockeridge şi Piggle sugerează **el ok ur ij**, *marele Dumnezeu*, *Focul îmbătrânit*; şi **op ig el**, *Op*, *Dumnezeul cel Puternic*.

Este consemnat faptul că Patrick, episcopul din Hebride, a dorit să construiască o biserică creştină oriunde ar fi găsit o piatră sau un monolit păgân, iar multe dintre cele mai sfinte sanctuare ale creştinătăţii se află acum pe locurile unor sanctuare preistorice din piatră. "*Poate că nimic nu poate fi mai impresionant", spune domnul Suney Cook, "decât Sakhra (comparaţi Piramida Sakkarah) a Templului Sfânt din Ierusalim, unde, în mijlocul asociaţiilor a trei mii de ani de istorie, roca goală, cu goluri, cavităţi, canale şi peşteri subterane, păstrează trăsăturile primitive fără nicio schimbare esenţială*"[78].

În Exod există o poruncă: "*Dacă vrei să-mi faci un altar de piatră, să nu-l construieşti din piatră cioplită, căci dacă îţi ridici unealta pe el, l-ai spurcat*" şi este probabil că multe dintre crucile celtice ale creştinismului au fost cioplite pe rocile necizelate ale păgânismului.

Pietricele albe cunoscute sub numele de "Godstones" erau plasate în mod obişnuit, chiar şi în vremuri recente, în mormintele irlandeze, iar toponimul Godstone implică vechimea supremă a cuvântului Dumnezeu.

Pe unul dintre vârfurile mlaştinilor de lângă Studland, în Dorsetshire, se află un imens con inversat de rocă întărită, cunoscut sub numele de Agglestone sau Hagglestone. Aceasta ar putea fi, fără îndoială, la fel de bine numită **Eagle** sau *Piatra Dumnezeului puternic*. Unul dintre numele lui Merodach sau Marduk era Nerigal, adică **on ur ig al**, "*singurul Foc, Dumnezeul Puternic*".

Unul dintre cei mai mari monoliţi din Anglia este cel de la Drizzlecombe, în Devonshire. Prima parte a acestui nume se rezolvă în **dur iz el**, *zeul luminii durabile* ; a doua parte **combe** poate să fi însemnat o adâncitură în coasta dealului, dar în primul rând **comb** (pieptene) - probabil de la razele sale - a însemnat **ac om be**, "*Marele Părinte Soare*". Acest simbolism pare a fi singura explicaţie rezonabilă pentru apariţia frecventă a *pieptenilor* în mormintele preistorice - în special în cele din epoca bronzului. În perioada saxonă, un *pieptene* obişnuit era un cadou de mormânt bine recunoscut, iar în istoria mai târzie *pieptenele* au fost rezervate pentru înmormântările unor luminători ecleziastici. Un *pieptene* era emblema Sfântului Blase[79]: un *pieptene* (în islandeză **kambr**) este echivalent cu o creastă, iar cuvântul *creastă* nu diferă de *Christ*. Creasta de pe Coiful Mântuirii - ilustrată *ante*, p. 19, vol. I - este *irisul* strălucitor al lui Hristos, *Lumina lumii*. Când trupul Sfântului Cuthbert a fost deshumat la catedrala din Durham, pe pieptul său a fost găsit un *pieptene* săsesc simplu, din fildeş.[80] Era fără îndoială un semn al crucii sau al chihlimbarului, *Marele Părinte Soare*.[81]

Monoliţii erau uneori cunoscuţi sub numele de "**amberics**", iar unul dintre monoliţii din

---

77 Le Braz (A.), *The Land of Pardons,* p. 131.

78 *Rel. of Ancient Palestine,* p. 20.

79 Dawson (L. H.), *A Book of the Saints,* p. 24.

80 Johnson (W.), *Byeways,* p. 311.

81 Zeul salvator din SlAM - Ţara Soarelui de Foc - este SOMMONACODUM, adică este **om mon acodum**, Lumina Soarelui, Singurul Mare Soare fierbinte (?).

Cornwall este cunoscut sub numele de Menamber, adică *chihlimbarul de piatră* sau chihlimbarul unic. **Ambres** - de unde, fără îndoială, și numele Ambrose - era unul dintre titlurile lui Jupiter celtic; iar la Stonehenge se află satul Ambresbury. Pe râul Ray, lângă Bicester, se află Ambrosden; în Midlands există mai multe Amberleys; în Sussex există un râu Ember; iar în Devonshire se află Umberleigh. Ambresbury sau Muntele Amrre din Wiltshire a fost cunoscut uneori sub numele de Amblesbury; acum se numește Amesbury.[82] Referindu-se la Templul din Avebury, Stukeley observă, fără gramatică: "toate pietrele întregului nostru Templu au fost numite **ambres**, chiar și de către fondatorii noștri fenicieni, dar aceasta [piatra centrală] în mod special. Egiptenii cu acest nume își numeau încă obeliscurile"[83].

La Belstone, lângă Okehampton, există o cruce veche și curioasă și o piatră de logan remarcabil de fină, cunoscută sub numele de "clopotul de piatră". Stukeley descrie multe dintre tumulii de la Stonehenge ca fiind *campaniforme* sau în formă de *clopot* ; iar numele Bel intră în mare măsură în numele din vestul Angliei, cum ar fi Bel Tor, Blackistone și Blackaton - ultimul în apropiere de Paderbury Top.

Grecii îi simbolizau pe Mercur, Apolo, Neptun și Hercule sub forma unei pietre pătrate; Venus era venerată de către papistași sub forma unei piramide albe; Bacchus de către tebani sub forma unui *stâlp*; Wotan de către scandinavi sub forma unui *cub*; iar Sommonacodum de către samaioți sub forma unei piramide negre[84].

O piatră conică era emblema lui Bel; iar la Emesa romanii venerau Soarele sub numele de Elegabalus sub forma unei *pietre negre*, conice, despre care se credea că a căzut din cer. Cuvântul Elegabalus poate fi rezolvat în **eleg abalus**, *Dumnezeul cel Puternic*, **obulus** sau Ball. Cubul, în care apare din nou ideea **ac ube**, *Marele Orb*, era privit ca un "*indice sau emblemă a Adevărului, întotdeauna fidel lui însuși*"[85]; iar cubul, după cum subliniază Plutarh, "*este în mod palpabil emblema adecvată a odihnei, din cauza siguranței și fermității suprafeței*"[86]. Piatra sacră de la Mecca este numită **kaabeh**; la Kabah, în America de Sud, se află ruinele unui oraș preistoric[87]; în Indiile de Vest se află insula Cuba[88]; iar în Cornwall se află St Cuby's sau St Keby's Well și Cubert Town.

Cel Infinit și Perfect era adesea reprezentat de un glob de piatră și, aparent, aceste sfere erau uneori aurite. Există un toponimic numit Golden Ball pe unul dintre Scillies, iar la Avebury un "Golden Ball Hill" (Dealul Bila de Aur). Clachabrath-ul celtic sau pietrele de stâncă erau sfere de dimensiuni enorme, echilibrate cu atâta finețe încât cea mai mică atingere le făcea să vibreze. În Iona, ultimul azil al druizilor caledonieni, la începutul secolului al XIX-lea se găsea unul dintre aceste Clachabraths, dar a fost distrus și aruncat în mare de către localnicii ignoranți și superstițioși.

În Cornwall, o piatră de stâncă se numește **logon**. În apropiere de Cambourne există un oraș numit *Illogan*, iar cuvântul **logan** pare să sugereze că *stânca înclinată* era privită ca **il og an**, "*Domnul nostru cel Puternic*". Această idee este susținută de afirmația lui Ossian că barzii obișnuiau să se plimbe cântând în jurul pietrelor de stâncă, făcându-le să se miște ca niște oracole ale sorții de luptă[89].

Alăturat lui **logan** este **kloguin**, galeză pentru o piatră mare sau o stâncă[90]. Putem rezolva *kloguin* în **ak el og Hu in**, *Marele Dumnezeu, Mintea măreață și unică*.

Cea mai celebră dintre toate stâncile *logan* este cea din Cornwall, situată pe promontoriul fortificat de lângă Treen, adică "*Turnul unic*" sau "*Cel care rezistă*".

La încheierea Nopții Focurilor, țăranii bretoni se învârt în procesiune de trei ori în jurul brazilor muribunzi și exclamă de trei ori: "*Dumnezeu să ierte sufletele morților*". La sfârșitul celui

---

82 *Ames* = lumina soarelui - este un nume de familie englezesc.
83 *Avebury,* p. 24-
84 Reade (W.), *Veil of his,* p. 97.
85 Borlase, *Ant. of Cornwall,* p. 108.
86 *On the Cessation of Oracles.*
87 *Ruins of Sacred and Historic Lands,* p. 277.
88 Băștinașii au numit centrul Cubei Cubakan.
89 *Chambers's Encyclopedia,* viii. p. 756.
90 Borlase, p. 180.

de-al treilea circuit, fiecare om ia o piatră rotundă, pe care, cu degetul mare, marchează semnul crucii; aceste pietre rotunde sunt apoi așezate cu respect în cercuri concentrice la picioarele muribundului Tan-Tad.[91] În Irlanda, ca și în Scoția, pietricele albe sunt așezate în mod ceremonios pe sau în interiorul mormintelor, iar în Apocalipsă o *piatră albă* este menționată ca simbol al îndreptării [92].

Pietrele rotunde sunt cunoscute și astăzi sub numele de pietricele sau *cobylstones*, iar cuvântul **cobble** poate să fi apărut fie din cauza formei lor circulare ("ochi mari"), fie din semnificația lor simbolică. Cuvântul pietricică era în anglo-saxonă **papol stane**, *Tatăl Pol* sau *Piatra lui Bel* [93]; iar în India pietrele rotunde, albe și sacre sunt cunoscute sub numele de **pindas**[94]. Printre obiectele găsite în mormintele preistorice se numără amoniții și fosilele numite "inimă de arici".

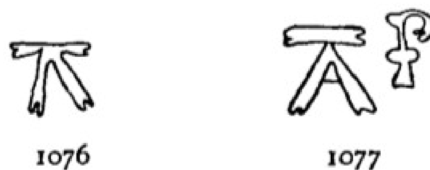
La Dunstable, un tumul descoperit a dezvăluit scheletele unei mame și ale unui copil, înconjurate în întregime de un cerc de arici de mare fosile, al căror simbolism a fost deja analizat (ante, vol. I, p. 318).

Pe o mică insulă de lângă Skye se află o capelă dedicată Sfântului Columba[95]; iar pe altarul acestei capele se află o piatră rotundă, albastră, despre care se spune că este invariabil umedă. Această piatră sfântă, ambroziacă, este scăldată ocazional de către pescarii care doresc vânturi favorabile; pe ea se fac jurăminte solemne[96] și uneori este aplicată pe părțile laterale ale persoanelor afectate de pecingine.[97] Pietrele de la Stonehenge sunt în mod tradițional "mistice și cu o virtute medicinală". Cele din cercul interior sunt cunoscute sub numele de *Pietrele albastre*, iar altarul însuși este alcătuit din ceea ce John Smith descrie ca fiind "marmură albăstruie intercalată cu nisip alb, strălucitor"[98]. Minuțiosul Stukeley spune : "Am examinat-o cu un microscop. Este o compoziție de cristale de culoare roșie, verde și albă, cimentate împreună prin arta naturii, cu granule opace de silex sau de materie pietroasă"[99]. Această compoziție trinitară a pietrei albastre a altarului este sugestivă pentru pasajul din Exod: "Și au văzut pe Dumnezeul lui Israel: și sub picioarele lui era ca un pavaj de piatră de safir, și ca și cum ar fi fost trupul cerului în claritatea lui"[100].

Potrivit tradiției rabinice, cele două table de piatră ale Legii mozaice erau din safir sau "albastru ceresc"[101].

Aceste două mese și cele două obeliscuri care sunt atât de frecvente în sanctuarele antice erau în mod evident forme ale Gemenilor. Nu de puține ori se poate vedea o singură sferă sau două sfere de piatră perfecte care surmontează pilonii gemeni ai ușilor moderne; modele care au supraviețuit, fără îndoială, datorită simplității și excelenței lor arhitecturale.

În Europa, Siria, Africa de Nord, India și Japonia se găsesc monumente formate din pietre neșlefuite, îngrămădite în forma cunoscută oarecum fără discernământ sub numele de *dolmen* sau *cromlech*. Fig. 1076 pare să reprezinte unul dintre aceste obiecte, iar autorul figurii 1077, prin adăugarea unei a patra trăsături, a construit un **hieralpha** sau un *A sacru*.

1076 1077

Atașat la figura 1077 se află crosa sau bastonul pastoral care era folosit de druizi și care este

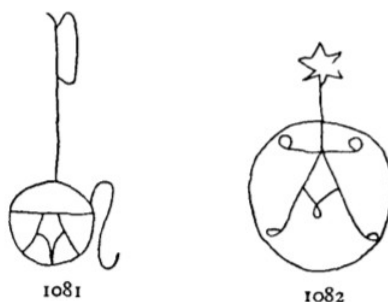
91 *Night of Fires,* p. 51.
92 ii. 17
93 A se compara cu toponimul Peebles.
94 Oldham (C. F.), *The Sun and the Serpent,* p. 176.
95 *Colutnba* sau *eolombe,* a *dove = ak ol um ba.*
96 Cuvintele **vow** și **foi** sunt probabil identice.
97 *Chambers's Encyclopedia,* viii. p. 228.
98 Smith (J.)i *Choir Gawr,* p. 60.
99 Stukeley (W.), *Stonehenge,* p. 5.
100 xxiv. 10.
101 *Bible Folk-Lore,* p. 69.

încă simbolul mitropolitului sau al *episcopului*. Am sugerat deja că litera **P** este înrudită în formă cu cârja păstorului și este curios că forma literei grecești **pi** (**π**) este foarte asemănătoare cu cea a unui *cromlech*.[102]

Din însemnele anexate aici s-ar părea că **cromlech**-ul era identificat cu **Pa**, Tatăl Atotputernic. Designerul a format vârful din fig. 1079 ca un arc, iar forma generală a tuturor acestor embleme și a emblemelor **A** de la p. 72, vol. I, este cea a literelor A și T, prima și ultima din alfabetul ebraic.

Silabele **a** și **tau** apar în mod semnificativ în diferite direcții. Cuvintele **auteur** și *autor* pot fi comparate cu **athir**, celtul pentru *tată*, și cu **ether**, *Atotcuprinzător* și Omniprezent. *Layard* face aluzie la asirianul *Ashur* ca Athur; iar în Egipt cultul lui Hathor era atât de răspândit încât numele ei era folosit ca termen generic pentru zeiță.[103] Hathor sau Isis era concepută de obicei ca Una, dar uneori se spunea că ar fi existat șapte Hathor - o aluzie evidentă la cele șapte stele ale Marelui Urs sau ale lui Arthur. În fig. 316, vol. i., **A-tau** era atașat Ursului, iar acest simbol al Primului și Ultimului este probabil rădăcina cuvintelor **eternitas**, *veșnic* și *eternitate*. În latină, *autorul* este **auctor**, adică actor, *Marele Tor*, Autorul etern al Universului. **Actor** este cuvântul grecesc pentru șef și este înrudit cu Hector, "marele bastion" la asediul Troiei. Cupa unui vulcan se numește craterul său sau **ak ur ator**, iar **cra**- poate fi echivalat aici cu **akra**, grecescul pentru *vârful unui deal*. În sanscrită, **kr** înseamnă "*a face*", iar această silabă este fără îndoială rădăcina creatorului nostru, adică a unui făuritor.

Unul dintre cei mai faimoși din Exmoor Tors se numește Hay Tor, adică Hathor (?).

În Japonia se întâlnesc monumente sacre cunoscute sub numele de **torii**, a căror formă este similară cu **A** și **T** unite, iar cuvântul **torii** poate fi refăcut din **atorii**. "Orice călător în Japonia", spune un scriitor modern, "cunoaște **torii**, sau **poarta sacră**, care atrage atât de des privirea. Ea este întotdeauna construită (indiferent de materialele folosite) în același mod. Are două coloane sau stâlpi verticali, ușor înclinați unul spre interiorul celuilalt, iar peste ei o grindă orizontală cu capetele foarte proeminente și, sub aceasta, o altă grindă, ale cărei capete sunt înclinate în formă de *mitră* în coloane. Această intrare sacră se găsește pe toată calea în Japonia, ori de câte ori aceasta se

102 Cuvântul **cromlech**, care în Franța se aplică cercurilor de piatră, se spune că ar fi compus din celticul **crom** (strâmb) și **lech** (o piatră); dar, în mod fundamental, **crow**, ca și în Cromwell și în numele de deal TREN Crom, este **ak ur om**, Marele Foc al Soarelui. Ca și cam și *zigzag*, *crom* a ajuns probabil să denote strâmb din cauza zimților strâmbi ai fulgerului. Indiferent dacă această presupunere este întemeiată sau nu, este evident că "piatră strâmbă" este o denumire la fel de lipsită de sens pentru un cerc de piatră ca și pentru un monument geometric cu vârf plat.

103 Tiele (C. P.), *Religious Systems of the World,* p. 6.

apropie de un loc sfințit. Totuși, ea se deosebește de portalurile sacre din alte țări prin faptul că nu indică neapărat apropierea unui templu. Se găsește peste dealuri și văi, la intrarea într-o vale, plasată la înălțime de-a lungul unui drum de munte, chiar și în adâncurile pădurilor imemoriale ; uneori chiar la marginea orezăriilor, alteori pe malul unui lac. Dacă se trece pe sub el și se urmează drumul al cărui portal este, este aproape sigur că mai devreme sau mai târziu se ajunge la un templu sau, mai des, la un simplu altar. În acesta din urmă nu se găsește nimic; iată ciudățenia și misterul care îi frapează pe toți cei care au întâlnit aceste simple sanctuare. Dar, cu toate acestea, există un motiv pentru care a fost amplasat acolo. În apropiere se va afla un exemplu de sălbăticie sau de frumusețe a naturii - o livadă de copaci magnifici și impunători, o priveliște rafinată, un pin răsucit și bătrân (pentru japonezi o emblemă a duratei zilelor) sau poate o piscină rafinată. Sanctuarele nu sunt acolo pentru idoli, ci pentru a consacra frumusețea care le înconjoară.

"*Uneori, într-adevăr, se poate căuta în zadar ceva care să sugereze un motiv pentru prezența sanctuarului. Poate că acesta a fost amplasat acolo unde se află doar din cauza grijii rafinate și impresionante a mediului în care se află. Adesea, calea de sub* ***torii*** *duce pur și simplu la un loc frumos și se termină în ceva care pentru inima japonezilor este mai sacru decât sanctuarul sau templul*"[104].

Se pare că un spirit asemănător cu acesta i-a animat pe constructorii de **cromlech**-uri din Britania preistorică. Faptul că aceștia erau un popor maritim și colonizator poate fi dedus din faptul că, cu rare excepții, **cromlech**-urile se găsesc numai de-a lungul coastelor[105]. În Anglia, ele sunt limitate aproape în întregime la Cornwall și Devon; în vestul Țării Galilor sunt numeroase; în Scoția sunt rare; în Irlanda sunt abundente. În comitatul Sligo[106]-Sil, puternicul O ? - există nu mai puțin de o sută șaizeci și trei.

Faptul că **cromlechs** sau **cromlehs** erau simboluri de foc ale lui **A** sau **Au** este uneori sugerat de numele siturilor lor. Pe dealul Cornish numit Carn Lehau există un **cromlech** bine cunoscut, iar Lehau poate fi rezolvat în "veșnicul Hau sau Au". În mod similar, **cromlech**-ul din Monkton Field de lângă Avebury ne permite să rezolvăm Monkton în **Mon-acton**. Una dintre cele mai mari stânci de la Carnac este denumită Menec; există un monument pe dealul Cornish numit Carn Menelez[107] - fie *Lumina Domnului unic*, fie *Piatra Domnului Luminii*.

Unul dintre cele mai faimoase **cromlech**-uri din Cornwall este cel de la Zennor - un nume care se înțelege că ar fi însemnat "pământ sacru", dar care, conform rădăcinilor mele, însemna inițial Focul Sacru. În Devonshire, **cromlech**-urile sunt adesea denumite *Shilstones,*[108] iar unul dintre dealurile din Devonshire este numit Shell Top. Scoicile erau plasate frecvent în mormintele primitive; Vishnu îmbrăcat în galben este reprezentat, în general, ținând în mână o scoică și un disc circular; în Polinezia, șefii poartă pe piept, ca insignă specifică a regalității, o bucată de scoică tăiată în formă de disc circular[109], iar cuvântul **shell** (scoică) duce la concluzia că fluturașii în formă de evantai ai scoicii au fost responsabili de simbolurile sale de "zeu al luminii" **ish el**. Razele întinse ale scoicii sau ale cochiliei îl identificau fără îndoială cu Sfântul Iacob, "Lumina Soarelui veșnic existentă", iar cuvântul **escallop** (cochilie) poate fi rezolvat în **es ak ol op**, *lumina Ochiului marelui stăpân*. În Muzeul Britanic există mai multe statuete grecești rafinate ale Afroditei, zeița iubirii, înaripată, protejată sau ieșind din cochilii gemene de scoici, iar în emblema de față o scoică este asociată cu toiagul, stâlpul, bastonul sau țepușa Sfântului. Astfel, poate că se poate presupune că în engleză Shell Top și "Shilstone" au avut la origine sensul de ish el, lumina lui Dumnezeu. Emblemele *Shell* ilustrate aici aveau în mod evident această semnificație sfântă.

Unul dintre cele mai faimoase dintre sanctuarele de piatră israelite a fost așa-numita "Casă a lui Dumnezeu"[110] de la Silo, iar în *Geneza* cuvântul **Silo** este folosit în sensul de *Mesia așteptat*. "*Sceptrul nu se va depărta de la Iuda, nici un legiuitor de la picioarele lui, până nu va veni Silo; și*

104 Clive Holland, *Things seen in Japan,* pp. 197-199.
105 Wm. Wright, *The Prehistoric and Early Historic Inhabitants of England,* p. 4.
106 În Sligo se află Munții Gamph sau Munții Ox. **Gamph** = **ag am fe**, puternicul foc solar (?).
107 În Abisinia, Menelik este un nume regal.
108 Baring-Gould, *Devon,* p. 53.
109 D. Rannie, *My Adventures among South Sea Cannibals,* frontispiciu.
110 Judecători xviii. 31.

la el se va strânge poporul"[111].

În Isaia, o variantă a aceluiași cuvânt apare în pasajul: "Pentru că acest popor refuză apele din *Shiloah* care merg ușor - . . el va trece prin Iuda ... și întinderea aripilor sale va umple lățimea țării tale, Emanuel"[112]. O variantă a aceluiași cuvânt este *Siloah*, unde la un moment dat a existat un turn celebru.

Cuvintele bretone pentru altar sunt *dolmen* și *aoter*, iar cuvântul bretan pentru **autor** (în franceză **auteur**) este **penn abek**. În cuvântul nostru **altar** se pare că s-a păstrat simbolismul original al lui **el tur**, *Dumnezeul care dăinuie*.

În *Vechiul Testament* există numeroase aluzii la altarele din douăsprezece pietre, iar una dintre minunile din Țara Galilor este o masă colosală de piatră, susținută inițial de unsprezece stâlpi verticali. Cele douăsprezece pietre prețioase așezate în pieptarul Marelui Preot evreu sunt numite **logeion** de către Philon. Ele erau dispuse în patru rânduri pentru a distinge cele patru anotimpuri ale anului și se spunea că sunt un simbol "*al acelei Rațiuni care ține împreună și reglează Universul*". Josephus îi numește pe acești doisprezece **logeion** *Essene*[113] - un cuvânt care se rezolvă în "Esența unică" sau "Lumina unică".

Dacă ne referim la emblema Logosului de la p. 66, se va observa că pe șarpe sunt treizeci de cercuri. Marele cerc de la Stonehenge era format din treizeci de stâlpi verticali, iar cele două cercuri din interiorul oului înconjurat de Șarpele de la Avebury erau formate fiecare dintr-un inel interior de douăsprezece pietre și un cerc exterior de treizeci. Despre un sanctuar oriental, Pausanias consemnează: "Lângă Statuie se aflau pietre pătrate, în număr de treizeci; farienii le venerează, numindu-le pe fiecare cu numele unei divinități; dar mai demult, și mai târziu la greci, pietrele albe primeau onoruri ca simboluri ale zeilor"[114].

Într-o lună sunt treizeci de zile ; se credea că cele treizeci de articulații ale corpului scarabeului corespund cu tranzitul Soarelui printr-un semn zodiacal;[115] și, potrivit teosofiei zoroastriene, existau treizeci de **Izei** care prezidează.

La druizi, treizeci de ani erau considerați o vârstă sau o generație[116]. Treizeci era numărul marilor nobili din Mexic[117] și treizeci era numărul Eonilor gnostici. Acești Eoni sau marile Puteri erau dispuse în cincisprezece perechi, "sau numărul sacru Cinci repetat de trei ori"[118], iar aceasta este exact forma celor treizeci de cercuri din vârful fig. 908 (p. 66). Stâlpii Parthenonului din Atena ("Camera fecioarelor"), construit în onoarea lui Atena, sunt în număr de opt într-o direcție și treizeci, adică cincisprezece perechi, în cealaltă[119].

---

111 xlix. 10.

112 viii. 6, 8.

113 *The Canon,* p. 169.

114 *Achaica,* xxii. 3.

115 *Ruins of Sacred and Histor. Lands,* p. 200.

116 Borlase, *Ant. of Cornwall,* p. 93.

117 *Atlantis,* p. 350.

118 *Gnosticii*, p. 263. King traduce numele lor prin " Adâncime, Tăcere, Minte, Adevăr, Rațiune, Viață, Om, Biserică, Mângâietor, Credință, Pateric, Speranță, Maternitate, Caritate, Eternitate, Inteligență, Lumină, Beatitudine, Euharistie, Înțelepciune, Profunzime, Amestec, Nepătrundere, Unire, Născut de la sine, Temperanță, Unicul Născut, Unitate, Imobilitate, Plăcere".

119 Rândurile următoare rezumă câteva coincidențe curioase la Catedrala din SALISBURY: "Atâtea zile câte sunt într-un an,/ Atâtea ferestre în această biserică se văd./ Atâtea coloane de marmură apar aici/ Câte ore sunt în acest an trecător./ Atâtea porți câte luni se văd aici ;/ Ciudată poveste de spus, dar nu mai ciudată decât adevărată." (Citat în Wiltshire, F. R. Heath, p. 250.)

La Classerniss, în Insula Lewis, există un templu circular din piatră format din douăsprezece obeliscuri echidistante. Cele patru puncte cardinale ale busolei sunt marcate de linii de obeliscuri care pornesc din cerc, iar la polul sau în centrul acestui zodiac se află o piatră înaltă de 13 picioare "de forma perfectă a cârmei unei nave"[120]. Această piatră a cârmei simboliza fără îndoială ghidul, cârmuitorul sau pilotul universului - punctul din interiorul cercului Perfecțiunii sau al Infinitului. "Începutul Înțelepciunii", spune un papirus egiptean, "este strigătul lui Amon, cârmaciul (Adevărului)"[121].

Numele Classerniss pare să conțină amintirea lui "**ac el Assur**, *Lumina unică*". La israeliți, cele mai mari sărbători naționale se desfășurau la sanctuarul de piatră din Gilgal. În ebraică, **gilgal** înseamnă și un cerc, iar cuvântul pare să fi fost **ag il ag al**, *Dumnezeul cel Puternic*, Dumnezeul cel Atotputernic. În Bretania, termenul **galgal** se aplică unui anumit soi de monument de piatră[122]. Cel mai celebru dintre toate templele circulare de piatră este Stonehenge, despre care se spune că ar fi oarecum asemănător cu unul din Arabia, într-un loc numit Kaseem (Marele Soare ?).

În timpul lui Homer...

> "*Pe pietre cioplite, în interiorul cercului sacru,*
> *Sfinții Înțelepți stăteau*, "[123]

iar faptul că "*cirques*" britanice au fost, în mod similar, cândva, tribunale, este evident din denumirea lor tradițională în anumite districte de "pietre ale destinului". Până în secolul al XIV-lea, cercurile de piatră erau folosite în Europa și pentru funcțiile de încoronare[124].

Potrivit lui Borlase, regele stătea în picioare la piatra centrală, cunoscută sub numele de **ambre**, iar nobilii, colegii sau baronii săi se așezau în jurul său, fiecare stând în picioare la piatra sau stâlpul său reprezentativ. Încă se mai obișnuiește ca monarhii britanici să fie încoronați pe bucata de piatră sacră aflată acum sub Scaunul Încoronării din Westminster Abbey. Această piatră antică, adusă de pe Dealul Scone din Scoția, era probabil un simbol al lui **se kone**, *Conul de Foc* sau Marele Unu.

Barzii britanici se referă la o structură mistică - despre care se crede că ar fi fost Stonehenge - ca fiind "Marele gard de piatră", "Cercul lumii" și "Celula de piatră a focului sacru"[125]. Stonehenge era cunoscut și sub numele de Caer Sidi, adică *Scaunul sau Fortul lui Sidi*. Autorul *Canonului* spune că Sidi era Saturn, de la care derivă Sâmbăta, vechiul Sabat sau Ziua de odihnă. Saxonii o numeau Seaterdag, sau ziua lui Seater sau Sitter, adică ziua în care Marele Lucrător s-a așezat, așa cum este reprezentat în fig. 800 și 925 (ante, pp. 4 și 78).

Domnia lui Saturn a fost, proverbial, Epoca de Aur, de unde și celebrarea Saturnaliilor ; iar Saturn[126] este identic cu **Cronus** = *Timp*, de unde *cronometru*. Presupusa referire la Stonehenge de către Diodorus Siculus îl menționează ca fiind un templu al lui Apollo, un *temenos* sau un cerc închis. Acest cuvânt **temenos** trebuie să fie înrudit cu **tommen**, cuvântul galez pentru **grajd**, și, așa cum s-a sugerat deja, **tern** sau **torn** este rădăcina lui **temps** și **time**. **Tommen** poate fi astfel rezolvat în *Timp unic* sau *Timp de piatră*, iar **temenos** în *lumina Timpului unic*, stabil și permanent. Numele de Kronos dă **ak ur on os**, *Marele Foc*, Lumina Unică; iar Stonehenge, de unde probabil că erau emise edictele pentru semănat și toate celelalte funcții sezoniere, servea astfel ca un gigantic Cronometru, *Chronometru* sau Ceas. Cuvântul **ceas** (în franceză **cloche**) înseamnă *clopot*, iar în zilele dinaintea inventării ceasurilor, timpul era bătut de un clopot[127].

În Egipt, Kronos a fost numit **Keb**[128], "Marele Orb", iar acest Keb veșnic este, evident,

120 W. Reade, *Veil of Isis.*
121 Renouf, *Hibbert Lectures,* p. 228.
122 Le Rouzic, p. 23.
123 *Iliada,* xviii. ver. 504.
124 Borlase, *Ant. of Cornwall.*
125 Anon., *The Canon,* p. 230.
126 Numele Saturn a fost probabil **Set** sau **Sut ur en**, silaba SET poate fi rezolvată în **is-ET**, Lumină și Căldură.
127 În apropiere de Templul din Avebury se află Clack Hill, iar în Scoția se află Clackmannan.
128 Budge (W.), *Legends of the Gods,* p. 215.

rădăcina lui **kebla**[129], care înseamnă *cerc de piatră*. În **septum**, termenul latin pentru un cerc de pietre, apare din nou ideea **is ep tum**, *lumina Ochiului* sau Orbului, **Tum** sau Timp, Soarele strălucitor. Toate **tempes** sau **Tem***ples* pot fi într-adevăr descrise ca fiind la origine Părinți ai Timpului, Spicuitori ai Timpului, Păstrători ai Timpului sau Clopote ale Timpului.

Timpul, *părintele adevărului*, a fost deja identificat cu părintele Tamisa, iar izvorul râului Tamisa se află în locul numit Trewsbury. Kronos, potrivit autorului Marelui mit dionisiac, este echivalent cu "*Karnos, Karnaios, Karnaivis, zeul cu coarne; asirian Karnu; ebraic Keren, corn; elen Kronos sau Karnos*"[130]. Templul de la Karnak din Egipt și rândurile de piatră preistorice de la Carnac, în Bretania, au fost probabil ridicate deopotrivă în cinstea lui Karn Ac, Marele Karn. **Cairn** sau **carn** este un termen generic pentru o *scorbură* sau o *grămadă de pietre*, iar în Cornwall **Carn** - ca și în Carn Brea[131], Carn Galva[132], etc. - înseamnă un *deal*. Cuvântul poate fi rezolvat în primul rând în **ak ar en**, *Marele Foc Unu,* iar **caer**, care înseamnă *cetate*, *sediu*, în **ak ar**, Marele foc. **Caer Sidi**, care se rezolvă în **Caer Si di**, "*Scaunul Focului Strălucito*r", figurează în legendă nu numai ca Piatra-închisă, ci și ca Tărâmul magic al verii veșnice. Astfel, în Poemele galezului Taliessin[133]:

"*Perfect este scaunul meu din Caer Sidi,*
Ciuma și vârsta nu-l rănesc pe cel ce stă în el.
. . . .
În jurul vârfurilor sale sunt izvoare de oceane,
Și fântâna abundentă deasupra lui,
Mai dulce decât vinul alb băutura din el".

În unele localități, cercurile de piatră sunt cunoscute sub numele de Mesele Regelui Arthur, iar Masa Rotundă din basmul slav poate fi asimilată, în mod similar, cu Scaunul Perfect din Caer Sidi. *Caer Sidi* pare să fi purtat, de asemenea, multe semnificații corelative, printre altele "Castelul Rotativ", "Castelul cu patru colțuri", "Castelul Revelionului", "Castelul Regal", "Castelul de sticlă" și "Castelul bogățiilor"[134]. Se spune că acest Mister învârtitor - uneori descris ca fiind Potirul Sacru sau Sfântul Graal - se învârte cu o viteză mai mare decât cea a celui mai iute vânt, iar zidurile sale se spune că au fost căptușite de arcași care trăgeau cu atâta vigoare încât nicio armură nu putea rezista la armele lor victorioase și irezistibile. Sir John Rhys compară cuvântul **sidi** cu **sidyll**, "o roată de filat". Fabula relatează că Hercule a lucrat la un filator sau *omphalos*, iar cuvântul **om phallus** sugerează că arborele fără rezistență al lui Caer Sidi erau săgețile luminii aprinse, spițele sau vârfurile Zodiacului, Axei sau Elixirului[135], spițele, sulițele sau pintenii Puternicului Hueel[136].

În Cornwall, *cercurile de piatră* erau cunoscute sub numele de *dawns men* - un termen explicat de Borlase ca însemnând "pietre de dans". Se știe că, în anumite zile de sărbătoare, vechii britanici se vopseau în albastru și că, împreună cu soțiile și copiii lor, dansau în cercuri, înclinându-se în fața altarului.

Dansul sacru circular numit **Orchesis** este frecvent menționat de primii Părinți ai creștinismului, și exista, de asemenea, o ceremonie de dans și cântec numită **Chorostasia**. În biserica din Antiohia, Chrysostom (c. 347-407) relatează că exista un festival sacru care dura toată noaptea, o **Chorostasia**, imitând dansul îngeresc și imnul neîncetat al Creatorului[137]. "*Sus, oștile îngerești cântă imnuri de laudă; jos, în biserici, oamenii încoronați le imită cu fidelitate cu aceeași slujbă de laudă. Deasupra, Serafimii cântă imnul Trisagion; jos, mulțimea muritoare îl reia pe cel de sus. Dintre cei din Cer și cei de pe pământ se face unison - o singură adunare generală, o*

129 Stukeley (W.), *Abury,* p. 5.
130 ii.,i 127, 129.
131 Pronunțat *Bray*, Tatăl A (?).
132 AG AL VA = Atotputernicul Domn al Vieții (?).
133 Poem xiv.
134 Squire, *Celtic Mythology and Legend,* pp. 366, 367.
135 Cuvântul "*elixir*" provine din el **iksir**, care în arabă înseamnă "piatră a filozofiei".
136 Comparați numele de familie Weale, Wheeler.
137 Vezi "The Sacred Dance of Jesus," G. R. S. Mead, *The Quest,* ii. p. 56.

singură slujbă de mulțumire, un singur transport de bucurie, un singur dans vesel."

Numele de **carole**[138] a fost dat de către trubaduri unui dans sau balet în care interpreții se mișcau încet în cerc, cântând pe măsură ce înaintau[139] și nu există nicio îndoială că corul creștin, colindul și **coralul** sunt supraviețuiri adaptate ale unor rituri precreștine. La mexicani și peruani, *dansul-cântec sacru* a fost adus la o stare extraordinară de perfecțiune. La marile festivaluri se interpretau două dansuri **corale** și imnuri închinate Soarelui, fiecare strofă încheindu-se cu strigătul Hailly ! Referindu-se la festivalul de toată noaptea al Therapeutae, Philo spune: "Iată cum îl țin ei: *Se ridică cu toții în picioare într-un corp și, în mijlocul locului de banchet, formează mai întâi două **Choroi**, unul de bărbați și altul de femei, iar pentru fiecare se alege un conducător și un dirijor, cel a cărui reputație este cea mai mare pentru cunoașterea muzicii. Ei cântă apoi imnuri compuse în onoarea lui Dumnezeu în mulți metri și melodii, uneori cântând împreună, alteori un **Choros**, bătând măsura cu mâinile pentru cântecul antifonic al celuilalt, acum dansând pe măsură și acum inspirându-l, uneori dansând în procesiune, alteori dansuri de grup, iar apoi dansuri în cerc, la dreapta și la stânga*"[140].

În apropiere de marele amfiteatru de la Stonehenge se află satele Orcheston St George și Orcheston St Mary - posibil ca la un moment dat să fi fost locurile sau orașele interpreților *orgiilor pioase*, sediul celor două coruri sau **Choroi** care oficiau la Cercul de la Stonehenge. Numele Orcheston, sau orașul Orchesis, ar putea fi redat *Orașul Orchestrei* ; cuvântul *orchestră* fiind aliat cu **orchesmai**, "*dansez*". Sufixele Sfânta Maria și Sfântul Gheorghe sugerează că femeile-cântărețe o reprezentau pe Maria, regina lunii mai, iar bărbații pe Gheorghe, Soborul solar, *Urgia vitală*[141]. Dansul făcea parte din ceremoniile de inițiere ale misterelor antice și a fost dus la un asemenea grad de rafinament încât se spunea că teologiile anumitor secte erau exprimate mai clar prin gesticulații decât prin cuvintele unui retoric declarat. Hindușii își plăteau devotamentul față de Soare printr-un dans care imitau mișcările acestuia, iar acesta, singurul lor act de cult, era executat în fiecare dimineață și seară.

Într-una din odele corale ale lui Sofocle, Pan este abordat cu titlul de *autor* și director al dansurilor zeilor; la gnostici, Pan era reprezentat așezat, cântând la cimpoiul său, în centrul zodiacului, iar în imnurile orfice Pan este descris ca Zeus, cel care mișcă toate lucrurile, cel care stăpânește cerul și marea[142]. Într-unul dintre imnurile închinate lui Apollo se spune că părinții Zeului-Soarelui sunt "încântați să vadă că puternica Minte, dragul lor fiu, se distrează astfel printre zei"[143].

Dansurile cunoscute sub numele de **keys**, **reels** și **jigs** au fost la origine, fără îndoială, exerciții în onoarea lui Hey, *Imuabilul A* ; **ureel**, *Stăpânul Focului*; sau **jig**, *Atotputernicul Veșnic Existent*. Toate acestea și, fără îndoială, multe altele, cum ar fi **chopine**, erau **hops** sau **hoppings** în onoarea lui Cheop Pan.

În apropiere de Chipping Norton, în Gloucestershire, într-un loc numit Rowldrich, se află rămășițele unui faimos *cerc de piatră*[144]. **Rhol**, denumirea celtică pentru *roată* sau *cerc*, poate fi echivalată cu **reel**, iar numele Rowldrich se va rezolva astfel în roata lui **dur ich**, *Stâlpul care dăinuiește*, *Cel neclintit, imuabil, îmbătrânit*. Lângă Durham se află un Chopwell; în vârful Chipping Hill din Essex se află rămășițele unei tabere cu doi *Stâlpi*; iar pe Shap Fell[145] din Westmoreland se află un cerc druidic, sau o capelă, cum o numesc scoțienii[146].

Este probabil ca **sing**, **song** și **sung** să aibă o relație intimă cu *Sun* (Soare), iar cuvintele **hymn**, **chant** și **paean** să fie legate în mod similar. Cuvântul **chorus**, aliat cu **choros**, care înseamnă

---

138 Oamenii din Cornwall îl pronunță KUR-R-RL.

139 *Dancing,* Lilly Grove, p. 131.

140 Cf. *The Sacred Dance of Jesus.*

141 Cuvântul **orchis** în limba greacă înseamnă **testicul**. "Argoul" **bollux** este, în mod evident, POLLUX geamăn. **Castrate** este posibil să fie înrudit cu CASTOR.

142 Payne-Knight, pp. 138, 139.

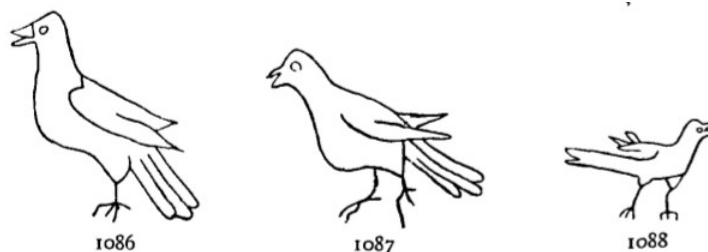
143 Ibid.

144 Vezi Stukeley, *Abury.*

145 The *Fell* of Shap Fell este aparent același cuvânt ca și **opkel**, *dealul* ebraic.

146 Borlase, Cornwall, p. 193.

în greacă o *trupă de dansatori și cântăreți*, pare a putea fi rezolvat în **ac horus**, *Marele Horus*. În franceză, **cor** este **choeur**, pronunțat ca și **coeur**, o *inimă*; în greacă, "frenezia cu pene cu gât de înger", pe care noi, englezii, o numim *ciocârlie* sau *laveroc*, este **koros**; iar în franceză, *ciocârlie* este **alouette**, cuvânt aparent înrudit cu **louer** = lăudat.

1086 1087 1088

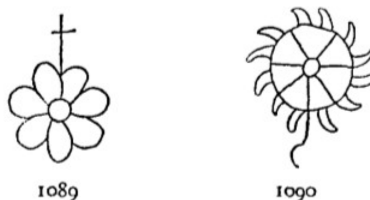
Aplicația personală a simbolicii lăudării Păsărilor de aici este probabil exprimată în versurile lui Quarles :

" *Trezește-te, sufletul meu, și golește-te de drojdia*
gândurilor vulgare; înșurubează cutele înălțate
ale sublimei tale Theorbo cu patru note mai sus
Și mai sus încă, pentru ca astfel corul cu glas strident
De serafimi cu aripi iuți să vină și să se alăture
Și să facă concertul mai mult decât pe jumătate divin."

Cuvintele **chorus**, **choros** și **koros** trebuie să fie alăturate lui Kuros sau Cyrus, care înseamnă Soare[147]. În greacă **choiros** înseamnă **porc**; **choiras** înseamnă *stâncă*; iar **guros** - de unde **gyre**, *curs circular* - înseamnă cerc de boi inelar. Rădăcina **gor** apare în acest din urmă sens în cuvântul galez **gorsedd**, care înseamnă o *movilă de pământ* și *un cerc de pietre în picioare*. În limba cornișă **gawr** însemna *gigantic*, iar **gorsedd** poate fi înțeles alternativ fie ca *Mare Scaun*, fie ca *Așezare circulară*. Chiar și în zilele noastre, dezbaterile de la Welsh Eisteddfod se desfășoară parțial sub forma **gorsedd**, a cărui regulă este să se desfășoare într-un loc vizibil "față în față cu Soarele și ochiul Luminii"[148].

Nu există nicio putere de a ține un *gorsedd* la adăpost sau pe timp de noapte, ci doar acolo unde și atâta timp cât Soarele este vizibil în ceruri. Sir John Rhys observă: "În absența unor dovezi documentare referitoare la istoria **gorseddy**-ului, trebuie să-l judecăm așa cum îl găsim și este remarcabil faptul că tot ceea ce este legat de el pare să sugereze că nu este decât o continuare a unui tribunal al cărui președinte spiritual era considerat inițial Zeus celtic: mărturie stau cercul de pietre, importanța acordată soarelui și ochiului de lumină, precum și natura rugăciunii pronunțate de "druidul" care oficiază"[149].

Stonehenge era cunoscut sub numele de "Gorsedd of Salisbury", iar **gor**, care înseamnă *cerc*, se manifestă în mai multe direcții. Este recognoscibil în Gorhambury, unde ruinele unui amfiteatru preistoric încă se mai află pe dealul de lângă biserica St Michael. **Gaur** este din nou recognoscibil în ***marguerite***, *ochiul de aur*, *ochiul zilelor cu raze albe*; iar florile cu roată solară ale *anghinarei*[150] sunt la fel de responsabile pentru numele său italian **girasol** - din latinescul **sol**, *Soare*, și **gyrus**, *cerc*.

1089 1090

147 Persanii spun că Cyrus (Kuros) înseamnă Soare, Hesychius. Cf. Payne-Knight, p. 154.
148 Rhys (J.), *Hibbtrt Lectures,* p. 209,
149 Ibid.
150 Lumina, Strălucitorul, Marele Existent.

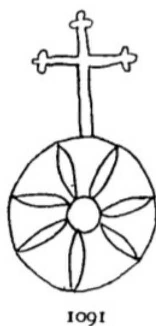
În Cornwall, *margareta* era **egr**, "*marele foc* sau lumină", iar în engleză *Marguerite* este Margaret sau Peggy. **Peggy**, adică *Ochiul puternic*, este cuvântul persan pentru "*perlă*" sau "*copil al luminii*"[151]; în Anglia, perlele erau cunoscute sub numele de *margarete*, iar cuvântul **perlă** sau **perk** se rezolvă în **per le**, *Tatăl veșnic*.

Există un Porguarnon în Cornwall "*care este înconjurat de dealuri, ceea ce dă locului un aspect de amfiteatru; de aici și numele său*"[152]. În Cornwall există, de asemenea, mai multe așa-numite **plan an guares**, adică "locuri de joacă" sau "câmpii de amfiteatru". Pe una dintre acestea, în apropiere de Perran-zabuloe, se află Perran[153] Round, cunoscut la nivel local, un amfiteatru remarcabil cu un diametru de o sută treizeci de picioare, cu urmele a șapte niveluri de scaune. În jurul acestui centru au fost descoperite "nenumărate rămășițe umane", iar locul "a fost în mod clar folosit ca loc de înmormântare cu o sfințenie deosebită[154]1.

Cuvântul **gore** - în primul rând *Focul cel Puternic* - era aplicat și lucrurilor triunghiulare, iar croitorii folosesc acum acest cuvânt pentru a desemna o bucată de material cu trei colțuri. Printr-o coincidență fericită, uriașul **gore** al Albert Hall se află pe Kensington Gore, un loc despre care se crede că a fost numit astfel pentru că a fost cândva o parcelă triunghiulară din Kensington Parish. Stonehenge era cunoscut în mod tradițional sub numele de Choir Gavr, un termen care ar fi putut însemna *cor gigantic* sau - derivând **cor** din grecescul **choiras**, *stâncă* - "Cercul de stâncă".

La Stonehenge există un Ogbury, adică Barrow of Og, iar în apropiere de Avebury există o Valea Og, un Ogbourne și un Râu Og. Israeliții au fost serios stânjeniți de un rege memorabil, Og, al cărui nume este interpretat ca însemnând "*gât lung*", "*gigantic*" și "cel care merge în cerc"[155]. Probabil că Gog și Magog din tradiția londoneză și din Cornish au fost cândva "Puternicul de Mighties" și **Ma** sau **Mama** "Puternicilor de Mighties" : în Cambridgeshire se află dealurile Gogmagog. Egiptenii venerau un Ogdoad sau o Companie de opt zei originari care erau numiți Părinții și Mamele lumii, iar rădăcina **Og** se află evident la baza lui **okto**, care în greacă înseamnă *opt*. Cuvântul sanscrit pentru *opt* este *ashtau*[156], iar regele **Og** din *Vechiul Testament* "locuia la Ashtaroth" (Iosua xii. 4). La Avebury este Ashbury, iar la Stonehenge Ashley.

Mayașii au conceput Cerul sub forma unei roți cu opt spițe, iar această Roată Excelentă a Bunei Legi este un simbol venerat în India, în China și în Japonia. La japonezi este cunoscută sub numele de **rimbo**, cuvânt care poate fi rezolvat în **urim bo**, "*Tatăl Luminilor*", sau în **ur im bo**, "Tatăl Soarelui de Foc".

1091

Chinezii și-au împărțit anul în Opt anotimpuri, punctele cardinale fiind Sing, Fang, Heu și Maou, iar ideea originală a Ogdoadului sau a celor Opt forme ale Domnului Timpului se pare că ar fi fost cele șapte planete care se învârt în jurul Axei Polare. Potrivit doctorului Churchward, împărțirea Zodiacului în douăsprezece puncte a fost o concepție relativ târzie[157].

Sacrosanctitatea muntelui Fuji se datorează probabil în parte faptului că are vârful turtit (un

151 Swan (H.), *Christian Names,* p. 76.

152 Blight (J. T.), *A Week at Land's End,* p. 62.

153 PERUN. A se compara cu Cornish MENPERHEN, unde se află "o mare piatră piramidală înaltă de șase metri, probabil un idol antic." - Borlase, p. 162.

154 Salmon (A.), *Cornwall,* p. 215.

155 *Bible Folk-Lore,* p. 73.

156 În ebraică **eshta** înseamnă *foc*.

157 *Signs and Symbols of Primordial Man,* pp. 208, 327.

"trunchi de con"), ceea ce îl face să semene nu numai cu **A**, *vârful primordial*, ci și cu **Aleph-Tau** sau *Ataw al Eternului*. Craterul lui Fuji are, de altfel, opt laturi, iar numele său alternativ "Horaisan" poate, după toate probabilitățile, să fie asimilat cu Orizont, definit de Skeat ca însemnând "cercul delimitator sau limitator". Grecescul *Orizon* poate fi rezolvat în **or is zone**, "*Roata Luminii de Aur*", iar englezul, francezul și latinescul "*Horizon*" sugerează *Roata lui Horus*, un zeu căruia i se adresa frecvent ca "Horus al Orizontului"[158]. "**Hu**", spune Dr. Churchward, "era de asemenea un nume al lui Horus, după cum aflăm din capitolul optzeci al *Ritualului* "L-am apucat pe Hu din locul în care l-am găsit" ; de asemenea "*Eu sunt Meșterul care luminează întunericul și am venit să risipesc întunericul pentru ca lumina să fie*"[159].

În sanscrită, cuvântul **ghar** înseamnă *difuzare* sau *vărsare de lumină*, de asemenea, *strălucitor* și *a face strălucitor*; iar **ghrina** înseamnă *căldura Soarelui*.[160] În *gorsedd* și *Choir Gaur*, ca și în **gorgeous** (superb), avem fără îndoială aceeași rădăcină; și nu există prea multe îndoieli că *Caer Sidi* sau Stonehenge a fost, așa cum sugerează și numele, un sediu sau o fortăreață a Focului Strălucitor.

Se presupune că numele Stonehenge înseamnă "pietrele atârnate", dar cuvântul **henge** este mai probabil echivalent cu balamaua noastră modernă.

Printre antici se pare că era o idee favorită să se întemeieze un **hinge** sau un centru de cultură. Legendele peruane povestesc cum urmașii Soarelui și ai Lunii, două ființe divine numite Manco Capac și Mama Ogllo, au coborât din Rai în apropierea lacului Titicaca. Aceștia au primit ordin de la Părintele lor să străbată țara până când vor ajunge într-un loc în care o pană de aur pe care o dețineau să se înfunde în pământ, iar în acest loc să formeze un centru de cultură. Pana a dispărut la Cuzco, pe care Garcilasso et Inca de la Vega (cel mai important dintre cronicarii antici din Peru) îl interpretează ca însemnând "buric" sau, în limbajul secolului al XX-lea, "centrul universului"[161].

Caerleon, reședința regelui Arthur, unde se află ruinele unui amfiteatru vast, era cunoscută alternativ sub numele de Carduel sau Cardoil, și cum **cardo** este latinescul pentru *balama*, iar **kardia** grecescul pentru *inimă*, numele Carduel poate fi rezolvat în "*Inima, miezul sau balama lui Dumnezeu*".

La Dordogne, în Franța - un district care a oferit o recoltă bogată de rămășițe umane preistorice - se află Petrocorii, din nou, aparent, "*Miezul sau Inima stâncii*". Se presupune că numele modern Perigord este o "corupere" a mai vechiului **Petrocorii**, dar se pare că este un cuvânt cu totul distinct - **Peri**, ca în *periscope*, însemnând *aici*, *acolo* și *peste tot*, iar **Gord** fiind fonetic *Gaur.*

Primele două silabe ale cuvântului *Cuzco*, Orașul Cuibului (**wedge**) de Aur, se rezolvă în **ac uz**, *Lumina Puternică*. Cuvântul german pentru **wedge** este **gehre**, iar în limba anglo-saxonă **gar** însemna *săgeată* sau *vârf de lance*. În greacă, **thorn** (spini) este **akis**, iar pentru *rază de soare* **aktis**, "marea lumină strălucitoare". În roata cu opt spițe de aici, spițele, razle, pintenii, sau arcurile sunt proiectate ca niște flăcări sau spini. Printre țăranii bretoni, *roata sacră* este și acum venerată și, ca și crucile lor, este decorată cu clopoței care bat[162].

1092

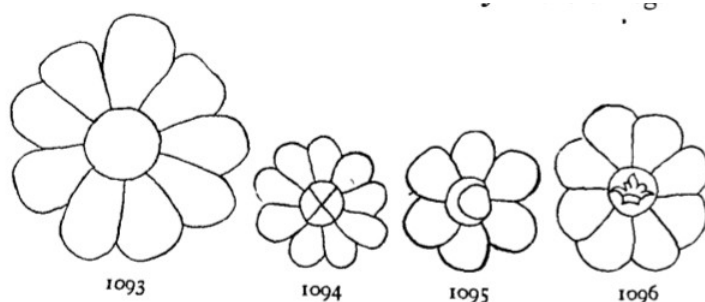
Mama Ogllo din Peru, "*Mama cea puternică și veșnică*", poate fi pusă în legătură cu

158 Renouf, *Hibbert Lectures,* p. 229.
159 *Signs and Symbols of Primordial Man.* p. 38 r.
160 Muller (M.), *Science of Language,* ii. 387, 388, 400.
161 *Mythologies of Ancient Mexico and Peru,* Lewis Spence, p. 47.
162 Johnson (W.), *Byeways in British Arehceology,* p. 202.

Ogmius, un nume britanic pentru Hercule[163], Filatorul. Printre druizi, Ogmius, pe care Rhys îl echivalează cu grecul Logos[164], era reprezentat ca un bătrân urmat de o mulțime, pe care o conducea cu lanțuri de aur subțiri și aproape invizibile, prinse de la buzele sale până la urechile lor. El era privit ca fiind "Puterea Elocinței" și ar putea fi numit **coax**.

Egiptenii îl reprezentau pe Creator sub numele de Khnumu - **ak en um Hu**, "Cel Mare, Soarele Hu" - ca pe un olar care face omul pe o roată[165]. În franceză, roata olarului se spune **tour**, cuvânt pe care noi îl folosim pentru a desemna o *călătorie circulară* ; și toate cercurile de piatră au materializat probabil ideea de *Roată de filare*, de olar sau de Tată, de Tur de forță.

În Peru, unde cultul Soarelui a dăinuit până când spaniolii au ajuns pe aceste țărmuri nefericite, fecioarele consacrate ale templelor purtau coroane de floarea-soarelui din aur pur, iar în timpul cultului purtau aceleași flori prețioase în mâini. În Europa, Jeshu era considerat Marguerite, gălbenelele sau Floarea de Aur a Lumii, și astfel este menționat de primii scriitori creștini, de exemplu: "Regina tuturor fecioarelor a dat naștere Creatorului și Consolatorului omenirii când Floarea de Aur a venit în această lume și a primit un trup uman de la Sfânta Maria, fecioara fără pată"[166].

Girasole de aici este reprezentată ca și crizantemele din Japonia, Țara Soarelui Răsare. În centrul fig. 1094 se află crucea lui Lux, în fig. 1095 este semiluna, iar în fig. 1095 este semiluna, iar în fig. 1096 apare "Coroana de flăcări".

Din cauza obiceiului său de a se întoarce spre soare, Floarea Soarelui a fost considerată simbolul constanței, și poate că au fost deja aduse suficiente dovezi pentru a confirma sugestia că cercurile de piatră sau Gorsedds erau simbolul Soarelui imuabil. Regele sau "Fiul Soarelui", care stătea în picioare la ambra sau la stâlpul central, îl simboliza pe Zeul Soare, iar nobilii din jur reprezentau susținătorii, concepuți în diferite moduri, ai Stăpânului Timpului. Numărul precis de pietre care constituiau un **gorsedd** poate fi echivalat, dacă este de douăsprezece, cu cele douăsprezece luni; dacă este de nouăsprezece - și acest număr special care constituie "Nouăsprezece Fecioare" este foarte obișnuit - cu cele douăsprezece luni plus șapte zile; dacă este de treizeci, cu cele treizeci de zile ale lunii. Numărul mistic treizeci și trei - menționat mai sus, p. 142, vol. I - reprezenta, după toate probabilitățile, Treizeci plus Treimea Supremă.

Numărul pietrelor din cercul exterior al Stonehenge este de șaizeci - de douăsprezece ori cinci; în cercul interior, numărul este de treizeci; iar în cercul cel mai interior al "pietrelor albastre" este de nouăsprezece, relatează Diodorus: "Se spune, de altfel, că Apollo vine o dată la nouăsprezece ani în insulă, interval de timp în care stelele își execută cursurile și se întorc în aceleași puncte, și de aceea grecii numesc anul mare revoluțiile de nouăsprezece ani"[167]. La construirea Stonehenge au fost folosite trei calități diferite de piatră, dintre care unele sunt străine de vecinătate și trebuie să fi fost aduse cu o muncă incalculabilă de la distanță[168]. Forma generală a templului, care este orientat spre răsăritul soarelui de vară, este cea a unei potcoave sau a unui oval închis într-un cerc și, după toate probabilitățile, calitatea, precum și forma și numărul diferitelor

163 **Hur-ac-ul-es**, "Focul Imuabil, Marele Domn al Luminii"
164 *Hibbert Lectures,* p. 16.
165 Pettrie, *Religion of Ancient Egypt,* p. 32.
166 *Predicile lui Blickling*, 979 d.Hr., citate în *The Romance of Symbolism*, b. Heath, p. 158.
167 Citat în *England's Riviera*, J. H. Stone, p. 125.
168 S-a presupus în diverse moduri că ar fi fost în Bretania, Avebury, Pembroke, Irlanda și "cele mai îndepărtate părți ale Africii".

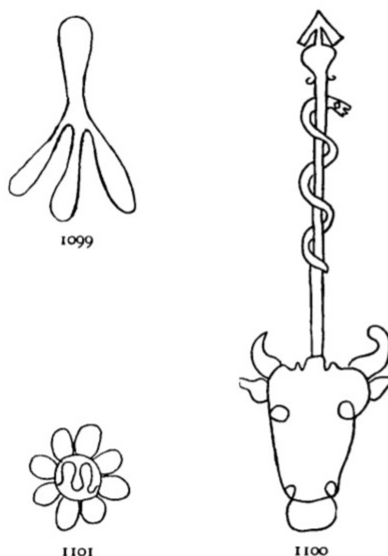
pietre au fost simbolice. Singura piatră necizelată din interiorul potcoavei este cea cunoscută sub numele de "Hele" sau "Piatra Soarelui", iar Barclay a subliniat că cei cinci *trioliți* principali sunt ca cele cinci degete de la o mână întinsă - gradate în înălțime. Ei se aseamănă astfel cu o mănușă gigantică, un pieptene, un ferăstrău sau un broască, " orientate spre răsăritul de vară ca și cum ar aștepta să întâmpine Soarele"[169].

Dr. Frazer, care a remarcat frecvența în antichitate a mandatelor regale *octenale*, observă că, în Egipt, "*regele care îl întruchipa pe zeul Soare pare să fi făcut în mod solemn ocolul zidurilor unui templu pentru a-l ajuta pe Soare în drumul său*"[170]. Această funcție, ca și colindatul și dansul, era fără îndoială o imitație a Soarelui în cursul său și reprezintă o dovadă suplimentară că o mare parte din ceremonialul regalității se baza pe analogia cu sistemul solar.

S-a subliniat în mod frecvent faptul că cele Trei Pene ale Prințului de Wales și coafura cu Trei Pene, care sunt de rigoare în saloanele regale, sunt urmașii direcți ai celor Trei Raze și nu există prea multe îndoieli că ele au fost cândva simbolul celor Trei Raze de Soare, Gând bun, Faptă bună, Cuvânt bun. În Egipt, o pană de struț o simboliza pe Maat, zeița Adevărului[171], care este reprezentată cu o singură pană pe frunte. Cei mai mulți dintre zeii egipteni sunt decorați cu o coafură formată din două pene, simbolizând probabil puterile gemene, Bunătatea și Cunoașterea. Sanscritul pentru *pană* este **patra**, iar *pană* sau **veder** din Europa poate fi echivalat cu *tată* sau *vater*. În fig. 1097 și 1098 *penajul* sau **penna** solitară a Tatălui Universal este asociată cu Inima Carității.

1097 1098

Comentând colecția extraordinară de movile preistorice din Ohio, care include cercuri, octogoane, cruci și piramide, insecte și animale, Donnelly observă: "*Unul dintre ele este un simbol triplu, ca un picior de pasăre; movila centrală are o lungime de 155 de metri, iar celelalte două nu au nici un metru*"[172]. Această uriașă Gheară sau Săgeată lată, din care figura 1099 pare a fi un exemplu, era în mod evident o altă formă a celor Trei Lumini, iar cuvântul *gheară* se pare că își are originea în asemănarea ghearei de pasăre cu semnul lui **ac el aw**, *Marele Zeu A* sau Aw.

1099 1101 1100

169 Barclay (E.), *Stonehenge,* p. 50.
170 *Golden Bought* iii, 77.
171 Petrie, *Religion of Ancient Egypt,* p. 14.
172 *Atlantis,* p. 376.

În această țară, semnul național al *săgeții lungi* este însemnat pe hainele celor care cad în ghearele lui El Aw. O altă formă a aceleiași *gheare*[173] este sulița ghimpată sau vârful de săgeată cunoscut sub numele de **pheon** sau **feon**, adică Focul Unic. Un **pheon** surmontează fig. 1100, iar ideea poate fi asimilată cu **paon** sau **pavo**, păunul cu mulți ochi.

Templul Cerului de Azur din Pekin (**op ak in**, "Ochiul celui Mare"?) este format dintr-o terasă triplă circulară, iar pietrele de marmură care formează pavajul terasei cele mai înalte sunt așezate în nouă cercuri concentrice. Pe coasta Cornish, între Sennen și St Just, orientate spre vest, se află rămășițele unui templu de piatră format din trei cercuri întrepătrunse. Există un cerc de pietre vaste pe Salakee (**is al ak eye**) Downs, Scilly; un altul la Trescaw (**tur es ak aw**), Scilly; un altul la Boscawen (**bos ac aw en**), lângă Penzance.

În centrul *margueritei* sau *girasolei* cu opt lobi de aici se află ceea ce poate fi citit ca fiind **M**-ul ondulat al Mariei sau ca o hieroglifă a *Marelui Șarpe*. Movile preistorice în formă de *șarpe* se găsesc în diferite părți ale lumii, întotdeauna, aparent, pe vârfuri de munte. În Cartea egipteană a morților există o aluzie la un anumit "Deal al Liliacului". "Există Dealul Liliacului ; cerul se odihnește pe el. Sabak, stăpânul Liliacului din est, se află pe deal, în templul său de la marginea lui. Există un șarpe pe fruntea acelui deal, lung de aproximativ 30 de coți, lat de 10 coți ; 3 coți în fața lui sunt de piatră. Cunosc numele acestui șarpe de pe dealul lui - "Mâncător de Foc" este numele lui." În caldeeană, *șarpele* era **acan**, iar la Glen Feechan (**feu akan**, "Șarpele de Foc"), în Argyllshire, există o movilă de șarpe cu o întindere de 300 de picioare. S-a constatat că spatele sau coloana vertebrală a acestui *șarpe*, aflat sub mușchiul de turbă, a fost format printr-o ajustare scrupuloasă a pietrelor, iar înfășurarea sinuoasă și articulațiile sistemului vertebral sunt perfecte din punct de vedere anatomic[174].

Dar cel mai măreț, cel mai colosal și, probabil, cel mai vechi[175], dintre toate sanctuarele *șerpilor* este cel care se afla cândva la Avebury, în Anglia. Se crede că sanctuarul de la Avebury, care cuprindea bulevarde de stâncă necizelată care se întindeau în formă de *șarpe* pe aproape cinci kilometri de țară, a fost "*cel mai mare monument megalitic din lume*", iar Aubrey a considerat pe bună dreptate că "Avebury depășește în măreție Stonehenge la fel de mult ca o catedrală pe lângă o biserică parohială".

Din planul parțial conturat alăturat, așa cum a fost desenat de Stukeley în 1740, se va vedea că sanctuarul era format din Cercul Universului sau al Lumii înfășurat în faldurile Șarpelui Eternității. În interiorul cercului principal sau Oul Timpului se află cele două cercuri mai mici ale Nopții și Zilei, iar fiecare dintre aceste cercuri gemene - cu un diametru de 300 de picioare - era de aproape trei ori mai mare decât întregul circuit al Stonehenge[176].

În *Vechiul Testament* există frecvente aluzii la sanctuare și locuri sfinte construite pe vârfuri de dealuri, iar Avebury a fost, fără îndoială, unul dintre multele astfel de locuri. În vecinătate, până relativ recent, a fost considerat atât de sfânt încât nicio reptilă nu putea trăi acolo, iar dacă vreuna era dusă în incinta sacră se presupunea că murea imediat[177].

Dealurile din jurul Avebury sunt locul de întâlnire al celor trei bazine hidrografice principale ale țării și formează centrul din care radiază marile linii de dealuri, la nord, est și vest. Templul însuși este plasat la intersecția acestor dealuri radiante și este posibil ca situația sa să se datoreze simbolismului fericit al peisajului înconjurător. Domnul Hippesley Cox, care scrie fără nicio prejudecată mistică sau simbolică, observă : "Triunghiul de dealuri care înconjoară Avebury poate fi considerat centrul Angliei; din el radiază marile linii de dealuri, ca spițele unei roți, Cotswolds la nord, Mendips la vest, dealurile Dorsetshire la sud-vest, Salisbury Plain la sud, continuarea North

---

173 Engleza medievală **cliver**, *gheară*, este, în mod evident, același cuvânt cu *clover*, *cleaver* și *clever*.

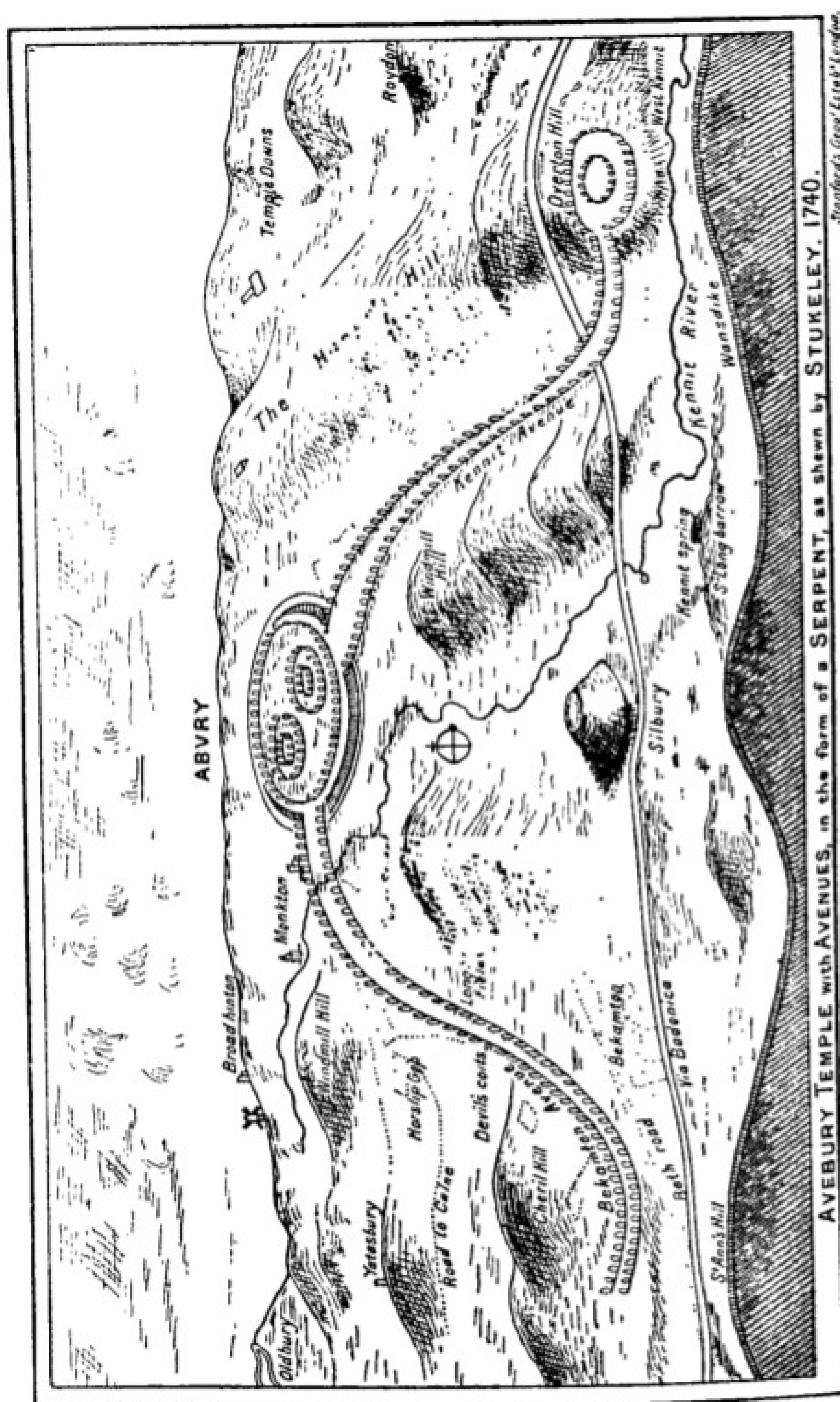
174 A se vedea *Atlantis*, p. 205

175 Datarea Stonehenge este necunoscută, dar, judecând după orientarea și uzura pietrelor, se crede că are doar jumătate din vârsta lui Avebury. "Oamenii care au construit Avebury și care sunt îngropați în vizuinele cu camere de pe dealurile din jur, aparțin epocii de piatră mai târzii sau lustruită și trebuie să se fi stabilit în această țară cândva între ultima perioadă glaciară, 10.000 î.Hr. și introducerea bronzului între 2000 și 4000 î.Hr."". -Lord Avebury, Introducere *la A Guide to Avebury.*

176 Diametrul lui Stonehenge este de 110 picioare

177 Prefață de Lord Avebury la *A Guide to Avebury,* R. H. Cox.

Downs și South Downs la est, și creasta înaltă a Berkshire Downs la nord-est până la Chilterns"[178]. Din acest centru izvorăsc, de asemenea, sursele a cinci râuri, iar întregul district presărat cu tumuli și bălți de rouă a fost cândva, în mod evident, un ținut extrem de sfânt.

Ave, rădăcina lui Avebury, este, de asemenea, rădăcina lui Avalon sau Avillion, misterioasa insulă a odihnei în care regele Arthur a fost retras pentru a fi vindecat de rănile sale.

"*Unde nu cade nici grindină, nici ploaie, nici zăpadă,*
Nici vântul nu suflă vreodată cu putere ; ci se află
Adânc pășunată, fericită, frumoasă, cu peluze de livadă
Și goluri de arcadă încoronate cu mare de vară."

178 *A Guide to Avebury,* p. 55.

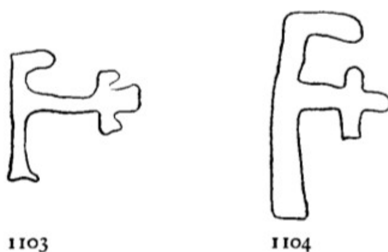
Unul dintre cartierele Grădinii Edenului era "pământul Havilei, unde este aur; și aurul acelui pământ este bun"[179]. **Hav** înseamnă *vară* în limba galeză, iar cuvintele noastre "rai" și "cer" implicau inițial *vară*, *odihnă* și *siguranță*. Câmpurile Elisee ar putea fi descrise fără inexactitate ca fiind Țara lui Evan sau a lui Bacchus, Marele Spirit Tată.

Rădăcina **av** este din nou evidentă în numele Havai sau Havaiki, Insula Maori a sufletelor, acum ortografiată în general HAWAII. Locul din Japonia unde zeitățile gemene originale au coborât pentru prima dată pe Pământ este încă indicat în Insula Awaji[180], un nume aparent identic cu cel polinezian Hawaii sau Havai. După toate probabilitățile, **av** sau **af**, rădăcina lui Afrodita, zeița iubirii, poate fi asimilată cu Eva, nume care în ebraică înseamnă **viață**. Planta de iederă are o longevitate notorie; de către creştinul Durandus era considerată ca fiind tipul vieții veşnice,[181] și probabil din același motiv iedera împodobea frunțile lui Bacchus. **Enef** în Cornish însemna **suflet**, iar cuvintele *viață*, *viu* și *iubire* pot fi înțelese fie ca "*Viața veșnică*", fie ca " Domnul nostru Viața".

O formă alternativă a numelui Eva este **Chavah** sau **Chavva**, însemnând "*mama a tot ceea ce trăiește*". **Chavah**, veșnicul **Ah**, *veșnicul viu*, este foarte apropiat de Iehova, *veșnicul Hovah*, Eva, sau **A** viu. La misterele grecești, închinătorii obișnuiau să scoată strigăte puternice de Hevah ! sau Evocare. Băștinașii unui trib din America de Nord, descoperit de Sir John Ross în călătoria sa spre Polul Nord, obișnuiau să se adune la prânz într-un cerc, iar apoi cel mai bătrân dintre ei striga de trei ori " Ye-ho-wah ! " sau " Yo-he-wah ! "[182]. În Australia, anumite triburi indigene strigă "Ewah-ewah !"[183] și, după toate probabilitățile, strigătul exultant "Heva !" cu care pescarii din Cornwall de astăzi salută sosirea unui banc de sardine, este aceeași exclamație[184] *Iehova !* sau *Yahwe !* În latină, cuvântul **ave** înseamnă acum **hail** !, dar, la fel ca **bravo** ! a fost probabil cândva un strigăt beatific adresat marelui Dumnezeu. Echivalentul breton pentru **bravo** ! este **brav** ! sau **kenavo** ! adică "Cel Mare, cel viu O ! "

Oul sau **auf**[185] (latină *ovum*) a fost probabil numit astfel pentru că este germenul vieții, iar **boeuf** - *Tatăl Vieții* - sau **calf** "Marele Domn al Vieții" este identic în mod ideal cu **aleph**, care în ebraică înseamnă **bou**. Grecescul **alfa** este în mod fundamental **al ef a**; iar Calef, Khalif sau Califa din Orient, este *un mare șef Alif*, cuvântul arab pentru **alfa**, este același cuvânt cu cel englezesc **alive** și ca și **aloof**, adică *la înălțime* sau *sus*, iar **elf** este același lucru cu **fay** sau *zână*. **Afar** poate fi echivalat cu **heifer**, **ever**, și *over*[186]. În latină, **ever** este **semper**, adică "*esența Tatălui Soare*"; **empyrean** este ceea ce "*ține de focul elementar*"; **empyrean** înseamnă și **cer** și ceea ce este deasupra sau **aboeuf**. **Af-ab**, "globul viu ", este rădăcina *afabilității*, iar **affec** - "Marea Viață", baza afecțiunii - este același lucru cu **hafuc**, *șoimul* în limba anglo-saxonă.

Se spune că litera eff[187], care în emblemele anexate a fost sfințită de o cruce, ar fi derivat din hieroglifa egipteană a șarpelui cu coarne.

1103 1104

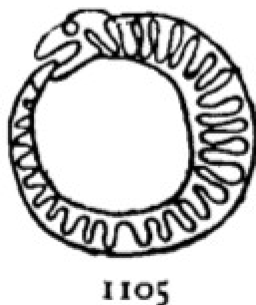
"Cele două bare ale **F**-ului nostru sunt supraviețuirile celor două coarne, în timp ce liniuța verticală reprezintă corpul. În litera **Y**, care provine din aceeași imagine hieroglifică, cele două coarne și corpul aspidei sunt păstrate ; dar în derivatele **V** și **U** corpul a dispărut în întregime, în

179 Genesis ii. 11.
180 Longford (J. H.), *Story of Old Japan,* p. 12.
181 *Rationale Divinorum Officiorum,* i. 8 ; c. 37.
182 Lord Arundell of Wardour, *The Secret of Plato's Atlantis,* p. 47-
183 *Ibid.,* p. 73.
184 Este posibil ca expresia Heave-Ho ! să fi fost cândva o invocație pentru viață și putere proaspătă.
185 *Ophel* în ebraică înseamnă *deal.*
186 Comparați numele de familie EVERARD, Evremond, etc.
187 **F** este rădăcina lui Hephaestus, numele grecesc al fierarului celest.

timp ce caracterul reduplicat **W** este construit din patru trăsături, care reprezintă pur şi simplu patru coarne"[188].

Această identitate între **eff** şi **Asp** sau *şarpele sacru* este poate responsabilă pentru Optus, *şarpele* în limba greacă. Aşa-numiţii indieni şarpe din Arizona (Horizona ?) se numesc pe ei înşişi Hopii sau **Opii** - cuvinte care nu se regăsesc acum în limbajul lor de uz cotidian[189], dar care, în mod evident, sunt înrudite cu grecescul **opis** sau **ophis**. **Op** sau **Ar** primitiv este din nou localizabil în Apap sau Apep, numele egiptean al Marelui Şarpe ucis de Horus. Apap, ca şi Set, a căzut în dizgraţie, exact aşa cum Pope sau Papa unei generaţii devine adesea execrabilul "Antihrist" al unei generaţii ulterioare.

Corpul şarpelui de aici este marcat cu curbele sinuoase ale apei celeste, sau se poate ca aceste semne să reprezinte intestinele. Se spune că monstruosul Apep " semăna cu intestinele"[190].

1105

În Papua - "Ţara lui Papa A" - există un munte despre care se presupune în mod popular că ar fi refugiul unui şarpe nemuritor: câţiva pretind că ştiu limba acestui şarpe şi că discută cu monstrul, a cărui reputaţie de oracol este de cel mai înalt nivel. "Am făcut, spune un călător modern, multe eforturi pentru a-i găsi pe cei care vorbesc cu şarpele, dar nu sunt niciodată la îndemână când mă aflu în zonă. S-ar putea să existe, sau nu, un şarpe mare printre dealuri, dar recordul său rivalizează cu cel al şarpelui de mare"[191].

Ophis, şarpele grecesc, poate fi asimilat cu Apis[192], *taurul sacru* din Memphis, şi cu taurul Mnevis sau **om on ephis**, "*Soarele, singura lumină vie*" din Heliopolis. **Ephis** sau **ophis** este acelaşi cuvânt cu **hippos**, un **cal**; **apis**, o *albină*; şi **apse**, un *arc*. Teutonul pentru arcaş este **Yvon**, un nume propriu echivalent cu galezul Evan.[193] În limba corneză, **ephan** înseamnă *vară* şi înseamnă chiar *pacient*. Englezul **even** înseamnă *egal*, adică **ek Hu el** - francezul **egal**; iar Avon era un nume de râu atât de frecvent, încât a devenit unul dintre termenii generici pentru *râu*. Toate râurile şi fluviile erau privite ca manifestări şi simboluri ale lui **Av on**, "*Viaţa unică*" regeneratoare. Sub numele de Hapi, egiptenii aclamau râul Nil ca fiind "Tatăl tuturor zeilor", "Unicul", Cel născut din Sine, de necuprins. Hap sau Hapi, Nilul, nu se poate deosebi de Hapi - un nume alternativ pentru Apis, Taurul[194]. Se presupune că cuvântul Nil, "Dumnezeul Unic", ar fi derivat din **nakhal**, un cuvânt semitic pentru *râu*. **Nakhal** se rezolvă în "un singur Mare Dumnezeu", iar aceeaşi idee stă la baza termenilor britanici *brook*, *burn* şi *beck*. În vestul Angliei, Avon se pronunţă **awne**; Ave-bury este alternativ Aubury, şi este evident că **Av** este un sinonim pentru **A**. Majoritatea emblemelor **A** sau **Aleph-Tau** precedente încorporează, prin intermediul trăsăturilor transversale în formă de **V**, ideea

---

188 Taylor (Dr Isaac), *The Alphabet* i. 12.

189 Lord Arundell of Wardour, p. 74.

190 Budge, (W.), *Legends of the Gods,* p. Ixxii.

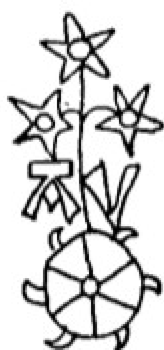
191 J. H. P. Murray, *Papuaşii*. "Papuaşii, în ansamblul lor, sunt oameni de credinţă simplă şi, în starea lor primitivă, pot fi consideraţi ca având un înalt simţ al integrităţii. Orice ai face, nu-ţi încălca niciodată cuvântul dat cu ei. Ca aborigeni, cuvântul lor este legătura lor şi au multe alte caracteristici care sunt admirabile. În mod ciudat, ei degenerează de îndată ce intră în sfera civilizaţiei şi, uneori, este greu să scapi de reflecţia că rasa plăteşte un preţ foarte mare pentru că a fost privată de moralitatea sa primitivă şi de modul de viaţă pitoresc, deşi sălbatic."

192 Interschimbabilitatea constantă a lui **p**, **ph**, **f** şi **v** este evidentă în cuvinte precum aprilie = avril, apple-aval, etc.

193 Evan = Ewan. Rusul Ivan este considerat echivalentul lui John.

194 Apiu era numele egiptean al oraşului Teba, iar numele sacru al oraşului Teba era Amon sau Nu Amon, singurul Hu, singurul A ?

A V. Floarea-soarelui de față este surmontată de **A V** ; fig. 1107 și 1108 se citește **I V** ; iar în celelalte desene care urmează apare **V I** sau **V** de *La Vie*.

1106

1107

1108

V-ul de pe pieptul Phoenix-ului identifică această pasăre de foc cu Ohnivak, "singurul Marele Viu".

1109*

1110

1111

1112

Un mare focar de venerare a lui APOLLO era la Delphi, un mic oraș din Phocis. Templul era închis la nord de o barieră muntoasă, care era despică în centru în două stânci mari cu culmi în vârf, între care se revărsau apele izvorului Castalian[195]. Era considerat punctul central al întregului pământ și de aceea era numit "buricul pământului". Dar la origine se numea Pytho, un cuvânt evident legat de Python, șarpele uriaș, și de orașul-sanctuar egiptean Pithom. Numele Pithom se rezolvă în "Tatăl Timpului" și poate fi asociat cu Adam = "Soarele cald". Există astfel o anumită bază științifică pentru alegoria conform căreia omenirea este copilul lui Adam, Soarele cald, și al Evei, Viața veșnică sau Suflul veșnic[196].

Egiptenii îl concepeau pe Suprem ca fiind Amon - care în greacă înseamnă *ascuns* sau *de nepătruns* - care a creat perechea Athor și Kneph. Numele **Kneph** poate fi rezolvat în **ak on eff**, *Unica Mare Viață*, iar de această divinitate se leagă probabil cuvintele *navă* și *naval*. Kneph este denumit uneori Knephis sau Cnuphis - el a fost caracterizat printr-un șarpe; iar numele Knephis este evident **ak on ophis**, "Unicul Mare Șarpe". Cuvântul este, fără îndoială, înrudit în mod similar cu **canopy** și cu **kanobus**, titlul Taurului sfânt închinat în orașul egiptean Kanobos.

Cel mai înalt și cel mai de sus punct culminant al Marii Britanii este muntele numit Ben

195 Smith (Dr W.), *Classical Dictionary.*

196 **Cough** este **ak of**, adică o mare respirație (?). A se compara cu numele proprii Cuff, Goff, Gough, CAFFYM și Coffin.

Nevis, iar la Navestock. în Essex se află rămășițele unui "alate" sau templu de piatră înaripat[197]. Numele copt al râului Nil era Nev, iar râul rusesc Neva este binecuvântat până în ziua de azi în același spirit ca și Nev-ul egiptean. Lacul Geneva este cunoscut alternativ sub numele de Genfer, "Focul unic și veșnic existent", și este cunoscut și sub numele de Lacul Leman, adică Domnul Amon sau Sole A.

Ar fi interesant de aflat sub ce nume era cunoscut de către Constructorii săi Marele Șarpe de la Abury. **Haie** este cuvântul arab pentru *șarpe*, iar Abury sau Aubury a fost poate localitatea sau mormântul acestui **haie**.

Culmea pe care se afla odinioară capul, un punct în interiorul unui cerc, este încă cunoscută sub numele de Hackpen sau Hackpen Hill. **Hack** este un vechi cuvânt englezesc pentru *șarpe*[198], iar Stukeley este de părere că **hack pen** însemna "Capul șarpelui"[199]. **Acan** era cuvântul caldeean pentru *șarpe*, iar în limba mayașă pentru șarpe era **can**[200], adică **ac an**, "Cel Mare". Șarpele sacru al Indiei este numit **nag**, adică **on ag**, "Cel Puternic", și cum venerarea șarpelui a fost întotdeauna asociată cu venerarea soarelui, este probabil că cuvântul nostru **snake** (șarpe) poate fi rezolvat în **sun ake**, "Marele Soare"[201]. Înrudit cu **nag** și **șarpe** este **nachash**, cuvântul ebraic pentru *șarpe* ; iar **nachash** se rezolvă în **on ach ash**, "Singura Mare Lumină" sau Puternicul Ash. Unul dintre sensurile ebraicului **nachash** este "a deveni înțelept" ; și în mod similar **sophos**, grecescul pentru *Înțelepciune*, și Sophia, Fecioara Luminii, pot fi puse în legătură cu **is ophis**, "lumina lui ophis" Șarpele, sau "lumina luminii vii". Numele Ophelia este definit ca însemnând un *Șarpe*, iar aceeași semnificație stă la baza numelui de familie Orme și a toponimelor precum Great Ormes Head, Ormskirk, Ormiston și Ormsby. **Orm**, cuvântul teutonic pentru *șarpe*, este rădăcina cuvântului *vierme* (germană *wurm*) ; iar în ebraică **orm** înseamnă "înțelept, prudent, isteț". Afghanul pentru șarpe este **kirm**, adică **ak irm**, "Marele Vierme"; în Anglia avem un râu Erme care izvorăște în Exmoor.

Grecii foloseau cuvântul **echis** pentru a însemna *Șarpe* ; **saraph**, termen ebraic pentru *șarpe*, nu poate fi diferit de **serafim**, nici de **cerf**, *cerb*; și toate cele trei expresii se rezolvă în esența luminii Focului Vital. Englezescul nostru **eel** este pur și simplu El, iar **conger** se rezolvă în **aconagur**, *cel mare,* Focul Puternic. Avebury, în plus față de "Abury" și "Aubury", era cunoscut sub numele de Avesbury și Albury[202]. **Aves**- poate fi echivalat cu **ophis**, iar **Al**- cu **eel** sau **El**. Un cuvânt semitic pentru *șarpe* este **naas**, iar una dintre sectele gnostice care o adorau pe Sophia, pe care o identificau cu Iisus din Nazaret sub forma unui Șarpe Bun, a fost din acest motiv intitulată Naaseni. Există un loc numit Naase, "Lumina unică", în Kildare, Irlanda, și este o coincidență foarte curioasă faptul că legenda atribuie originea pietrelor de la Stonehenge tocmai acestui loc. S-a presupus că Merlin a transportat prin mijloace supranaturale pietrele gigantice de la Naase la Salisbury Plain, dar că, inițial, acestea au fost aduse în Irlanda " din cele mai îndepărtate părți ale Africii"[203].

Poate că constructorii Șarpelui Avebury îl cunoșteau ca pe un *anaconda* sau un *boa*. Numele **Bo-A** nu ar fi nepotrivit la Abury, iar în imediata vecinătate există încă un Bowood, un Bay Bridge și o fermă Bytham - (Pythom). În China, *anaconda* sau *boa* este cunoscut sub numele de **șarpele pa**.[204] În Africa, era cunoscut sub numele de **jaculus**, iar în Jamaica[205], băștinașii îl numesc **jacumama**, ceea ce înseamnă, din câte înțeleg ei, *mama apelor*[206], adică Labismina (?).

Termenul Cornish pentru *Șarpe* era **bref**, adică **bereff**, *Tatăl Vieții*. Faptul că **Eff** a fost

---

197 Ilustrată în lucrarea *Stonehenge* a lui Stukeley.

198 Același cuvânt se regăsește în toponimele din Cornwall, cum ar fi Botallack, tradus ca însemnând "Locuința șarpelui".

199 "Este remarcabil că rămășițele unui cerc similar de pietre din Beotia aveau un nume asemănător pe vremea lui Pausanias." - vezi Payne-Knight, p. 15.

200 Khan este denumirea afgană pentru rege sau conducător, iar până în secolul al XIII-lea conducătorii afgani pretindeau că sunt de rasă șarpe.- vezi Oldham (C.F.)" The Sun and the Serpent, p. 117.

201 Comparați toponimul Seaton Snook și numele propriu Snooks.

202 *Abury,* p. 19.

203 Smith (J.), *Choir Gaur,* p. 5.

204 Gould (C), *Mythological Monsters,* p. 235.

205 Acest Jam- poate fi comparat cu titlul indian Jam.

206 *Mythological Monsters,* p. 180.

cândva o rădăcină familiară în incinta Avebury este evident din Uffcot, Foxham și Gopher[207] Wood, încă existente. Pe pintenii dealului Overton, care domină Templul, se află opt tumuli rotunzi mari[208], iar pe Overton însuși, Fortăreața celor veșnice și a celor Peste, se aflau până de curând pietrele capului Șarpelui. Stukeley observă că "acest deal Overton, din timpuri imemoriale, oamenii de la țară au o noțiune înaltă despre el. A fost (*alas*, a fost !) cu foarte puțini ani în urmă încoronat cu un templu foarte frumos al druizilor. Ei încă îl numesc Sanctuarul"[209].

Cuvântul **viperă** (latină *vipera*) poate fi considerat așa cum îl scriu francezii, **vipire**, și înțeles ca "Tatăl Focului sau al Vieții". Lângă Avebury se află Fifield și Clyffe[210] Pypard ; iar Pere sau Ursul este din nou recognoscibil în localitățile apropiate Purton, Barton, Bourton, Barbury și Berwick. Silabele inițiale din Bremhill și Bromham pot fi asociate cu vecinii Boreham Downs și asimilate cu Brahm.

Domnul Cox observă despre Avebury că "aceste monumente naționale sunt plasate în centrul unui triunghi bine fortificat de teren care măsoară aproximativ 16 km de o parte și de alta, lăsând Barbury în vârful nordic."[211]. În colțul de sud-est se află Martinsell Hill, probabil odinioară Martin's Hill, care conține rămășițele "unei așezări practic complete a omului primitiv". Pe muntele vecin Clack Mount se află o tabără bine conservată " de o construcție triunghiulară destul de curioasă, cu un tumul în centru". Pe latura dealului Waden Hill, nominal cognoscibil cu Wodan sau Woten, se află un *cal alb*. Pe dealul Easton, Fortăreața lui **ees**, se află două tumuli rotunzi; pe dealul Huish se află "o tabără dreptunghiulară aproape perfectă" ; iar pe dealul Knapp se află un grup de cinci tumuli. Burderop Down ne aduce din nou în contact cu **dur op**, *Ochiul care dăinuie*; și aceeași rădăcină este recurentă în Snap[212], în Upham și în Upavon - locul unde se află izvorul râului Avon. La vest se află Chippenham ; și s-ar putea ca **Bup** din Bupton să fie înrudit cu egipteanul **Apap** sau Apep, și cu aplauzele **Hip! Hip! Hip! Ura!** În Tasmania, *șarpele* mitic gigantic este numit **bunyip**[213], adică "Bunul cerc" privind "Ochiul universal" (?).

În apropiere de Avebury se află Morgan's Hill, care sugerează cuvântul anglo-saxon **morgen** sau *dimineața*. Morgan Le Fay a fost sora vitregă a regelui Arthur și, potrivit tradiției siciliene, încă îl mai păstrează într-un palat de zâne, care poate fi văzut ocazional din Reggio, în Marea Messina, situată în partea opusă. Mirajele și orașele de nori sunt cunoscute sub numele de Fata Morgana, iar, potrivit lui Rhys, **morgen** înseamnă "*născută în mare*, sau *urmașă a mării*".

În apropiere de Maidstone din Kentish, într-un loc numit Ayles-ford[214], se află un *cromlech* numit Kits Coty, cuvântul **coty** fiind evident înrudit cu **quoit**, termenul în *corniș* pentru *cromlech*. La Stonehenge se află un Syrencot, iar la Abury un deal Draycot. Numele Draycot, care sugerează **draco**, *șarpele* în greacă, implică faptul că pe vârful Draycot s-ar putea să fi existat cândva un **quoit** sau un cot de Dray, adică **dur ay**, *Ay cel care dăinuie*.

1116

Egiptenii personificau Sufletul tuturor zeilor sub numele de **Heka** sau *Hekau*, "**Marele A** sau Au" (?), iar acest termen servea la ei ca un talisman puternic sau "cuvânt de putere". Templul

207 *Gopher* în ebraică înseamnă *pădure*.
208 Cox (H.) *Guide to Avebury,* p. 50.
209 *Abury,* p. 31.
210 Comparați numele de familie Clyff și Ilyffe.
211 Cox (H.), *Guide to Avebury,* p. 34.
212 SUN AP = Ochiul Soarelui. A se compara cu numele de familie Snape.
213 *Mythological Monsters,* p. 180.
214 Comparați AYLESBURY.

englezesc de la Stonehenge era o reprezentare și un simbol al Timpului ; Templul englezesc de la Abury a tipizat nu numai Timpul, ci și Absolutul mai mare, Sufletul sau miezul atotcuprinzător și mai înspăimântător al Timpului, axa Existenței[215]. În următorul imn egiptean, Ra[216], "Focul lui A", Soarele, Ochiul Puternic, Oul din înfășurarea Șarpelui, se adresează astfel lui Nu, unicul Hu, oceanul ceresc, Mintea sau Supraomul insondabil :

"*Aduceți-i laude zeului, Cel Îmbătrânit, din care eu am luat ființă. Eu sunt cel care a făcut cerurile și am pus în ordine (pământul și am creat zeii, și) am fost cu ei pentru o perioadă extrem de lungă; atunci s-a născut anul și ... ... dar sufletul meu este mai bătrân decât el (adică timpul). Este Sufletul lui Shu ; este Sufletul lui Khnemu (?) ; este Sufletul lui Heh ; este Sufletul lui Kek și Kerh (adică Noaptea și Întunericul) ; este Sufletul lui Nu și al lui Ra ; este Sufletul lui Osiris, stăpânul lui Tettu ; este Sufletul zeilor-crocodili Sebak și al Crocodililor ; este Sufletul fiecărui zeu (care locuiește) în Șerpii divini ; este Sufletul lui Apep în Muntele Bakhau (adică Muntele Răsăritului) ; și este Sufletul lui Ra care străbate întreaga lume*"[217].

1117

215 Comparați Oda chinezească : "Ca o roată de apă care se învârte,/ Ca niște perle care se rostogolesc,/ Dar cum sunt acestea vrednice de a fi numite/ Nu sunt decât ilustrații pentru proști./ Acolo este puternica axă a Pământului,/ Polul care nu se odihnește niciodată al Cerului ;/ Să le apucăm indiciul,/ Și cu ele să ne amestecăm într-unul singur".

216 **Ura** în egipteană însemna *mare*.

217 Budge (W.), *Legends of the Gods,* pp. 37, 38.

CAPITOLUL XIX

GRĂDINA LUI ALLAH

"*Veșnic trandafirul mistic,*
Petală pe petală se dezvăluie ;
Gravat cu cunoașterea tuturor timpurilor,
A fiecărei vârste, gânduri și climă."
W. T. HORTON.

"*Stejar și șofran ; calamus și scorțișoară, cu toți copacii și tămâie ; smirnă și aloe, cu toate condimentele principale : O fântână de grădini, o fântână de ape vii, și izvoare din Liban. Trezește-te, vânt de nord ; și vino, vânt de sud ; suflă peste grădina mea, ca să curgă miresmele din ea.*"
- Cântarea Cântării.

Miztecii din Mexic au o tradiție potrivit căreia zeii au construit cândva un palat somptuos, o capodoperă de măiestrie, în care și-au făcut reședința pe un munte. Această stâncă a fost numită "Palatul Cerului" și acolo zeii au locuit pentru prima dată pe pământ, trăind mulți ani în mare odihnă și mulțumire, ca într-un tărâm fericit și delicios, deși lumea se afla încă în obscuritate și întuneric. Copiii acestor zei și-au făcut o grădină, în care au pus mulți copaci, pomi fructiferi, flori, trandafiri și ierburi mirositoare. Ulterior a avut loc un potop, în care au pierit mulți dintre fiii și fiicele zeilor. Se pare că fiecare rasă de pe Pământ posedă o variantă a acestei tradiții idilice, iar urmele locuințelor sfinte de pe vârfurile dealurilor sunt mai mult sau mai puțin universale.

Era la fel de obișnuit ca anticii să prezinte Grădina Zeilor ca fiind situată pe o insulă din centrul căreia se înălța un vârf de munte. Indienii din America de Nord povestesc despre o Insulă Fericirii destinată să fie reședința celor buni. Pe acest tărâm al spiritelor "nu există lipsuri, nu există nici tristețe, nici foame, nici durere, nici moarte. Câmpuri plăcute pline de vânat se întind în fața ochilor, cu păsări de forme frumoase. Fiecare pârâu are în el pești buni, iar fiecare deal este încoronat cu crânguri de pomi fructiferi, dulci și plăcuți la gust. Nu aici, frate, ci acolo oamenii încep să trăiască cu adevărat. Nu pentru cei care se bucură în aceste crânguri plăcute, ci pentru voi, cei care ați rămas în urmă, plângem"[218].

În ochii omului primitiv, aproape toate insulele par să fi fost idealizate în *Locul de adunare a sufletelor* și considerate în mod poetic fie ca nori de aur plutind într-un ocean de azur, fie ca pietre prețioase așezate într-o mare de argint. Numele vechi ale insulelor oferă multe dovezi ale acestei origini mistice a nomenclaturii lor și chiar și în timpurile istorice se poate urmări aceeași tendință idealizatoare[219].

La greci, insulele Scilly erau cunoscute sub numele de Hesperide, iar gustul anticilor de a-și imagina și numi insulele ca fiind "Norocoase" sau "Binecuvântate" este bine cunoscut. Nu este puțin probabil ca numele Scilly[220] să fie identic cu **silly**, care înseamnă *nevinovat* sau *binecuvântat*, și să fie înrudit cu Ceyl din Ceylon, de unde se înalță suprasacrul "Vârful lui Adam". Obiectul special de adorație de pe Vârful lui Adam, este o presupusă amprentă de picior a lui Buddha. Potrivit maiorului Oldham, "emblema piciorului pare să fie foarte veche. Este, de fapt, o formă de comemorare a morților; prin urmare, probabil că a fost adoptată de adepții lui Buddha în amintirea

---

218 *Folk-Lore and Legends (North American Indian),* anon., London, 1890, P- 87.

219 Un exemplu în acest sens ne este oferit de AOTEA-ROA, numele nativ dat Noii Zeelande de către primii imigranți maori. **Aotea** semnifică **ether**, lumina strălucitoare a dimineții, strălucirea strălucitoare și clară a zilei ; iar Aotea-ROA interpretat literal înseamnă Țara lungă și luminoasă sau Lumina lungă a zilei. Același cuvânt Aotea-ROA a fost un nume antic pentru insula Tahiti, ultima Hawaiika maori sau locul de adunare a sufletelor." *The Maoris of New Zealand*, J. Cowan, pp. 93, 95...

220 Etimologia numelui Scilly nu este cunoscută. Unii consideră că ar fi derivat din Silya, un cuvânt din Cornwall care înseamnă "anghilă" ; alții îl fac să provină din Sulleh, un cuvânt britanic însemnând "Stâncile consacrate Soarelui".

marelui lor Conducător[221]. Fig. 1118 poate fi citită, astfel, aparent ca o emblemă a ideii :

"*Viețile marilor oameni toate ne amintesc,*
Putem să ne facem viața sublimă;
Și plecând, lăsăm în urma noastră,
Urme pe nisipul timpului."

1118

Avebury-ul englezesc, care cuprinde în incinta sa o adevărată Țară Sfântă de dealuri, izvoare, râuri și iazuri de rouă, a fost, fără îndoială, modelat oarecum după modelul Templelor egiptene și al Gilgals[222], SHILOHS[223] și al Locurilor Înalte din *Vechiul Testament*: "Voi deschide râuri în locurile înalte", spune scriitorul Isaia, "și izvoare în mijlocul văilor: voi face din pustiu un bazin de apă și din pământul uscat izvoare de apă. Voi sădi în pustiu cedrul, arborele de shitta, mirt și arborele de ulei; voi pune în deșert bradul, pinul și bozul laolaltă"[224].

Este probabil ca în Anglia să fi existat multe alte centre de cultură în afară de Avebury și Stonehenge, și s-ar putea ca arborii Box, care încă cresc atât de luxurianți pe Box Hill din Surrey, să fie, ca și pinii domnului Grant Allen, urmașii unor arbori plantați pe un sanctuar preistoric de pe deal.

Într-o perioadă în care câmpiile împădurite și malurile râurilor erau pline de fiare sălbatice, nu este puțin probabil ca omul primitiv să se fi retras la căderea nopții în siguranța podișurilor deschise; de unde și cuvântul **down**, *fortăreață*. Denumiri precum Exmoor, Brazemoor, Hayes Common, Hawkesdown, Ash down etc., toate conținând ideea de *foc* sau *foc mare*, implică faptul că **down**-urile erau adesea locul unde se făceau focuri care serveau dublului scop de a speria fiarele sălbatice și de a simboliza zeul sacru și protector al focului. Cuvinte precum **parish** și **arrondissement**, "lumina lui Par", "lumina lui *ar rond*, focul rotund", implică faptul că, la origine, **parish** însemna *raza de acțiune a unui astfel de foc tribal*. Dar poate însemna, de asemenea, că cea mai mare parte a ținuturilor înalte erau consacrate ca sanctuare și că Anglia a fost cândva, ca și Egiptul, presărată cu Locuri Sfinte.

Există o tendință invariabilă și inevitabilă de a-și idealiza patria și, astfel, pentru evrei, Ierusalimul era Orașul, Sionul idilic spre care se îndreptau privirile pline de dorință ale exilaților semiți. Noul Ierusalim din Apocalipsă - descris ca un cub solid[225] cu douăsprezece porți de aur pur, a cărui lumină era ca o piatră de *jaspis* - diferă în mod evident de Grădina Edenului doar în măsura în care inocența primitivă diferă de inocența purificată a Înțelepciunii și a Experienței. Numele Ierusalim sau Urusalem[226] poate fi rezolvat în Eros **al em**, Orașul lui Eros sau Horus, Domnul nostru Soarele.

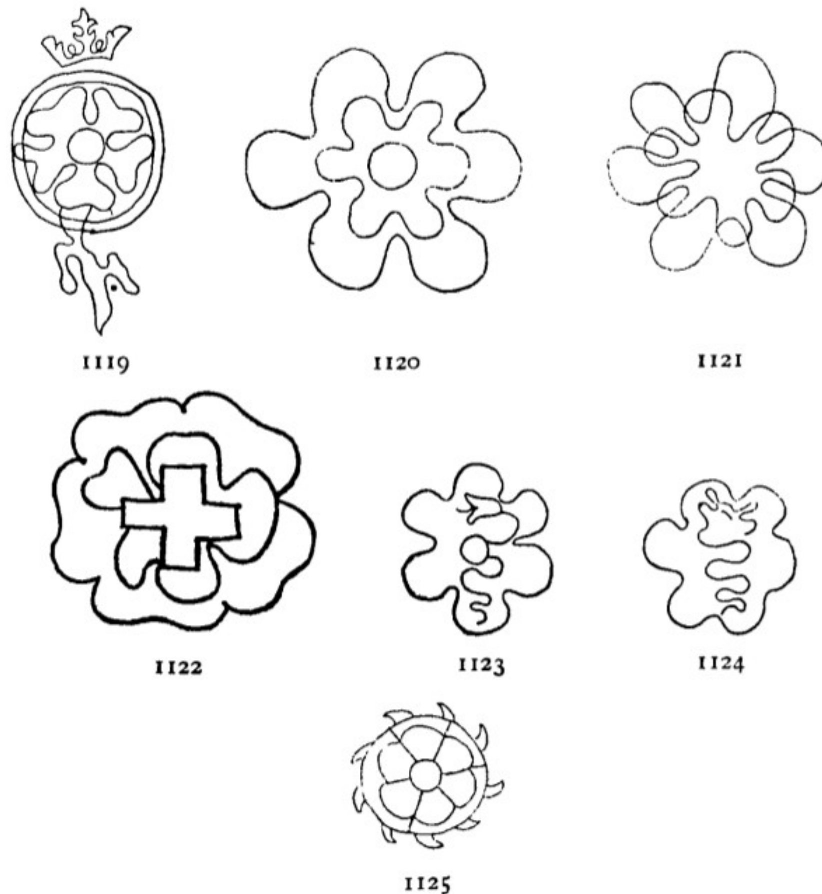
Orașul lui Eros nu se deosebește simbolic de Livada Trandafirului mistic. Există un trandafir argintiu figurat în Paradisul brahmanilor, iar Dante reprezintă în mod similar cercul cel mai interior al sferelor cerești ca un trandafir peren, "mai strălucitor decât un milion de sori, imaculat, inaccesibil, vast, înflăcărat de splendoare și care îl înconjoară pe Dumnezeu ca și cum ar fi înconjurat de un milion de văluri".

221 *The Sun and the Serpent,* p. 176.
222 Cuvântul **gilgal** însemna în ebraică "*cerc*".
223 Cuvântul **shiloh** în ebraică însemna *loc de odihnă*.
224 xli. 18, 19.
225 "Lungimea, lățimea și înălțimea ei sunt egale." - *Apocalipsa* xxi. 16.
226 "Probabil că David doar a reînviat numele antic, deoarece o tăbliță cuneiformă, scrisă cu secole înainte de perioada ebraică, pare să se refere la acel loc sub forma Urusalem." - Anderson (R. E.), *Extinct Civilisation of the East*, p. 106.

" *Cât de largi sunt frunzele,*
Întinse la maxim ale acestui trandafir,
A cărui treaptă cea mai joasă cuprinde un asemenea spațiu
De o amplă strălucire!
Și totuși, nici amplitudinea,
nici înălțimea nu au împiedicat, dar privirea mea cu ușurință
A cuprins toate dimensiunile acelei bucurii.
Apropiat sau îndepărtat, ce ne așteaptă acolo unde Dumnezeu
Stăpânește imediat și Natura, uimită, își suspendă stăpânirea ? "

Brahmanii spun că Atotputernicul își are reședința permanentă în inima trandafirului argintiu[227]; și cuvântul **rhodon**, cuvântul grecesc pentru trandafir, dă **don**, "fortăreața lui **rho** = R = **ar** = Focul".

Centrele cele mai intime ale florilor de Flacără ilustrate aici sunt Perla, respectiv Crucea Sfântului Gheorghe și Șarpele care înconjoară Oul, ca la Avebury. Cuvântul persan pentru trandafir este **gul**, adică "Dumnezeul cel Puternic".

1119 1120 1121 1122 1123 1124 1125

Trandafirul fiind considerat Spiritul Celest al Celui Preaînalt a fost identificat de către mistici cu Iisus Hristos, despre care Vaughan scrie:

"*Acum e o zi senină:*
văd un trandafir
Înmugurit în Estul luminos și dezvăluie
Soarele pelerin."

În simbolul de mai sus (fig. 1125), trandafirul a fost ingenios combinat cu roata solară a orizontului.

Înainte de creștinism, trandafirul era identificat cu Fecioara Sophia. Mireasa din *Cântarea Cântărilor* este descrisă ca fiind "Trandafirul din Sharon"; în *Eclesiastul* Înțelepciunea este

227 Waite (A. E.), *Real History of the Rosicrucians,* p. II.

asemănată cu o "plantă de trandafir din Ierihon"; iar Cenușăreasa[228] este asociată în mod similar cu un trandafir.

Un trandafir fermecat este eroina romanului *Trandafirul*, iar caracterul simbolic al acestui poem "burghez" este enunțat de poetul însuși în versurile :

"*Când eu pentru tine*
Despre acele lucruri am vorbit, a fost cu vederea
De a arăta pe scurt ce am vrut să spun
În parabolă, la asta mă gândeam
ca raționament. Oricine ar vedea
Cuvintele Scripturii la propriu,
nu va străpunge prea curând sensul obscur.
Care se află sub acoperământul lor.
Să ridice vălul care ascunde adevărul,
Și el va străluci.
Asta vei afla dacă vei repeta
Nobilele pietre scrise în versuri
De poeții antici. Mare încântare
Îți va inunda sufletul, dacă vei înțelege
Citește, căci vei vedea derulat
Filozofia secretă din vechime,
Profitând vei fi amuzat,
Și distracția ta îți va fi de folos,
Pentru că de multe ori gluma lor, gluma și fabulația lor
E minunat de bună și de folositoare,
Și multe gânduri subtile și profunde ascund
"Sub voaluri rupte cu ușurință."

În *Cântarea Cântărilor*, mireasa - "sora mea" - este descrisă ca fiind "o grădină închisă"[229]. *Romanța trandafirului* povestește cum un îndrăgostit ajunge într-o grădină delicioasă înconjurată de un zid, iar frumoasa Trandafir care locuiește în centrul acestui paradis este transformată în cele din urmă într-o fecioară :

"*Prin puterea magică*
A lui Venus, în aceeași oră
Un miracol minunat s-a întâmplat.
Trandafirul a devenit o domnișoară
De o formă și frumusețe de neegalat,
îmbrăcat în propriul său păr bogat și auriu."

În comparație cu "grădina închisă" din *Cântarea Cântărilor* și cu *Grădina Trandafirilor*, înconjurată de ziduri, populată cu plante rare și ciudate, se poate lua în considerare concepția persană despre Eden cunoscută sub numele de *Grădina lui Yima* - o incintă pătrată cu un zid. "Acolo nu va fi nici un cocoșat, nici un umflat în față, acolo ; nici un impotent, nici un lunatic, nici un sărac, nici un mincinos, nici un meschin, nici un gelos, nici un dinte cariabil, nici un lepros care să fie închis, nici unul dintre mărcile cu care Angro Mainyus (Spiritul Rău) marchează trupurile muritorilor."[230]

Fig. 1126 poate fi considerată ca reprezentând fie Grădina lui Yima, "Păstorul cel Bun", fie grădina închisă din *Cântarea Cântărilor*, fie Livada împrejmuită din *Romanța Trandafirilor*. În fig. 1127, Fecioara Trandafirului, cea care trezește, apare cu trei flori izvorâte din fruntea ei.

---

228 În Italia i se spune Rosina, adică Micul Trandafir, iar în Ungaria este urmărită printr-un trandafir de aur înfipt în stâlpul porții casei în care intră." Cenușăreasa, pp. 297, 331.

229 *Song of Solomon* iv. 12.

230 *The Teachings of Zoroaster,* S. A. Kapadia, p. 75.

1126

Spenser, în *The Faerie Queene*, consideră că "trandafirul drăgălaș" este un simbol sau un exemplu al "harului ceresc" al lui Dumnezeu. Cuvântul **grace** (har) poate fi echivalat cu **groes**, vechiul cuvânt britanic pentru *cruce*, și rezolvat în **ag eros**, "puternicul trandafir sau Eros".

"*Dumnezeul etern în atotputernicia Sa,*
Pentru a face o mostră a harului său ceresc.
În Paradis, de ce a plantat această floare." [231]

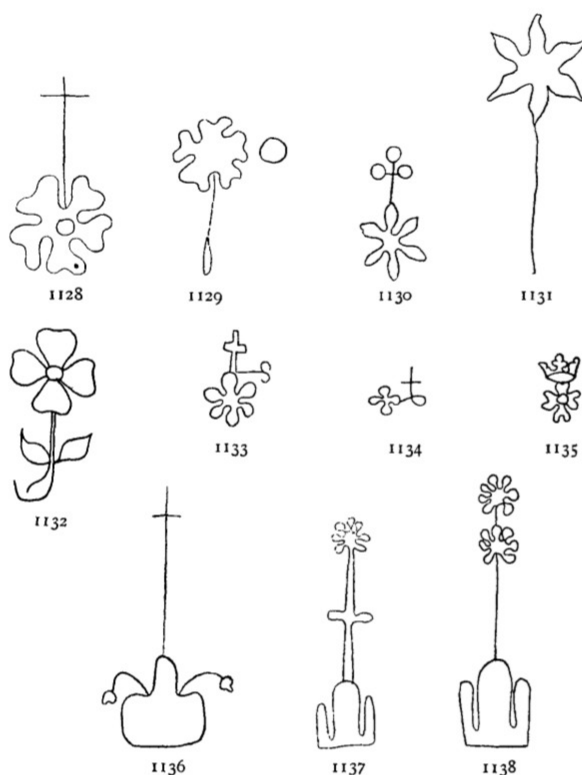
1127

Livada Trandafirului - acea Grădină a Harului - este reprezentată ca fiind "populată cu

231 Book iii., canto v.

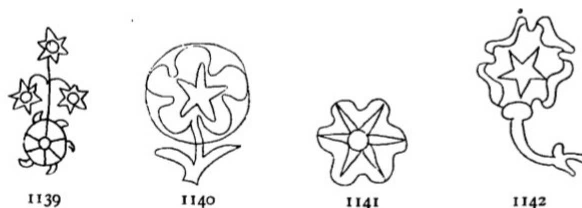
plante ciudate" și este greu de spus dacă florile descrise aici reprezintă trandafiri, flori de flacără sau stele. Colinele cu surplombe în cruce din fig. 1136 - 1138 reprezintă poate ceea ce Vaughan numește:

"*Frumoși munți strălucitori ai pelerinajului meu,*
Și văi înflorite ale căror fluxuri erau stele"

Roata solară reprezentată în fig. 1139 este surmontată de trei astre sau flori de stea; inima din fig. 1140 este în mod palpabil o stea; iar figurile. 1141 și 1142 sunt flori romantice, asemănătoare cu ceea ce trebuie să fi fost în mintea poetului care a scris :

"*Omul este sământă*
A florii inimaginabile,
Prin unicitatea gândului și a faptei
Ea poate înflori acum-acest ceas actual"[232].

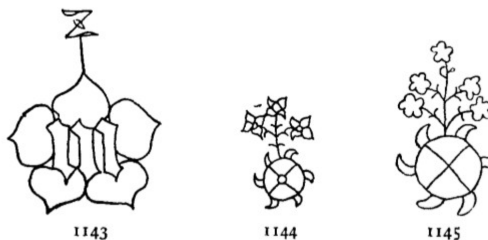

Cuvântul **aster** este înrudit cu **As-** sau Azgard, *cerul* scandinav, "grădina de lumină". În limba nordică **as** sau **ais** era înțeles ca "aparținând zeilor", de unde și toponimele Aisthorpe, Aismunderby etc.[233]. Cea mai asemănătoare cu focul viu dintre toate florile este poate azaleea; florile mari ale **paoniei** sau **pione** au identificat-o fără îndoială ca un simbol al lui **pa ony**, "singurul Tată"; iar în fig. 1138 este posibil să se înțeleagă și superbul spic al hollyhock-ului sau "sfântul cel mare". Fig. 1143 este formată din cinci inimi surmontate de **Z** de Lumină, iar centrul său formează M-ul Mariei. Cenușăreasa, care a tânjit timp de șapte ani închisă într-o peșteră, exclamă : "Aici Maria a fost numită Trandafirul și Steaua"[234] - și Cenușăreasa poate fi asimilată cu regina orientală a

---

232 Crowley (A.).
233 Edmunds, p. 162.
234 *Cinderella,* p. 409.

celor cinci flori. "Copilul hindus", spune Cox, "este încă trezit și liniștit de poveștile dulcii Doamne Stea și a minunatei Regine a celor Cinci Flori[235], la fel cum tânărul german și norvegian obișnuia să asculte povestea frumosului Trandafir de Briar care doarme în nemișcarea morții până când sărutul Cavalerului pur o trezește din somn"[236].

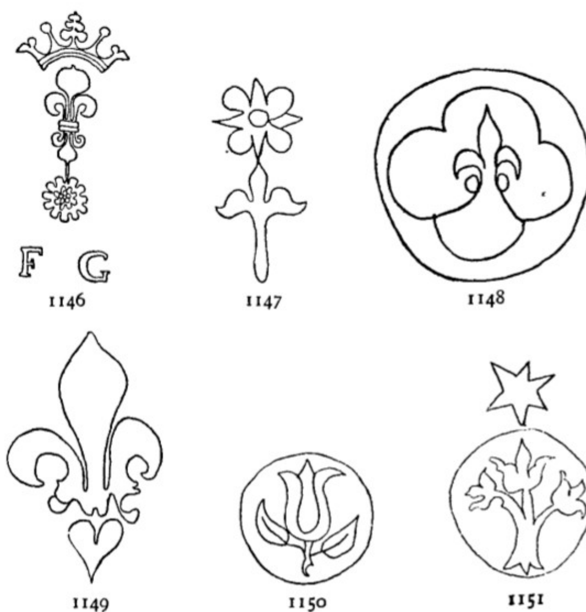
1143 1144 1145

Florile stelare care surmontează aceste embleme solare sunt de obicei trei, dar în figura 1145 numărul lor este de cinci, iar spinii spinului sau ai trandafirului sunt indicați în mod vizibil. Regina celor Cinci Flori "locuia într-o casă mică, în jurul căreia erau șapte șanțuri largi și șapte garduri mari făcute din sulițe"[237]. Cu aceasta putem compara pasajul :

"*Înțelepciunea și-a construit o Casă și a împodobit-o cu șapte stâlpi*"[238].

Iasomia cu flori de stea sau *iasomie* a fost numită probabil după Steaua luminoasă și de dimineață, despre care se spune că a răsărit din rădăcina lui Iesei. Iasomia era sacră în Ceylon, iar cu o ocazie istorică, o piramidă cingaleză sau *Dagaba* a fost împodobită de la piedestal până la vârf cu flori de iasomie. Cu alte ocazii, aceste *Dagaba* erau de fapt îngropate sub un munte de flori, iar într-un caz o *dagaba* a fost încoronată cu un cerc de diamante[239].

Mireasa regelui Solomon este intitulată Trandafirul din Sharon şi un crin de vale, iar această combinație de crin și trandafir este perpetuată în numele creștin Rosalie[240]. În figura 1146, floarea de crin, floarea de lumină sau irisul este combinat cu un trandafir de foc; iar în figura 1147, irisul este surmontat de o floare de trandafir și stea.

1146 1147 1148

1149 1150 1151

În fig. 1148, un **iris** formează centrul interior al trandafirului cvadruplu mistic; iar în fig. 1149, inima lui Eros, a iubirii sau a harului este asociată cu un iris. Floarea de crin care apare aici în

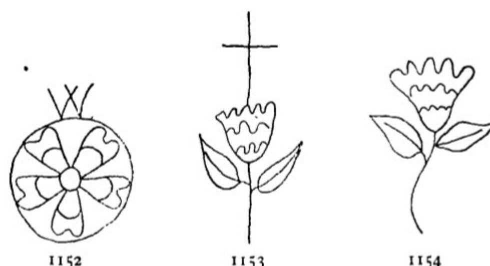
235 Layard a descoperit la Ninive mai multe figuri ale unei divinități purtând o ramură cu *cinci flori*.
236 *Aryan Mythology,* p. 66.
237 *Ibid.,* p. 90.
238 Proverbs ix. I.
239 A se vedea Cave (H. W.), *Ruined Cities of Ceylon*, p. 86.
240 R0SAUNE = *Rose Alone.*

cercul lui Cheop, ochiul sau irisul existent, are fără îndoială o anumită legătură cu pasajul din Osea: "*În tine cel fără tată găsește milă. Voi vindeca rătăcirea lor, îi voi iubi fără cruțare, căci mânia Mea s-a abătut de la el, voi fi ca roua pentru Israel: el va crește ca un crin și își va arunca rădăcinile ca Libanul*"[241].

În limba celtică, cuvântul **ros** înseamnă *rouă*, iar *Livada Trandafirului* este identică, verbal și ideal, cu Noul Ierusalim; cu Grădina lui Eros sau Cupidon, "Marele cerc cald sau Hub"; cu iris, ochi; cu iris, crin; cu Iris, curcubeul-messager al zeilor; cu **ros**, deal; cu **rhoss**, cal alb; cu **urus**, taurul cel mare; și cu copilul-Cristos HoRUS al Orizontului. În greacă, cuvântul **eros** înseamnă *semizeu* sau erou[242].

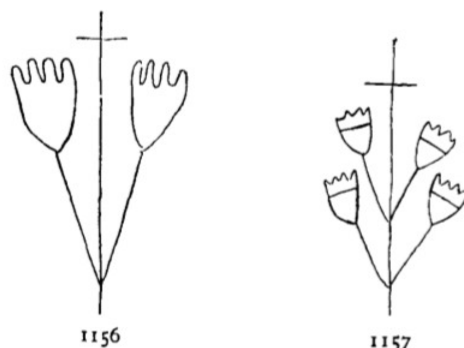
Un iris auriu constituie stema Florenței sau Firenze, un oraș care a luat naștere și se află la poalele Fiesole-ului, un oraș inaccesibil și cocoțat pe stâncă. Cuvintele **fleur** și **flower** înseamnă "Domnul viu al Focului"; **flos** este **ef el os**, "Domnul viu al Luminii"; iar numele Florine înseamnă "Singurul Domn viu al Focului", sau **feu sole**. *Florinul* englezesc, o monedă bătută pentru prima dată la Florența, poartă acum în centru crucea și steaua Sfântului Gheorghe; în timpul domniei precedente purta imaginea Britanniei sau Minerva.

În fig. 1152, dublul Hu sau **les yeux** surmontează ceea ce pare a fi un Fiesole, adică "Focul unic și viața". În fig. 1155, o garoafă sau un *dianthus* este un susținător al meandrului cvadruplu al Spiritului Suprem, iar în fig. 1153, aceeași "floare strălucitoare" este sfințită de cruce.

1152 1153 1154

Plantele sfinte reprezentate aici sunt fie *dianthusuri*, fie ciulini. În limba greacă, ciulinul era *akantha*, "floare mare", iar în epoca anglo-saxonă, acest termen desemna constelația Marelui Urs[243]. În mormintele egiptene au fost găsite reproduceri de porțelan ale ciulinului, iar în aceste exemplare de la Muzeul Victoria și Albert, floarea de ciulin este reprezentată nu ca fiind mov sau purpurie, ci de un albastru ceresc.

1155

1156 1157

241 Hosea xiv. 3-5.
242 Comparați numele de familie Ross, Rees, Rowse, Rose și Rice.
243 Muller (M.), *Science of Language,* ii., 402.

În unele comitate englezești, ciulinul este numit **daashl**[244] (în germană *dissel*), iar acest cuvânt - "lumina strălucitoare a lui Dumnezeu" - indică probabilitatea ca penajul ciulinului să fi fost considerat a fi izvoare sau spirite ale safirului nemuritor, "lumina Focului viu". **Carduus**, care în latină înseamnă "ciulin", se rezolvă în *lumina lui cardo*, Inima, Miezul, Gore sau Balama.

Există un soi de ciulin cunoscut sub numele de "al Doamnei noastre"; există, de asemenea, o "ferigă a doamnei", "degetul doamnei", "halatul doamnei", "mantia doamnei" și un "papuc al doamnei" de aur. Aceste flori, împreună cu nenumărate altele, sunt toate, după cum se presupune, numite în onoarea Fecioarei Maria, dar este mai probabil ca numele lor să fie anterioare erei creștine. Floarea albastră cunoscută sub numele de "Iubire în ceață" poate fi asociată cu Înțelepciunea care se laudă pe sine în cuvintele: "Am ieșit din gura Celui Preaînalt și am acoperit pământul ca într-o ceață"; într-adevăr, atât de numeroase sunt florile sălbatice numite într-o anumită relație cu Fecioara, încât se poate identifica "Doamna" noastră multiplă și evazivă cu Maria din rima de grădiniță :

"*Maria, Maria, cu totul contrară,*
Cum crește grădina ta ?
Clopoței de argint și coji de cocos,
Și domnișoare drăguțe, toate la rând."

"Frumoasele domnișoare, toate la rând" sunt sirenele sau marymaidele Mamei apelor, al căror cântec a făcut muzica celor șapte sfere. Armonia din *Livada Trandafirilor* este descrisă de Chaucer astfel:

"*. ... se minunează ca să fie*
Cântecul sirenelor mării.
. .
Se pare că e un loc spiritual,
Pentru că niciodată nu a fost o asemenea melodie
A fost păstorită de om".

În fig. 1158, Înțelepciunea este încoronată cu o coajă de scoică sau de viezure și cu capetele gemene ale unui șarpe sacru.

1158

Clopotele argintii din Grădina Mariei sunt ilustrate în clopotele campanule, sau clopotele de iepure de aici. Există o floare mică care, din cauza asemănării cu o oglindă circulară, a fost numită *campanula speculum*, sau Venus Looking-Glass. Se poate deduce că clopoțelul albastru era și floarea Fecioarei și că valoarea sa mistică a fost exprimată în versurile: "O, Dumnezeule puternic, fă-mă ca o fecioară frumoasă care este îmbrăcată în clopoțeii albaștri de pe coasta parfumată; Te

244 Skeat.

implor, Doamne mare ! ca să pot răsuna melodia glasului Tău și să fiu îmbrăcată în lumina pură a frumuseții Tale : O, Doamne Dumnezeul meu !"[245].

1159

1160

Se povestește că Cenușăreasa, pe lângă rochia ei de clopoței muzicali, era îmbrăcată uneori "ca florile câmpului"[246]. Într-o versiune armeană Cenușăreasa este descrisă ca fiind acoperită în întregime de flori rafinate, "astfel încât nu se vedea nicio parte din hainele ei", iar în altă parte una dintre rochiile Cenușăresei este consemnată ca fiind "făcută din toate florile din lume".

Cenușăreasa, îmbrăcată ca florile câmpului, poate fi comparată din nou cu Înțelepciunea, despre care în Cântecul de nuntă se spune :

"*Asemănătoare florilor de primăvară sunt hainele ei,*
Din ele curg mireasmă de miros dulce"

"La porțile noastre", spune Mireasa regelui Solomon, "sunt tot felul de fructe plăcute, noi și vechi, pe care le-am pus deoparte pentru tine, iubitul meu"[247]. Farfuriile și ghirlandele de flori și fructe, simboluri ale Abundenței spirituale, sunt o trăsătură obișnuită a podoabei simbolice, iar în exemplul tipic de aici fructele sunt strălucitoare de lumină.

1161

1162

Figurile 1162 și 1163 înfățișează invitația Înțelepciunii: "Veniți la mine toți cei care mă doriți și săturați-vă de fructele mele"[248]. Păsările (aves) și fluturii (psyches) introduși printre frunzișuri reprezintă sufletele celor binecuvântați care se hrănesc cu plăcerile Paradisului[249]. Fig. 1164, care reprezintă Pacea, Înțelepciunea sau Adevărul susținând vița de vie și caprifoiul, este expresivă pentru pasaj: "Ca vița de vie am adus o aromă plăcută, iar florile mele sunt rodul onoarei și al bogăției. Eu sunt mama iubirii frumoase, a fricii, a cunoașterii și a speranței sfinte: de aceea, fiind veșnică, sunt dăruită tuturor copiilor mei care poartă numele lui. Veniți la mine toți cei ce mă doriți și umpleți-vă de roadele mele. Căci amintirea mea este mai dulce decât mierea și moștenirea mea decât fagurele de miere. Cei ce mă mănâncă vor fi încă flămânzi, și cei ce mă beau vor fi încă însetați. Cel ce mă ascultă pe mine nu va fi niciodată încurcat și cei ce lucrează prin mine nu vor greși."[250] În limba greacă, *miere* se spune **meli** sau **melissa**, iar Melissa era unul dintre numele lui Isis. Frumoasa pe jumătate sirenă Melusine, care apare în legendele europene,

245 *The Equinox,* vol. i., No. 3, p. 25.
246 *Cinderella,* p. 232.
247 *Song of Solomon* vii. 13.
248 Eclesiastul xxiv.
249 Jenner (Mrs H.), *Christian Symbolism,* p. 81.
250 Eclesiastul xxiv.

trebuie să fie o altă formă a Melissei celeste care aduce ciorchini de flori celor care beau miere. Unul dintre numele legendare ale Marii Britanii a fost "Insula Mierei a lui Beli"[251], iar la Avebury există o Pădure Meliferică și un Deal al Laptelui. În India încă se mai fac ofrande din primul lapte de la vacile lor către șarpele Naga[252] sau Deva.

1163

1164

Canaan, Țara promisă a strugurilor uriași, este descrisă ca fiind plină de lapte și miere, iar în *Cântarea Cântărilor* se găsește pasajul: "Buzele tale, soția mea, picură ca un fagure de miere: mierea și laptele sunt sub limba ta"[253].

Sfântul Urs reprezentat aici ca fiind pe cale să se hrănească cu ceea ce pare a fi un mănunchi de fagure de miere sau un ciorchine de struguri ilustrează ideea: "Am venit în grădina mea, sora mea, soțul meu: mi-am adunat smirna cu mirodenii; am mâncat fagurele cu miere; am băut vinul cu lapte; prindeți, prieteni; beți, da, beți din belșug, iubiților "[254].

1165

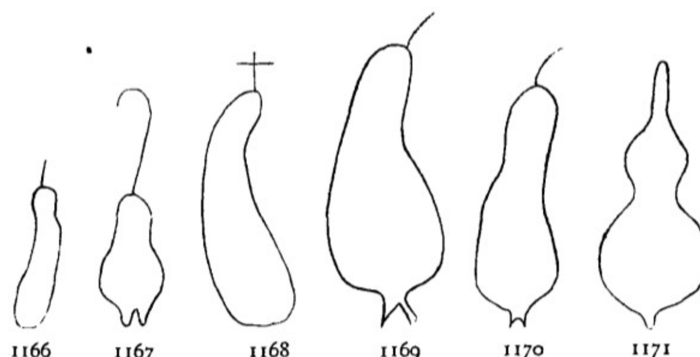
Eroina din *Cântarea Cântărilor* era "îngrijitoarea viilor", iar *Evangheliile* îi atribuie lui Iisus Hristos afirmația: "Eu sunt vița de vie". Cuvântul *viță de vie* nu se deosebește de *vin*, de "unicul Hu", Mintea sau Rațiunea divină ; iar cuvântul **reason** (rațiune) nu se deosebește de **raisin** (stafide),. Grecescul pentru *strugure* este **rax**, care este egal cu Rex, și atât *stafidele* cât și *rațiunea* se rezolvă în Orizont sau "singurul Trandafir".

În latină, strugurele este **uva**, iar cuvântul strugure, "Focul puternic, Ochiul", este înrudit cu

251 "Insula de miere a lui Beli" = Țara lui Balow."
252 Oldham (C. F.), *The Sun and the Serpent, p.* 30.
253 iv. ii.
254 V. I.

hip, boabă mică și roșie din gardul viu; cu **drupe**, termenul botanic pentru orice fruct cu sâmbure oval sau rotund; și cu **drop**. **Dewdrop** a fost deja ilustrat ca un simbol al Ochiului Durabil. *Psalmul 80* este o elegie prelungită asupra viței de vie îndelung răbdătoare și persecutată a Duhului Sfânt : "Întoarce-te, te rugăm, Dumnezeul oștirilor : privește din ceruri, privește și vizitează această viță de vie". Isaia deplânge faptul că "Fiica Sionului este lăsată ca o căsuță într-o vie, ca o căsuță într-o grădină de castraveți, ca o cetate asediată. Dacă Domnul oștirilor nu ne-ar fi lăsat o foarte mică rămășiță, am fi fost ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora".

Cunoaștem povestea prințesei Sudolisu asediată în cetatea ei și am întâlnit Înțelepciunea simbolizată printr-o căsuță sau o lojă. Figurile 1166-1171 sunt clasificate de mons. Briquet drept "fructe", iar din crucea care surmontează fig. 1168 este evident că ele reprezintă dovleacuri sacre sau castraveții Fiicei Sionului.

Într-o versiune italiană a Cenușăresei, o femeie dă naștere, conform unui augur, unui dovleac, dar, ignorând faptul că înăuntru se află o fată frumoasă, îl expune în pădure. Dovleacul este găsit de fiul unui rege, care îl ia acasă și, în cele din urmă, se căsătorește cu Cenușăreasa din el. Această poveste este cunoscută sub numele de *Zucchettina*, care înseamnă "dovleac mic"[255] și presupun că dovleacul era apreciat simbolic ca fiind distilatorul, colectorul și tezaurul de rouă într-o țară uscată. Acest lucru ar putea explica introducerea în anumite versiuni ale Cenușăresei a unui mare dovleac sau castravete și transformarea acestuia în trăsura de cristal care o duce în cele din urmă la bal.

Grădina Miresei Regelui Solomon este descrisă ca fiind o livadă de rodii, cu fructe plăcute."[256] Rodia era considerată emblema fertilității, iar semințele sale care explodează erau considerate ca fiind simbolul Învierii.

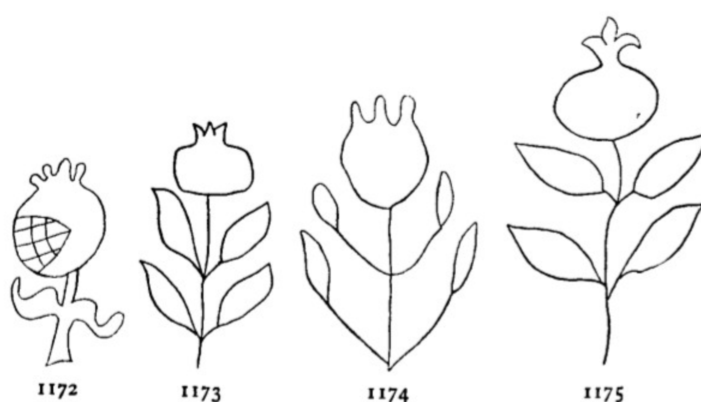

Fig. 1175, înmugurirea unui iris, are o legătură evidentă cu pasajul: "M-am coborât în grădina de nuci ca să văd roadele văii și să văd dacă înflorește vița de vie și dacă rodiile înmuguresc"[257].

Rodia este un simbol al Fecioarei Maria[258], iar un pomușor magic plantat de Isabelluccia, ale

255 *Cinderella,* p. 133.
256 *Song of Solomon,* iv. 13.
257 *Ibid.,* vi. ii.
258 *Christian Symbolism,* Jenner, p. 99-

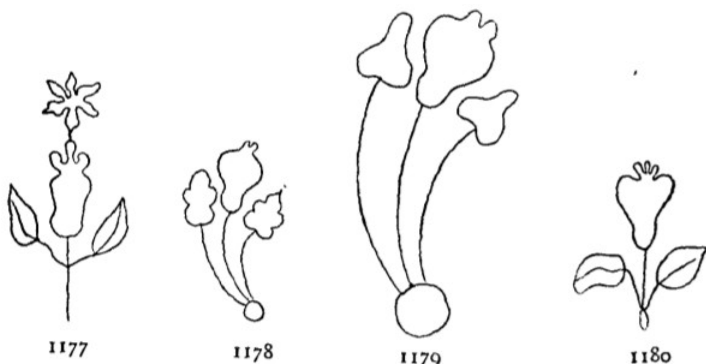
cărui fructe numai ea le poate culege, intră în versiunea italiană a Cenușăresei.[259] Există o poveste indiană despre o prințesă a cărei grădină era împrejmuită cu șapte garduri făcute din baionete. Nimeni nu trebuia să se căsătorească cu ea decât cel care putea intra în grădină și culege cele trei rodii pe care dormeau ea și servitoarele ei.[260]

În forma timpurie a filigranului "Foolscap", Britannia, așezată pe o rodie cu trei ciorchini, apare ca Nucleolus în interiorul Oului Universului.

1176

Rodiile făceau parte din haina simbolică a Marelui Preot israelit. Această haină trebuia să fie "toată în albastru". "Și dedesubt, pe tivul ei, să faci rodii de albastru, de purpură și de stacojiu, de jur împrejurul tivului; și clopoței de aur între ele de jur împrejur: un clopot de aur și o rodiiță, un clopot de aur și o rodiiță, un clopot de aur și o rodiiță, pe tivul hainei de jur împrejur"[261]. Fig. 1177 este un fel de fruct cu vârful în formă de flacără, nedeslușit, iar fig. 1178 până la 1180 pot fi fie smochine, fie rodii, fie pere.

1177 1178 1179 1180

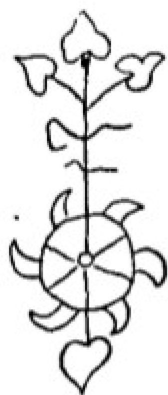
Semințele înmulțite și forma smochinului vor explica simbolismul său de pântece al vieții și titlul său de efigie "viața puternică". Aceeași rădăcină este responsabilă și pentru vigoare și pentru vegetație, ambele înrudite cu latinescul **uegere**, *a însufleți* sau *a trezi*. **Figgis** este un nume de familie britanic ; iar în apropiere de Salisbury se află un terasament circular cunoscut sub numele de Figbury-Ring[262] sau Tabăra lui Chlorus. Numele Chlorls poate fi rezolvat în **ac el Horus** sau *Marele Zeu Eros*, iubirea sau viața cu ochi tineri, care trezește și agită. Chloris era numele grecesc al zeiței Flora.

Într-o versiune franceză a Cenușăresei, intitulată "*Clopotele de aur*", un păr magic ia locul rodiei magice. Ramurile sale se ridică tot mai sus, dincolo de raza de acțiune, cu excepția lui Florine, eroina, care spune: "micuțule păr, apleacă-te pentru mine să-ți culeg clopoțeii". Ramurile se apleacă atunci și Florine culege fructele lor de aur.[263]

259 *Cinderella,* p. 219.
260 *Aryan Mythology*, Cox, p. 90.
261 Exodus, xxviii. 33, 34.
262 A se compara cu numele propriu Fagge.
263 *Cinderella,* p. 200.

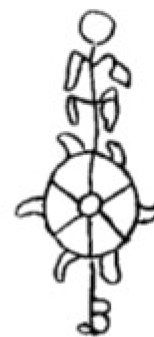
Este posibil ca perele sau **poirele** să fi fost denumite astfel pentru că au forma unui **pir** sau a unei *piramide*. În anglo-saxonă, **pere** era **peru**, adică **pere Hu**, iar cuvântul **peru** nu diferă de **perro**, câine; **pero**, urs; și **berw**, deal, movilă sau tumul. Ideea de **pere Hu** se regăsește din nou în fructul asemănător cu o pară numit **quince**, adică **ak Hu ince**, "Marele Hu, focul unic". Există un tip de pară deosebit de conică, cunoscută sub numele de **jargonelle**, un cuvânt care se presupune că este aliat cu **jargon**, care înseamnă "un diamant galben". *Jargon-ul* se rezolvă în "Focul existent, cel Puternic", iar *jargonel*-ul în "Focul existent, Dumnezeul cel Puternic".

Perele sau *perele Hu* erau în mod evident apreciate și ca imagine și simbol al inimii umane, iar în emblema de față fructele sunt în mod inconfundabil inimi.

1181

1182

1183

1184

Fructele zmeurului sunt inimi în miniatură, și probabil că din acest motiv au fost botezate boabele de **eraspe** sau *părintele Eros*.

În Egipt, un copac cu fructe de pere sau de inimă numit **persea** era dedicat lui Isis. "Fructul său, spune Le Plongeon, în sculpturi seamănă cu o inimă omenească, ceea ce amintește viu de On-ul mayașilor, care poartă perele aligator"[264].

Fructul rotund din partea de sus a fig. 1184 poate fi o portocală - "Cel de aur care există mereu" sau Perla de preț -, o coacăză sau o ceapă. Ceapa era o emblemă a lui Dumnezeu la egipteni și, probabil, la fel și la druizi, căci în Anglia era un obicei ca fetele să divinizeze prin ea. Potrivit *Dicționarului Webster*, ceapa este un nume dat și "unei perle unice, mari, aparent din cauza unicității sau unității sale". Motivul simbolismului atașat cândva cepei (legumei) a fost, fără îndoială, forma sa sferică, strălucirea aurie a pielii sale exterioare, albul perlat al texturii sale interioare și învelișul în înveliș, inelul în inel, al creșterii sale.

"*Ar putea orice privitor să vadă cu ochi de muritor,*
Sau vreun cercetător să cunoască cu mintea muritoare;
Văl după văl se va ridica - dar trebuie să fie
Văl peste văl în spate. "[265]

Există un fruct galben auriu care crește în America, cunoscut sub numele de **kaki** sau "mărul lui Jupiter". Numele său științific este **diospyrus**, iar splendoarea culorii sale justifică într-o oarecare măsură ideea că ar fi mărul de aur care a crescut în Grădina Hesperidelor.

Cuvântul francez **pomme** și cel englezesc **apple** dau "ochiul Soarelui" și, respectiv, "ochiul lui Pol": **Pol** era unul dintre numele lui Baldur, zeul Soarelui - "Bila care rezistă". În greacă, *mărul* este **melon**[266], un cuvânt aplicat de noi la dovleac[267], sau castravete[268], și este evident că multe fructe și boabe[269] au fost denumite după asemănarea lor cu Soarele rotund.

264 *Queen Moo,* p. 47-
265 Arnold (E.), *Light of Asia.*
266 = Om, Dumnezeul unic.
267 **Ag our de** = foc puternic și strălucitor.
268 **Ac uc umber** = mare, marele Părinte Soare.
269 Comparați hips, haws, gâscă - adică **ag uz**-.fructe de pădure.

În galeză, **mărul** înseamnă **aval** și, astfel, Avalon, Insula Repausului, este înțeleasă alternativ ca însemnând "Insula Mărului". Eroina din *Cântarea Cântărilor* este descrisă ca fiind crescută sub un măr[270].

În literatura mistică, mărul apare frecvent ca Pomul Vieții[271], iar în basme mărul apare ca dătător al tinereții nemuritoare. Cenușăreasa, potrivit unei versiuni armenești a poveștii, îi smulge coroana unui anume rege Ambanor prin aruncarea cu îndemânare a unui măr de diamant, iar când regele, plin de supărare, ridică mărul de diamant, "fața unei fete foarte frumoase se uită la el ca într-o oglindă"[272].

Există o poveste slavă referitoare la un măr "care poartă fructul tinereții veșnice și unul dintre merele mâncate de un om, chiar dacă acesta este pe moarte, îl va vindeca și îl va face din nou tânăr". Ceva s-a stricat la acest măr, astfel încât pe el nu mai cresc nici fructe, nici flori, un mesager este trimis la Palatul Soarelui pentru a afla cauza nenorocirii. Când Apolo, obosit, se întoarce de la tura sa zilnică și se odihnește somnoros în poala Mamei sale, are loc următorul dialog :

" *Mamă, ce dorești ?*"
"*Nimic, fiule, nimic; am visat. În visul meu am văzut un oraș mare, al cărui nume l-am uitat. Și acolo creștea un măr, al cărui fruct avea puterea de a-i face pe bătrâni să întinerească din nou. Un singur măr mâncat de un bătrân îi reda vigoarea și prospețimea tinereții. Timp de douăzeci de ani acest pom nu a mai dat roade. Ce se poate face pentru a-l face roditor?*"
"*Mijloacele nu sunt dificile. Un șarpe ascuns printre rădăcini distruge seva. Ucideți șarpele, transplantați copacul și fructele vor crește ca înainte*."[273]

Șarpele introdus aici poate implica, ca și în povestea din Grădina Edenului și în alte părți, materialismul târâtor care este atât de dăunător pentru fructele și florile lui Azcard. Cercurile ilustrate aici sunt fie niște fabuloase Fructe ale Perfecțiunii, fie reprezintă cireșe.

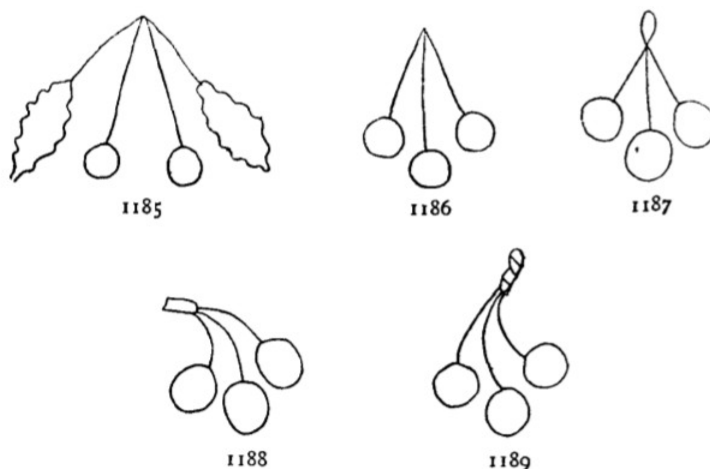

Fig. 1188 și 1189 sunt fără îndoială *cherries* (cireșe)[274], cuvânt care este identic cu **cheres**[275], însemnând în ebraică *globul Soarelui*, și cu **charts**, cuvântul grecesc pentru **har**, asemănător cu *caritatea* sau *iubirea* noastră. **Cheery** înseamnă *vesel* sau *cu inima ușoară*; **ma chirie** este în franceză *dragul meu*; **carres** (mângâiere) este un **ac Eros** sau *o mare iubire*; iar **cherish** (a prețui) înseamnă *a proteja cu dragoste*. Conform teologiei persane, Ized, căruia i s-a încredințat grija discului solar, se numea Chur; există un Cherhill sau Colina lui Cher la Avebury; iar Cher, "Focul veșnic existent", intră în nenumărate toponime, de la Cherhill, Cher-bury și Cherbourg, până la

270 *Song of Solomon,* viii. 5.

271 *The Quest,* vol. ii, No. 4, pp. 715, 716-

272 Această poveste, potrivit lui Hanusch, este o reminiscență foarte importantă a mitologiei armenești, deoarece în regele Ambanor se ascunde numele străvechii zeițe armene a primăverii Amanora, la care se referă și fecioara cu flori.

273 *Fairy-Tales of the Slav Peasants and Herdsmen,* p. 42.

274 **Cherry** este un nume de familie englezesc. Potrivit lui Skeat, cuvântul *cherry* (medieval *cheri*) a fost o corupere a lui **cheris**, **s**-ul final fiind confundat cu flexiunea pluralului.

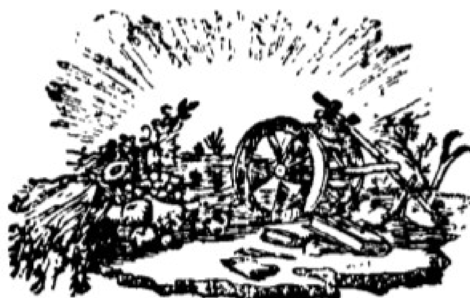
275 Mencheres era un nume regal egiptean.

Pondicherry. În unele părți ale Indiei, **naga** sau *cobra sacră*[276] este cunoscută sub numele de **chera**, iar închinătorii săi se numesc în diferite localități Cherus, Cheras, Seras, Kiras sau Keralas.[277]

Engleza **cherries** variază în franceză ***cerises***, germană ***kirsches***, greacă ***kerasos***[278], și aceeași rădăcină este responsabilă pentru **cherub** sau **kerub**. Chivotul ebraic era surmontat de **kerubim** de protecție; **ker** sau **car** este celticul pentru *fortăreață*; iar **kirk** este scoțianul pentru *biserică*. Cireșele, micile sfere roșiatice ale Soarelui, sunt unul dintre nenumăratele fructe ale lui Ceres, zeița creșterii și dătătoare a tuturor creșterilor. Numele Ceres - de unde, fără îndoială, **crescere**, *a crește*, și de aici *a spori* - se poate rezolva fie în **ac Eros**, **ac Horus**, fie în **across**, "Marea Lumină a Focului". Numele grecesc al lui Ceres sau Isis era Demeter, adică Mama Resplată, iar ea era reprezentată ținând în mână o spic de grâu sau un mac. *Macul în flăcări* era probabil un simbol al tatălui sau, așa cum își numește fata americană părintele, **poppa**.

Per sau **pear**, **pere** și **părinte** reapare în **prunus**, termenul generic pentru arborii din familia cireșilor. Cuvintele **prune** și latinescul **prunum** se rezolvă în "unicul părinte" și "unicul părinte Soare", evident pentru că *prunul*, **prunella** sau *pruna* este rotund ca și globul solar. Cuvântul francez pentru *globul ocular* este *prunelle de l'oeil*, sau "pruna ochiului" ; iar cuvintele **bloom** (floare) și **blossom** (înfloresc) pot fi înțelese ca **ball oom** și **ball os om**, adică Soarele-Ball sau Globul-Soarelui..

În limba scandinavă, floarea este **bloma**, adică "ghemul Mamei Soarelui" sau "frumoasa Mamă Soare". Fiica lui Ceres, Mama-Soare, era Persefona, nume care se rezolvă în **per is ef one**, "părinte al Luminii, cea vie", iar Persefona era venerată sub titulatura alternativă de Kore. Kore, care în greacă înseamnă *fecioară*, este același lucru cu Cora, numele creștin irlandez, și poate fi echivalat și cu zeița peruană a porumbului, Mama Cora. La casele de recoltă peruane, o efigie a "Mama Cora" era pusă într-un "anumit grânar pe care ei îl numesc Pirua, cu anumite ceremonii, veghind trei nopți; ei îmbracă această Mays în cele mai bogate haine pe care le au și, fiind astfel înfășurată și îmbrăcată, se închină la această Pirua și o țin într-o mare venerație, spunând că este Mama Mays "[279].

1190

Acest cuvânt peruvian **pirua** nu este foarte diferit de **peru**, vechiul cuvânt englezesc pentru pară; iar Mama Cora poate fi asimilată cu **coeur**, *inima*, **cor** sau miezul Universului, "Grija care prezidează".

Cora încă mai apare în casele britanice de recoltă sub numele de "fecioara" sau Kernababy - o imagine rudimentară a porumbului făcută din ultimele culegeri de pe ultimul câmp și păstrată cu grijă din toamnă până în primăvara următoare. După toate probabilitățile, -**baby** din acest cuvânt este mai vechi decât sensul său modern și înseamnă **baba**[280], "părinte al părinților". În Kent, Kernababy, Kernbaby sau Cornbaby este cunoscută sub numele de Ivy Girl[281] și, cum planta iederă nu intră în festivitățile de recoltare, Ivy Girl poate fi, fără îndoială, asimilată cu Eva, Mama tuturor

276 ***Ac ob ur A***.

277 Oldham (C. F.), *The Sim and the Serpent,* pp. 152-160.

278 S-a presupus că cireșele numite mai întâi Cerasus, sunt numite acum Kheresoun.

279 Vezi Lang (A.), *Custom and Myth,* p. 19.

280 Baba era un nume regal în Egipt, la fel ca și Khambaba în Persia. Un vechi titlu al Persiei era Elam ; iar Oldham observă că regele Khambaba (" Marele Soare, Tatăl Părinților") "pare să fi fost o personificare a Zeului-Soare." - *Sun and Serpent Worship*, p. 189.

281 Knowlson (T. S.)» *Orig. of Pop. Superstitions,* p. 70.

celor vii, sau cu **Ave**- din Avebury. În unele părți ale Scoției, Fata Iederii constă într-un "pumn de porumb îmbrăcat, în general, în formă de cruce"[282], iar cuvântul **cross** (cruce) va fi recunoscut ca fiind doar o inflexiune a lui Ceres.

1191

În fig. 1192 Ceres, Fata Iedera, este flancată de cornucopi sau de *coarnele creșterii* ; în fig. 1191 este încoronată cu **lada** sau **corbcau**-l recoltelor; iar în fig. 1190, implanturile și fructele agriculturii sunt asociate cu **aceres**, *Marele Foc al lui Demeter*, Mama strălucitoare. Cuvântul **crops** (recolte) este o formă extinsă a lui **ops**, *bogăție*, sau **opus**, *muncă*.

1192

Agricultura era privită de antici ca o artă religioasă, iar procesele sale erau reglementate de credința în agenția unor ființe spirituale, prin a căror cooperare binevoitoare se producea frumusețea și fertilitatea infinită a pământului. În Egipt, ca și în Peru, regele punea mâna pe plug în semn de demnitate și consacrare, iar în China acest obicei încă mai predomină. "Există", spune un scriitor recent, "o ceremonie numită Ceremonia Luminii călăuzitoare, care are loc imediat după ce împăratul a arat prima brazdă a anului. Această ceremonie se încadrează în departamentul de venerare a Pământului, care este permisă doar împăratului. Este cea mai solemnă sărbătoare a anului - este la fel de solemnă ca și ceremoniile noastre de Paște și, într-adevăr, se desfășoară cam în același timp. Și lucrul extraordinar este că această ceremonie este exact același dans ceremonial ca și Sfânta Liturghie.

Împăratul, care oficiază, se întoarce spre Est și spre Vest exact în același timp și cu exact aceleași genuflexiuni ca orice preot romano-catolic care oficiază. Muzica care este interpretată - muzica Luminii călăuzitoare - este exact exact un cântec gregorian. Iar la un moment dat se trag clopoței, iar cenzurile se leagănă în fața altarului. Trei boabe de orez sunt puse pe limba împăratului, iar acesta bea o cupă de vin de orez."[283]

Această băutură a vinului de orez este în mod evident o Euharistie, iar cele trei boabe de orez sunt, se pare, o altă formă a triplei raze a irisului, sau a lui Eros, seva care se ridică, se trezește

---

282 *Ibid.,* p. 71.

283 Hueffer (Ford Madox), in *The Bystander,* December 20, 1911, p. 638.

și crește[284]. Orezul, un simbol al lui Eros (?), este încă aruncat ca binecuvântare asupra celor proaspăt căsătoriți, iar cuvântul **orez** - latinescul **oryza**, grecescul **oruza**, arabul **uruzz**, afganul **wrijzah**, spaniolul **arroz**-ma poate fi considerat ca o altă săgeată a lui Eros, o altă petală a Trandafirului de Aur.

Unii cred că insula scoțiană Harris a fost Insula Norocoasă a Anticilor[285] și că, prin transpunerea silabelor **ar is**, acestea devin **Esar**, numele turcesc al lui Dumnezeu.

Termenul oriental pentru *orez* este **paddi**[286], iar Paddy este o variantă a lui Patrick, al cărui simbol, trifoiul (arab *shamrak*), se rezolvă în "lumina Soarelui, Marele Foc". Trifoiul cu flori de miere sau **clover** ("Marele Iubitor") poate fi disecat în **ac el ov er,** Marele Dumnezeu, Focul Viu, Cel Isteț, Axa sau "Tăișul Căii".

Într-o versiune italiană a Cenușăresei, eroina se numește La Georgia[287], femininul lui George, cel care se ocupă de agricultură, Focul Existent, Impulsul Vital.[288] Emblema de față, surmontată de motto-ul "Semănați și nu vă îndoiți", este elucidată de pasajul: "*Credința este sămânța pe care o semăn; faptele bune sunt ploaia care o face să rodească; înțelepciunea și blândețea sunt părți ale plugului; mintea este frâul; iar sârguința este boul răbdător*"[289].

1193

Obiectele de mai jos sunt descrise de Mons. Briquet ca fiind "juguri", iar semnificația care stă la baza lor este probabil declarația lui Hristos: "Jugul Meu este ușor și povara Mea este ușoară".

1194

1195

Jugul[290] lui Hristos este identic cu jugul precreștin al Înțelepciunii la care se face referire în Eclesiastul: "*Apropiați-vă de mine, voi, cei neînvățați, și locuiți în casa învățăturii. De ce sunteți lenți și ce spuneți despre aceste lucruri, căci sufletele voastre sunt foarte însetate? Am deschis gura mea și am zis: Cumpărați-o pentru voi fără bani. Puneți-vă gâtul sub jug și lăsați sufletul vostru să*

284 **Sap** = **isap**, *esența lui Ap*. Cuvântul este poate alăturat egipteanului **sa**, un fluid misterios și vivificator transmis de Ra. **Sap** înseamnă *șarpe* în limba țigănească, iar *sapience* înseamnă înțelepciune.

285 Vezi *Abury,* Stukeley.

286 A se compara cu toponimul PADIHAM.

287 *Cinderella,* p. 134.

288 Demeter era numită uneori Gemeter, adică "Mama-Pământ".

289 Din Parabola semănătorului de la Buddha, citată în *Bible Folk-Lore*, p. 239-

290 Cuvântul **jug** înseamnă și globul de aur, centrul vital al unui ou sau **oeuf**.

primească învățătură: ea este greu de găsit. Priviți cu ochii voștri cum am avut puțină osteneală, și mi-am dobândit multă odihnă. Ia învățătură cu o sumă mare de bani, și obține mult aur prin ea. Sufletul tău să se bucure de mila Lui, și să nu se rușineze de lauda Lui. Lucrează-ți lucrarea ta la timp, și la vremea lui îți va da răsplata ta"[291].

Esențialitatea supunerii la jugul disciplinei și al muncii este subliniată de la începutul până la sfârșitul romanului "*Romanul trandafirului*". Poetul acestei Evanghelii a industriei își îndeamnă cititorii: "La muncă, stăpânii mei, apoi la muncă"-

"*Dacă nu vă angajați în muncă*
Cu dreaptă bunăvoință, neamul vostru
Trebuie să piară. Prindeți atunci plugul
Cu mâinile pregătite și înclinați cu bucurie spatele
în felul în care se înclină vela
Care se întinde în fața vântului;
Să vă lăsați mâinile voastre puternice pe pluguri.
Și peste pământurile în paragină
Să împingeți cu plugul strălucitor, în timp ce brazda
Își joacă partea ce i se cuvine, și apoi cu grijă
Împrăștie în jur grâul prețios ;
În credință, se va întoarce din nou
În marea toamnei o mulțime
Recoltă bogată de aur bătut".

Personajul de aici, cu motto-ul "Arta lui în Dumnezeu", poate fi recunoscut ca fiind Piers Plowman și citit ca o expresie a ideii:

"*Căci așa este domeniul Lui,*
Atât de aproape, atât de pretutindeni,
Toate mâinile credincioase pot semăna ceva grâu,
Și aduce o sământă la rod. "[292]

1196

Piers Plowman a fost o personificare a lui Christos al săracului din Evul Mediu. "*Conștiința*

291 Cap. li.
292 Duke of Argyll, *Poems,* 1894.

mi-a povestit", spune autorul, "*despre învierea lui Hristos și despre cum i-a dat puterea sa lui Piers Plowman, iar la scurt timp a plecat în ceruri și a trimis Duhul Sfânt lui Piers și semenilor săi, dându-le multe daruri ...*". . . Și Piers le-a semănat pe toate - virtuțile cardinale, Prudența, și Temperanța, și Dreptatea, și Curajul"[293].

Numele Piers, o variantă a lui Pierre și Peter, se rezolvă în **Pi ers**, "Tatăl Eros" sau "Părintele Trandafir".

Ideea că Livada Trandafirilor sau Grădina lui Eros se află înăuntru este mult mai puțin teologică decât poetică, iar Shakespeare este purtătorul de cuvânt al tuturor poeților în pasajul: "*Corpurile noastre sunt grădini; la care, voințele noastre sunt grădinari : astfel încât, dacă vrem să plantăm urzici sau să semănăm salată; să punem isop și să plivim cimbru; să o aprovizionăm cu un singur gen de ierburi sau să o distragem cu multe; fie să o facem sterilă prin lenevire, fie să o fertilizăm prin industrie; de ce, puterea și autoritatea corectabilă a acestui lucru se află în voința noastră*"[294].

Lopata reprezentată în fig. 1197 pare să înfățișeze pasajul din ritualul egiptean: "*am apucat lopata în ziua în care am săpat pământul în Suten-henen*", iar aceeași idee este exprimată de Marcus Aurelius când spune : "*Privește înăuntru. Înăuntru se află fântâna Binelui și ea va țâșni mereu dacă vei săpa vreodată*".

1197

O versiune populară și copilăroasă a acestui dicton filozofic se găsește în invocarea Cenușăresei :

"*Micul măr de aur,*
Cu vaza mea de aur te-am udat,
Cu lopata mea de aur ți-am săpat mucegaiul ;
Dă-mi, te rog, hainele tale frumoase,
Și ia-mi hainele mele urâte"[295].

În desenele de aici, "vasul de aur" formează izvorul din care izvorăsc trandafirul, florile și fructele "atât cele noi, cât și cele vechi".

1198

293 *Piers Plowman,* Everyman's Library, p. 167.
294 *Othello,* i. 3.
295 *Cinderella,* p. 139.

1199

Cu toate că poeții au inculcat sistematic ideea că:

"*Aici, în mijlocul valurilor sumbre ale luptelor și grijilor noastre,*
plutește verdele insule norocoase, "[296]

nici un mistic autentic nu a susținut vreodată că Grădina Iubirii nu ar fi altceva decât o sferă subiectivă și imaginară. Swedenborg, un clarvăzător, om de știință și filozof, lipsit total de temperamentul poetic, a descris "din lucruri auzite și văzute" un paradis real al cărui, la apropierea copiilor, "florile încolțite de deasupra intrării au aruncat o strălucire veselă"[297]. Autorul cărții *Romanul trandafirului* afirmă :

"*Pentru acest vis frumos certific,*
Că nu e nici o batjocură, nici o minciună;
Dar toate cele de aici sunt scrise pe cuvânt,
Aur pur, rafinat și adevăr fără pată."

Sesiunea deschisă către Livada Trandafirilor nu era un simbol special al vreunei secte particulare, ci pur și simplu o încetare de a face răul și o învățare de a face binele.

"*În mijlocul luptei sau al măcelului să nu te vezi,*
Ci mâinile și gura deopotrivă să le păstrezi curate;
Fii loial, bun și milostiv,
Și atunci vei avea acea minunată
Și frumosul parc în cele din urmă să atingi."

Se spunea că regina Insulelor Norocoase, la a cărei privire toată țara din jur devenea strălucitoare, își adormise mai întâi vizitatorii într-un somn preliminar, iar apoi erau bineveniți doar cei care se trezeau la aprecierea frumuseții ei supreme. "*Toate acestea*", spune poetul, "*se țin de fabulă, dar cine le-a făcut și recitat primul, a umbrit în această fabulă un adevăr*"[298].

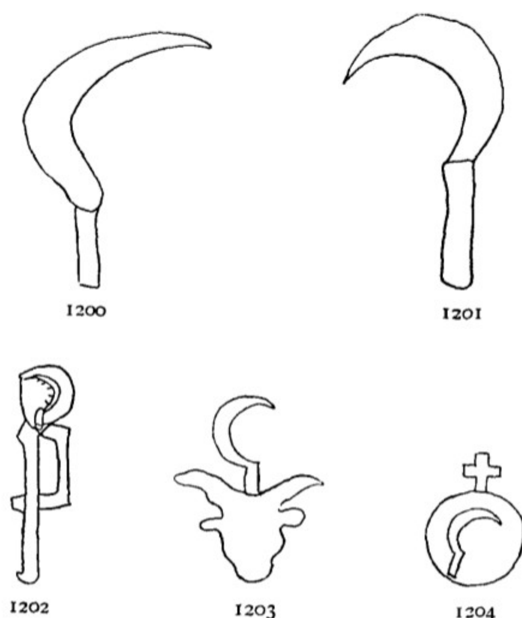
Se spune că Tatăl Reginei Adevărului, care a domnit în Insulele Norocoase, este Timpul, iar în fig. 454 (ante, p. 182, vol. I) Timpul cu picioarele în formă de PANĂ și cu coasa sau cuțitul său a fost reprezentat ca ajutând-o pe Fiica sa să iasă din temnița ei de peșteră, după motto-ul: "*Timpul scoate la lumină lucrurile ascunse sau oculte*". Principiul mistic: "*Iubește să fii necunoscut*" și tăcerea ascunsă a Înțelepciunii, sau a umilei Cenușărese harnice, sunt exprimate în versurile :

"*Atunci binecuvântează-ți creșterea ta secretă ; nici nu prinde*
La zgomot, ci prosperă, nevăzută și tăcută;

296 J. R. Lowell.
297 *Heaven and Hell,* 337.
298 *Cf.* Bayley (H.), *New Light on the Renaissance,* pp. 168, 169.

Păstrează-te curată, dă roade, câștigă viața și veghează
Până când vor veni secerătorii cu aripi albe. "[299]

Secerile sau coasele de aici, simboluri ale secerătorilor, exprimă probabil pasajul: "*Să nu ne obosim în a face binele, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom slăbi*"[300].

Secera era atributul lui Saturn sau Cronos, care mai era cunoscut și sub numele de "cel care coace, zeul recoltei". Obiectul care surmontează fig. 1202 poate fi destinat "noului instrument de treierat ascuțit, cu dinți" profețit în Isaia[301], dar cred că este mai degrabă o încercare de a combina sub o singură formă grebla Semănătorului cu secera Secerătorului.

"*Eu sunt Cosașul.*
Toate lucrurile, cu atenție
Tăcute adun.
Trandafirii palizi atinși de primăvară,
Porumbul înalt în vară,
Fructe bogate de toamnă, și fragede flori de iarnă...
Secerând, încă secerând...
Toate lucrurile, cu un cârlig atent
La timp le culeg.

Eu sunt Semănătorul.
Toată viața neînsuflețită
Se scurge prin foaia mea de sămânță.
Atom cu atom se căsătorește,
Fiecare îl înviorează pe celălalt,
Cad prin mâinile mele, mereu schimbătoare, dar neschimbătoare,
Semănând neîncetat.
Viața, viața incoruptibilă,
Arată de pe foaia mea de sămânță.

Făcător și distrugător,
Eu sunt refluxul și potopul,

299 Vaughan (H.).
300 Galatians vi. 9.
301 xli. 15.

Aici și dincolo.
Viteză prin încurcătură și încolăcire
A naturii infinite,
Fără să văd și fără să aud, eu formez toate ființele.
Cel care ia și dăruiește.
Eu sunt pântecul și mormântul,
Acum și întotdeauna. "[302]

1205

---

302 Henley (W. E.), *Poems.*

CAPITOLUL XX

POMUL VIEȚII

"*În fiecare zburdalnic bine condiționat, după cum conchid, înflorește deja un anume Paradis în perspectivă, înveselit de o Eva mai frumoasă; nici în priveliștile mărețe, în florile și frunzele acelei Grădini, nu lipsește un Copac al Cunoașterii, frumos și îngrozitor în mijlocul lui. Poate că, de asemenea, întregul este cu atât mai frumos, dacă Heruvimii și o Sabie în flăcări îl despart de orice pas al oamenilor ; și îi acordă, celui care se luptă cu imaginația, doar priveliștea, nu și intrarea*."

- CARLYLE.

Colonelul Kenneth Mackay, care a fost președintele Comisiei americane numite să cerceteze condițiile de guvernare din Papua, povestește : "*În timp ce ne întorceam, George mi-a povestit despre concepțiile nativilor despre un stat viitor, care mi s-au părut foarte frumoase. Sus, pe lanțul Astrolabe Range, înflorește, invizibil pentru ochii muritorilor, un copac mare și plin de har, în care și în jurul căruia locuiesc pentru totdeauna, liberi de griji și fericiți, toți cei care au trăit o viață bună înainte ca moartea să-i revendice. Acolo iubiții și rudele iubite se vor reuni, în timp ce cei care au locuit deja sub umbra lui pot să se întoarcă și se întorc pentru a-i veghea pe cei vii, astfel încât fiecare suflet aflat încă pe pământ are un ghid și un ajutor iubitor nevăzut, dar mereu prezent. Cei răi trebuie să treacă prin boală, durere și necazuri înainte de a ajunge la copac, dar, în cele din urmă, și ei sunt adunați sub ramurile sale. Băștinașii din districtul Astrolabe spun că știu că această idilă sacră este adevărată, deoarece cei pe care i-au iubit și pe care i-au pierdut s-au întors la ei și le-au spus acest lucru*."   Scriitorul adaugă :

"*Vă spun această poveste așa cum mi-a fost povestită și, când ne amintim cât de bătrân este papuașul, cum a trăit toate epocile care au murit și tulburările care au făcut și desfăcut lumi de când continentul Lemuriei s-a scufundat pentru totdeauna sub apele Oceanului Indian, nu este greu de înțeles că el încă mai posedă amintiri vagi despre credințele învățate de la popoarele pierdute, cu o dezvoltare mai înaltă, când lumea era mai tânără și poate mai aproape de Creatorul ei decât este astăzi*"[303].

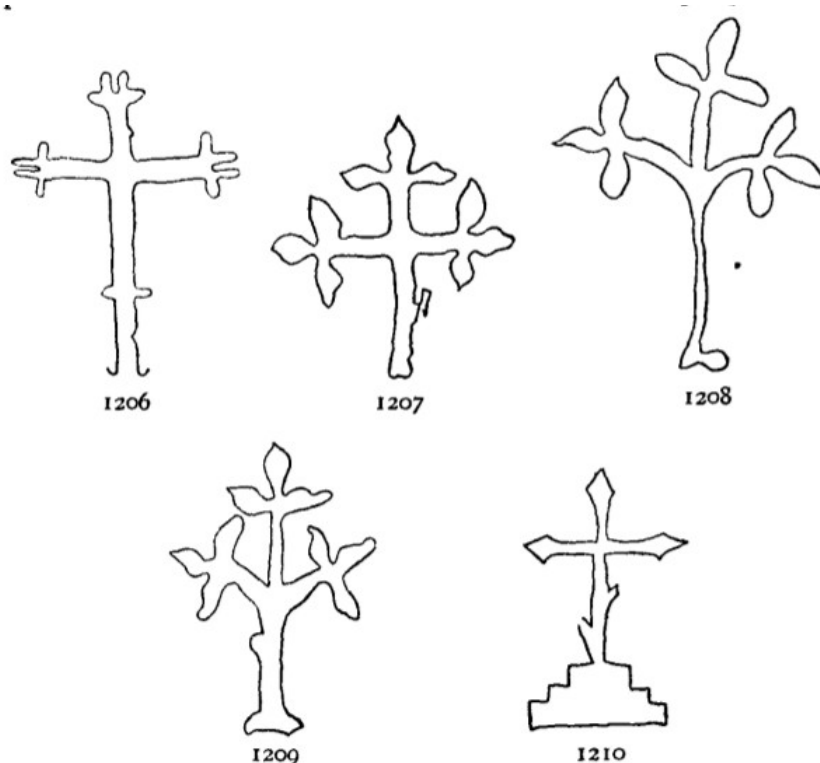
Există un manuscris mexican în British Museum[304] în care sunt reprezentate două figuri care culeg fructele din "Pomul vieții noastre", atât de ratat. Mayașii și alte popoare din America Centrală își reprezentau întotdeauna arborii sacri cu două ramuri care porneau orizontal din vârful trunchiului, prezentând astfel aspectul unei cruci sau al unui **Tau**[305], iar primii misionari spanioli din Mexic au constatat cu mare uimire că crucea era deja folosită acolo "ca simbol al Arborelui Vieții"[306].

Se spune că Woden, Tatăl Atotputernic, ar fi atârnat ca jertfă timp de nouă zile de copacul Iggdrasil, iar creștinii moderni îi cântă imnuri lui Hristos care a suferit pe "copacul blestemat"[307]. Se pare că la un moment dat a existat o idee larg răspândită că Crucea creștinismului era un Copac, iar credința în proprietățile salvatoare și benefice ale acestei Rădăcini Sfinte este încă generală. În fig. 1206-1210 există o îmbinare intenționată a copacului și a crucii, iar în fig. 1210, Sfântul Rod sau Toiagul Sfântului Roșu surmontează o piramidă sau Calvarul.

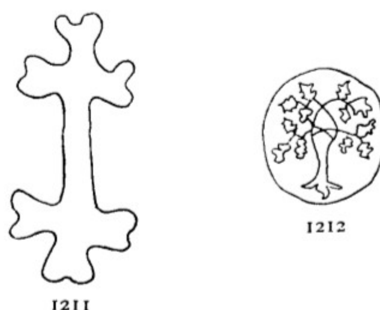
În *Viziunile, poruncile și Similitudinile*, de Hermas, o lucrare apocrifă respinsă de Conciliul Atanasian, se vorbește despre Legea lui Dumnezeu ca despre un copac și despre Fiul lui Dumnezeu. "Acest Mare Copac care acoperă câmpiile și munții și tot pământul este Legea lui Dumnezeu

303 *Across Papua,* London, 1909.
304 Add. MSS., British Museum, 9789.
305 *Sacred Mysteries among the Mayas,* Le Plongeon, p. 134.
306 *Bible Folk-Lore,* p. 243.
307 Abia în anul 608 d.Hr. Hristos a fost reprezentat ca un om pe cruce.

publicată în întreaga lume. Or, această Lege este Fiul lui Dumnezeu care este propovăduit până la toate marginile pământului. Oamenii care stau sub umbra lui sunt cei care au ascultat propovăduirea și cred."[308]

În latină, cuvântul "lege" înseamnă "**lex**", iar soiul de stejar veșnic verde se numește "**ilex**". Când un stejar murea, druizii îi scoteau scoarța, îi modelau cu respect trunchiul sub forma unui stâlp, a unei piramide sau a unei cruci și continuau să îl venereze ca emblemă a marelui spirit.[309] Deasupra și dedesubtul stejarilor sacri era inscripționat cuvântul **Thau**,[310] adică "Au strălucitor". În fig. 1211 arborele sfânt are forma **zeta**, forma latină, greacă și feniciană veche a literei moderne **Z**. Cuvântul **zeta** poate fi înțeles, așa cum s-a menționat anterior, ca **ze thau**, și rezolvat în "Focul sau Viața lui Au strălucitor".

Arborele cu douăsprezece frunze, cu trei rădăcini și cu ochii încondeiați, ilustrat aici, este un stejar heraldic sau **aik**. Printre termenii ebraici pentru *stejar* se numără **el** și **allah** ; latinescul **robur** poate fi echivalat cu "Tatăl Ra" ; grecescul **drus** se rezolvă în "Lumina durabilă" ; iar latinescul

---

308 Vezi *Aryan Sun Myths,* anon., p. 118.

309 Reade (W.), *Veil of Isis,* p. 96.

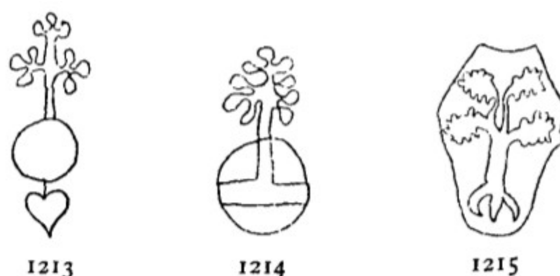
310 Foarte eruditul Schedius, în tratatul său *De Mor Germ*, xxiv, vorbind despre druizi, confirmă în mod deosebit tot ceea ce am spus în această privință. El scrie : "că ei caută cu atenție un stejar, mare și frumos, care să crească cu două brațe principale în formă de cruce, alături de tulpina principală dreaptă Dacă cele două brațe orizontale nu sunt suficient de adaptate figurii, ei îi fixează o grindă în formă de cruce Acest copac îl consacră în acest mod -. Pe ramura dreaptă ei scrijelesc în scoarță, cu caractere frumoase, cuvântul Hesus ; pe tulpina din mijloc sau verticală cuvântul Taramis ; pe ramura stângă Belenus ; peste aceasta, deasupra ieșirii brațelor, scrijelesc numele lui Dumnezeu, **Thau** ; sub toate se repetă același lucru -**Thau**." - Stukcley, *Abury.*

quercus în **ak hu er ac us**. Termenul galez pentru *stejar* este **deroo**, care poate fi echivalat cu sanscritul **dru**, care înseamnă *lemn* și *copac* în general.

Printre chinezi, se credea că Arborele Vieții era un foarte minunat **persica** sau *piersic* situat în Insulele Fericite din Oceanul de Est. Se spunea că își înfășoară frunzele până la o înălțime de 3000 de mile și că "un cocoș de aur stă pe el când răsare soarele".

Egiptenii presupuneau că " În estul Cerului se află acel înalt arbore de sicomor pe care stau zeii, copacul vieții prin care trăiesc, ale cărui fructe îi hrănesc și pe cei binecuvântați". Acolo, la moarte, se duceau sufletele oamenilor buni - "Ei nu se duc ca morți, ci ca vii". "Ei își stăpânesc inima, își stăpânesc mintea, își stăpânesc picioarele, își stăpânesc gura, își stăpânesc brațele, își stăpânesc toate membrele"[311]. Cuvântul *sicomor* poate fi rezolvat în **is ik amor**, *lumina marii Iubiri* sau, mai fundamental, în *amor*, Focul Soarelui[312].

În fig. 1213 cercul Soarelui este asociat cu o inimă, iar în acest desen, ca și în fig. 1214 și 1215, Arborele este format ca un foc.

1213 1214 1215

Bradul asociat cu motto-ul "Fără Tine nimic" are, fără îndoială, legătură cu Dumnezeul lui Israel, despre care s-a spus : "Eu sunt ca un brad verde. De la mine se găsesc roadele tale"[313].

Arborele lui Osiris era un conifer; un con de pin apare adesea pe monumente ca ofrandă adusă lui Osiris; iar *pinul* era, de asemenea, sacru pentru Dionysos, pentru Atis și pentru alți zei ai trezirii primăverii[314]. S-a presupus că conurile de brad posedă o semnificație pur falică, dar motivul real al sfințeniei coniferelor a fost probabil păstrat de gnostici. Potrivit lui King, *bradul* a fost "admis în acest sistem pentru că forma sa spiralată imită o flacără, motiv pentru care, din același motiv, conul său a fost luat drept simbol al elementului foc"[315].

1216

Numele de **fir** (brad) poate fi evident asociat cu focul, idee care este confirmată de faptul că

311 Erman, p. 97.
312 În egipteană, iubirea era **mer**. A se compara cu numele Murray, etc.
313 Hosea xiv. 8.
314 *Golden Bough, J.* G. Frazer, ii. 136, 144*,* 161
315 *The Gnostics,* p. 133.

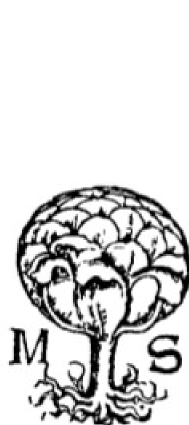
în galeză, bradul este **pyr**, adică *foc* în greacă. În greacă, "brad" înseamnă "**peuke**", adică "Marele Părinte" sau "*Pere*".

În unele părți ale Europei, **părul** era considerat sacru[316] și nu există nici o îndoială că forma piramidală a copacilor în general a fost parțial responsabilă de venerarea lor universală. Coniferele erau în mod deosebit focuri "*coney*", dar rădăcina **fer** sau **ver** era aplicată în comun tuturor arborilor și tuturor pădurilor sau zăvoaielor. **Furza** aurie - la a cărei apariție Linnaeus a izbucnit în lacrimi - este un arbust preeminent de foc. **Gorse** înseamnă focul lui Thenar sau "Focul puternic"; uneori era numit **gos**,[317] "lumina puternică", iar numele său botanic **ulex** poate fi echivalat cu **ilex**. Cuvântul **whin**, un alt nume pentru **gorse**, poate fi asimilat cu **One** (Unu). Frunzele împănate ale ferigilor sau ale "Tatălui cel Mare", mai ales atunci când sunt atinse de coloritul superb al toamnei, sugerează în egală măsură aprinderea unui foc puternic. Se credea că, în ajunul solstițiului de vară, feriga sau "Focul Unic" izbucnea într-o floare ca aurul lustruit sau ca un foc minunat, iar cel care prindea această floare, care dispărea și cădea repede, putea înțelege limbajul păsărilor și al animalelor, se putea face invizibil și așa mai departe[318].

În latină, *arborele* este **arbor**, "Părintele focului"; în franceză **arbre**, adică *arbor A*; în italiană **albero**.

În vârful dealului din Derbyshire, cunoscut sub numele de *Arborlow*, se află un cerc druidic format din treizeci de pietre. În Lanarkshire există un Arbor Hill descris ca fiind o "eminență conică surmontată de rămășițele unui fort antic"[319]. **Broch**, denumirea scoțiană a unui *fort* sau a unui *turn rotund*, este în *Cornish* pentru **tisă** sau **Hu-tree**. Sfințenia arborelui de *tisă* (grecesc **taxus**, sau "axa strălucitoare") formează subiectul unui capitol special din *Byeways in British Archeology*[320]. În Mexic, arborele sacru preeminent a fost piramidalul **Yaxche**. Acesta este descris ca fiind "un con perfect din care ramurile principale pornesc în direcție orizontală. Vârful său plin de frunze, văzut de la distanță, prezintă aspectul unei jumătăți de sferă de verdeață"[321]. Cuvântul **yaxche** se rezolvă în **yak se che**, "marele foc mereu existent".

În limba germană, *copacul* este **baum**, sau "Tatăl Soare", iar în unele părți ale lumii un copac asemănător cu **yaxche**-ul piramidal este numit **baobab**, adică "Tatăl Hubbub" sau "globul globurilor". În ebraică **hobab** înseamnă *iubit*. Obiectul în formă de glob ilustrat în fig. 1217 este fie o Perfecțiune mistică, fie un **cole** sau o *varză*. Probabil că forma sa asemănătoare unei mingi a fost cea care a dus la estimarea simbolică a lui **ak ol**, "Marele Dumnezeu", sau **ac ab aj**, "puternicul glob îmbătrânit".

1217

1218

Obab poate fi asimilat cu **Apap** ; iar *plopul*, cândva sacru pentru Hercule, era în mod

316 Faraday (W.), *The Edda,* p. 39.
317 A se compara cu numele de familie Goss și cu toponimele Gosport, Gosfield, Gos-beck etc.
318 Frazer (J. G.), *Golden Bough*, ii. p. 286.
319 Bartholomew (J. G.), *Gazetteer,* p. 19.
320 Johnson (W.).
321 Le Plongeon (A.), *Sacred Myst.,* p. 133

evident un simbol al Sfântului Rood, Rod, Pole, Spike sau Spire[322]. Arborele sacru al budiștilor este **Bo**-tree, un nume care poate fi asimilat cu **Bay** european, ale cărui frunze erau cândva o coroană de onoare râvnită. În franceză, **baie** înseamnă *boabă*, sau **pip** (bob). *Laurelul* care era sacru pentru Apollo se rezolvă în **la ur el**, sau "Zeul Focului Veșnic", iar **laurus**, cuvântul latin pentru **laur**, dă Erosul Veșnic, sau Lumina Focului.

Pomul roditor numit "Caritate" este, în mod evident, o reprezentare a promisiunii apocaliptice: "*Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în mijlocul paradisului lui Dumnezeu. ... În mijlocul său și de o parte și de alta a râului, era pomul vieții, care dădea douăsprezece feluri de fructe și își dădea rodul în fiecare lună, iar frunzele pomului erau pentru vindecarea națiunilor*".

Plutarh afirmă că, dintre toate plantele care creșteau în Egipt, **persea** era cea mai sacră pentru zei, deoarece fructul său semăna cu o *inimă* și frunza sa cu o *limbă*.[323] Multe frunze sunt formate ca niște inimi, iar cuvântul **leaf** (frunză) este identic cu **love** (dragoste) și **life** (viață). Este un fapt științific că un copac trăiește prin frunzele sale și este dogma principală a lui Swedenborg: "Că dragostea este viața omului"[324].

Trandafirul sau Erosul era, așa cum am menționat deja, considerat ca fiind *casa* și *locuința* divinității. **Dendron**, cuvântul grecesc pentru *copac*, se rezolvă în **den dur on**, "bârlogul Celui care dăinuie", iar splendorile înflăcărate ale rododendronului erau în mod evident considerate cândva ca fiind un *bârlog* sau o *fortăreață* a lui Rho sau a Focului. În Scoția, *frasinul* de munte este numit Rowan sau **unul Ra**. Denumirea britanică pentru un frasin (latină, *fraxinus*) era **onn**[325] sau **unu**; cea anglo-saxonă era **wiggen**, sau "Mintea cea puternică"; iar *Iggdrasil*, puternicul frasin scandinav, se rezolvă în **ig dur az il**, "Dumnezeul puternic, durabil și luminos". Ultimele două silabe ale acestui nume pot fi puse în contrast cu **alunișul** și, de asemenea, cu **azaleea**, o varietate de *rododendron*.

De asemenea, se pare că **linden** (teiul) a fost considerat cândva o fortăreață a **lin**-ului sau a "Singuraticului", iar numele său alternativ de **lime** (tei) poate fi asimilat cu "Domnul Soare" sau **elm** (ulm).

Lin nu diferă de **oln** sau **olan**, cuvântul anglo-saxon pentru **holly** (sfânt) sau **holy** (sacru). Zigzagurile răsucite, ca niște flăcări, ale frunzelor de **holly** au fost poate motivul special pentru care acest copac a fost numit *sfânt*. În *olean**der***, cedru[326], *el**der*** (soc), *al**der*** (arin), *german**der*** etc., reapare **dur** de "durabil"; **laven**-ul din *lavandă* este "Domnul cel viu", iar același înțeles stă la baza măslinului roditor[327] și a puternicei **agave** sau **aloe**. "Țara Măslinilor" era unul dintre numele Egiptului, iar printre titlurile lui Horus, "frumosul copil de aur", se număra "copilul măslinului". În Mexic, *agavele*, care producea băutură din sucul său, hrană din rădăcina sa, hârtie din frunzele sale, ace și cuie din spinii săi, ață și sfoară din fibrele sale și paie din frunzele sale, era numite "miracolul naturii". În greacă, *agave* sau *aloe* se spune **alon**, care poate fi anglicizat în **alone** "cel singur". **Alnus**, sau "singura Lumină", este denumirea științifică a *arinului* sau a Dumnezeului Durabil. În limba anglo-saxonă, *arinul* era numit **aler**, iar superstițiile puternice care încă mai persistă în jurul **elder** (soc)[328] sunt, fără îndoială, o supraviețuire a simbolismului său de odinioară de "Dumnezeu care dăinuie".

"Am fost înălțată", spune proteica Înțelepciune despre ea însăși, "ca un cedru în Liban și ca un chiparos pe munții Hermonului. Am fost înălțată ca un palmier în Engaddi și ca o plantă de trandafir în Ierihon; ca un măslin frumos pe un câmp plăcut și am crescut ca un platan pe malul

---

322 Spire = Sepire = "Tatăl focului" ; compară și cu chiparosul, molidul, ienupărul, etc.

323 *Isis and Osiris.*

324 "O oarecare idee despre iubire, ca fiind viața omului, se poate avea din căldura soarelui în lume, care, după cum bine se știe, este viața comună, ca să spunem așa, a întregii vegetații; de la această căldură, când începe în timpul primăverii, legume de toate felurile răsar din pământ, sunt împodobite cu frunze, apoi cu flori și, în cele din urmă, cu fructe, și astfel, ca să spunem așa, trăiesc; dar când căldura se retrage în anotimpul toamnei și al iernii, ele sunt dezbrăcate de aceste semne ale vieții lor și se ofilesc. Similar este cazul iubirii în om ; căci iubirea și căldura se corespund reciproc ; de aceea și iubirea este caldă." - Schwedenborg, *Divina iubire și înțelepciune*, i. p. 3.

325 Edmunds, *Names of Places,* p. 247.

326 Cedrul = incoruptibilitatea, vezi ante, vol. i- pag. 154.

327 A se compara cu numele Olyffe, Jolyffe, Olave, Olaf, etc.

328 A se vedea anexa la *England's Riviera*, J. Harris Stone.

apei." [329]

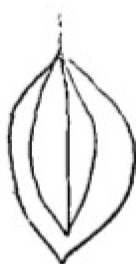
Am văzut deja că Palmierul servește ca simbol al Coloanei de Foc, al Focului sau al Pomului Vieții (ante, p. 39), iar în fig. 1219 este folosit ca marcă tipografică. Arborele vieții asiriene, ilustrat de Layard, consta dintr-un trunchi sau o coloană ornamentată, surmontată de o frunză de palmier cu șapte lobi, iar uneori are aspectul unei coloane vertebrale.

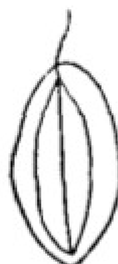
1219

După toate probabilitățile, *palmierul* a fost în primul rând un simbol al focului imuabil și care nu moare niciodată, fiind singurul copac cunoscut de antici care nu-și schimba niciodată frunzele, toate celelalte plante veșnic verzi pierzându-și frunzele, deși nu în mod regulat și nici toate odată. Fenicienii reprezentau pe monedele lor un palmier încolăcit de un șarpe, iar divinitatea feniciană era intitulată Baal Tamar sau "Domnul palmierului". **Tamar**[330] se traduce prin "Focul Soarelui strălucitor"; **phenice**, care în ebraică înseamnă "*palmier*", poate fi transformat în "lumina evantaiului", un termen evident adecvat; iar **phoenix**, care în greacă înseamnă "*palmier*", poate fi asimilat cu unicul Phoenix, Foc sau Viață, *singurul Mare Foc al Vieții*. Printre titlurile grecești ale lui Bacchus se număra Stăpânul Palmierului sau **Ph-anax**.[331] Cuvântul **palm** (palmier) a fost probabil cândva **paalom**, "Tatăl puternic al Soarelui, sau **op al om**, " Ochiul Domnului Soare".

Cuvântul **almond** (migdală) este asociat de filologi cu AEgmond, un nume propriu care înseamnă "ochiul protector"[332]. Fructul de aici este în mod evident un simbol al migdalului despre care unul dintre Părinții gnostici a scris : "Tatăl a toate este numit în continuare de către frigieni *Amygdalus*, Migdalul, care nu înseamnă copacul natural, ci *Cel preexistent*, care, având în sine Fructul Perfect pulsând și mișcându-se în adâncurile sale, și-a sfâșiat sânul și a dat naștere Fiului invizibil și inefabil"[333].

1220

1220a

Numele *Almond* dă **al monde**, "Domnul Lumii" sau "Singurul Domn Strălucitor". Latinii numeau *migdala* **amygdala**, "puternicul Soare, Veșnicul Strălucitor" ; germanii o numesc **nuss**, iar

329 Ecclesiasticus xxiv.
330 *Tumara Pua* este numele misticului indian Rose of Paradise.
331 Payne-Knight, *Symbol. Lang, of Ancient Art,* p 15
332 Edmunds, p. 164.
333 King (C. W.), The Gnostics, p. 92. În breviarii medievali, simbolul migdalei ca pântece al lumii este adesea expus în mod foarte naiv.

numele ei egiptean era **luz**.

Egiptenii își reprezentau sicomorul sacru cu capul și umerii zeiței Nut ieșind dintre ramuri. "O, sicomor al lui Nut", spune *Cartea Morților*, "dă-mi aerul și apa care se află în tine"; și există reprezentări ale acestei zeițe într-un copac care poartă pâine sau fructe și un vas cu apă.

Este proverbial faptul că Înțelepciunea este "un copac al vieții pentru cei care o apucă"; iar în figurile alăturate, Maria, Mama-Apă sau sirena, este formată ca un copac.

În fig. 1223, **M** din Marele Adânc, sau "*mem*, apele", are forma sugestivă a unui copac, a unei rădăcini, a unui izvor de apă vie și a izvorului cunoașterii.

Arborele Mariei, mama lui Mays, era în esență **may** sau păducel, și, după toate probabilitățile, amintirea lui "**Mem**, apele", sau Mama Cora, Mama Foc, este păstrată în *mimoza* cu flori de aur. Se spune că Mam Tor, în Devonshire, înseamnă dealul "Mama"[334].

Maple (arțarul) se scria **mapul**, iar anglo-saxonii îl numeau **mapulder**. Din punct de vedere ideal și filologic, poate fi asimilat cu Maypole. Termenul botanic pentru arborele de arțar este **acer**, adică primele două silabe ale lui Ceres și ale lui Cora. Numele peruvian Cora sau Mama Mays nu poate fi diferit de cel al Mamei Carey din Marea Britanie, pe care Kingsley o descrie în *The Water Babies* ca stând "foarte liniștită, cu bărbia pe mână, privind în jos în mare cu doi ochi mari, mari, albaștri, la fel de albaștri ca marea însăși. Părul ei era alb ca zăpada - căci era foarte, foarte bătrână - de fapt, la fel de bătrână ca orice lucru pe care ai putea să-l întâlnești, cu excepția diferenței dintre bine și rău".

Mimoza a fost adoptată ca simbol al Africii de Sud, iar arțarul ca emblemă națională a Canadei - "Doamna noastră a zăpezilor". Este o coincidență fericită faptul că Mama Carey[335] a *petrelului* furtunos, sau "puiul Mamei Carey", și a frunzei de arțar, așezată ca "un iceberg cu un singur vârf". Situat în centrul "Piscinei Păcii", acest iceberg "*a luat forma celei mai mărețe bătrâne doamne pe care o văzuse vreodată - o doamnă de marmură albă așezată pe un tron de marmură albă. Iar de la picioarele tronului înotau, în largul mării, milioane de creaturi nou-născute, de mai multe forme și culori decât a visat vreodată omul. Și ei erau copiii Mamei Carey, pe care ea îi face din apa mării toată ziua*"[336].

La fel ca și **may** (păducel), **mimoza** și **maple** (arțarul), se poate spune că arborele de mirt sau **meurte** era un simbol al splendidului *mer*, *mere* sau *mare*.

Concepția despre Legea, Înțelepciunea, Iubirea sau Spiritul lui Dumnezeu ca fiind un copac poate fi comparată cu alegoria parsiților, conform căreia Marele Spirit a plantat sământța unui copac bun de rod. El l-a hrănit cu apa purității, l-a cultivat cu o muncă și o sârguință onestă și i-a urmărit creșterea în contemplarea divină a înfloririi gândurilor bune, a cuvintelor bune și a faptelor bune. Dintr-o dată, din Nord s-a năpustit maleficul Arimanes și, cu o rafală rece de zăpadă și ger ("Falsitate" și "Răutate", *vide Avesta*) a lovit și a întârziat creșterea sevei copacului în creștere. Astfel, de sus, a fost declarat război între Bine și Rău, între Pios și Rău, între Lumină și Întuneric - unul păstrând și celălalt lovind lucrările glorificate ale lui Dumnezeu[337]. În următoarea emblemă

334 Comparați Carew și Carey.
335 Edmunds, p. 248.
336 *The Water Babies.*
337 Kapadia (S. A.), *The Teachings of Zoroaster,* p. 31.

sunt reprezentați doi înțelepți îngrijind și udând Pomii Înțelepciunii.

1224

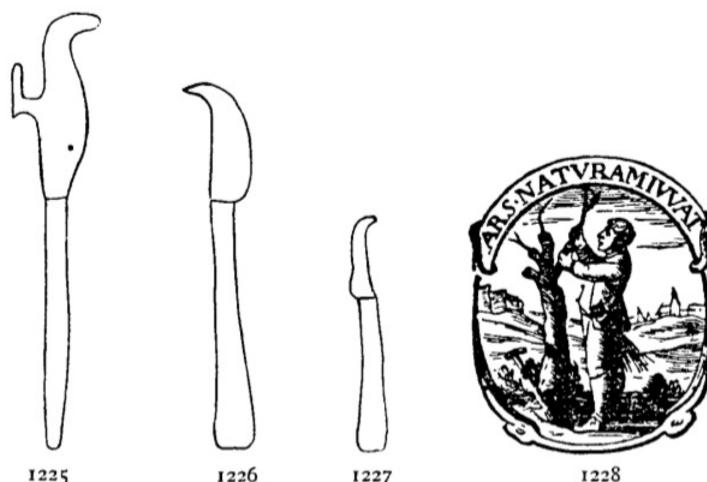
A fost o învățătură a lui Hristos: "Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în câmpul său : Care, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele : dar când a crescut, este cea mai mare dintre ierburi și devine un copac, astfel încât păsările cerului vin și se adăpostesc în ramurile lui"[338]. Prin urmare, Mistica a învățat întotdeauna că Pomul Vieții a crescut în primul rând în Grădina Sufletului.

"*Plantează, Doamne, în mine pomul vieții dumnezeiești,*
Acoperă-mă cu gardul Tău puternic al credinței;
Dacă Tu voiești, folosește altfel cuțitul Tău de tăiat,
Ca nu cumva, Doamne, așa cum spune un bun grădinar,
Dacă sugaciul trage seva din boltă în boltă ,
Poate în timp vârful copacului să moară.
Lasă, Doamne, ca acest copac să fie așezat între zidul grădinii Tale
Al Paradisului, unde să nu crească nici un puiet rău de tot."

Cuțitele de tăiere de aici pot implica Mileniul, când săbiile vor fi transformate în pluguri și sulițele în cârlige de tăiat[339], dar mai probabil ele ilustrează ideea: "*Vița care nu este tăiată crește în lemn. La fel și omul. Cuvântul, care este cuțitul, curăță lăstarii risipiți, obligând impulsurile*

338 Matei xiii. 31, 32.
339 Isaiah ii. 4.

sufletului să rodească"[340].

1225 1226 1227 1228

Fig. 1228 reprezintă operațiunea de altoire, sub deviza "Arta însuflețește natura".

Scandinavii concepeau Arborele Vieții ca fiind Iggdrasil, Lumea-Ash[341], Oracolul și Locul de judecată al zeilor, Locuința sorții, precum și Sursa și Izvorul cunoașterii. Se spune că în sus și în jos pe trunchiul acestui frasin măreț alerga perpetuu o veveriță, veveriță care, potrivit legendei renane, era "animată de Vocea lui Dumnezeu" și care îi șoptea la ureche lui Wotan tot ce se întâmpla jos[342].

1229

1230

Termenul francez pentru *veveriță* este **ecureuil** - fonetic **ek ur oeil**, "Ochiul Marelui Foc", iar emblemele de față sunt, astfel, în primul rând, simbolul Ochiului Atotvăzător. Aplicația lor personală se bazează probabil pe ideea medievală că "atunci când veverița este vânată, ea nu poate fi împinsă la pământ, decât dacă extremitățile de slăbiciune o determină să facă acest lucru printr-o constrângere involuntară, căci așa de statornică este mintea acestei mici fiare, încât, atât timp cât membrele și puterea ei durează, ea rămâne și se salvează în vârful copacilor înalți, neezitând să coboare pentru orice rău sau rană pe care o simte; știind, într-adevăr, că cel mai mare pericol al ei se află jos, printre câini de hăituire și vânători. De unde se poate desprinde un model perfect pentru noi, pentru a fi feriți de toate vicleniile și hăituielile flămânde ale diavolului perfid; și anume, să ne păstrăm sus, în palatele înalte ale meditațiilor cerești, căci siguranța este mică în lucrurile de pe pământ; cea mai mare ar trebui să fie teama noastră de pericol, atunci când ne lăsăm să privim și să ne gândim la cer"[343].

S-a spus foarte des că misticismul sparge învelișul dogmei și că a păstrat, în mijlocul

---

340 Clement din Alexandria.

341 Sfințenia simbolică ce se lega odinioară de frasin poate explica acest element de istorie "naturală": "Frasinul are o virtute atât de mare încât șerpii nu vin la umbra lui nici dimineața, nici seara. Și dacă un șarpe este pus în mijlocul unui foc și al frunzelor de frasin, el va fugi mai repede în foc decât în frunze." - Bartholomew Anglicus, 1260 (?).

342 B. Saintine, *La Mythologie du Rhin,* p. 127.

343 Cf. Hulme (F. E.), *Natural History Lore and Legend,* p. 174.

zăngănitului de crezuri contradictorii, miezul sănătos al religiei. Behmen a observat că "Lumea este ca un fruct, cum ar fi o prună sau un măr, și că are oameni cu coaja, oameni cu pulpa și oameni cu miezul sau cu sâmburele; toți au aceleași facultăți, numai că primii trăiesc doar la suprafața lucrurilor, iar ultimii percep cum forma exterioară este determinată de viața centrală din interior"[344].

Maxima conform căreia trebuie să pătrundem sub coaja exteriorului este reprezentată de veverița care sparge o nucă, ca în fig. 1229 și în alte locuri. "Noi credem", spuneau misticii, "că scrierile lui Moise, ale Profeților și ale tuturor Învățătorilor anteriori nu trebuie luate în mod literal, ci figurat, și ca conținând un sens secret ascuns sub simpla literă. Aceste scrieri trebuie comparate cu o femeie frumoasă care își ascunde farmecele sub un văl și se așteaptă ca admiratorii ei să se chinuie să-l ridice; ceea ce este și cazul Cuvântului lui Dumnezeu care este ascuns sub vălul unui sens figurat, care nu poate fi ridicat nici măcar cu cea mai mare ingeniozitate umană și cel mai mare grad de înțelepciune fără ajutorul harului divin. Cu alte cuvinte, lucrurile despre care se vorbește în Thora (Cuvântul lui Dumnezeu) nu trebuie luate în mod literal conform simplei frazeologii, ci trebuie să ne rugăm pentru învățătura Duhului Divin pentru a fi capabili să discernem miezul care se află sub simpla coajă sau învelișul literei"[345].

Ideea că Scripturile - în special primele capitole ale Genezei - conțineau un sens ascuns și tainic era comună printre primii Părinți ai creștinismului. "Ce om", se întreba ORIGEN, "este atât de simplu încât să creadă că Dumnezeu, personificând un grădinar, a plantat o grădină în Orient ? că Pomul Vieții era un copac real, care putea fi atins și al cărui fruct avea puterea de a conferi nemurirea ? "

Conform relatării mozaice a Creației, Grădina Edenului era protejată de heruvimi și de o sabie de foc care se întorcea în toate părțile pentru a păzi calea Pomului Vieții[346]. Heruvimii, așa cum sunt menționați aici, nu sunt un alt nume pentru îngeri, ci *heruvimul* scriitorului Genezei - ca și heruvimul Asiriei, heruvimul Babilonului și heruvimul întregului Orient - era un animal înaripat fabulos[347] asemănător unui grifon sau dragon. Ideea mozaică a heruvimilor protectori poate fi asimilată cu concepția persană despre nenumărații însoțitori ai Sfântului care veghează împotriva încercărilor lui Ahriman de a distruge copacul Hom, situat în regiunea de fericire numită Heden. Potrivit legendei grecești, pomul cu mere din Grădina Hesperidelor era păzit de un șarpe sau de un dragon. Muntele sacru hindus Meru, al cărui vârf se înălța în lumina aurie a Cerului, se spune că era păzit de un Dragon înfricoșător.

Chinezii povestesc despre o grădină misterioasă în care crește un copac cu merele nemuririi, păzit de un dragon, iar acest șarpe înaripat - emblema națională a Imperiului Celest - este considerat simbolul inteligenței infinite care veghează asupra copacului cunoașterii.

În figura alăturată[348], un Copac păzit de Dragon este înscris cu cuvântul Brasica, echivalent fundamental cu **Persica**, *piersic*.

1231[3]

344 *Dialogues on the Supcrsensual Life.*

345 Din *Mărturisirea de credință* a unei secte cabalistice poloneze cunoscute sub numele de Soharites. Cf. *New Baptist Magazine*, aprilie 1827.

346 Genesis iii. 24.

347 Smith's *Bible Dictionary,* art "Cherubim."

348 De la *Printers' Marks,* W. Roberts.

Persica era Arborele chinezesc al Vieții, iar printre gnostici exista un rit sacru numit *Persica*. Inițiații în acest mister erau numiți "Păstrătorii Fructelor" și, potrivit lui Porfir, ei "semnifică simbolic "puterea de a păstra sau de a conserva"[349]. Cuvântul **Persica** este în mod evident aliat cu Jasper, un nume propriu persan care înseamnă "Stăpânul comorilor"[350]. Jasper, "Tatăl Luminii veșnice", poate fi asimilat cu "prima temelie", care era Jasperul Noului Ierusalim : "Și lumina ei era ca o piatră foarte prețioasă, ca o piatră de iaspis, limpede ca cristalul"[351]. Numele Jasper este cel european Kasper, care, de asemenea, este interpretat ca însemnând "Stăpânul comorilor". În mod fundamental se rezolvă în **ak ca per**, "Marea Lumină Pere (tatăl), Pură, sau Putere". În figura 1232 se vede un dragon care păzește o ghirlandă de fructe care înconjoară chipul înaripat al lui Eros sau Jerus, iar motto-ul este "Prin vigilență".

1232

Uneori Cocoșul se găsește în emblemă cu deviza: "Gardianul vigilent al lucrurilor"[352], iar în fig. 1233 un Dragon cu cap de cocoș are laba pe un corn sau pe un potir; în fig. 1234 același Monstru are sub gheara sa protectoare mica Casă a Înțelepciunii[353].

1233

1234

Printre antici exista credința în doi dragoni antagonici, unul strâmb, târâtor și vâscos, emblema a tot ceea ce era obstructiv, respingător și dezgustător; celălalt, înaripat, strălucitor și binefăcător, "Reconciliatorul, Eliberatorul", "Îngerul zorilor", "Spiritul întregii cunoașteri".

Opoziția acestor doi dragoni era un principiu de bază printre gnosticii *naaseni*[354], adepții

349 Mead (G. R. S-), *The Mysteries of Mithra,* p. 62.

350 A se vedea Swan, *Christian Names*, p. 62.

351 Apocalipsa xxi. ii, 19.

352 Există mai multe exemple în Biblioteca Blades.

353 "Căci această Taină este Poarta Cerului și aceasta este Casa lui Dumnezeu, unde locuiește numai Bunul Dumnezeu; în această Casă nu va intra nici un om necurat, ci este păzită numai de cei duhovnicești; unde, când vin, trebuie să se lepede de hainele lor și toți devin Mireni, obținând adevărata lor Bărbăție prin Duhul Fecioresc." Cf. *Cântecul de nuntă al Înțelepciunii*, p. 74.

354 ' Cuvintele Naas și Naaseni sunt în mod evident afiliate cu *nazar*, care înseamnă *păstrare*, *pază*, *protecție*, și cu NazaRenes sau NASAREES. Dr. Wm. Benjamin Smith scrie : "Epitetul Nazoreus (ortografiat în diverse feluri,

Șarpelui Radiant și Perfect, pe care îl identificau cu Iisus Hristos sau Sophia; iar antagonismul dintre "Domnul" și "leviatanul, șarpele strâmb" este una dintre temele lui Isaia: "*În ziua aceea, Domnul va pedepsi cu sabia Sa cea mare și puternică și dureroasă pe leviatan, șarpele cel pătrunzător, pe leviatan, șarpele cel strâmb, și va ucide balaurul care este în mare. În ziua aceea, cântați-i, viță de vie de vin roșu. Eu, Domnul, o păzesc; o voi uda în fiecare clipă: ca să nu o rănească cineva, o voi păzi zi și noapte*"[355]. În mijlocul acestei Podgorii cerești se spune că a existat un Turn, iar în fig. 1235 Balaurul Absolutului zboară păzitor în fața unui Turn. În fig. 1236, Vulturul Omnipotenței adăpostește simbolul Viei Sale sau al Sfântului Graal.

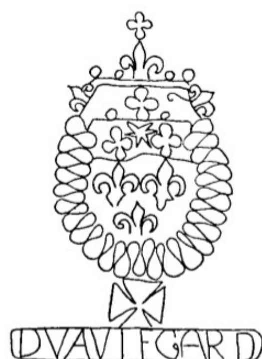

1235

1236

Sub fig. 1237 - o emblemă a Sfântului Graal sau a Ierarhiei cerești - apare motto-ul "**Duau le Gard**", adică Dumnezeu sau "Au sau Av-ul strălucitor" îl păzeşte. Sub Poarta Cerului simbolizată în fig. 1239 apare același **le gard**, precedat de o monogramă care poate fi citită *Aum*, sau *Aa*, sau *Avan* ; iar în fig. 1238 apare aceeași inscripție sub simbolul "Vița de vie a vinului roșu ".

1237

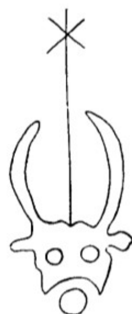
1238

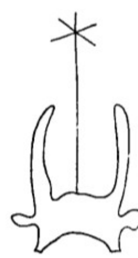
1239

1240

1241

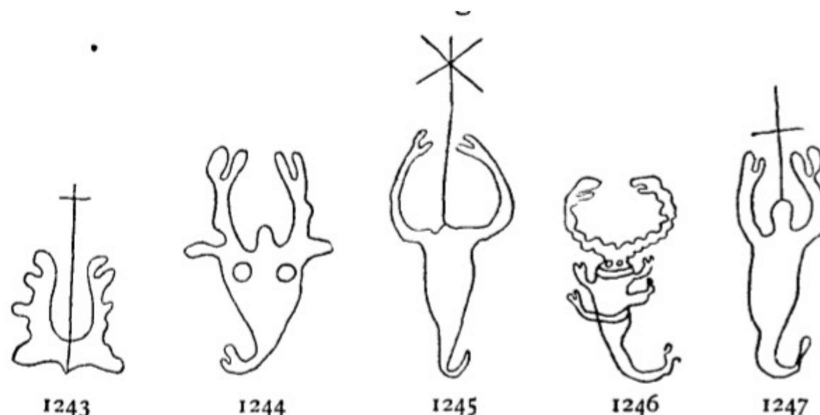
1242

---

cea mai veche ortografie fiind cel mai probabil Nazareus) nu este derivat dintr-un 'oraș numit Nazaret'; de fapt, nu exista un astfel de oraș la începutul erei noastre. Epitetul este un apelativ care desemnează în primul rând o Divinitate ; el este format după analogia numelor proprii ebraice care se termină în **iah**, ca Zaharia, **iah** reprezentând pe Iehova (pronunțat Yahveh, Yahu sau Yah), și este derivat din familiarul vechi semitic **nazar**, care înseamnă a păstra, a păzi, a proteja, astfel că siriacul Nazarâ' este foarte aproape de Guardian- Yah. Numele Isus și Nazareus diferă cam ca Salvator și Servator. "Nazarencii (sau Nasarecii) erau, după toate probabilitățile, închinătorii lui Nazarcea și, potrivit lui Epifanie, au fost înainte de Hristos și nu l-au cunoscut pe Hristos'. Ei sunt menționați în Fapte xxiv. 5, iar Pavel era unul dintre ei. Se pare că se deosebeau cu greu de Ieșireii menționați și de Epifanie, aparent un nume timpuriu pentru închinătorii lui Isus. În mijlocul unor incertitudini de detaliu, faptul de bază că Nazaree este derivat din tulpina ebraică **N-z-r**, care înseamnă a proteja, rămâne indubitabil." -Cf. *The Theory of the Pre-Christian Jesus,* The Open Court, 1910, p. 633.

355 xxvii. 1-3.

Acțiunea de a păzi era reprezentată prin coarne, iar în emblemele de față crucea de **lux** este protejată între coarnele boului. "Imaginea boului", spune Dionysius, "denotă pe cel puternic și matur, care răscolește brazdele intelectuale pentru primirea ploilor cerești și productive, iar coarnele, pe cel care păzește și este indestructibil"[356].

Ideea că coarnele exercitau o influență puternică, de respingere a răului și de protecție a supraviețuit în utilizarea superstițioasă a potcoavei de cal. Se spune că sunt bătuți în cuie pe clădirile fermelor și în alte locuri pentru a proteja împotriva ghinionului și se consideră că este esențial ca poziția lor să fie dreaptă și în formă de coarne, altfel norocul se risipește. Dragonul sau șarpele cu coarne, așa cum este venerat în Mexic și Egipt, deși nu este o reptilă europeană, se găsește reprezentat pe monedele și însemnele galeze[357].

Coarnele din figura 1243 sunt cele ale unui elan, ale unui Axis sau ale unui *Roebuck*. Fig. 1244 este ceva asemănător cu un cap de Elan și ceva asemănător cu un scorpion ; fig. 1245 și 1246 sunt pur și simplu scorpioni.

Scorpionul era emblema zeiței egiptene Selk, al cărei titlu era "marea reptilă, directoarea cărților". **Selk** - "Lumina elanului", sau **el ek**, "Marele zeu" - este reprezentată cu un scorpion ca podoabă de cap. Selk era numită și "Doamna Literelor", de unde se pare că era zeița scrisului, iar simbolul ei era plasat deasupra ușilor ca păstrătoare a cărților[358]. În Babilonia și Asiria, Scorpionii erau considerați în mod similar ca fiind gardieni sau păzitori, iar în literatura babiloniană sunt menționați în special ca fiind gardieni ai Porții Soarelui.

" *Oamenii-scorpioni îi păzesc poarta,*
Cu un aspect care inspiră teroare, a căror înfățișare este mortală;
De o splendoare îngrozitoare, spulberând munții ;
La răsăritul și la apusul soarelui ei păzesc
Garda asupra Soarelui"[359].

Fig. 1247 are o asemănare remarcabilă cu un "om-scorpion" cu brațele întinse în rugăciune, și nu putem decât să presupunem că scorpionul și-a dobândit simbolismul de **is ak or pi on**, "lumina Marelui Părinte Foc", din asemănarea sa formală cu brațele protectoare ale veșnicului Axis sau *Roebuck*. "Dumnezeul cel veșnic este refugiul tău, iar dedesubt sunt brațele veșnice"[360].

Scorpionul este unul dintre semnele zodiacale ; se spune că șapte scorpioni o însoțeau pe Isis ca gardă de corp ; iar în fig. 1248, micuța figură a lui Isis este echipată cu coarne conice, care protejează Cercul Soarelui, sau poate fi vorba de Perla de Preț. Acoperișul ei de pe cap este reprezentat de vulturul-simbol al Marii Mame[361], sau **val ture**, "Turnul puternic". În Peru, condorul

356 *The Heavenly Hierarchy,* section viii.
357 E. Anwyl, *Celtic Religion,* p. 30.
358 Cf. Le Plongeon, *Queen Moo,* p. 67; și W. M. Flinders Petrie, *Religion of Ancient Egypt.*
359 Jastrow, *The Religion of Babylonia and Assyria,* p. 489.
360 Deuteronomul xxxiii. 27.
361 "Vulturul era Marea Mamă : nu știm de ce." - Tirard, *Cartea morților,* p. 105.

sau vulturul era considerat mesagerul sau Mercur al Soarelui[362] și ocupa același loc pe sceptrul incașilor[363] ca și vulturul cu două capete de acum pe sceptrele împăraților din Germania și Rusia. În emblema alăturată, Pasărea de Foc are capul ca un Șarpe.

1248

1249

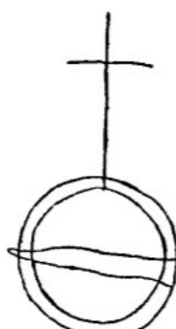
Egiptenii credeau că "dacă el (sufletul) vine la Nut sau la Șarpele care păzește Soarele, oricare dintre ele îl întâmpină ca pe un Fiu al ei. Ea are milă de el și îi oferă pieptul ei pentru ca el să sugă, și astfel el trăiește și este din nou făcut copil"[364].

Cuvântul "gardian", adică **ag wara**, "gardă puternică", se trage din aceeași rădăcină cu cea din care a apărut **Azgard**, ideea scandinavă de *lumină închisă*, parc sau *paradis*. În mod similar, cuvintele *garner*, *garrison* și *garden* pot fi comparate cu fenicianul **cartha**, nordicul **garth** și rusul **gorod**, toate însemnând un *loc păzit* și protejat. Unul dintre cuvintele din vechea engleză pentru grădină era **haigh** sau **haw**, iar acest ultim termen supraviețuiește în numele bisericii londoneze cunoscute în prezent sub numele de "St Mary Woolchurch Haw".

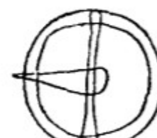
Din Cheapside se ramifică strada numită Bucklers-bury, un nume care sugerează că, la un moment dat, aici se afla un *Bury* sau *Barrow* al lui "Buckler". Un **buckler** este un scut de protecție, iar cuvântul este radical identic cu **buckle**. În Egiptul antic, catarama era considerată o amuletă protectoare, iar Tirard ilustrează un exemplar pe care este inscripționat "Sângele lui Isis, cuvintele de putere ale lui Isis, puterea lui Isis : un talisman pentru a-l proteja pe Cel Mare și pentru a împiedica să i se facă vreun rău". Puterea protectoare a cataramei este de asemenea prezentată în *Cartea Morților*, unde o cataramă cu mâini umane îl prinde pe decedat de brațul stâng și îl împiedică să se rătăcească[365].

1250

1251

1252

362 Spence, *Mythology of Mexico and Peru,* p. 55.
363 INCA = Unicul A.
364 Erman, p. 97-
365 Cf. *Book of the Dead,* pp. 79, 80.

Emblemele de mai sus sunt în mod evident catarame.

În fig. 1253 reprezentând Parnassus, copacul central este păzit între două stânci piramidale, iar acești Stâlpi ai lui Hercule figurează nu de puține ori pe monedele antice. Se spune că regele Arthur ar fi fost îngropat între două pietre piramidale. Țintele carelor și ale altor curse antice erau două pietre mari, iar cuvântul **goal** (capră) se rezolvă, ca și **gaol** (gaură), în "Dumnezeu puternic sau veșnic existent".

1253

În Grecia, Dragonul, un "șarpe cu creastă care seamănă foarte mult cu cobra hindusă", era sacru pentru Minerva, iar imaginea lui apare frecvent pe coiful ei. "Vechiul *Agathademon*", spune King, "sub forma congenerului său, cobra, încă mai bântuie în incinta templelor hinduse ca odinioară sanctuarele lui Isis, și iese din gaura sa la sunetul fluierelor pentru a accepta ofranda de lapte de la preotul însoțitor. La fel ca la antici, și la hinduși, *el este paznicul special al comorilor ascunse*; iar atunci când un zemindar își depune tezaurul în ascunzătoarea pregătită, el, pentru a fi de două ori mai sigur, construiește acolo un șarpe care să vegheze asupra aurului."[366]

În Persia predomina o idee similară, iar în Peru "șarpele, în special Urcaguay, păstrătorul aurului subteran, este obiectul unei mari venerații "[367].

Figura unui Grifon cu laba așezată păzitoare pe o perlă, o bilă sau o sferă este un subiect obișnuit de sculptură; în fig. 668 (ante, vol. i., p. 276) Grifonii erau susținătorii Mamei apelor, iar Grifonul pare să fi fost pretutindeni preponderent un simbol al Păzitorului.

Se consideră că credința în grifoni provine din Orient, unde ei sunt menționați ca fiind animalele fabuloase care păzeau aurul Indiei. Grecii credeau că Grifonii găseau aurul în munți și își construiau cuiburi din el, motiv pentru care aceste cuiburi erau foarte atractive pentru vânători, iar Grifonii erau obligați să le vegheze cu vigilență. Instinctul grifonilor îi făcea să știe unde se află comorile îngropate și făceau tot ce puteau pentru a-i ține pe hoți la o distanță sigură. Potrivit lui Bartolomeu Anglicus, Grifonii locuiau în "acele dealuri care se numesc Hiperboree" și "păzesc munții în care se află pietre prețioase și pietre prețioase și nu permit ca acestea să fie luate de acolo". Alte relatări afirmă că Griffinii își colectau aurul din nisipurile unui râu din Scythia și că Arimaspienii vecini se străduiau în mod constant să le fure aurul.

"Aceste povești", spune Herodot, "sunt primite de sciți de la isedonieni și transmise de aceștia la noi, grecii; de aici rezultă că noi dăm rasei cu un singur ochi numele scitic de *Arimaspi*, **arima** fiind cuvântul scitic pentru "*unul*", iar "**spu**" pentru "ochi"[368].

Am sugerat deja că Issedonienii sau Issedonii, care, potrivit lui Herodot, au fost inițiatorii sau promotorii acestei fabule, erau adepții lui Isis - Isses, Iessees, sau Esenienii luminați - și că Arimaspianii și alți hoți în devenire reprezintă acea clasă semi-orbită, cu un singur ochi, care nu are ochi pentru a recunoaște nimic altceva decât Materia. Putem ajunge la un simbolism mai exact al Grifonului prin luarea în considerare a compoziției sale, care era jumătate leu și jumătate vultur.

366 *The Gnostics*, p. 218 (Italicile îmi aparțin.)
367 Spcncc (L.), *Myths of Mexico and Peru,* p. 54
368 Book iv. p. 27.

Leul născut toropit, dar trezit de răcnetul stăpânului său era, am sugerat, un tip al omului regenerat ; vulturul, potrivit lui Dionysius, "denotă regele, și înălțarea, și zborul iute, și rapiditatea în căutarea hranei care face puternici, și războiul, și agilitatea, și istețimea, și privirea neîmpiedicată, dreaptă și neclintită spre splendoarea generoasă și strălucitoare a razelor divine ale Soarelui, cu extinderea robustă a puterilor vizuale. "[369]

Aurul din care Grifonii își construiau cuiburile și care era cules de ei din nisipurile unui râu, pare să fi fost aurul nepieritor al Înțelepciunii.

> "*Ei țeseau fabule luminoase în zilele de demult,*
> *Când Rațiunea a împrumutat aripile pictate ale Fanteziei,*
> *Când râul limpede al Adevărului curgea peste nisipuri de aur*" [370].

Munții Hiperborei, unde au fost găsite pietrele prețioase și unde își aveau cuiburile grifonii, sunt, în mod evident, munții hiper[371] Boreas, adică deasupra furtunilor și rafalelor lui Boreas, vântul nordic. Hiperboreii, potrivit lui Herodot, "se întindeau până la mare"[372], iar această mare, se poate presupune, era aceeași cu cea la care face aluzie Wordsworth-

> " *De aici, într-un anotimp de vreme calmă,*
> *Deși în interior departe suntem,*
> *Sufletele noastre au în vedere acea mare nemuritoare*
> *Care ne-a adus aici.* "[373]

Potrivit unor relatări, Grifonul "pune în cuibul său o piatră care îl înalță pe Smaragdus împotriva fiarelor veninoase din munte"[374]. Smaragdus era un nume generic aplicat pietrelor de

---

369 *Heavenly Hierarchy,* section viii.

370 T. K. Harvey.

O variantă populară a acestui Râu de Nisipuri de Aur se găsește în basmul slav cunoscut sub numele de "Râul Prințesei". Povestea spune că ținutul Românei a fost devastat de o secetă dezastruoasă, iar oamenii se târau ca niște fantome, cu oasele ieșind prin piele, cu buzele trase înapoi, astfel încât dinții erau dezveliți, și cu doar câteva zdrențe pe corp. Frumoasa prințesă Irina a simțit că i se rupe inima de milă și, strângându-și mâinile, s-a rugat astfel :- "O, bunule Dumnezeu, m-ai părăsit, deci, cu totul? Oare vei duce la pieire sărmana noastră țară? Oare am păcătuit și mai mult ca să trebuiască să îndurăm asemenea căutări ale mâniei Tale?"

"Atunci o suflare moale și răcoroasă a pătruns înăuntru, purtând un parfum ca din cea mai frumoasă dintre grădini, și o voce argintie a vorbit :

"Ajutorul se va ridica pentru tine dintr-un râu. Doar caută". "Atunci, prin căldura arzătoare a verii, ea a început un pelerinaj obositor spre râuri. Uneori mai dădea din întâmplare peste un biet căluț flămând, care o purta pe o distanță scurtă, apoi cădea mort, chiar și sub greutatea ei ușoară. A urcat pe râul Olto, pe Gin, pe Buzlu, pe Sereth, pe toate râurile, atât cele mari cât și cele mici. Nu curgeau decât slab peste albia lor pietroasă, iar acele ape odinioară puternice abia dacă șopteau în mers, ele care odinioară obișnuiau să se repeadă și să răcnească.

"Milostive Doamne!", se ruga prințesa, "să nu apară decât un mic nor când voi găsi râul care trebuie să ne ajute!"". Dar nu a apărut nici un nor. Ea rătăcea pentru a doua oară pe malul Argeșului și tocmai se pregătea să se întoarcă tristă înapoi, când a zărit gura unui mic pârâu pe care nu-l observase până atunci?

Prințesa adormi, iar când se trezi - "Iată! râul nu mai era maro, ci limpede și albastru ca aerul, iar pe fundul apei ceva strălucea și scânteia ca razele soarelui însuși. Irina și-a înfășurat din nou hainele și s-a bălăcit - trebuia să vadă ce era ceea ce strălucea cu o strălucire atât de minunată. Și iată că era aur pur. A căzut în genunchi, acolo, în pârâu, și i-a mulțumit lui Dumnezeu, cu voce tare și sinceră. Aur! Aur! Acum ea putea să ajute ! A mers cu grijă mai departe prin apă și a adunat grăunțele și micile fragmente de aur, umplându-și mantia cu ele până când povara a fost aproape prea grea pentru ea. Și acum s-a grăbit spre casă cu comoara ei și a vărsat-o în fața soțului ei. Copiii ei erau încă în viață, deși slabi și foarte epuizați ; și abia dacă o mai recunoșteau, atât era de slăbită și arsă de soare. Și totuși, acum mesagerii plecau în ținuturi îndepărtate și cumpărau porumb, mălai și fân, semințe și vite ; și râul nu a obosit să dea până când foametea a luat sfârșit, iar verdele râzător și vitele zvelte au acoperit din nou pajiștile românești." - *Legendele de la râu și de la munte,* Carmen Sylva, pp. I35-138-.

371 **Hyper**, însemnând peste sau *deasupra*, poate fi modernizat în Înaltă Putere sau Ochiul Sfânt.

372 iv. 13.

373 *Intimations of Immortality.*

374 *Mediaeval Lore,* K. Steele, p. 130.

culoare verde, dar mai ales smaraldului, iar smaraldul simboliza "speranțele de nemurire"[375]. După cum s-a văzut, pietrele prețioase erau considerate simboluri ale Adevărurilor, iar piatra Smaragdus[376] pare să însemne astfel că Adevărul Nemuririi este un balsam eficient împotriva relelor și bolilor Mortalității.

Arimaspienii cu un singur ochi, veșnic la pândă pentru aurul prețuit al Grifonilor Hiperboreeni, călăreau, se spune, pe cai, aluzie la faptul că erau oameni de intelect. Intelectul în sine, așa cum este simbolizat de cal, este o facultate nici morală, nici imorală, cu excepția faptului că poate fi condus sau aplicat într-un scop bun sau rău. Cei doi ochi, așa cum a fost exemplificat, tipizau Cunoașterea și respectiv Iubirea, și se poate deduce în mod rezonabil din menționarea foarte accentuată a cailor, că ochiul solitar posedat de arimaspi era ochiul intelectului, iar ochiul care lipsea era ochiul iubirii. Lupta nesfârșită dintre Arimaspienii filfizonici și Grifii neîndurători pare astfel să alegorizeze vechea dispută dintre cei care auzeau glasurile lui Pan și cei care le negau în ridicol și tăcere[377].

În Perugia există o sculptură bine cunoscută, reprezentând un Grifon încoronat care strânge un porc contorsionat. Semnificația ei este probabil exprimată în versurile lui Tennyson :

"*Lăsați-mă să zbor discret să mătur*
În cercuri de vultur din ce în ce mai înalte
Până la marele Soare al Gloriei, și de acolo să mă năpustesc
Peste toate lucrurile josnice, și să le zdrobesc de moarte,
Un cavaler al lui Arthur, care-și face voia,
Pentru a curăța lumea." [378]

S-a spus despre Atotputernicul: "Călărea pe un heruvim și zbura: și a fost văzut pe aripile vântului"[379]. În basme, heruvimul sau grifonul apare în general ca un transportator binevoitor și puternic. Există, de exemplu, o poveste din Tibet care prezintă un Grifon care l-a răsplătit pe erou luându-l pe spate și zburând "drept înăuntru prin Marea Poartă de Aur", unde l-a depus pe tânăr "în centrul unei vaste curți în jurul căreia stăteau numeroși zei, zâne și alți locuitori ai Cerului"[380]. În figura 1254, Grifonul susține nu numai pătratul alungit care caracteriza Universul, ci și un *globus* alatus sau un cerc înaripat, imaginea antică a *anima mundi* sau a Spiritului Divin[381].

Maestrul-Grifon sau Hristos a fost ilustrat anterior, vol. I, p. 278, iar cuvântul *grifon* sau *gryphon*, aliat cu **gryffe**, gheară, se rezolvă în "Focul Puternic, Cel Viu".

În emblemele gnostice, grifonul este reprezentat uneori cu laba sau gheara pe o roată; alteori, coada aceluiași grifon se termină într-un scorpion, în timp ce roata stoarce din crisalida sa un mic suflet uman care își întinde mâinile în exaltare." [382]

---

375 *Romance of Symbolism,* Heath, p. 217.

376 Medicii din Evul Mediu credeau cu tărie că Smaraldul aducea alinare într-o mare varietate de afecțiuni, dar nimic nu pare să fi posedat calități vindecătoare atât de admirabile ca aurul; iar *Aurum Potabile* sau uleiul solar, atunci când era amestecat cu uleiul lunar sau argintul, era considerat a fi "un mare arcan potrivit pentru a fi folosit în majoritatea bolilor". Aurul dizolvat era considerat a fi un Elixir al Vieții și era idealizat ca un antidot divin împotriva bolii și a morții.

377 Plutarh face următoarele aluzii la arimaspienii din epoca sa: : " Vom pune mâna și pe mulțimea plictisitoare, care are plăcerea de a asocia ideile despre acești zei fie cu schimbările atmosferei în funcție de anotimpuri, fie cu generarea porumbului, cu semănatul și aratul, și de a spune că Osiris este îngropat atunci când porumbul semănat este ascuns de pământ, și că revine la viață și se arată din nou atunci când începe să încolțească. . . Ei ar trebui să fie foarte atenți și să se teamă ca nu cumva, fără să vrea, să șteargă misterele sacre și să le dizolve în vânturi și râuri, semănături și arături, pasiuni ale pământului și schimbări de anotimpuri. . . . Există simboluri consacrate, unele obscure și altele mai clare, care ghidează inteligența spre misterele zeilor. Nu fără riscuri, căci unii care se rătăcesc cu totul au pășit în superstiții, în timp ce alții, ferindu-se de superstiții ca de o mlaștină, au căzut fără să vrea în ateism ca într-o prăpastie".

378 *Gareth and Lynette.*

379 2 Samuel xxii. 2.

380 W. F. O'Connor, *Folk-Tales from Tibet,* p. 100.

381 Stukeley, *Avebury,* p. 76.

382 King, *The Gnostics,* p. 129.

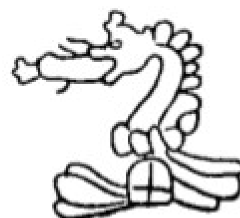
1254

În desenele de mai jos, dintre care fig. 1255 este egipteană și fig. 1256, 1257 și 1258 europene, micul suflet iese vesel din gura unui dragon sau șarpe, iar aceste embleme exprimă în mod evident pasajul: "Osiris intră în coada unui șarpe mare, a fost tras prin corpul acestuia și a ieșit prin gura lui, iar apoi s-a născut din nou"[383].

1255

1256

1257

1258

Această progresie a lui Osiris sau a Omului Atotputernic prin corpul lui Agathadasmon sau Geniul cel Bun, reprezentat ca un șarpe uriaș[384], tipizează în mod evident tranzitul purificator al Sufletului prin Înțelepciune. Povestea lui Iona este, probabil, o relatare gogonată a acestei idei străvechi, și nu este improbabil ca riturile sacre de la Avebury și din alte temple draconice sau în formă de șarpe să fi inclus o peregrinare a preoților și a poporului de la coadă la cap, o ceremonie care tipizează progresul sănătos al sufletului din robia Ignoranței în Libertatea Luminii.

Credința în eficacitatea tranzitului între simbolurile sacre era cândva foarte răspândită. Uneori, ca un semn favorabil, armatele erau purificate fiind conduse să treacă între jumătățile despărțite ale unui Câine[385], iar în Europa există numeroase pietre cu găuri rotunde prin care se credea că omul vechi era îndepărtat și omul nou era îmbrăcat[386]. Trecerea printr-un frasin despicat era considerată la fel de eficientă și, uneori, un cireș era considerat copacul potrivit pentru acest scop.[387] Piatra sau stânca săpată în inelul sau cercul Perfectului, precum și frasinul și cireșul, toate fiind în mod similar simboluri ale Marelui Spirit, pot fi, evident, asimilate cu Dragonul sau Șarpele.

În semnul tipografic de față, Sufletul emergent se înalță deasupra exploziilor de îndoire a

383 Churchward, *Signs and Symbols of Primordial Man,* p. 275.
384 *The Gnostics,* p. 217.
385 Horlase, *Ant. of Cornwall,* p. 177.
386 Baring-Gould, *Cliff Castles*, pp. 308, 309. Se spune că Indra ar fi tras un bolnav de trei ori printr-o gaură și astfel i-ar fi dat sănătate și o nouă naștere.
387 E. S. Hartland, *Folk-Lore,* p. 16.

copacilor din Boreas către Hyper-boreas sau "Insula Păcii" sub forma unui porumbel.

1259

Slavii considerau că Sufletul după Moarte zbura din gură sub forma unui porumbel și numeau Calea Lactee "strada păsărilor", crezând că sufletele morților zburau de-a lungul ei sub formă de păsări. În latină, *pasăre* este **avis** sau "esența lui Av", iar cuvântul *porumbel* se rezolvă prin "Viața strălucitoare"[388]. În ebraică și caldică, *porumbelul* este **juneh**, care este egal cu latinescul *Juno*, zeița nașterii, și cu sanscritul **yoni**, care înseamnă *pântece*.

Cei care studiază folclorul cred că legenda Sfântului Gheorghe și a Dragonului își are originea în acea perioadă fabuloasă și îndepărtată în care omenirea s-a întâlnit cu adevărat cu "Dragonii din prima parte a lumii"[389]. Dar concepția despre Dragon ca fiind un monstru binefăcător trebuie fie să fi fost anterioară acestei perioade, fie Dragonul trebuie să fi servit, ca și șarpele de mai târziu, ca simbol a două opoziții directe. Probabil că vom avea dreptate dacă vom presupune că uriașul saurian a fost ridicat la rangul de simbol al Infinitului și al Omnipotentului, deoarece, la fel ca elefantul de mai târziu, era cel mai vast și cel mai puternic dintre toate ființele vii. Printre monștrii ilustrați aici, care sunt fără îndoială embleme ale acelui *agathadamon* pe care albigeoizii erau acuzați că îl venerau în mod eretic, doi sunt marcați cu crucea și unul cu steaua sau asterul. Cuvântul *monstru* trebuie să fie, într-adevăr, același cu **minster** sau *mănăstire* și poate fi rezolvat în **mon ca ter**, " lumina singuratică care dăinuie". Pe

1260

1261

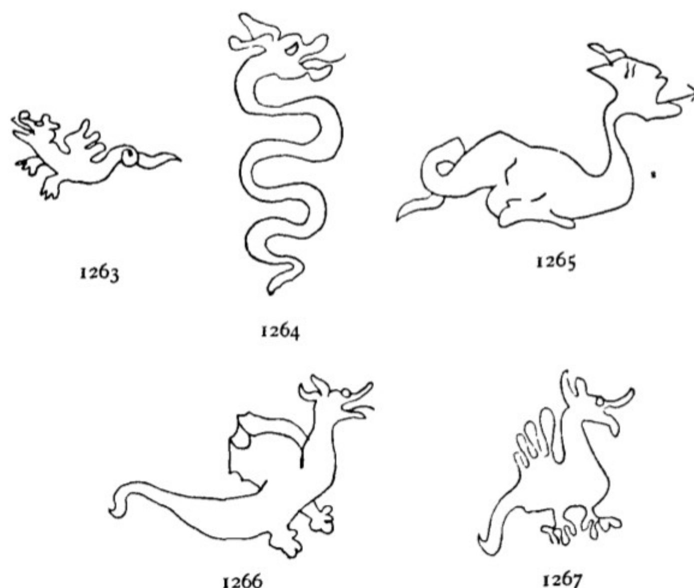

1262

Cuvântul **dragon** produce **dur ag on**, "cel puternic care rezistă"; iar *Kraken* sau marele șarpe de mare, care are legătură cu **kr**, cuvântul sanscrit pentru *creator*, poate fi înțeles ca **akeraken**, "Marele Foc, cel Mare". Conform mitologiei egiptene, "Aker veghează[390] asupra celor răi" ; și

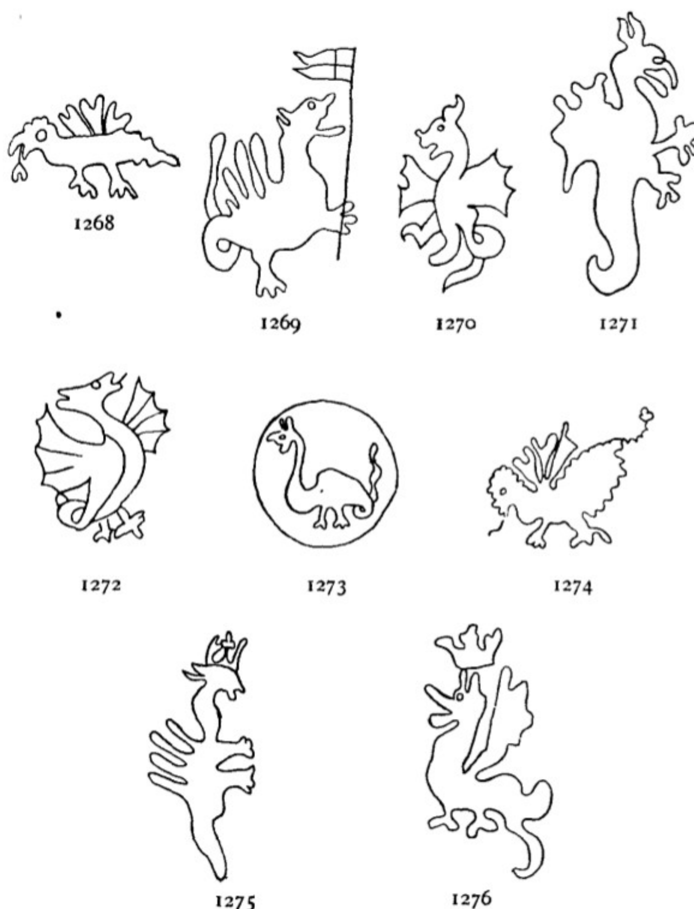
388 Există două râuri numite Dove în Anglia, iar rădăcina intră în mare parte în toponime.
389 Vezi MacCulloch (J. A.), *Childhood of Fiction.*
390 Budge, *Legends,* p. 13.

aceeași rădăcină este perceptibilă în Cerberus, câinele-monstru cu trei capete, cu coadă de șarpe, despre care se spune că îl păzește pe Hades.

Conform legendei grecești, gardianul dragonului din Hesperia (sau Jasperia?) se numea Ladon, adică "Fortăreața veșnică". În Grecia există un râu Ladon, iar în Lycia există un vulcan numit Chimera. Potrivit unor versiuni, gardianul merelor hesperidiene era Geryon, "focul puternic, cel veșnic existent"; o Ființă cu trei capete care poseda turme de vite dintre cele mai splendide.

Cele trei inimi de pe spate și limba în formă de inimă din fig. 1268 imprimă fără echivoc această emblemă ca fiind *agathadaemon* sau "demonul bun". Dar înainte ca cuvântul grecesc **agatha** să ajungă să însemne *bun*, el trebuie să fi însemnat **ag atha**, puternicul A-Tau sau Eterul.

Tatăl regelui Arthur a fost Uther Pendragon - amintit anterior, p. 10 - iar unul dintre titlurile grecești pentru Zeus era Eter. Astfel, Euripide : "Vezi tu imensul eter de sus și pământul din jur ținut în îmbrățișarea lui umedă ? Venerează-l pe Zeus și ascultă-l pe zeu"[391]. Și Virgiliu: "Astfel, Tatăl atotputernic, marele Eter cu dușuri fecunde, coboară în sânul soției sale bucuroase[392] și, unit în dragoste cu marele ei trup, hrănește toți urmașii ei"[393].

Cuvântul *agathadamon* poate fi astfel rezolvat în fundamentalul "Puternicul Eter sau Autor, Singurul Strălucitor".

În America de Sud, aligatorul (el agatha ?) este cunoscut alternativ sub numele de *cayman* sau **ac ay mon** ; iar în *crocodil*, silabele inițiale sunt **kr**, Creatorul sau Marele Foc.

În Coreea, aligatorul este cunoscut sub numele de **a-ke**; în China, *dragonul* este numit **nake** sau **naga**, iar cuvântul *leviatan* este fără îndoială înrudit cu numele de familie Levi și Levey, ambele putând fi comparate cu **lovey**. Persanul **mar**, despre care se poate presupune că "este același cu șarpele care păzește fructele de aur din grădina Hesperidelor"[394], poate fi asimilat cu egipteanul **mer**, care înseamnă *iubire*; iar *Love* sau **La Vie**, "Viața veșnică", poate fi identificat cu Amor, cel mai bătrân și primul născut dintre zei.

În unele localități, Cenușăreasa este cunoscută sub numele de Agata[395], iar Cenușăreasa - nu mai mare decât degetul mic - poate fi comparată, ca și bobul de muștar, cu acel *agathademon* despre care spun misticii chinezi: "Perla cu lună strălucitoare este ascunsă în stridie, balaurul este acolo". În China se crede că "pielea dragonului are cinci culori și se mișcă ca un spirit; el dorește să fie mic și devine ca un vierme de mătase; mare și umple tot ce este sub cer; dorește să se înalțe și ajunge în eter; dorește să se scufunde și intră în fântânile adânci. Momentele schimbării sale nu sunt fixate, ridicarea și coborârea sa sunt nedeterminate; el este numit zeu (sau spirit)"[396].

Despre dragonul chinezesc se mai spune că atunci când deschide ochii este zi, iar când îi închide este noapte. Se spune că are nouă caracteristici și optzeci și unu de solzi. Numărul optzeci și unu este de nouă ori nouă și, cum nouă imuabil era simbolul Adevărului imuabil, optzeci și unu poate fi înțeles în mod evident ca un nouă de nouă ori nouă sau ca Adevărul fundamental al Adevărurilor. Kiao, un nume chinezesc pentru Dragonul mistic, poate fi asimilat cu **ak iao**, marele și veșnicul Început și Sfârșit. **Azhdaha**, numele persan al dragonului, se rezolvă în "A-ul luminos și strălucitor".

Turcii au un cuvânt "cove", care înseamnă **cer** și, potrivit lui Stukeley, vechiul termen britanic pentru piatra centrală a cercurilor sacre era **cove**. Un **cove** este un adăpost sau un refugiu, iar cuvântul este probabil identic cu *peșteră*. Misterele Mitraice erau practicate invariabil în interiorul peșterilor, iar acest obicei curios poate că a supraviețuit din vremea când peșterile erau un refugiu și o fortăreață. Cuvântul **hole** (gaură), ca și **hilly** trebuie să fi însemnat cândva *Dumnezeu*, iar cuvântul francez pentru **hole** este **trou**, care diferă foarte puțin de **true** și **tree** ale noastre. Găurile, peșterile și copacii au fost prima casă și primul refugiu al Omului, iar pentru fugarul de vreun ihtiozaur sau dinozaur activ găurile, copacii și peșterile trebuie să fi implicat în mod necesar un simbol convingător al Spiritului protector. În Cymric, cuvântul **tre**, ca și în Coventry și Dav- sau Doven-try(?), înseamnă *locuință*, iar prefixul **tre** încă abundă în Cornwall. Un golfuleț este un port, iar în latină *copac* este **arbor**. La țigani, **hev**, rădăcina lui **cave**, înseamnă *gaură* și, de asemenea, o gaură de apă sau o fântână.

Cândva, cuvintele "rău", "iad" și " diavol" trebuie să fi însemnat "bine", la fel cum "diavol", "Lucifer" și "demon" au însemnat cândva "Dumnezeu viu și strălucitor", "Domnul luminii, focul viu" și "unicul strălucitor". Există o tradiție conform căreia Satana a fost inițial un Serafim, iar numele Satana aliat cu Set, Lucifer al Egiptului, poate fi probabil anglicizat în Set sau Cel imobil. Antagonismul dintre Set și Horus a fost la origine o concepție poetică a rivalității amiabile și eterne dintre noapte și zi, iar în Templul Avebury aceste cercuri gemene se află liniștite împreună în cadrul

391 *Heraclida..*
392 JUNO sau YONI.
393 *Georgics,* ii. p. 3²4-
394 Gould (C.), *Mystical Monsters,* p. 211.
395 *Cinderella,* p. 315.
396 Gould (C.)» *Mystical Monsters,* p. 400.

cercului mai mare al lui **Tem**, *Domnul Vieții*.[397]

În acea epocă îndepărtată în care Avebury și Deverel-ul vecin au fost numite astfel, răul și diavolul nu aveau probabil decât o semnificație bună. Numele țigănesc pentru Dumnezeu este încă **devel**, iar în franceză pentru **iad** este **enfer**, *singurul Foc*.

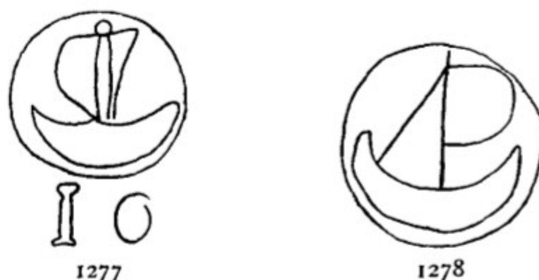
Scriitorul cărții "*Câinele Cerului*" l-a conceput pe acel imperturbabil "iubitor extraordinar" ca fiind de neevitat; poetul din *Psalmul* cxxxix. descrie chiar și întunericul Iadului ca neascunzându-l pe Dumnezeu; iar egiptenii îl intitulau pe Osiris "Domn al limitei extreme a tot ceea ce există".

Dragonul este cunoscut sub numele heraldic de **wivern**; există un fel de gândac minuscul numit **weevil**. Numele de **weevil** (gărgăriță), în esență același ca și *diavol* și *rău*, poate fi rezolvat în ***wee evil***, iar acest minuscul gândac a avut probabil aceeași semnificație simbolică ca și scarabeul sau *chepera*. Cu aproximativ două sute de ani în urmă, o parte din marele cerc de la Avebury a fost tăiată de către Lordul Scrope, care locuia atunci acolo - **is ak ur ope**, "Esența marelui cerc de foc" - și până în ziua de azi trăiește în raza lui o familie numită Kem, "Marele Soare", unul dintre titlurile Țării Egiptului.

Potrivit unei relatări egiptene despre Creație, Tatăl Nu, oceanul ceresc, a spus : "Plantele și târâtoarele (au răsărit) din zeul Rem prin lacrimile pe care le-am lăsat să cadă. Am strigat către Ochiul meu și oamenii și femeile au luat ființă"[398]. Creatorul Rem sau **urem**, "Focul Soarelui", nu diferă de *kem*, "Marele Soare", și nici de **ar**, *Ochiul* în egipteană.

Egiptenii concepeau discul solar nu numai ca fiind Ochiul lui Chepera, ci și ca o barcă de aur care naviga zilnic pe oceanul azuriu al Cerului. Această așa-numită "Barcă a Milioanelor de ani" sau "Barca lui Ra", era numită uneori **Ur**, alteori **Uru**, alteori **Makaa**, ultima însemnând în egipteană "marele Protector", dar care se poate rezolva în mod fundamental în **om ak aa**, Soarele, marele Aa.

În fig. 1277, "Barca lui Ra" este asociată cu literele I O, iar în fig. 1278 această barcă în formă de lună este echipată cu P-ul părintelui protector.

1277 1278

Egipteanul credea că, în cele din urmă, sufletul său va fi lăsat să intre în Barca Soarelui și că, în compania zeilor, va naviga apoi spre sursa Luminii nemuritoare. De aceea, el așeza modele de Bărci în morminte și se ruga: "Vino pe pământ, apropie-te, Barcă a lui Ra, fă barca să călătorească, navigatori ai Cerului"[399]. Maniheii gnostici din Evul Mediu presupuneau că sufletele treceau în sus în primul rând spre Lună, pe care o concepeau ca pe o Navă cerească, a cărei strălucire creștea sau descreștea în funcție de cum se umplea de suflete sau cum le redau Soarelui[400]. Acești maniheeni o numeau pe Mama Vieții sau Spiritul Viu, **Omoforos**, titlu care se rezolvă în "Soarele, Lumina Focului Viu".

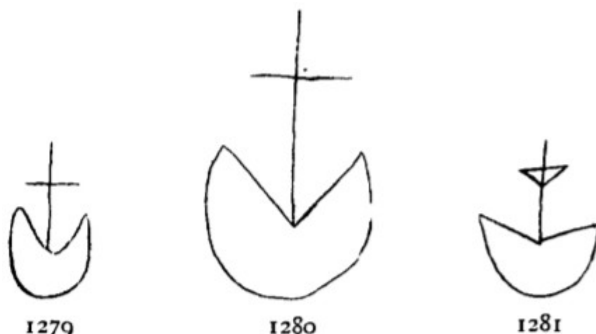
Este evident că o astfel de noțiune maritimă, cum ar fi aceea că Soarele și Luna ar fi nave, nu ar fi putut lua naștere în centrul Asiei și nici oriunde altundeva decât în rândul unor oameni de mare navigatori. De asemenea, trebuie să fi fost printre insularii care erau capabili să urmărească venirea și plecarea discului solar spre Mare, de unde a apărut pentru prima dată ideea că marea, oceanul, era Mama lui Ra. Cuvântul *home* înseamnă soare, iar termenii **come** (a veni) și **go** (a pleca) reprezintă mișcările zilnice ale lui **ac ome** și **ago**, "puternicul O". Sanscritul pentru **go** este **gam**, iar

397 Budge, *Legends of the Gods,* p. 147.
398 Budge, *Legends of the Gods,* p. 11.
399 *Ibid,* p. 193
400 Conybeare, " The Religion of the Mani," *The Quest,* iii. I, p. 7-

un sinonim pentru **come** este **approach**, adică **ap er oche**, "Ochiul de Foc, O-ul veşnic existent".

În mod asemănător, cuvintele **vanish** (dispărut) și **evanescent**, aliate la **vannus**[401] *evantai*, exprimă estomparea și dispariția marelui Evantai sau Evan. Seara este timpul *evanescent*, iar **even**[402], însemnând *nivel*, poate fi echivalat cu **elevel** sau **el Evil**, "Domnul viu Domnul".

În Babilonia, mai multor zei li s-au atribuit corăbii, iar cea a lui Sin, zeul Înțelepciunii, era numită "corabia Luminii". Jastrow spune "că semăna cu o semilună a lunii, nefiind, prin urmare, foarte diferită de barca babiloniană obișnuită cu fundul plat și marginile întoarse în sus"[403].

Cuvântul **ship** (navă) nu se deosebește de **sheep** (oaie) sau **cheop**. În latină, pentru *oaie* este **ovis**, iar pentru corabie, **navis**, adică cel care *avis* sau *ophis*. Steaua principală din constelația "corabiei" se numește Canopus, care poate fi anglicizat în "cel mare, șarpele, oaia, corabia sau lumina-cerc". **Hippos**, cuvântul grecesc pentru **cal**, a fost folosit și pentru a însemna *navă* : în chaldee *navă* era **hipha**.

Partea principală a unei biserici creștine este numită **naos**; Hristos, Oaia sau "Mielul lui Dumnezeu", a rostit unele dintre parabolele sale de pe o corabie, iar asemănarea Bisericii lui Hristos cu o *arcă* sau o *barcă* de siguranță este o asemănare frecventă.

Canoele acoperite cu piele ale vechilor britanici erau cunoscute sub numele de **coracles**, iar până în prezent, în Țara Galilor se folosește **ak or ak el**. Micile corăbii cu care Columb a navigat spre "Lumea Nouă" erau denumite **carvels**, iar un sinonim pentru **carvel** era **chaloupe**. Rădăcina **oop**, care înseamnă *cerc*, *ochi* sau *disc*, se păstrează nu numai în cuvântul **ship** (navă), ci și în **shallop** sau **chaloupe**, precum și în **sloop**. În limbile nord-europene, **ship** devine **skip**, **skib**, și **skepp**, de unde rezultă în engleză **skipper** sau *căpitan*. **Cap** este "Marele Ochi", iar **skipper** este "Tatăl Marelui Ochi", iar la aceeași rădăcină se pot rezolva termenii **schooner** (goeletă) și **skiff** (schior).

Un termen persan și arab pentru o ambarcațiune este **sumbuk**, care este înrudit cu spaniolii și turcii **xebec** sau **xabeque**. **Ek se bek**, "Marele foc" sau Roebuck, trebuie să fie aliat cu sârbul "Sabak, Domnul Liliacului din Est" (ante, p. 208).

Cuvântul **bateau** sau *barcă* este în mod fundamental înrudit cu latinescul **beatus**, care înseamnă *fericit* ; termenul **pinnace** este aliat cu **benison**, iar **punt** cu Țara binecuvântată și rafinată a lui Punt sau **op un te**, "Ochiul de o splendoare unică". Cuvântul **sumbuk** este inițial același cu **smack** sau **sumak** ; în anglo-saxonă, pentru **smack** era **snace** - altfel spus *șarpe* ; în islandeză, pentru un vas rapid este **snekkja**, iar în suedeză **snacka**.

Există un fel de *șalupă* cunoscută sub numele de **hoy** - care este modul în care unii oameni pronunță **Eye**. Termenul olandez pentru un **hoy** este **heu** sau **heudie** ; **hodie** înseamnă *zilnic* în latină ; iar inversând ordinea celor două silabe **heu die** sau **ho die**, rezultă **dhow** - numele african pentru o *barcă cu vele*. În Ceylon, numele nativ pentru o **canoe** este **dhoney**, care poate fi rezolvat în "Ochi strălucitor" sau "Cel de Sus". **Galley** dă "Ochiul Dumnezeului Puternic"; iar **dao**, o formă alternativă a lui **dhow**[404], poate fi înțeleasă ca "O, Hu sau Ewe strălucitor".

Cuvântul **canoe** este un termen autohton care ne ajunge prin Spania de la Hayti, Insula

---

401 Vannus = Venus, care era adesea reprezentată ca fiind așezată într-o mașină în formă de scoică trasă de porumbei. Amphitrite = am fi tur yte, "Focul Soarelui, Căldura durabilă".

402 *Haven = Heaven.*

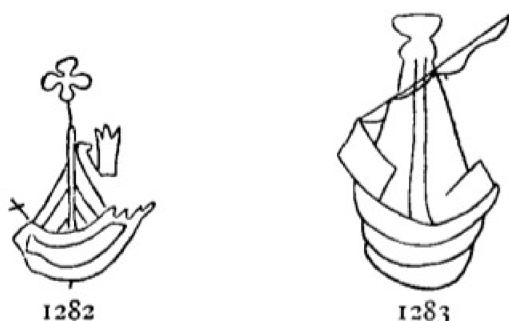
403 *Religions of Babylonia and Assyria,* p. 654.

404 Comparați de asemenea cu *aujourd'hui*.

"Splendidului Ay". Termenul grecesc pentru corabie este **naos** sau **naus**, iar în limba greacă s-a păstrat încă noțiunea de unicul Lord Ay sau Aw în engleza noastră **yawl**.

În *barjă*, *bric* și *barcă*, există în mod fundamental noțiunea de *veșnic*, *puternic* și *mare urs* sau *Părinte*. Armele Berkshire-ului sunt Dragonul, iar nordicii își construiau *barjele*, *bărcile* sau *bricurile* cu cap în formă de Dragon. Până în ziua de azi are loc în China un festival anual al bărcii Dragon. Dragonul era stindardul fenicienilor, iar la prova galerelor feniciene se afla o figură a zeiței Astarte, care ținea o cruce într-o mână și arăta drumul cu cealaltă.[405]

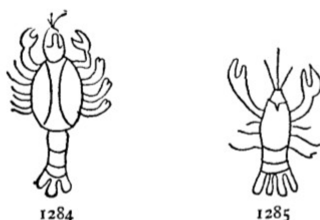
În fig. 1282, *arcul* **sprit**, **sprut**, **sprite** sau **spirit** este o cruce, iar cuvântul **prova** (franceză *proue*) provine probabil din obiceiul avangardei corăbiei, care consta odinioară dintr-o imagine, figurină sau mascotă a "Părintelui Hu". Cuvântul țigănesc pentru *navă* este **berro**.

Numele Astarte, "Turnul de lumină strălucitoare" sau "Lumina splendidă și durabilă", este o formă amplificată a lui Ast, numele egiptean al zeiței pe care grecii au numit-o Isis. În perioada istorică, o "Corabie a lui Isis" simbolică, dar foarte materială, era purtată prin orașele și satele europene[406], iar ceremonia a fost suprimată doar atunci când a degenerat într-o licență prea scandaloasă. **Eiss** era termenul celtic pentru *navă*. Corabia spirituală a lui Isis sau, așa cum o explică Plutarh, cunoașterea, poate fi asimilată cu corabia magică a zânei prințesă Sudolisu. Această poveste slavă spune că Sudolisu, "susținătoarea, Lizu cea strălucitoare", locuia dincolo de cele nouă regate, mult dincolo de ocean, în interiorul unui vas de argint cu catarge de aur. Armăsarul magic al iubitului ei, Niezguinek, îi spune stăpânului său: "Vezi tu corabia aceea de argint cu catarge de aur care se plimbă pe valurile de acolo ? Primul lucru care trebuie făcut este să faci rost de cheia de diamant care deschide corabia. Pentru a o procura trebuie să mă omori și apoi să arunci în apă un capăt din măruntaiele mele, momeală cu care îl vei prinde în capcană pe regele homarilor. Nu-l eliberați până când nu vă va promite că vă va face rost de cheie, pentru că această cheie este cea care atrage de la sine nava către voi." Niezguinek, asemenea lui Cinderella, se împotrivește să-și măcelărească prietenul de încredere, dar calul exclamă : "Fă cum îți spun; poți să mă readuci la viață ca și înainte."

Niezguinek își execută apoi poruncile, după care, spune povestea, "a venit o mulțime de raci și, printre ei, un homar gigantic, mare cât un vițel de un an".

Acest homar păzitor de chei, asemănător unui vițel ilustrat în emblemele de față este, în mod evident, o variantă a vițelului păzitor al Soarelui, **calf**, **acalif**, sau a "Marelui Domn al Vieții" asemănător scorpionului, și probabil că asemănarea de formă dintre *scorpion* și *raci*, precum și asemănarea dintre ghearele extinse ale acestor creaturi și forma protectoare a unei perechi de coarne a fost cea care a făcut ca *racul* să fie considerat *sacru*.

405 Donnelly, *Atlantis,* p. 441.
406 Cf. *Curious Myths of the Middle Ages,* S. Baring-Gould, p. 334.

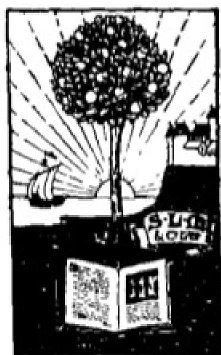
Plutarh a scris: "Am auzit că locuitorii din Seriphos îngroapă racii morți. Dacă unul viu cade în plasele lor, nu-l păstrează, ci îl aruncă din nou în apă. Îi plâng pe cei morți și spun că sunt deliciul lui Perseu, fiul lui Zeus"[407]. Termenul francez pentru *raci* este **ecrevisse** sau **ecre-fish**, iar rădăcina acestor două cuvinte este "Marele Foc A". Termenul de homar (anglo-saxon *loppestre*) se rezolvă în "Lordul Ochi de lumină care rezistă".

"Dă-mi, zice Niezguinek, către **calf** (*ac Aleph*) sau către homarul de tip Mare-A, cheia de diamant care aparține corabiei de argint cu catarge de aur, căci în acea corabie locuiește Prințesa SUDOLISU." Regele racilor a fluierat, după care au apărut miriade de supuși ai săi. Le-a vorbit în limba lor și l-a trimis pe unul dintre ei, care s-a întors curând cu cheia magică de diamant în gheare. În timp ce vorbea, a văzut minunata corabie strălucind albă în soare. Era făcută în întregime din argint pur, cu catarge de aur. Corabia era din mătase, pânzele din catifea și totul era închis într-o carcasă de oțel impenetrabil. Niezguinek a sărit pe malul apei înarmat cu bâta sa și, frecându-și fruntea cu cheia de diamant, a spus :

"*Călătorind pe valurile oceanului văd o corabie magică ;*
Oprește-te și schimbă-ți cursul, o, corabie, aici am eu cheia,
Ascultă semnalul pe care-l cunoști,
Și vino imediat direct la mine".

"Vasul a făcut cale întoarsă și a venit cu toată viteza spre uscat, și chiar pe mal, unde a rămas nemișcat. Niezguinek a spart rețeaua de oțel cu bâta sa ; și deschizând ușile cu cheia de diamant, a găsit-o pe prințesa Sudolisu"[408].

În greacă, *nava* este **naus**, care poate fi echivalat cu **nous**, care înseamnă *minte*, *Intelect*, sau *Rațiune*. Argintul era simbolul Cunoașterii, iar aurul al Înțelepciunii, iar corabia de argint cu catarge de aur a lui Sudolisu nu poate fi decât o emblemă a Gnozei sau a **agonisis**, a "Puternicei Isis". Mai mulți dintre editorii noștri londonezi folosesc încă acest semn bine recunoscut al Corabiei Cunoașterii, iar unul dintre ei combină cu el castelul lui Kronus și Arborele Vieții.

1286

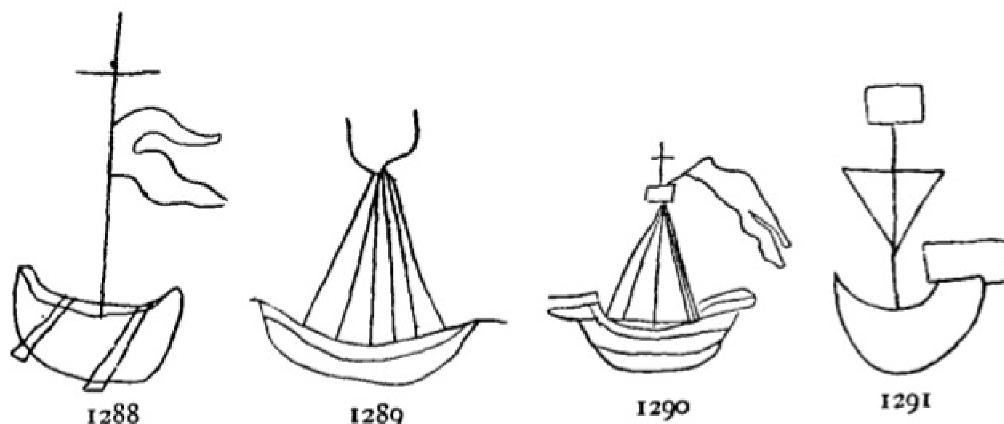

1287

Fig. 1287 este semnul domnilor Chatto & WINOUS, copiat de aceștia de pe un papirus egiptean, și se va observa cât de curios este echipată această corabie. Dispozitivul din fig. 1288 formează o cruce simplă și se presupune că acest semn a fost cel care i-a determinat pe primii navigatori să folosească cuvântul "dispozitiv". Termenul țigănesc pentru *catarg* sau *copac* este **rook** sau **rukh**.

Catargele din fig. 1289 și 1290 formează un *set A* ferm, stâlp, con sau piramidă, iar ***lug**sail* (coada triunghiulară)[409] din fig. 1291 identifică această emblemă ca fiind un **lugger** mistic. La capul de catarg al fig. 1282 (ante) se află un Trandafir de Foc cvadruplu, oriflamma Maestrului Vieții. Pânza sau felinarul aceleiași mici corăbii cu vârful trandafirului lui Eros - micul cap[410] - pare a fi un *iris*. **Chap** este o variantă a cuvântului *navă* ; iar **chiel**, cuvântul scoțian pentru *copil*, este o variantă

407 *De sera Num. Vindic.* 17.
408 *Fairy-Tales of the Slav Peasants and Herdsmen,* pp. 257, 261.
409 Sail (Pânza) ca emblemă a fost ilustrată (ante. p. 38- vol. i.).
410 *Lad*= LADON ? *Knave*= KNEPH ?

a lui **ceol**, cuvântul anglo-saxon pentru **chila** sau navă[411].

1288 1289 1290 1291

Pânza din fig. 1288 este **P**, iar cea din fig. 1290 un steag înflăcărat, fluturând. Un *iris* este numit alternativ *steag*, iar cuvântul **flag** (steag)[412], care înseamnă "Atotputernicul viu", este folosit și pentru a desemna o *piatră*. **Stone** (Piatra) reapare în **standard**, iar **etendard**, cuvântul francez pentru *standard*, indică probabilitatea ca primele standarde să fi fost semne sau modele ale lui **aten dar de**, "discul solar durabil și strălucitor". La bătălia de la Northallerton, în 1138, stindardul englezesc era format din catargul unei corăbii montat pe un cărucior înalt cu patru roți, iar în vârful acestui catarg se afla un spiriduș de argint cu o jertfă sfințită[413]. În zilele noastre se vede frecvent o bilă de aur în vârful unui catarg, iar această bilă de aur sau Perla de preț este reprezentată în fig. 1277. În franceză, *drapel* este **drapeau**, iar **dur ap o**, "un semn" sau însemn. Un **pennon** este "cel universal"; un drapel sau "foc bun " este același lucru cu *bonheur*, care înseamnă *fericire*, adică "hohoteală".

În emblema alăturată, o corabie se îndreaptă spre cercul care se înalță sau "Speranța", sub deviza "Esperance me Guide". **Hesperus** era cunoscut de latini sub numele de Vesper, "Tatăl Luminii vii". Vesper înseamnă **seara** în latină, iar la aceeași rădăcină - vis (puternic), ovis (oaie) sau aphis (șarpe) - se poate referi cuvântul **vas**, adică Lumina vie, Puterea sau Dumnezeu.

1292

411 *Chil* din *child* (copil) apare în Chiltern, etc., și, cu sensul de *chila*, în toponime precum Chelsea sau *chel's ea*, "portul corăbiilor". Francezul pentru copil este *enfant*, iar infant poate fi rezolvat în **in fan te**.

412 A semnala înseamnă a clătina, altfel a se retrage. A spori înseamnă a crește.

413 *Chambers's Encyclopedia,* iv. p. 663.

CAPITOLUL XXI

VIA DOLOROSA (CALEA IADULUI)

"*Dintre toți cei care au navigat pe mările vieții, niciun om nu a cunoscut o gamă de vicisitudini mai largă decât cea care a căzut în sarcina unora dintre mistici. Ale lor au fost înălțimile amețitoare ; și cele mai joase adâncimi au fost tot ale lor. Vasele lor solitare au fost măturate în nordul înghețat, unde gheața unei mari disperări s-a închis în jurul lor ca niște coaste ale morții, și de-a lungul unei lungi ierni a sufletului au stat ascunși în frig și întuneric, ca o rândunică întârziată în crăpătura unei stânci.*"

- Vauchan.

"*Suntem împrăștiați ca niște oi. Am fost nevoiți să părăsim casa și căminul. Ne arcuiesc ca niște corbi de noapte, care stau în stânci. Căminele noastre sunt în găuri și stânci. Ne păzesc ca păsările care zboară în aer. Noi rătăcim prin păduri; ei ne vânează cu câini. Ne duc prinși și legați, ca pe niște miei care nu-și deschid gura. Ei strigă împotriva noastră ca pe niște seducători și eretici. Suntem aduși ca niște oi la abator. Mulți stau asupriți și în legături care le putrezesc până și trupul. Unii s-au scufundat sub suferințele lor, și au murit fără vină. Iată răbdarea sfinților pe pământ. Aici trebuie să fim încercați prin suferință. Pe credincioși i-au spânzurat în copaci, i-au sugrumat, i-au tăiat în bucăți, i-au înecat pe ascuns și pe față. Nu numai bărbații, ci și femeile și fecioarele au dat mărturie despre adevăr, că Isus Hristos este adevărul, singura cale spre viața veșnică. Lumea încă se dezlănțuie, și nu se odihnește: se dezlănțuie ca o nebună. Inventează minciuni împotriva noastră. Nu-și încetează focurile și crimele. Ei fac lumea prea strâmtă pentru noi. O, Doamne, până când vei tăcea?*".

LEONARD SCHOENER, 1528.

Drumul misticismului a fost, în mod material, o via dolorosa, și calea sa este presărată cu oasele martirilor nerecunoscuți. Vorbind despre ceea ce el numește "Adevărații creștini" sau "Biserica invizibilă", Komensky spune: "Furia omenească i-a atacat pe unii dintre ei în mod rușinos. Bande de tirani și călăi, cu nenumărați adepți, i-au înconjurat. Uneori, regi puternici și regate întregi se străduiau până la epuizare să-i distrugă. Cu toate acestea... ei au rămas împreună sau și-au urmat drumul cu veselie, urmându-și chemările"[414].

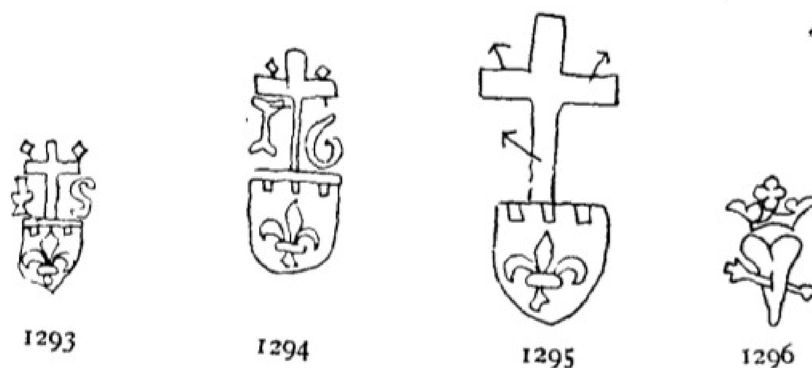
"Nimic neașteptat", continuă Komensky, într-adevăr, nu se întâmplă unor astfel de oameni ; căci ei socotesc rănile, închisoarea, tortura și moartea printre darurile lui Dumnezeu. A trăi cu bucurie sau cu tristețe le este indiferent, cu excepția faptului că o consideră pe prima mai periculoasă, iar pe cea de-a doua mai sigură. De aceea, ei se bucură de necazurile, rănile și loviturile lor și sunt mândri de ele. În toate sunt atât de tari în credința lui Dumnezeu, încât, dacă nu suferă ceva, își închipuie că lenevesc și pierd timpul. . . . Unii care nu o duceau așa îi invidiau pe ceilalți cu sfântă invidie, temându-se de mânia lui Dumnezeu dacă nu primeau nici o îndreptare și de despărțirea de Hristos dacă nu aveau cruce. De aceea sărutau toiagul și bățul lui Dumnezeu ori de câte ori se atingeau de ele și luau cu recunoștință crucea Lui asupra lor".

În emblemele de față, care reprezintă cele trei piroane sau cuie îndoite ale Patimilor, creatorii au adoptat Crucea lui Hristos ca semn sau marcă comercială. Inima încoronată și transfigurată a fost, se poate presupune, un simbol al Omului îndurerat.

Continuând să îi descrie pe "Adevărații Creștini", Komensky spune: "Acum este adevărat că lumea rea nu le-a acordat prea multă odihnă și, într-adevăr, a făcut tot ce a putut pentru a-i supăra și batjocori; a rânjit la ei, le-a mușcat degetul, i-a împroșcat, i-a scuipat, i-a împiedicat și orice alte lucruri mai rele pot fi imaginate. Despre aceasta am văzut multe exemple și am înțeles că s-a întâmplat, conform ordinelor lui Dumnezeu cel Preaînalt, că cei care vor să fie buni aici trebuie să poarte căciulă și clopoței ; căci căile lumii aduc cu ele că ceea ce este înțelepciune în fața lui

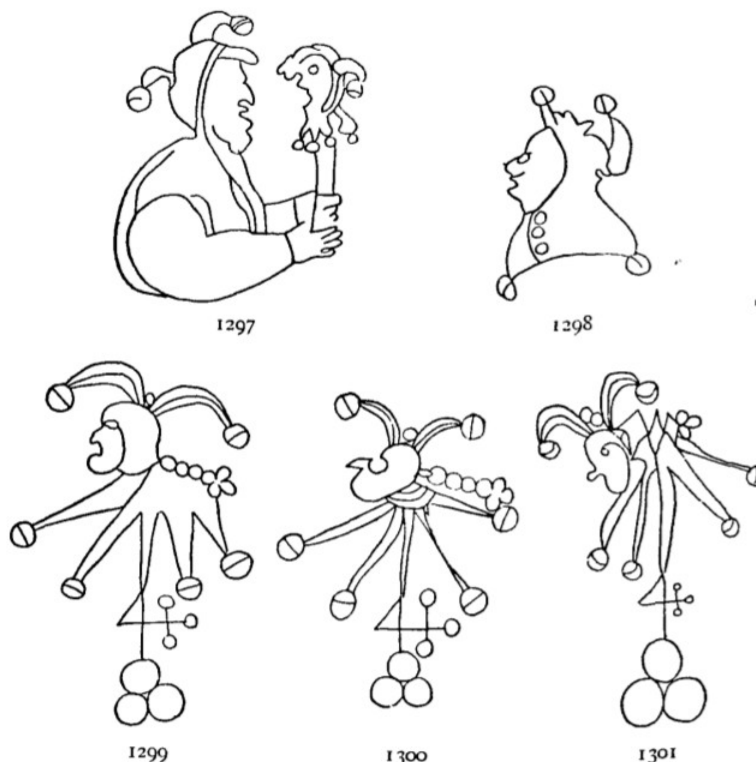
414 *The Labyrinth of the World.*

Dumnezeu este pentru lume pură nebunie.

Am văzut, așadar, că mulți dintre cei cărora Dumnezeu le-a acordat cele mai nobile daruri ale Sale au trebuit să suporte disprețul și batjocura celorlalți, adesea chiar și a celor care le erau cei mai apropiați. Așa s-a întâmplat, zic eu, dar am văzut și că cei evlavioși nu au luat aminte la aceasta, că ei, într-adevăr, se lăudau cu aceasta, că cei lumești și-au astupat nasul în fața lor ca în fața unei duhuri, și-au ferit ochii de ei ca de ceva scârbos, i-au disprețuit ca pe niște nebuni, i-au omorât ca pe niște răufăcători. Căci ei spuneau că cuvântul lor de ordine, prin care se cunoștea că aparțin lui Hristos, era "să nu placă lumii". Ei mai spuneau că cel care nu știe să sufere cu bucurie nedreptățile nu are încă pe deplin spiritul lui Hristos; așa vorbeau ei despre aceste lucruri și se întăreau unii pe alții.

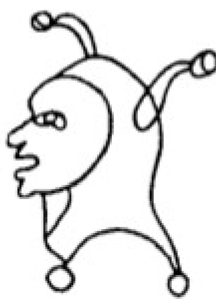
Dispozitivul Foolscap sau *Boneta și clopotele* - un semn de hârtie atât de răspândit încât a dat naștere termenului "Foolscap" - era aparent un simbol al hotărârii de a suferi cu bucurie greșelile. El reflectă cuvintele lui Pavel : "Căci cred că Dumnezeu ne-a pus pe noi, apostolii, ultimii, ca și cum am fi fost destinați la moarte, căci suntem dați în spectacol lumii, îngerilor și oamenilor. Suntem nebuni de dragul lui Hristos ... suntem slabi ... suntem arcași disprețuiți. Până în ceasul de față suntem flămânzi, însetați, goi, bătuți și fără locuință sigură; și muncim, lucrând cu mâinile noastre: fiind ocărâți, binecuvântăm; fiind prigoniți, suferim; fiind defăimați, implorăm: suntem făcuți ca spurcăciunea lumii și suntem spurcăciunea tuturor lucrurilor până în ziua de azi."[415]

415 I Corinteni IV, 9-13.

Ideea că cineva trebuie să fie considerat nebun de dragul lui Hristos este frecventă în scrierile lui A Kempis, Behmen și ale altor mistici și se aseamănă cu declarația lui Francisc de Assisi: "*Noi suntem trubadurii lui Dumnezeu*". Rolul jucat în trecut de trubaduri și legătura lor intimă cu Vaudois sau Albigeois a fost analizat în altă parte[416]. Aroux, un catolic devotat, susținea că sub masca bufonilor sau a trubadurilor, Albigeoisul și-a răspândit doctrinele insidioase și, mai mult, susținea că Cornul lui Roland era un simbol al acestei predici sectare[417]. Este cunoscut faptul că Trovadorii[418] au fost aprinzătorii focului împotriva Romei; în emblemele anexate, ei sunt reprezentați cu buzele deschise și în fig. 1302 și 1304 sunt asociate cu Cornul Sfântului Duh, tema predicării lor insistente. Într-una dintre bisericile din Cornwall există o sculptură care reprezintă un bufon cu cocoș, iar acest lucru este explicat de reverendul R. S. Hawker prin afirmația: "Bufonul sau nebunul dintr-o biserică este simbolul ereticului sectant sau al celui care își bate joc de misterele, doctrinele sau ritualurile sanctuarului"[419].

1302

1303

1304

Costumul tradițional al nebunului medieval - cocoșul zorilor păzit între două coarne - pare să își aibă originea în simbolismul chemării lor înalte de predicatori ai Duhului viu, preferabilă formalității și simplului literalism.

Concepția unui Nebun îndelung suferind, dar în cele din urmă victorios, este comună basmelor și trebuie să fie infinit mai veche decât creștinismul. "Cine poate înțelege căile lui Dumnezeu ?" se întreabă povestitorul slav, iar el răspunde : "Se întâmplă uneori ca oamenii cei mai înțelepți să nu fie fericiți, în timp ce nebunii, atunci când sunt inofensivi și blânzi, duc o viață mulțumitoare". Legenda din care este preluat acest pasaj vorbește despre un Nebun care și-a înfășurat o centură [brâu al dreptății ?] în jurul coapsei, și-a pus un coif [al mântuirii ?] pe cap, a ascuns o față de masă în piept, a luat o baghetă magică [caduceul ?] în mână și a pornit spre Curtea Regală. "Spune-mi, nebunule", zice regele, "ce preț vrei pentru aceste bunuri". "Nu bani, sire, un nebun de felul meu se îngrijește foarte puțin de bani. Nu i-a promis regele mamei mele că îmi va da în schimb jumătate din regatul său și mâna fiicei sale în căsătorie. Acestea sunt darurile pe care le pretind"[420].

Există o tradiție gaelică a Marelui Nebun care relatează :

> "*Poveste de mirare care a fost auzită fără minciună,*
> *Despre idiotul în fața căruia gazdele se supun;*
> *Un fiu arogant care nu cedează în fața armelor,*
> *Al cărui nume era Mărețul Nebun*."

---

416 Bayley (H.), *A New Light on the Renaissance.*

417 E. Aroux, *Dante: Heretique, Revoiutionnaire, et Socialiste,* p. 463.

418 Desenul geometric "la baza figurilor. 1299 - 1301 poate reprezenta, așa cum am presupus la început, diferitele grade ale Organizației Trovanților; dar acum cred că mai degrabă reprezintă cuvintele Sfântului Augustin, unde, după ce se referă la pasajul din Sfântul Pavel: "Ce, nu știți că sfinții vor judeca lumea?" și explică faptul că cele douăsprezece tronuri îi reprezintă pe cei doisprezece apostoli, el continuă spunând: "Părțile lumii sunt patru : estul, vestul, nordul și sudul. Din aceste patru, spune Domnul în Evanghelie, se vor aduna cei aleși. Chemați, și cum? Prin Treime. Nu sunt chemați decât prin botezul în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; deci patru părți, fiecare chemate de cei Trei, fac doisprezece."

419 J. T. Blight, *A Week at Land's End,* p. 135.

420 *Slav Tales,* p. 350.

Conall, eroul acestei legende - care poate fi considerată ca întruchipând un întreg ciclu de tradiție mistică - este mai întâi disprețuit pentru aspectul său modest și aparenta slăbiciune, dar în cele din urmă triumfă asupra tuturor obstacolelor și câștigă mâna fiicei regelui care, ca și Brynhild și "Trandafirul de Briar", este închisă într-un ținut. Numele acestei fecioare este "Sânul de Lumină", iar povestea spune că Conall a stat puțin timp privind-o cu atenție. În cele din urmă, punându-și palma pe vârful suliței, a făcut un salt și și "a intrat pe fereastră alături de Sânul Luminii. În continuare, această poveste se repetă: Regele Insulei Verzi are o fiică care, ca și Danae, este închisă într-un turn, iar diverși războinici încearcă în zadar să o elibereze, până când Conall "a lovit cu piciorul unul dintre stâlpii care ținea turnulețul sus, iar stâlpul s-a rupt și turnulețul a căzut, dar Conall l-a prins între mâini înainte de a ajunge la pământ. O ușă s-a deschis și a ieșit Raza de Soare, fiica regelui Insulei Verzi, și și-a strâns cele două brațe în jurul gâtului lui Conall, iar Conall și-a pus cele două brațe în jurul Razei de Soare și a dus-o în casa mare, iar el i-a spus regelui Insulei Verzi: "Fiica ta este câștigată"[421].

Această fecioară gaelică numită "Sânul Luminii" este în mod evident aceeași cu acea "Fiică a Sionului" părăsită, dar glorioasă, despre care Isaia a scris: "*Bucurați-vă de bucurie cu ea, voi toți cei care o plângeți; ca să sugeți și să vă săturați de sânii mângâierilor ei; ca să mulgeți și să vă bucurați de belșugul slavei ei*"[422].

Era una dintre zicerile Sfântului Pavel că: "*Dacă cineva dintre voi pare a fi înțelept în lumea aceasta, să se facă nebun ca să devină înțelept, pentru că înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu*", iar potrivit chipului înfățișat pe Pasărea de Foc alăturată, este evident că Înțelepciunea pe care o învață Duhul Sfânt, dar care pentru lume este o nebunie, a fost simbolizată ca Marele "Nebun". "Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu: pentru că sunt o nebunie pentru el"[423].

Este bine cunoscut faptul că cuvântul **silly** (prost) a însemnat inițial *simplu* și *inocent* și *binecuvântat*. **Silly**, ca și **zelul**, este aliat cu germanul seelig[424] care se rezolvă în **se el ig**, "focul lui Dumnezeu Atotputernic". **Fou**, cuvântul francez pentru prosl[425], este în esență același cu **feu**, focul în franceză, și **fey**, inspirat în scoțiană. **Oaf**, în engleză pentru *simplu*, **booby** (boboc)[426], sau **baby**

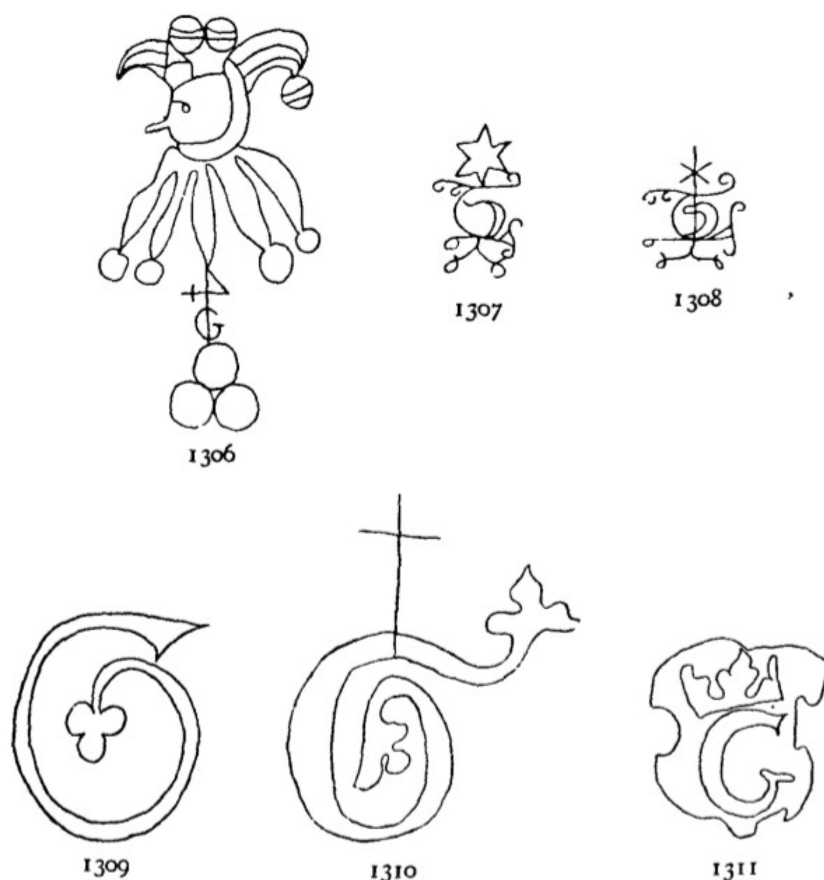
421 Cox, *Mythology of Aryan Nations,* pp. 81, 392.
422 lxvi, 10, II.
423 I Corinteni ii. 14-
424 Comparați numele de familie germane Selig și Seligmann.
425 A se compara cu numele de familie scoțian Foulis, de asemenea Fulljames și FOLJAMBE.
426 Spaniolă *bobo*.

(copil), este același lucru cu **ouphe**, în scandinavă pentru *elf* sau *zână*, iar **crazy** poate fi înțeles ca fiind lovit de o nebunie, sau " focul Marelui Foc A". Vechiul nume britanic pentru *frenezia sacră*, o trăsătură familiară a tuturor divinărilor și inspirațiilor antice, era **awen**. Vechiul termen irlandez pentru *simplu* era **omadkawn**, ale cărui prime două silabe pot fi asimilate cu *nebun*, sau "soare fierbinte". **Hawn** din *omadhawn* este britanicul **awen**, adică același "un A", ca și rădăcina lui **crazy** sau **ac era zy**, "focul marii ere".

Mitologia povestește că zeița Hera (=Era[427]) l-a înnebunit pe Dionysos și că, în această stare, el a cutreierat lumea învățându-i pe locuitorii ei elementele de civilizație și artele cultivării. Iisus Hristos a fost acuzat de contemporanii Săi că era "nebun", "și mulți dintre ei spuneau: "Are un diavol și este nebun; de ce îl ascultați ?"[428]

Latinescul pentru *nebun* (mad) este **amens**, care poate fi rezolvat într-un **a men se**, "focul soarelui A", și trebuie să presupunem că acest cuvânt, ca și *prostia*, și-a schimbat aproape complet sensul, în parte datorită nebuniilor prin care fanaticii au adus și încă aduc în dispreț Spiritualitatea și Religia.

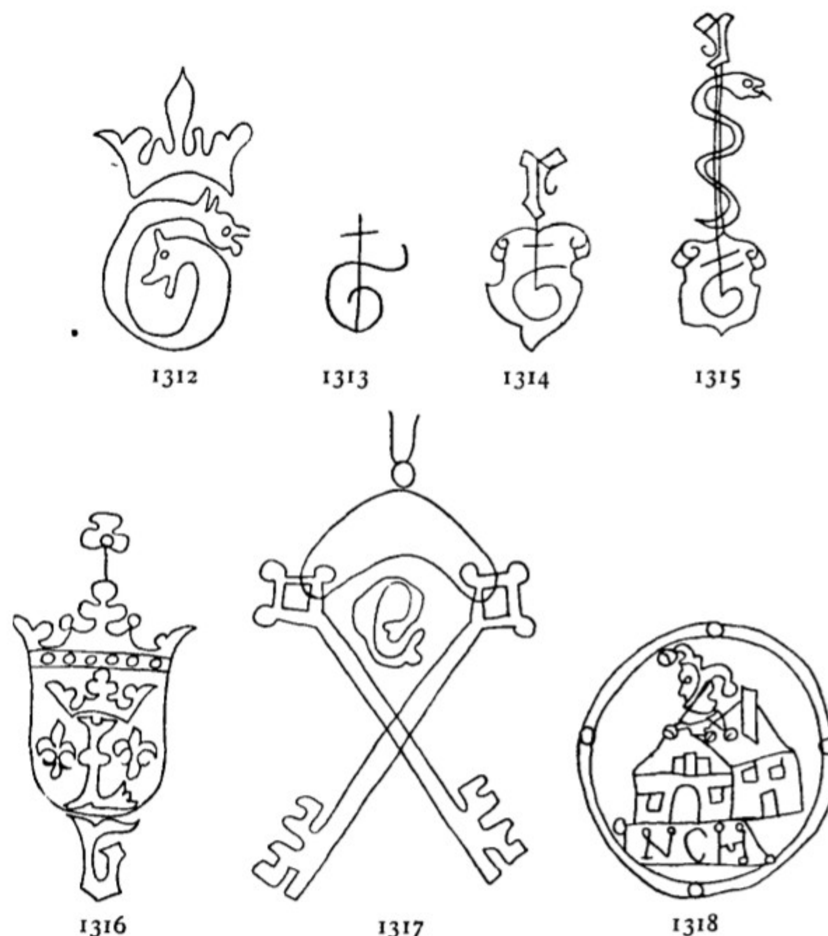
În fig. 1306, **G**-ul din Gesu este identificat cu emblemele de la Cap-and-Bells, iar în desenele alăturate, această literă **G** sau **jee**, *cel veșnic existent*, este tratată ca un simbol separat. În fig. 1307 și 1308 ea este asociată cu o *stea* sau un *aster*, la care trebuie alăturată isteria. Isteriile pitiace sau ale preotesei de la oracolele lui Apollo erau, după cum știm, considerate ca fiind declarațiile lui **as tur**, *Lumina Veșnică*. Cuvântul a căzut acum, ca și Bedlam[429], în întregime în dizgrație.

În fig. 1318, un Nebun este pozat pe Loja sau Casa Înțelepciunii. La mexicani, **calli** sau casa era considerată un simbol al focului, se presupune că pentru că o casă sau o colibă era caldă[430]. În cea mai veche mitologie greacă, ideea de Vesta, "lumina vie care strălucește", reprezenta casa, vatra

427 *Era* înseamnă acum o perioadă de timp.
428 Ioan x. 20.
429 Bedlam — Bethlehem
430 *Ruins of Sacred and His. Lands,* p. 290.

și focul domestic[431]. Locuințele preistorice și indigene sunt aproape întotdeauna circulare sau în formă de Soare și se pare că erau denumite după soarele cald. Astfel, coliba englezească (engleza veche **hotte**) poate fi asimilată cu *cald* și *căldură*.

Cot sau **cote**, *Marea Căldură*, trebuie să fie înrudit cu **kotla**, termenul **zulu** pentru un cerc legislativ sau parlament[432]. Unul dintre termenii britanici vechi pentru *cabană* era **cab**, Marele Glob; un altul era **hove**[433], rădăcina lui **cave** și **hovel** și înrudit cu **hof**, termenul rusesc pentru *casă*. **Crella**, în Cornish pentru o *colibă rotundă*, este în mod evident **kraal** din Zulu; **calli**, mexicanul pentru *casă*, este **ac al li**, "Marele Dumnezeu veșnic", iar **home**, radicalul lui **hamlet**, este **hom**, sau **aum**, *soarele*. Zulușii numesc o grupare de *kraaluri* (colibe) **umzi**, la care este, după toate probabilitățile, înrudit cu francezul **maison** sau **um zone**, "zona soarelui". **Casa** [434] (anglo-saxonă *hus*) este "Lumina imuabilă", iar castelul sau Castilia este "Marea Lumină, Dumnezeul strălucitor".

Gaelicul pentru *casă* este **aros**, "lumina focului", care poate fi echivalat cu Eros sau Dragoste, iar în scandinavă o locuință era cunoscută sub numele de **bo** sau **by**[435]. *Erezia* este derivată de dicționare din grecescul **airetikos**, "capabil să aleagă". Dar mai cu adevărat **erezie** era Erosul, iar majoritatea ereticilor erau eroi erotici.

Aplicația personală a casei lui Simpleton în interiorul unui cerc, ochi sau cerc, ilustrată în figura 1318, se găsește probabil în acest pasaj: "*Cerul este tronul Meu și pământul este așternutul picioarelor Mele: unde este casa pe care Mi-o construiți? și unde este locul odihnei Mele? Pentru că toate aceste lucruri le-a făcut mâna Mea și toate aceste lucruri au fost, zice Domnul: dar la acest om mă voi uita, la cel sărac și cu duhul mâhnit*"[436].

---

431 *Ibid.,* p. 291.
432 Bent, p. 25.
433 Hove, în apropiere de Brighton, a fost cândva orașul Hovel.
434 Cuvântul **housel** înseamnă Euharistie, la origine *jertfă*.
435 Whence DERBY, APPLEBY, etc.
436 Isaiah Ixvi. i, 2.

Referindu-se la "Adevărații creștini", acei Parsifali sau Nebuni fără viclenie, deveniți înțelepți prin milă, Komensky scrie : " *Dar toți să țină mâinile la distanță de acești oameni; cu cât își oferă mai de bunăvoie spatele la lovituri, cu atât mai greu este să-i lovești; cu cât sunt mai asemănători cu proștii, cu atât mai periculos este să-i batjocorești. Căci ei nu sunt stăpânii lor, ci aparțin lui Dumnezeu ; și tot ceea ce li se face, Dumnezeu consideră că i se face lui însuși*."

Această invulnerabilitate a credincioșilor este explicată de Komensky ca fiind datorată îngerilor păzitori. "Nimic", spune el, "nu părea atât de expus și supus la diverse pericole decât trupa celor evlavioși, la care diavolul și lumea se uitau cu mânie, amenințând să-i lovească și să-i bată.

Totuși am văzut că erau bine adăpostiți, căci am văzut că întreaga lor comunitate era înconjurată de un zid de foc. Când m-am apropiat, am văzut că acest zid se mișca, căci nu era altceva decât o procesiune de mii și mii de îngeri care umblau în jurul lor; de aceea, niciun dușman nu se putea apropia de ei. Fiecare dintre ei avea, de asemenea, câte un înger care îi fusese dat de Dumnezeu și rânduit să-i fie păzitor, pentru a-l păzi, a-l proteja și a-l feri de toate pericolele și capcanele, gropile, ambuscadele, capcanele și ispitele. Ei sunt, fără îndoială (am înțeles și am văzut acest lucru), prietenii oamenilor care le sunt tovarăși de slujbă, și îi veghează pentru ca ei să-și poată îndeplini îndatoririle pentru care au fost creați de Dumnezeu; astfel, ei îi slujesc pe oameni cu ușurință, îi păzesc de diavol, de oamenii răi și de accidente nefericite; și, purtându-i, dacă este necesar, pe mâinile lor, îi protejează de răni. Și aici am înțeles cât de mare este importanța evlaviei ; căci aceste spirite frumoase și pure au rămas numai acolo unde simțeau parfumul virtuții, în timp ce ele erau alungate de mirosul urât mirositor al păcatului și al necurăției."

Semnele comerciale angelice reproduse aici au servit fără îndoială drept stimulent, întărire și mângâiere pentru creatorii lor.

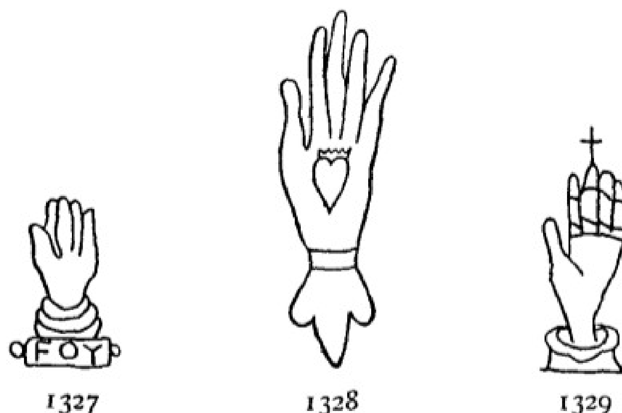

Ne amintim că una dintre facultățile Sfintelor Oglinzi era aceea de a-i dezvălui pelerinului pe tovarășii săi de drum invizibili, care locuiesc necunoscuți în această lume și care sunt împrăștiați ici și colo "printre ceilalți". "Este vrednic de mirare", spune Komensky, "că (așa cum am văzut aici cu plăcere) oameni care nu se văzuseră niciodată, nu se auziseră niciodată și care erau despărțiți de întreaga lume, erau cu totul asemănători unul cu altul ; căci, ca și cum unul ar fi fost în trupul celuilalt, vorbeau la fel, vedeau la fel, simțeau la fel".

Simbolismul a fost descris ca fiind "limbajul îngerilor", iar în Evul Mediu era elocvent și cosmopolit. Pentru misticii împrăștiați, persecutați și care munceau din greu, era discursul tăcut al

"Bisericii invizibile", și metoda prin care membrii ei se fortificau și puteau să comunice unii cu alții. "Exista", spune Komensky, "o mare intimitate între ei, deschidere și sfântă tovărășie; de aceea, toți, oricât de diferite ar fi darurile și chemările lor, se consideră și se simt ca frați". Așa cum misticii erau răspândiți în toată Europa, de la Rin la Spania și din Italia până în Marea Britanie, tot așa găsim urme ale principiilor lor în mărcile lor comerciale până acum misterioase.

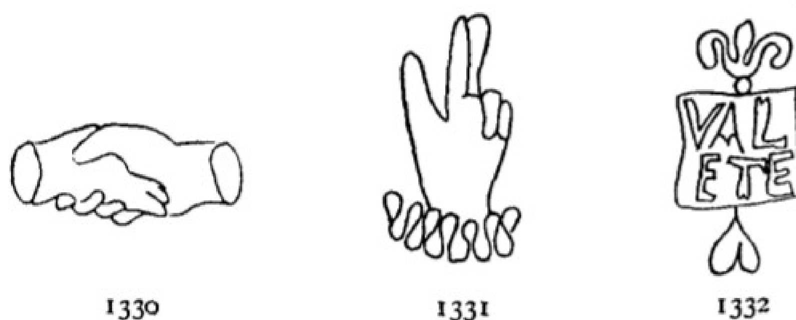
Tenacitatea cu care, din secol în secol, sectanții se agățau de tradițiile lor dragi și își mențineau doctrinele persecutate era exprimată printr-o mână întinsă, simbol al Fidelității și al Credinței menținute. Motto-ul **Foy** de pe fig. 1327 este forma din vechea franceză a lui **foi** (spaniolă **fe**) Faith-to the World fou - credință către lume - și aceste numeroase și aproape nenumărate semne de mână, brodate cu simboluri suplimentare ale credinței secrete a misticismului, pot fi considerate ca niște garanții tăcute ale rezoluției: "Voi menține".

1327 1328 1329

Într-o vreme, în vestul Angliei, era un obicei ca Societățile prietenești din sate să se adune la anumite festivaluri și să mărșăluiască în procesiune purtând simboluri fixate în vârful unor vergi. Una dintre aceste vechi insigne ale Societății Prietenoase, o mână de alamă străpunsă în palmă cu forma unei inimi și care denotă în mod evident Fidelitatea față de Caritate, se află în posesia mea, iar o varietate de embleme similare de procesiune au fost ilustrate în Country Life din 1 ianuarie 1910. În procesiunile lor reprezentative, chinezii încă mai poartă la capătul unor tije lungi de argint figuri din argint de animale ciudate, mâini, solzi, pești și alte lucruri misterioase.

Atunci când sunt strânse în semn de prietenie, ca în fig. 1330, Mâna era în mod evident o expresie a concordiei și a iubirii frățești ; atunci când al treilea și al patrulea deget erau îndoite în jos, formau simbolul binecunoscut al binecuvântării. Foarte rar (un singur caz este consemnat), devizatorul ieșea cu îndrăzneală la vedere și proclama sentimentul: Valete = "sănătate fie cu tine ! " "să vă fie bine ! ".

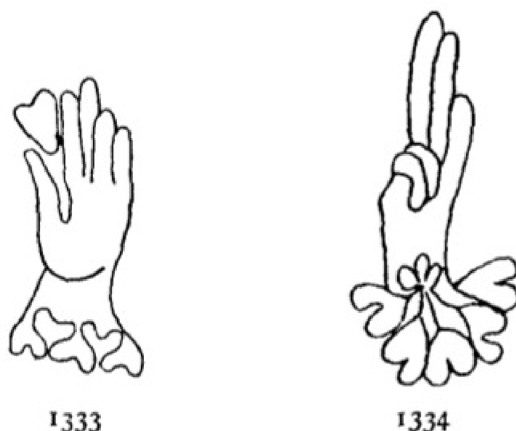
1330 1331 1332

În fig. 1332 această valedicțiune a fost amplificată de floarea de crin a Luminii și de inima Carității.

Behmen, cizmarul luminat, are ceva de spus despre telegrafia fără fir sau telepatia care exista între colegii săi de muncă. "Când" scrie el, "sufletul este înaripat și mai presus de cele vremelnice, el are ca prieteni pe toți îngerii și primește în stăpânire inimile tuturor oamenilor buni". "Dar", obiectează ucenicul său, "cum se face că el poate să intre în posesia prietenilor săi buni?".

Behmen îi răspunde: "El obține însăși inimile și sufletele tuturor celor care aparțin Domnului nostru Isus ca fiind frații săi și membrii propriei sale vieți. Căci toți copiii lui Dumnezeu nu sunt decât Unul în Hristos, care este Hristos în toți. Și de aceea îi face pe toți să fie tovarășii săi în Trupul lui Hristos, de unde au în comun aceleași bunuri cerești și toți trăiesc în una și aceeași iubire de Dumnezeu, ca ramurile unui copac în una și aceeași rădăcină, și izvorăsc toate dintr-o singură și aceeași sursă de viață în ele. Astfel că el nu poate duce lipsă de prieteni și relații spirituale, care sunt cu toții înrădăcinați împreună cu el în Iubirea care vine de sus, care sunt toți de același sânge și de același neam în Hristos Isus ; și care sunt întreținuți toți de aceeași sevă și de același duh vivificator care se difuzează prin ei în mod universal din unica și adevărata Viță de vie, care este pomul vieții și al iubirii. Aceștia sunt prieteni pe care merită să-i aibă ; și chiar dacă aici pot fi necunoscuți pentru el, vor rămâne prietenii lui fără îndoială pentru toată veșnicia. Dar nici nu poate să-și dorească nici măcar prieteni naturali externi, așa cum nici Domnul nostru Isus Hristos, când era pe pământ, nu și-a dorit așa ceva. Căci, deși, într-adevăr, marii preoți și potentații lumii nu puteau avea o dragoste față de El, pentru că nu Îi aparțineau și nici nu se aflau în vreun fel de relație cu El, nefiind din această lume, totuși Îl iubeau aceia care erau capabili de dragostea Lui și receptivi la cuvintele Lui. Astfel, în mod similar, cei care iubesc adevărul și dreptatea îl vor iubi pe acel om și se vor asocia cu el, da, chiar dacă poate că în exterior sunt la o anumită distanță sau aparent în dezacord, din cauza situației afacerilor lor lumești sau din alte motive, totuși în inimile lor nu pot decât să se atașeze de el. Căci, deși nu sunt încorporați de fapt într-un singur trup cu el, totuși nu se pot împotrivi să nu fie de aceeași părere cu el și să nu fie uniți în suferință, din cauza marii considerații pe care o au față de adevăr, care strălucește în cuvintele și în viața lui. Prin aceasta ei devin fie prietenii lui declarați, fie prietenii lui secreți : și el le obține inimile în așa fel încât ei se vor bucura mai presus de toate de compania lui, de dragul acesteia, și îi vor curta prietenia și vor veni la el pe furiș, dacă în mod deschis nu îndrăznesc, pentru a beneficia de conversația și sfatul lui ; la fel cum a făcut Nicodim cu Hristos, care a venit la El noaptea, și în inima lui Îl iubea pe Isus de dragul adevărului, deși în exterior se temea de Lume. Și astfel vei avea mulți prieteni care nu-ți sunt cunoscuți ; și unii cunoscuți de tine, care poate nu vor părea așa în fața Lumii"[437].

Mâinile reproduse aici înfățișează câștigarea prietenilor nevăzuți și dobândirea inimilor lor. Baza din figura 1333 este formată din inimi, iar în figura 1334 aceste embleme ale iubirii sunt centrate în frunza de trifoi a Marelui Iubitor.

1333 1334

Komensky îi aseamănă pe slujitorii nevăzuți ai lui Hristos cu acele de fier ale unui compas care, odată atinse de magnet, se îndreaptă una și toate în același sfert, "la fel", spune el, "sufletele acestor oameni atinși de spiritul iubirii, se îndreaptă toate spre una și aceeași direcție".

În India, o mână de aur este simbolul muncii și al puterii productive a Soarelui. În Europa, în timpul primelor opt secole de creștinism, și chiar până în al doisprezecelea, Dumnezeu Tatăl era reprezentat invariabil printr-o Mână, a cărei origine, spune dl. Heath, "se pierde în obscuritatea păgână"[438].

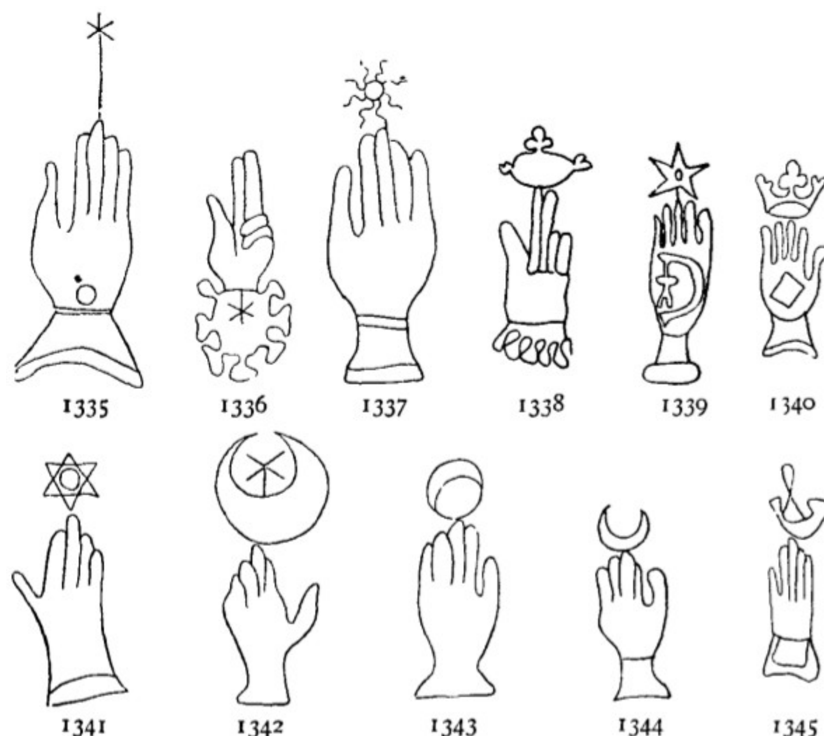
---

437 *Dialogues on the Supersensual Life.*
438 *Romance of Symbolism,* p. 117.

La indienii din America de Nord, figura unei mâini umane este folosită pentru a desemna o rugăminte către Stăpânul Vieții sau Marele Spirit, iar în sistemul lor de scriere a imaginilor, ea reprezintă simbolul forței, al puterii și al stăpânirii, de unde derivă. "În numărul mare de cazuri în care am întâlnit această mână", spune un călător american, "atât în ceremonialul dansurilor lor, cât și în înregistrările lor picturale, nu-mi amintesc nici măcar unul în care să nu i se atribuie acest caracter sacru. Preoții lor sunt de obicei desenați cu mâinile întinse și ridicate"[439].

În Biserica latină, ca și la indieni, mâna joacă un rol important și este privită ca fiind extrem de simbolică. "Degetul mare, voinic și puternic, desemnează Persoana Principală a Divinității; al treilea deget, mai înalt decât celelalte, îl desemnează pe Hristos, Persoana cea mai importantă în mântuirea omului; iar al doilea deget, ca între celelalte, îl desemnează pe Duhul Sfânt care provine de la Tatăl și de la Fiul. Cele două degete de pe palmă denotă natura divină și, respectiv, cea umană a lui Isus"[440].

Din însemnele suplimentare de pe mâinile ilustrate aici, este evident că ele simbolizează "Inima unică și inegalabilă" a poeziei sufi[441].

"*Tu ești Ființa Absolută : tot restul nu este decât o fantasmă,*
Căci în universul Tău... toate lucrurile sunt una.
Lumea Ta captivează frumusețea, pentru a-și etala perfecțiunile,
Apare în mii de oglinzi, dar este una.
Deși frumusețea Ta însoțește toate cele frumoase,
În adevăr, Inima unică și incomparabilă-Însuflețitoare este una"[442]

Pe palma din figura 1335 se află Uniunea sau Perla de preț, iar din degetul mijlociu se înalță crucea lui Lux, Lumina. Deasupra fig. 1337 și 1338 sunt reprezentări ale Focului Solar; pe palma din fig. 1339 se află **D** lui Dionysos sau Izvorul Zilei de sus; iar pe fig. 1340 apare Diamantul Luminii necuvântătoare.

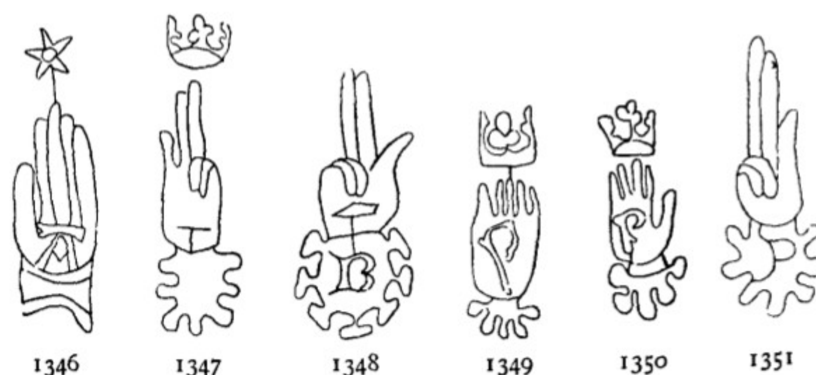
În fig. 1342, crucea este adăpostită între coarnele semilună ale lunii fecioare, Luna sau Luna cea Una ; iar deasupra fig. 1345 se află cornul mistic ale cărui note adună Oștile Cerului.

439 Citat în *Ruins of Sacred and Historical Lands,* p. 293.

440 See Heath (S.), *Romance of Symbolism,* p. 118.

441 Sufiții înșiși leagă acest cuvânt de rădăcina arabă *siifi-saf*, care înseamnă ceea ce este pur. El este în egală măsură legat de salvatorul și mântuitorul nostru și de grecescul *sophos*, care înseamnă înțelepciune.

442 Citat din *Sufiism* in *Religious Systems of the World,* p. 327.

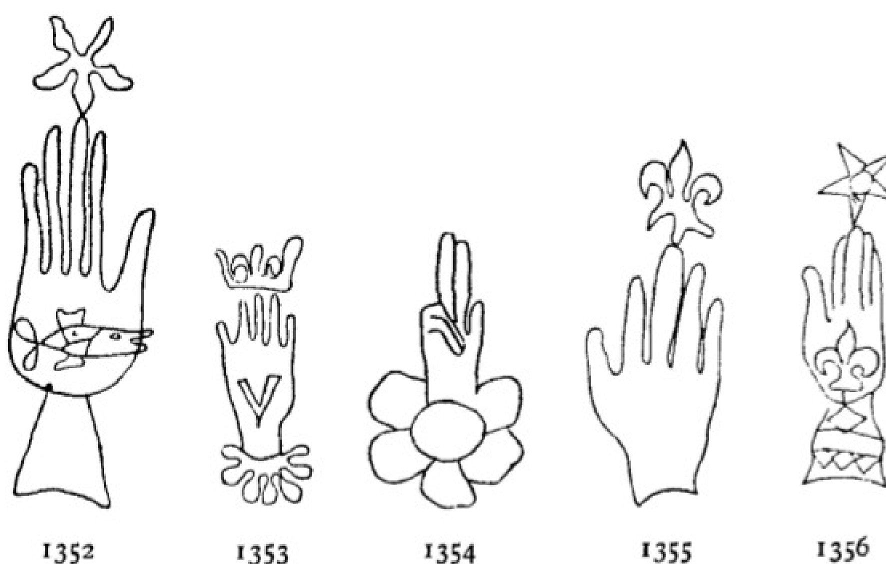

Pe fig. 1346 se află **A-Tau** al Primului și Ultimului, Autorul Universului; pe fig. 1347 **T**-ul lui Thor ; iar pe fig. 1348 ciocanul Cuvântului creator. Pe fig. 1349 se află Crochiul pastoral al Bunului Păstor al tuturor sufletelor, iar pe fig. 1351 se află **P**-ul lui Pan. Termenul Panteism a fost aplicat în două sensuri diferite, care trebuie neapărat distinse. Există un Panteism materialist care îl echivalează pe Dumnezeu cu lumea fizică sau cu Natura, și există, de asemenea, un Panteism spiritualist care vede în univers reflecții și manifestări nesfârșite ale unui Spirit invizibil, omnipotent și omniprezent.

Unul dintre planurile lui Komensky, care era un educator înfocat, a fost să organizeze ceea ce el numea o academie "pansofică", iar în acest scop a venit în Anglia în 1641, vizitându-i, printre alții, pe John Evelyn și pe lordul Herbert de Cherbury. Sufiștii musulmani, ca și pansophiștii creștini, erau adepții panteismului idealist exprimat de Elizabeth Barrett Browning :

> "*Dacă un om ar putea simți*
> *Semnificația spirituală să ardă prin hieroglifa spectacolelor materiale,*
> *De-acum înainte ar picta globul cu aripi,*
> *Și ar venera peștii și păsările, taurul, copacul,*
> *Și chiar și trupul său de om*"[443].

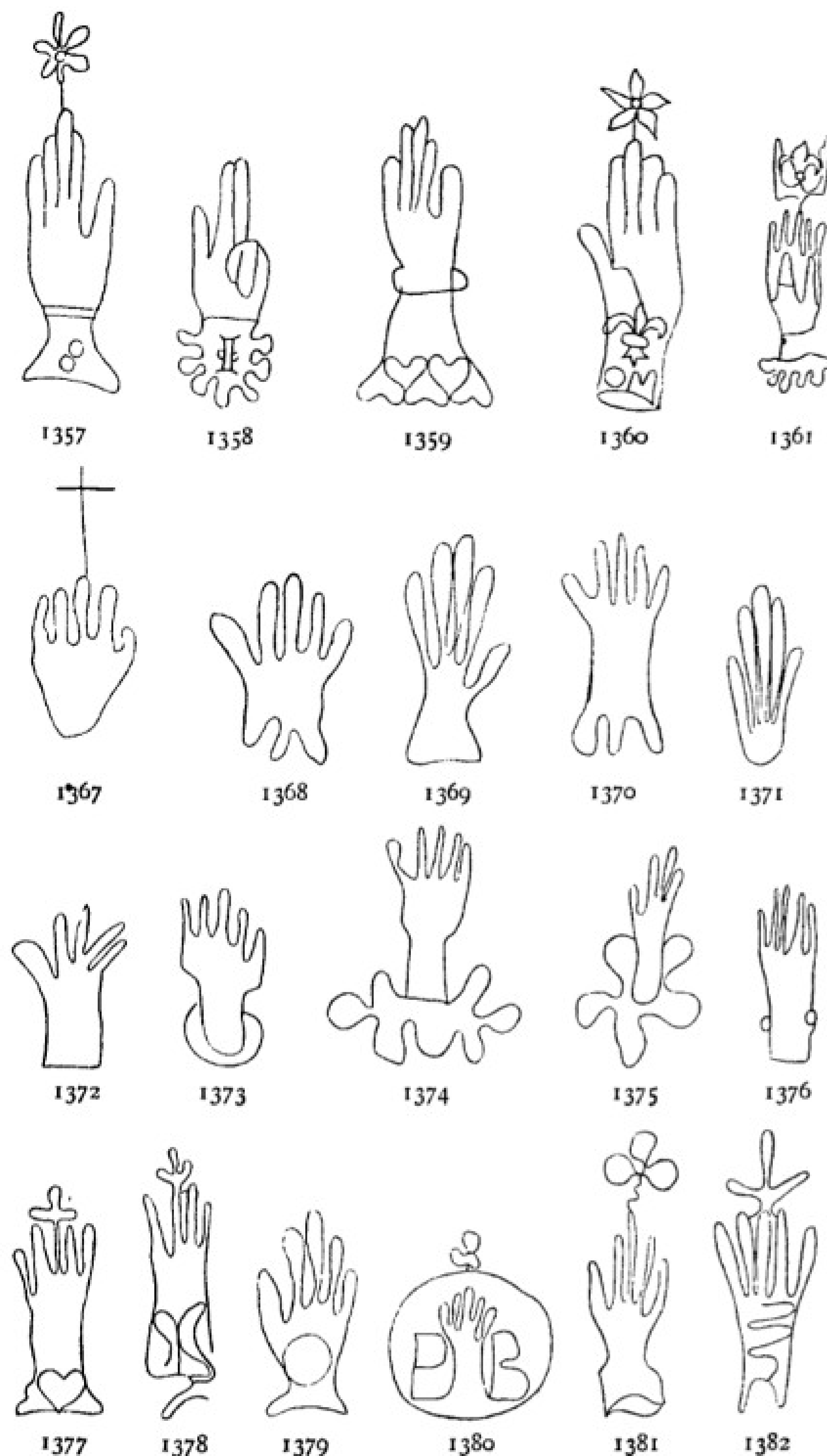
Pe fig. 1352 se află peștele mistic sau **vish** surmontat de o floare de flacără, iar pe fig. 1353 **V** de **La Vie** și **Vishnu**. Pe fig. 1354 este parțial o gălbenea cu cinci petale, iar pe fig. 1356 este Floarea de Lumină surmontată de o Stea cu cinci raze.

În fig. 1357, perlele gemene ale Iubirii și Cunoașterii apar neînsoțite, dar în fig. 1358 ele

443 Aurora Leigh ; cf. de asemenea "*Pământul e întesat de cer,/ Și fiecare tufiș comun arde de Dumnezeu,/ Dar numai cine vede se descalță.*"

susțin Sfântul sau Monada Marii Unități. Pe fig. 1360-1362 se află sacrosanctul OM sau Aum, iar în fig. 1359 mâna lui **IO** este împinsă, ca un stâlp, prin inelul sau brățara lui **O**. Pe palma din fig. 1385 se află o reprezentare a Arborelui Vieții, iar fig. 1362 are foarte mult înfățișarea unui trunchi de copac sau a unui toiag sfânt. Figurile 1363 și 1364 sunt fără îndoială Coloane sau Stâlpi, iar fig. 1365 și 1366 reprezintă Toiagul robust, Rădăcina întregii existențe și Tata sau coloana vertebrală a lui Osiris.

Toot, cuvântul egiptean pentru "la îndemână", poate fi echivalat cu **tat** sau **dad**, pilonul părinte al Universului.

În grupul de desene de mai sus - toate clasificate de Mons. Briquet ca "Mâini"-, creatorii par să fi urmărit combinarea ideii de mâini, trunchiuri de copac și frunze de palmier. Cuvintele "palm", care înseamnă copac, și "palm", partea interioară a mâinii, sunt identice și este posibil să fi provenit

din aceeași rădăcină, datorită asemănării dintre o frunză de palmier și degetele întinse ale mâinii umane.

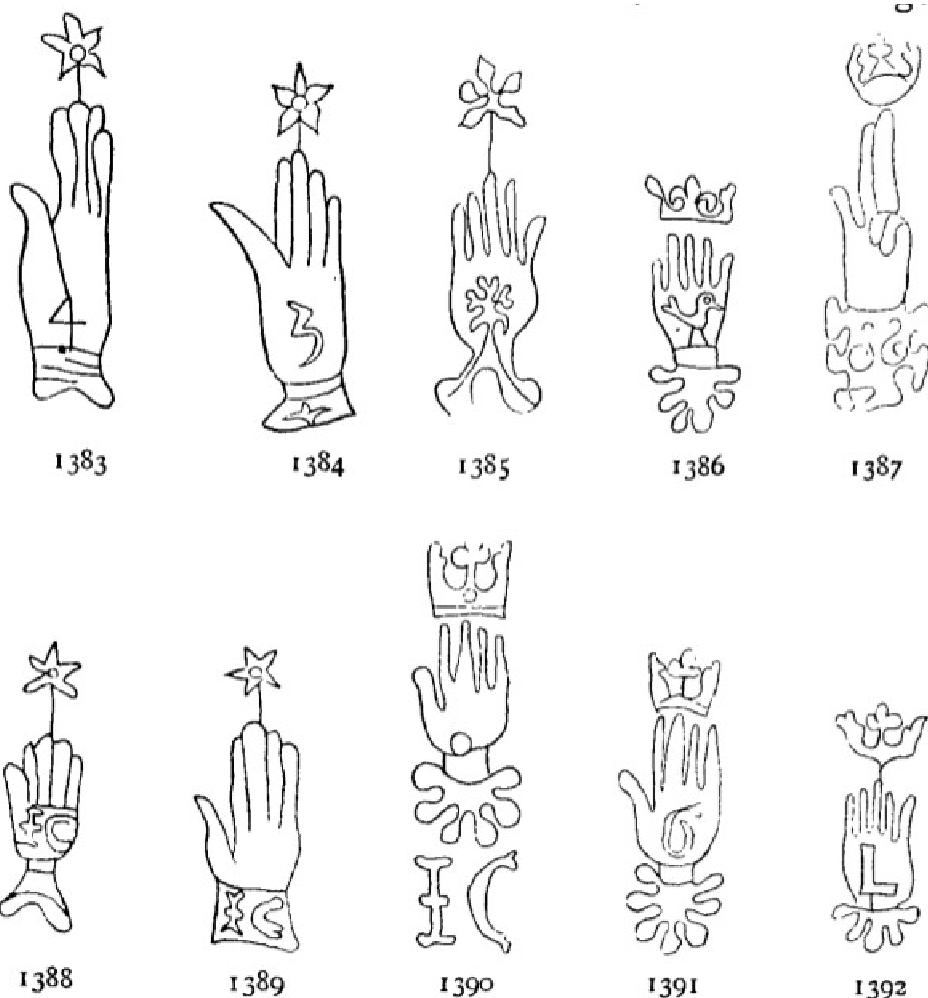
Descriind unele dintre cele mai remarcabile caracteristici ale ruinelor de la Uxmal, în Mexic, Stephens remarcă : "Peste o cavitate din mortar se aflau două semne vizibile, care ulterior ne-au privit în față în toate clădirile ruinate din țară. Erau amprentele unei mâini roșii cu degetul mare și degetele întinse, nu desenate sau pictate, ci ștampilate de mâna vie prin apăsarea palmei pe piatră. Cel care le făcuse stătuse în fața ei, viu ca și noi, și își apăsase cu putere mâna, umezită cu vopsea roșie, pe piatră"[444].

Este foarte probabil ca aceste sigilii roșii, marcate cu mâna, care erau comune în toată America, să fi fost destinate, la fel ca potcoava modernă, pentru a alunga relele și că, inițial, simbolizau Soarele în flăcări. Acest semn aparent al Soarelui a fost, probabil, cea mai veche formă de sigiliu. Cuvântul *sigiliu* înseamnă "zeu al focului", iar sigiliul legal încă se realizează prin aplicarea unui deget ceremonial pe un sigiliu rotund și roșu.

Cuvântul mână (anglo-saxon *hond*) se rezolvă în cele din urmă în "cel imuabil, strălucitor", și poate fi echivalat etimologic și simbolic cu Câinele Cerului și cu Cerbul Zorilor.

Cuvântul francez **main**, *mână*, este același cu **main** englez, care înseamnă *șef* sau *principal*. Latinul **manus** este "singura lumină"[445], iar grecescul **chier** este "Marele Foc".

Fig. 1383 de aici este identificat cu cele Patru sau Focul Echității sau Nivelului Divin, iar fig. 1384 și 1385 cu Trei și cu Arborele Adevărului. Pe fig. 1386 se află Porumbelul sau Porumbelul Sfântului Duh.

1383 1384 1385 1386 1387

1388 1389 1390 1391 1392

SS sau Sanctus Spiritus de pe fig. 1387 este exact ca găurile sonore ale viorii, violelor și ale altor instrumente cu coarde, de unde se poate deduce, probabil, că primii artiști considerau muzica

444 Vezi *Ruins of Sacred and Historic Lands,* p. 292.

445 **Om an us**, "soarele, lumina unică".

drept vocea Sfântului Duh.

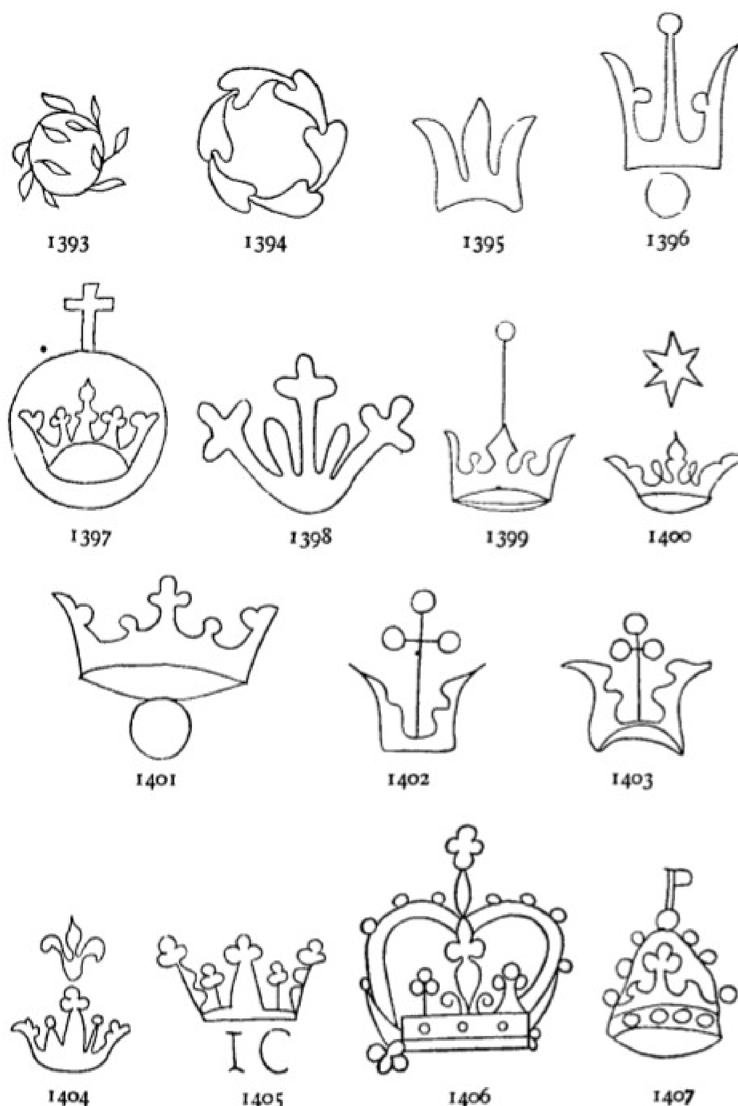
G-ul și **I C**-ul de aici reprezintă *Gesu* sau Jesous Christos, iar **L**-ul, după toate probabilitățile, Logos sau Cuvântul făcut trup.

Un număr imens de mâini simbolice au fost descoperite printre ruinele de la Pompei și din alte părți ale Europei, iar multe dintre aceste **ex votos** elaborate sunt ilustrate în *Horns of Honour*[446].

Ca semn pe hârtie, Mâna era atât de frecventă, încât printre producătorii de hârtie a devenit un termen generic. La fel de frecventă era și *coroana*, care a devenit un termen tehnic, apărând în anunțurile editorilor de astăzi sub denumirea de *crown 8vo* sau *crown 4to*.

Coroana vieții era simbolul îndemnului lui Pavel: "*Îndură necazurile, fă lucrarea de evanghelist, dă dovadă de slujirea ta*"[447]. Ca să citez un anabaptist condamnat la moarte: "Împreună cu Pavel, putem spune: "*Am luptat lupta cea bună, ne-am terminat cursul, am păstrat credința; de acum înainte ne este pregătită o coroană de neprihănire pe care Domnul Hristos ne-o va da. Și fie ca Dumnezeu, Tatăl îndurărilor, Dumnezeul oricărei mângâieri (în numele căruia ne-a fost dat nu numai să credem în numele Său, ci și să suferim pentru El), care trebuie să ne întărească cu Duhul Său cel Sfânt, să ne confirme și să ne întărească, ca să nu leșinăm sub suferințele noastre pentru adevăr, ci să rămânem neclintiți până la sfârșit*."

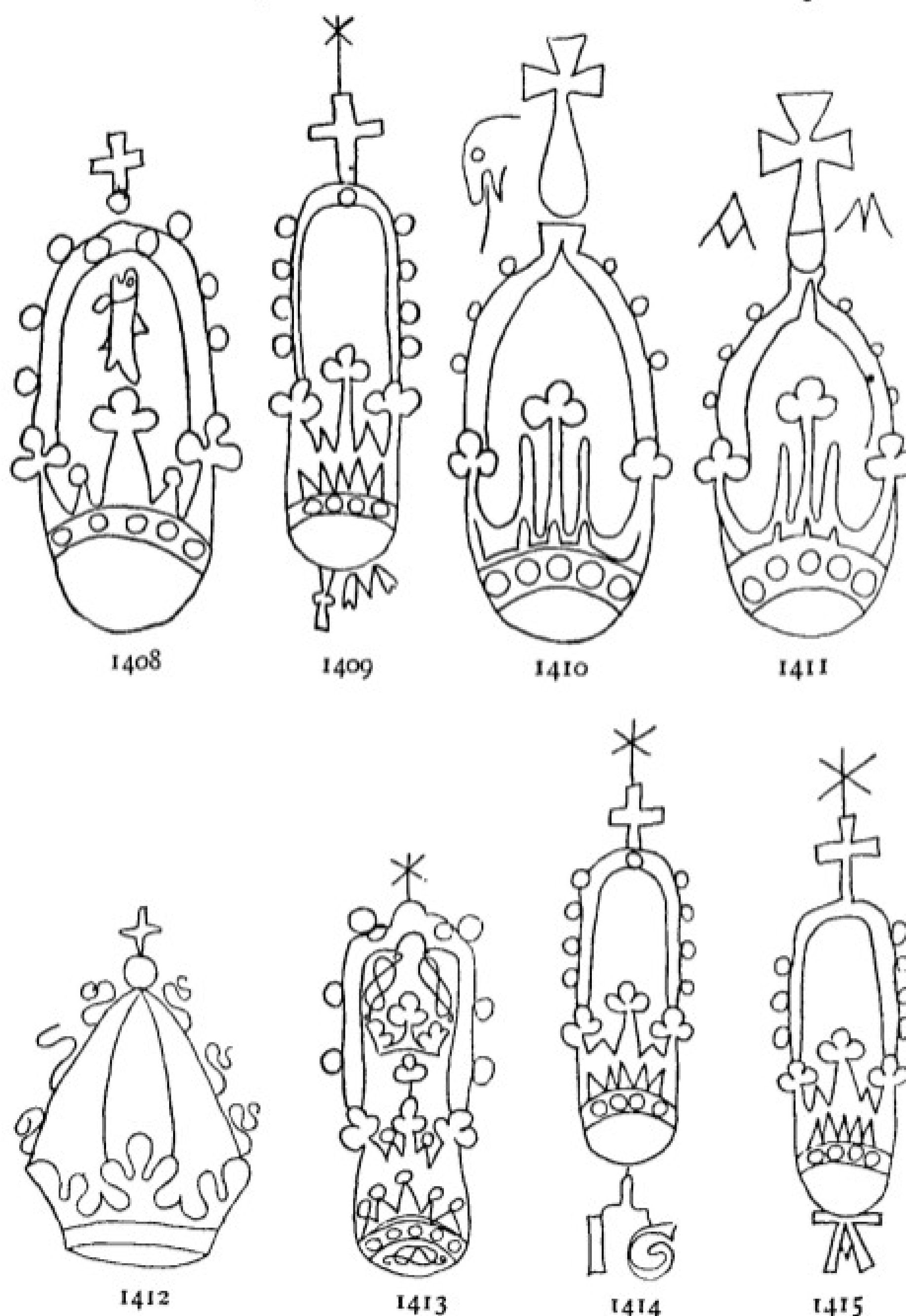
Unele dintre coroanele ilustrate aici sunt pur și simplu coroane din frunze de măslin sau, ca în fig. 1394, din Inimi; altele sunt asociate cu Cercul Perfecțiunii sau cu Perla de Preț, iar fig. 1402 și 1403 au înfățișarea unor aripi sau coarne care păzesc Gândul Bun, Fapta Bună și Cuvântul Bun.

446 Elworthy (T.).
447 2 Timothy iv. 5.

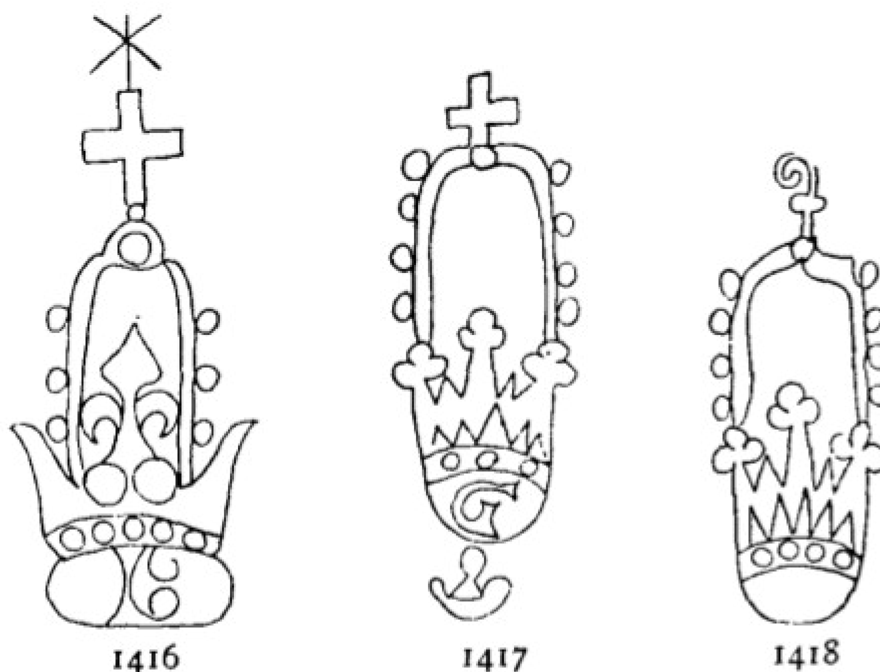
Dar majoritatea emblemelor Coroanei exprimă în mod evident cuvintele lui Isaia : " *În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi ca o coroană de glorie și ca o diademă de frumusețe pentru rămășița poporului Său, ca un duh de judecată pentru cel care stă la judecată și ca o putere pentru cei care întorc bătălia la poartă*".[448] Unul dintre titlurile lui Merodach - "Creatorul", "Cel Milostiv", "Cel cu care este Mântuirea " - era " Coroana Glorioasă ". Mithra era "Coroana", iar unul dintre apelativele lui Osiris era "Domnul Coroanei albe și înalte". Identificarea Divinității cu o coroană a persistat până la poetul modern care scrie: "Ah! dar mă bucur în Tine, Dumnezeule, Tu, Coroana ta de o frumusețe de nedescris, Tu, pană de... flacără hialescentă; mă bucur, da, strig de bucurie până când voi urca ca o rază albă spre Coroană și ca o suflare a nopții mă voi topi în buzele de aur ale zorilor Tăi, în slava și splendoarea numelui Tău"[449].

Înălțatele coroane albe sau curonele albe ilustrate aici sunt elaborate simbolic, iar unele dintre ele sunt reprezentative pentru " Marele Foc" sau pentru toate puterile și principatele Cerului.

448 xxviii. 5, 6.
449 A. Crowley.

Din vârful figurii 1410 privește în jos capul lui **eeg El**, Puterea Puternică sau Părintele, Pasărea de Foc, sau Șarpele Bun și Perfect; iar asociat cu figura 1411 este sacrosanctul Nume **Aum**. Răsucirile de flăcări de pe fig. 1412 formează de două ori trei **esuri** de Sanctus ! Sanctus ! Sanctus ! iar în fig. 1413 sunt introduse trei noduri Solomon sau S S S. O trăsătură mai mult sau mai puțin generală este zigzagul de cinci ori al efigiei, iar majoritatea exemplarelor sunt surmontate de Crucea de Lux.

1416 1417 1418

Gnosticii considerau Coroana ca fiind un simbol al Supremului și se referă la ea, potrivit lui King, sub "sinonimul **Or**, "Lumină" (posibil același lucru cu **Our**, numele unui geniu Sabean)"[450]. Această silabă este, evident, rădăcina atât a *coroanei*, cât și a **couronne**, "Marele Foc Unic". Parmenide numește Divinitatea *Stephanos*[451], care în greacă înseamnă *coroană*. Pronumele Stephen poate fi anglicizat în **firmă pusă pe cer**, iar pentru creatorii emblemelor ilustrate aici coroana a servit în mod evident ca semn al acelui timp așteptat, când totul neregulat, dezarticulat și dezordonat va fi ***pus la un loc***.

Este proverbial faptul că Înțelepciunea este o Coroană a Frumuseții. "Rădăcinile ei sunt viața veșnică, iar ramurile ei lungimea zilelor. Binecuvântat este omul care meditează asupra ei, căci ea este mai bună pentru el decât toate comorile. Binecuvântat este cel care se apropie de ea și se folosește de poruncile ei. Ea va pune asupra lui o cunună veșnică și o biruință pentru toate veacurile printre sfinți. El se va bucura de ea, iar ea se va bucura de el și nu-l va respinge în toată veșnicia. Îngerii lui Dumnezeu se vor bucura de el și vor povesti toate gloriile Domnului. Iată ! Scriptura este cu totul plină de viață. Binecuvântat este omul care ascultă și acționează. Ascultați-mă, voi, cei ce vă temeți de Dumnezeu; luați aminte și ascultați cuvintele mele, cine va moșteni viața, câștigul veșnic și o mare bucurie. Ascultă și supune-te tuturor cuvintelor mele și vei fi scris în cărțile vieții. Iubește rodul Domnului, fă-ți inima fermă în el și nu te teme. Apropie-te și nu întârzia, și vei găsi viață pentru spiritul tău, chiar dacă te apropii ca un erou și ca un viteaz"[452].

450 *The Gnostics,* p. 35.
451 *Ibid.*
452 Eclesiastul i.

CAPITOLUL XXII

CONCLUZIE

"*Faptele nu sunt decât niște puncte de oprire pe drumul spre idei noi*."
Dion Clayton Calthrop.

"*Poate că, în ciuda oricărei deziluzii, atunci când contemplăm perspectivele aparent nesfârșite ale cunoașterii care s-au deschis chiar în cadrul generației noastre, mulți dintre noi pot să nutrească în adâncul sufletului o fantezie, dacă nu chiar o speranță, că, până la urmă, s-ar putea descoperi o portiță de scăpare din zidurile de fier ale închisorii care amenință să se închidă asupra noastră și să ne strivească; că, bâjbâind în întuneric, omenirea ar putea totuși să pună mâna pe "acea cheie de aur care deschide palatul eternității" și astfel să treacă din această lume de umbre și tristețe într-o lume de lumină și bucurie netulburată*. "
J. G. Frazer.

"*Stresul plasticizant al unicului*
Spirit mătură lumea plictisitoare și densă, obligând acolo
Toate noile succesiuni la formele pe care le poartă ;
Torturând zgura reticentă care-i împiedică zborul
La propria-i asemănare, ca fiecare masă pe care o poartă ;
Și izbucnind în frumusețea și puterea sa
Din copaci, fiare și oameni în lumina Cerului."
Shelley.

Komensky atribuie cunoștințele ascunse și supranormale pe care le posedă "Adevărații Creștini" ai săi la Intuiție sau Inspirație. În urma descrierii îngerilor slujitori, el spune : "Am văzut de asemenea (și nu se cuvine să ascundem acest lucru) un alt avantaj al acestei sfinte și invizibile însoțiri - și anume că îngerii nu erau doar gardieni, ci și învățători pentru cei aleși. Adesea, ei le dădeau cunoștințe secrete despre diverse lucruri și îi învățau tainele adânci ale lui Dumnezeu. Căci, întrucât ei privesc mereu chipul lui Dumnezeu cel omniscient, nimic din ceea ce un om evlavios poate dori să știe nu poate fi secret pentru ei, și cu permisiunea lui Dumnezeu ei dezvăluie ceea ce știu și pe care este necesar ca aleșii să îl cunoască. De aceea, inima celui evlavios simte adesea ceea ce s-a întâmplat în altă parte, jelește împreună cu cei îndurerați și se bucură împreună cu cei bucuroși. De aceea, de asemenea, ei pot, prin intermediul viselor și al altor viziuni, sau al inspirațiilor tainice, să-și închipuie în mintea lor ceea ce s-a întâmplat, se întâmplă sau se va întâmpla. De aici vine și altă sporire a darurilor lui Dumnezeu în noi, meditații adânci și valoroase, diverse descoperiri minunate, prin care omul se întrece adesea pe sine însuși, deși nu știe cum are această putere. O, binecuvântată școală a fiilor lui Dumnezeu! Aceasta este ceea ce provoacă adeseori uimirea tuturor oamenilor înțelepți din lume, când văd cum vreun micuț oarecare vorbește mistere minunate ; profețește viitoarele schimbări din lume și din Biserică ca și cum le-ar fi văzut în fața ochilor săi; menționează numele unor regi și șefi de state încă nenăscuți; proclamă și anunță alte lucruri care nu ar putea fi concepute nici prin studierea stelelor, nici prin vreun efort al spiritului uman."

Istoria ereziei este vizibilă pentru aceste pretenții de îndrumare supranaturală. Acesta a fost un principiu principal al Montaniștilor, iar Albigeoșii au susținut în mod similar că primeau vizite zilnice de la Șeful lor invizibil, Duhul Sfânt. În relatarea sa despre hughenoți, Smiles relatează că, după revocarea Edictului de la Nantes, "Rapiditatea cu care s-a răspândit contagiunea profețiilor convulsive a fost extraordinară. Adepții erau toți din clasele mai sărace, care nu citeau nimic altceva decât Biblia, pe care o știau aproape pe de rost. S-a răspândit de la Dauphiney la Viverais și de acolo în Cevennes. "Am văzut", a spus mareșalul Villars, "lucruri pe care nu le-aș fi crezut niciodată

dacă nu ar fi trecut sub ochii mei - un oraș întreg, în care toate femeile și fetele, fără excepție, păreau posedate de diavol; tremurau și profețeau în public pe străzi".

Pentru a explica în mod cât de cât rațional faptele acumulate în capitolele precedente, trebuie neapărat să acceptăm fie o teorie a inspirației, fie singura teorie alternativă a unei tradiții mistice transmise în secret, din gură în gură, dintr-o vastă perioadă anterioară creștinismului. Există numeroase mărturii despre existența unor astfel de cunoștințe ezoterice, iar în multe literaturi se găsesc referiri la o anumită "înțelepciune ascunsă" și pretenții la administrarea unei Doctrine secrete. Îi întâlnim printre preoții din Egipt și din America, precum și în misterele din Grecia și Roma. Pentru evrei, scriitorul lui Esdras a declarat ca fiind o poruncă de la Cel Preaînalt: "Unele lucruri să le publici și altele să le arăți în secret celor înțelepți"[453].

În *Advancement of Learning*, Bacon se referă la discreția observată în vechime de a publica o parte și de a rezerva o parte pentru o succesiune privată. Despre această *Traditionem Lampadis*, transmiterea lămpii tradiționale sau a Metodei lăsate moștenire fiilor Sapienței, el observă: "*Pretenția ei pare a fi aceasta: ca prin învelișurile complicate ale predării, vulgul profan să fie îndepărtat de secretele Științelor, și să fie admiși doar cei care fie că au dobândit interpretarea parabolelor prin Tradiție de la învățătorii lor, fie că prin ascuțimea și subtilitatea propriului lor spirit ar putea străpunge vălul*"[454].

Scriitorul Epistolelor Sfântului Pavel - care, se recunoaște, sunt puternic ticsite de gnosticism - pretinde că vorbește despre înțelepciunea lui Dumnezeu în mod tainic, *chiar despre înțelepciunea ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de lume*[455].

În prezent, se recunoaște în general faptul că creștinismul nu a luat naștere la Ierusalim sau în Palestina, sau chiar în vreun punct unic, ci că a apărut simultan din mai multe focare independente din punct de vedere geografic. Dicționarul curent al creștinilor primitivi, așa cum este exemplificat în *Evanghelii*, era mai mult sau mai puțin simbolic și, după părerea profesorului W. B. Smith, "o interpretare greșită a acestui simbolism (de către ecleziasticii din secolul al II-lea) a fost cea care a ascuns timp de 1800 de ani adevărata natură a protocreștinismului, care a fost o cruciadă organizată a monoteismului greco-evreiesc împotriva politeismului predominant"[456].

Când Cortez a debarcat în Mexic, el a raportat că "*Diavolul i-a învățat pe mexicani aceleași lucruri pe care Dumnezeu i-a învățat pe creștini*", iar Tertulian s-a plâns cu amărăciunea caracteristică că în misterele lui Mithra, Cel Rău: "a imitat cu emulație" chiar și detaliile precise ale sacramentelor divine. Avem pe baza autorității notabile a Sfântului Augustin că "Același lucru care este desemnat acum drept Religia Creștină exista printre antici, și nici nu a lipsit chiar de la începutul rasei umane până la momentul în care Hristos a intrat în trup, după care adevărata religie, care exista deja, a început să fie numită creștină".

Misticismul a fost nucleul și miezul creștinismului primitiv, iar simbolismul a fost limbajul creștinismului și al oricărei alte forme de misticism. "Cel mai vechi simbolism creștin", spune doamna Jenner, "a fost în cea mai mare parte construit astfel încât să fie înțeles pe deplin doar de către cei inițiați. În momentul în care creștinismul a fost revelat lumii, religiile ezoterice erau obișnuite ; și deși creștinismul se deosebea de *mitraism* și de diverse secte gnostice prin faptul că primise și se supusese poruncii de a merge în toată lumea și de a predica Evanghelia la orice creatură, totuși existau multe detalii care nu erau explicate decât celor care acceptaseră învățătura preliminară. Acestea, ca și în alte religii, erau deseori reprezentate prin semne cărora cei neinițiați le atribuiau fie un alt înțeles, fie poate nici unul, dar care le aminteau celor inițiați de ceea ce învățaseră. Întrucât a existat o tradiție neîntreruptă a creștinismului, din acele vremuri tulburi de la începuturile sale, trecând prin zilele în care nu a mai fost nevoie să se ascundă în peșteri și catacombe, până în prezent, știm destul de bine ce însemnau aceste simboluri.

Dar dacă creștinismul ar fi dispărut înainte de încetarea persecuțiilor, multe dintre ele ar fi fost la fel de mari nedumeriri pentru anticari ca și unele dintre dispozitivele mithraice care au rămas

453 2 Esdra xv. 26.
454 Bk. vi. cap. ii.
455 I Corinteni II, 7.
456 *Ecce Deus.*

încă. Chiar și după Pacea Bisericii, tradiția ezoterismului a dăinuit, după cum ne arată fraza nu de puține ori rostită de Sfântul Ioan Hrisostom: "Cei inițiați vor înțelege" ; și aceleași simboluri și tipuri au continuat să fie folosite, chiar și după ce semnificațiile lor au devenit proprietate comună. Nu este deloc sigur că ceea ce este cunoscut sub numele de *disciplina arcani* a avut o existență reală și, cu siguranță, dacă a avut, unii dintre Apologeți, cum ar fi Sfântul Iustin, nu au ținut cont prea mult de ea. Dar un instinct natural de autoconservare, cuplat cu o obiecție de a arunca perlele noii religii în fața porcilor păgâni, ar fi condus la o cantitate considerabilă de ascundere nesistematică, care ar fi dus la semne și embleme analoge cu cele ale francmasonilor moderni"[457].

Fondatorii creștinismului au fost oameni needucați și muncitori, iar muncitorii din Evul Mediu au susținut cu insistență că ei, și nu clerul luxos, erau adevărații deținători ai adevărurilor creștinismului.

Există mărturia involuntară a inchizitorilor romano-catolici că "erezia" Vaudois "a existat în aceste văi din toată antichitatea". Vaudoisii înșiși susțineau că religia pe care o urmau a fost păstrată din tată în fiu "din toate timpurile și din timpuri imemoriale", iar majoritatea istoricilor lor susțin aceeași opinie.

Iulian a spus că "Nu există fiară sălbatică precum un teolog furios", iar "schismaticii" din Evul Mediu au fost atacați cu o retorică atât de sulfuroasă de către antagoniștii lor, încât acum este aproape imposibil să se desprindă adevărul de ficțiune. Dar este suficient de evident că, în timpul celor mai întunecate perioade de corupție ecleziastică, misticismul omului de rând a fost, în principal, un sanctuar care păstra miezul viu al creștinismului, și că cea mai mare parte din așa-numita Gândire Nouă, Noua Teologie, Știința Creștină și Critica Superioară din zilele noastre nu este decât recrudescența sub o nouă formulă a unor idei foarte vechi și aproape universale.

Trubadurii, la fel ca și templierii și francmasonii de mai târziu, pretindeau că sunt depozitarii unui *Noble Savoir* sau a unei "Nobile Cunoștințe", iar rolul lor în legătură cu o Tradiție Mistică a fost prezentat cu luciditate de doamna I. Cooper-Oakley în *Mystical Traditions and Traces of a Hidden Tradition in Masonry and Medieval Mysticism*.

Una dintre cele mai puternice influențe asupra gândirii Europei a fost *Romance of the Rose* (Romanul Trandafirului), iar acest poem enciclopedic de 23.000 de versuri - aproximativ de două ori mai lung decât *Paradisul pierdut* - a fost în mod evident memorizat, poetul îndemnându-și cititorii:

"*Să învețe totul pe de rost,*
În vederea faptului că acolo de unde plecați,
În oraș, castel, turn sau târg,
să o puteți face cunoscută."

Din timpuri imemoriale, cei mai iluștri barzi și poeți au pretins că sunt purtătorii unei înțelepciuni extrem de vechi. În Kalevala, de exemplu, se povestește despre Vainomoinen care:

"*Zi de zi a cântat neobosit,*
noapte de noapte a vorbit fără încetare,
Cânta cântecele veacurilor trecute,
Cuvintele ascunse ale înțelepciunii străvechi :
Cântece pe care nu le cântă toți copiii,
Toate dincolo de înțelegerea oamenilor;
În aceste veacuri de nenorocire,
Când rasa e aproape de sfârșit. "[458]

Printre cele trei ordine ale druizilor se numărau așa-numiții Barzi sau Maeștri ai Înțelepciunii, iar o clasă corespunzătoare a înflorit la toate rasele primitive și antice. Preceptele

457 *Christian Symbolism,* xv.
458 Runo, iii. 7, 14.

druidice pe care era interzis să le transcrieți în scris erau exprimate în triplete rimate, care se spune că erau în număr de 20.000. Toate acestea erau memorate și transmise din gură în gură. Amintirile nativilor americani au fost și sunt încă un motiv de uimire. Întregul *Popul Vuh* a fost memorat, iar spaniolii au fost uimiți de ușurința cu care mexicanii recitau poeme de o lungime uimitoare. Nu de puține ori, Tradiția este mai veridică și mai demnă de încredere[459] decât scrierile, iar tendința cercetărilor moderne este de a restabili acuratețea și reputația Tradiției. Cele două tradiții cele mai actuale sunt decăderea omenirii dintr-o Epocă de Aur și distrugerea lumii de către apă, și îndrăznesc să cred că ambele credințe se bazează pe fapte reale.

Împrăștiate peste tot în lume, există dovezi materiale sub formă de ruine, maiestuoase în concepție și colosale în execuție, care dovedesc în mod incontestabil existența în trecut a unei civilizații în comparație cu care așa-numitul "progres" este mai degrabă o cădere decât un progres. Unui popor preistoric necunoscut, lumea îi datorează dezvoltarea grâului, a porumbului și a numeroaselor fructe și cereale comestibile care, cu milioane de ani în urmă, trebuie să fi evoluat în mod științific din plante sălbatice.

Unitatea originară a rasei umane este dovedită de similitudinea universală a obiceiurilor folclorice, a basmelor și a superstițiilor, dar mai ales de limbă. Filologia a stabilit deja astfel de afinități care nu pot fi explicate decât prin presupunerea că omenirea a avut un leagăn comun, relația dintre toate limbile fiind aceea de surori - fiice ale unei mame care a pierit, ca să spunem așa, când le-a dat naștere. Se crede că nu s-au păstrat monumente ale acestei limbi materne și că nu avem nici o istorie și nici măcar o tradiție a națiunii care o vorbea[460].

Strămoșii misterioși din care se presupune că s-au născut multe rase moderne au fost numiți *arieni*, un cuvânt sanscrit care înseamnă "excelent" sau "onorabil", iar caracterul binefăcător al arienilor a fost dedus din faptul că cele mai vechi cuvinte se referă toate la ocupații pașnice. "Trebuie observat", spune Max Muller, "că majoritatea termenilor legați de vânătoare și război diferă în fiecare dialect arian, în timp ce cuvintele legate de ocupații mai pașnice aparțin, în general, moștenirii comune a limbii ariene. Aprecierea corectă a acestui fapt în ansamblul său general va arăta cum o observație similară făcută de Niebuhr, cu privire la greacă și latină, necesită o explicație foarte diferită de cea pe care marele savant, din punctul său de vedere mai restrâns, a putut să o dea. Ea va arăta că toate *națiunile ariene au dus o viață lungă de pace înainte de a se despărți*[461] și că limba lor a dobândit individualitate și naționalitate pe măsură ce fiecare colonie pornea în căutarea unor noi cămine - noile generații formând noi termeni legați de viața războinică și aventuroasă a migrațiilor lor ulterioare. De aici rezultă că nu numai greaca și latina, ci toate limbile ariene au în comun cuvintele lor pașnice; și de aici rezultă că toate diferă atât de ciudat în expresiile lor războinice."

Astfel, există deja - în afară de orice dovadă etimologică pe care 1-ar fi putut acumula - un bun temei pentru tradiția unei Epoci de Aur în care, așa cum spun indienii, "toți oamenii erau bine fericiți". Cred că există motive la fel de bune pentru a presupune că legenda mondială a unui Potop s-a bazat pe un dezastru fizic și că, după toate probabilitățile, această tradiție păstrează amintirea distrugerii Atlantidei, cu aproximativ 10.000 de ani în urmă. Solon, care nu știa nimic despre descoperirile filologiei moderne, i-a descris pe atlanți în termeni foarte asemănători cu cei pe care cercetătorul îi aplică acum ipoteticilor arieni. Potrivit lui Solon, "Timp de multe generații, atât timp

459 Tradiția a susținut întotdeauna existența unor orașe îngropate la Herculaneum și Pompei, dar ideea a fost mult timp ridiculizată de oamenii de știință ca fiind o superstiție vulgară.

460 "Faptul că un astfel de popor a existat și a vorbit o astfel de limbă este o deducție a filologiei comparate, procesul de raționament fiind analog cu cel urmat în știința asemănătoare a geologiei. Geologul, interpretând inscripțiile scrise de degetul naturii însăși pe plăcile de rocă din straturile pământului, ne duce înapoi cu miriade de veacuri înainte ca omul să apară pe scenă, și ne permite să fim prezenți, ca și cum am fi prezenți la creația însăși, și să vedem cum o formațiune se suprapune peste alta, și cum o plantă sau un animal se succed alteia. Acum, limbile reprezintă pentru etnolog ceea ce sunt straturile în geologie; limbile moarte au fost numite fosilele și pietrificările sale. Prin interpretarea abilă a indicațiilor lor, ajutat de lumina tuturor celorlalte monumente disponibile, el este capabil să deslușească, cu mai multă sau mai puțină probabilitate, înregistrările etnice ale trecutului, obținând astfel o privire ici și colo în norul cenușiu care se odihnește deasupra zorilor veacurilor." - Articolul "Aryans", Chambers's Encyclopedia.

461 Italicile mele

cât natura divină a dăinuit în ei, ei au fost ascultători față de legi și binevoitori față de zei, care le erau rude; pentru că posedau spirite adevărate și în toate privințele mari, practicând blândețea și înțelepciunea în diferitele șanse ale vieții și în relațiile dintre ei. Ei disprețuiau orice altceva în afară de virtute, fără să se îngrijească de starea lor actuală de viață, și se gândeau cu ușurință la posesia aurului și a altor bunuri, care li se părea doar o povară ; nici nu erau intoxicați de lux ; nici bogăția nu-i privea de stăpânirea de sine ; ci erau sobri și vedeau clar că toate aceste bunuri sunt sporite prin prietenia virtuoasă dintre ei și că, prin exces de zel pentru ele, onoarea lor, binele lor se pierde, iar prietenia piere odată cu ele. Prin astfel de reflecții și prin continuitatea în ei a unei naturi divine, tot ceea ce am descris a crescut și a sporit în ei; dar când această parte divină a început să se estompeze în ei și s-a diluat prea des și cu prea mult amestec muritor, iar natura umană a preluat controlul, atunci, neputând să-și suporte norocul, au devenit necuviincioși".

Se afirmă că în Egiptul antic chiar și jocurile și dansurile aveau o semnificație religioasă și că cele mai sublime părți ale religiei egiptene sunt cele care sunt cele mai vechi[462]. Concluzia este că, cu cât timpul este mai îndepărtat, cu atât umanitatea era mai pură și mai simplă. Nu poate exista un monument uman mai vechi decât Limbajul, și este deja o axiomă printre filologi că "Limbajul este poezia fosilă ; cu alte cuvinte, nu trebuie să căutăm poezia pe care un popor poate să o posede doar în poemele sale, sau în obiceiurile, tradițiile și credințele sale poetice. De asemenea, multe cuvinte singulare sunt ele însele un poem concentrat, având depozite de gânduri și imagini poetice depozitate în ele. "[463]

Prin dezvăluirea unei frumuseți nesperate care stă la baza multor cuvinte banale și presupus a fi nepoetice, nu fac decât să extind un principiu deja acceptat. În ce măsură această nouă filologie poate fi solidă și în ce măsură fantastică trebuie să fie evaluată de critică, dar probabilitățile inerente sunt *prima facie* în favoarea faptului că am eliberat o poezie întemnițată, mai degrabă decât am impus ceva presupus, făcut de mine însumi și inexistent. Nu am inventat sau n-am născocit cu viclenie vreo jumătate de duzină de rădăcini pentru a se potrivi unei idei preconcepute; majoritatea celor folosite sunt deja cunoscute și bine recunoscute, iar la cele câteva care sunt noi am fost condus în mod surprinzător de lampa metodei comparative.

Până acum, acest instrument modern a fost folosit aproape exclusiv ca armă de distrugere, iar în prezent este în vogă fie să rezolve materialul mitologiei și al romantismului în unitatea lipsită de suflet a fenomenelor fizice, fie să îl considere "obscen, murdar, revoltător și nenatural, ca o creștere grosolană a unei sălbăticiuni dezgustătoare"[464]. Dimpotrivă, eu cred că este, ca multe dintre obiceiurile tribale aparent fără sens și nebunești ale "sălbaticilor", supraviețuirea unei civilizații simple infinit de vechi. Simplul fapt că anumite triburi de sălbatici, care acum sunt incapabile să numere mai mult de cinci, posedă arta misterioasă și minunată a Limbii - o artă pe care cu siguranță nu au acum inteligența de a o inventa - este o dovadă prezumtivă de decadență.

Vârsta acestui Pământ, estimată pe baza depozitelor de radiu, este acum calculată de unii oameni de știință ca fiind de peste 750 de milioane de ani și se spune că există dovezi că omul a existat în Valea Mississippi acum 50.000 de ani. Există, așadar, timp suficient pentru ca rasa umană să fi evoluat de la o presupusă bestialitate și să fi ajuns la un punct culminant al moralității, de unde a decăzut de atunci. Dacă centrul culturii antice de pe acest Pământ a fost vreo insulă din Atlantic sau un loc vag din Asia este o problemă care nu are relevanță necesară pentru simbolism, dar teoria atlantică mi se pare că oferă linia cea mai puțin dificilă. Sunetele și formele primitive sunt, după cum se crede acum în general, păstrate cu mai multă fidelitate în Europa decât în India, iar sanscritul a fost deja detronat de pe locul înalt pe care îl ocupa acum câțiva ani.[465]

Nu este imposibil ca numeroasele noastre cuvinte și toponime monosilabice să se datoreze "decăderii fonetice", dar este mult mai probabil ca cuvintele elementare de o silabă să fie mai primitive și mai vechi decât termenii bine dezvoltați și complicați de două, trei, patru sau șase silabe. Este mai dificil să presupunem că a existat cândva o intercomunicare intimă între Marea

---

462 Renouf, *Hibbert Lecture,* pp. 91, 132.
463 Trench.
464 Dr Andrew Lang, M.A.
465 Sayce, *Principles of Comparative Philology,* Preface.

Britanie și Mexic decât să credem că ambele țări și-au derivat obiceiurile și ideile dintr-o sursă intermediară comună - un popor-mamă care, la fel ca britanicii de astăzi, a înconjurat și a colonizat lumea.

Dr. Frazer observă că: "Studiul comparativ al credințelor și instituțiilor omenirii este potrivit pentru a fi mult mai mult decât un mijloc de satisfacere a unei curiozități luminate și de a furniza materiale pentru cercetările celor învățați. Bine manevrat, el poate deveni un instrument puternic pentru a accelera progresul, dacă scoate la iveală anumite puncte slabe din fundațiile pe care este construită societatea modernă - dacă arată că multe dintre lucrurile pe care obișnuim să le considerăm solide se sprijină mai degrabă pe nisipurile superstiției decât pe rocile naturii. Este, într-adevăr, o sarcină melancolică și, în unele privințe, ingrată să lovești în temeliile unor credințe în care, ca într-un turn puternic, speranțele și aspirațiile omenirii, de-a lungul unor veacuri lungi, au căutat un refugiu împotriva furtunii și a stresului vieții. Cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu, este inevitabil ca bateria metodei comparative să spargă aceste ziduri venerabile, acoperite cu iederă, mușchi și flori sălbatice ale unor mii de asociații tandre și sacre. În prezent, noi doar tragem tunurile pe poziție; abia au început să vorbească. Sarcina de a reconstrui în forme mai drepte și mai durabile vechile structuri atât de rudimentar zdruncinate este rezervată pentru alte mâini, poate pentru alte epoci mai fericite. Nu putem prevedea, nici măcar nu putem ghici noile forme în care se va desfășura gândirea și societatea în viitor. Cu toate acestea, această incertitudine nu ar trebui să ne determine, din considerente de oportunitate sau de respect pentru antichitate, să cruțăm matrițele antice, oricât de frumoase ar fi, atunci când acestea se dovedesc a fi învechite."

Dr. Frazer este exemplul nostru de frunte al metodei comparative și este evident - vezi extrasul cu care am început acest capitol - că se agită neliniștit de pesimismul propriilor sale concluzii. Este adevărat că creștinismul - simbolurile sale devenind prea aspre și solide - a fost aruncat în topitor, de unde nu va ieși decât într-o formă mai rațională, mai larg înțelegătoare, mai puțin parohială, mai puțin meschină și mai puțin literară. Dar vechile matrițe - în măsura în care sunt frumoase - nu se vor dovedi niciodată uzate, și ar fi o răzbunare curioasă dacă armele irezistibile ale Metodei comparative, în loc să provoace noi și tot mai mari distrugeri, s-ar retrage din actualul materialism sumbru de noroi și praf, și ar deveni un instrument al armatelor de sus, un strigăt de trompetă al Rațiunii eterne și o armă a dictonului poetic: "Frumusețea este adevăr, adevărul frumusețe".

Poeții au pretins din toate timpurile că sunt limbile unei lumi nevăzute, că sunt custozii unei certitudini interioare, ai unei Cunoștințe care stă în spatele și în afara evidenței, și ai unei Înțelegeri care face întunericul lumină. "Poeții", ca să-l citez pe Shelley, "sunt hierofanții unei inspirații neînțelese ; oglinzile umbrelor gigantice pe care viitorul le aruncă asupra prezentului ; cuvintele care exprimă ceea ce nu înțeleg ; trompetele care cântă pentru luptă și nu simt ceea ce inspiră ; influența care nu este mișcată, dar mișcă." Și adaugă : "Persoanele în care rezidă această putere pot avea adesea, în ceea ce privește multe părți ale naturii lor, o corespondență aparentă cu acel spirit de bine pe care îl slujesc. Dar chiar dacă neagă și abjură, ele sunt totuși obligate să slujească puterea care este așezată pe tronul propriului lor suflet."[466]

Cu toate că se poate acorda toată scrupulozitatea cuvenită forței Memoriei, posibilității existenței unei Tradiții secrete și influenței mondiale a Francmasoneriei ; totuși, aceste cauze nu sunt singurele care să explice fenomenele Simbolismului.

Există numeroase probleme în literatură care nu pot fi rezolvate decât prin presupunerea că mintea este uneori un instrument asupra căruia joacă degetele unei forțe nevăzute. "Când mă așez să-mi scriu cartea", spunea Charles Dickens, "o putere binefăcătoare îmi arată totul și mă ispitește să fiu interesat, iar eu nu inventez - chiar nu inventez - ci văd și scriu." Se spune că Dickens, la fel ca majoritatea celorlalți artiști imaginativi, a declarat că fiecare cuvânt rostit de personajele sale a fost clar auzit de el înainte de a fi scris. Totuși, pe de altă parte, el a mărturisit: "Lucrez încet și cu mare atenție și nu dau niciodată curs invenției mele cu nesăbuință, ci o rețin constant". Avem din autoritatea lui Milton că Muza i-a "dictat" "cântecul său nepremeditat". Wagner era uimit de prăpastia existentă între intuiția și rațiunea sa, adică între inspirația sa ca artist și ideile sale

466 *A Prelude to Poetry.*

intelectuale ca filosof. "Rareori poate", scrie el în acest sens, "ideile și intuițiile unui om au fost atât de minunat de diferite ca ale mele"[467]. În eseul său despre Supraom, Emerson spune: "*Sunt un pensionar; nu sunt o cauză, ci un spectator surprins al acestei ape eterice; doresc și privesc în sus, și mă pun în atitudinea de recepție, dar viziunile vin dintr-o energie străină*."

Este curios faptul că etimologia, incapabilă să explice variațiile ciudate și aparent capricioase ale vorbirii, revine acum cu perplexitate la idei vechi și abandonate. Autorul cărții *The English Language*[468], publicată de curând, scrie : "Când primii fizicieni au devenit conștienți de existența unor forțe pe care nu le puteau înțelege, au încercat să scape de dificultatea lor personificând legile naturii și inventând "spirite" care controlau fenomenele materiale. Studentul limbii, în prezența misterioasei puteri care creează și schimbă limba, a fost obligat să adopte acest procedeu medieval și a definit vag, sub numele de "Geniul limbii", puterea care îi ghidează și controlează progresul. Dacă ne întrebăm cine sunt miniștrii acestei puteri și de unde își trag decretele sale forța obligatorie, nu găsim nici un răspuns precis la întrebarea noastră.

Nu gramaticienii sau filologii sunt cei care formează sau pun în aplicare deciziile sale, deoarece filologii își declină orice responsabilitate, iar profesorii și gramaticienii se opun în general și luptă cu înverșunare, dar în zadar, împotriva noilor evoluții. Poate că putem găsi cea mai apropiată analogie în ceea ce, printre insectele sociale, numim, în lipsa unui nume mai științific, "spiritul stupului". În societățile de albine, se presupune că acest "spirit" conduce munca lor după un plan fix, luând în considerare în mod inteligent necesitățile și oportunitățile; și, deși nu provine de la o autoritate fixă, este totuși operativ în fiecare membru al comunității. Și tot așa, în fiecare dintre noi, Geniul Limbajului găsește un instrument pentru îndeplinirea decretelor sale".

Brahmanii, în Imnurile din *Veda*, ridicau Limba la rang divin, așa cum făceau cu toate lucrurile pe care nu erau în stare să le explice. Ei i-au adresat imnuri în care se spune că a fost alături de zei încă de la început, realizând cele mai minunate lucruri, și nu a fost niciodată dezvăluită omului decât parțial. Este imposibil de stabilit numărul exact al limbilor cunoscute, dar se presupune că sunt nu mai puțin de nouă sute. Dacă ne gândim că miriadele și miriadele de aspirații și idei umane sunt toate exprimate la nivel microscopic prin simpla permutare a aproximativ două duzini de sunete elementare, rezultatele, fără îndoială, nu sunt departe de miracol.

Prezentul este o perioadă în care zidurile materiei se prăbușesc momentan și în care țara de basm a electricității, a radiului, a razelor Rontgen, a telegrafiei fără fir, a gramofoanelor, a cinematografelor și a altor minuni științifice devine realitate. Cred alături de Milton în zâne și că:

> "*Milioane de ființe spirituale umblă pe acest pământ,*
> *nevăzute, atât când ne trezim cât și când dormim*."

Cred cu Sir Thomas Browne că "Cu siguranță datorăm descoperirea multor secrete descoperirii îngerilor buni și răi, și cred că multe mistere atribuite invențiilor noastre au fost revelațiile curtenitoare ale spiritelor; căci aceste esențe nobile din Ceruri au o considerație prietenoasă față de semenii lor de pe pământ"[469].

Sunt în simpatie cu poetul care a scris :

> "*Într-adevăr, m-am înșelat,*
> *Și cu adevărat mulți gânditori din această epocă ;*
> *Da, și mulți învățători creștini, pe jumătate în cer,*
> *Se înșeală în sensul meu care a înțeles*
> *Lumea noastră naturală prea insulară, ca și cum*
> *Nici un corespondent spiritual nu o completa,*
> *Nu-i desăvârșea sensul, rotunjind totul,*
> *Spre dreptate și perfecțiune, linie cu linie,*

---

467 Cleather și Crump, *Ring of the Nibelung,* pp. 127, 153.
468 Logan Pearsall Smith, M.A.
469 *Religio Medici.*

Formă cu formă, nimic unic sau singur;
Marele de jos încleștat de marele de sus,
Umbra aici, substanță autentificatoare acolo,
Trupul dovedind spirit, ca și sufletul,
Cauza: noi, între timp, fiind prea grosolan de apți.
Să ținem naturalul ca pe un os de câine,
(Deși rațiunea și natura ne-au bătut în față)
Atât de încăpățânat încât ne vom rupe dinții
Sau vreodată vom da drumul. Căci pretutindeni
Suntem prea materialiști....au, materialism
Numele epocii este. Dumnezeu însuși cu ceva
Este apreciat ca rezultat gol-goluț
A ceea ce mâna Lui a făcut în mod material. "[470]

ANEXA I

LITERELE ALFABETULUI LATIN, AȘA CUM PAR A FI ÎNȚELESE DE MISTICI

A = Un con, un munte sau o piramidă, cauza primordială.
B = Alimentatorul (?).
C = Semiluna, Marea Mamă, Marea.
D = Briliantul.
E = Letera lui Apollo sau a Soarelui, ca la Delphi.
F = Focul sau Viața.
G = Existența de sine.
H = Doi stâlpi gemeni, Poarta sau Ușa Veche și Imuabilă.
I = "Sfântul", Polul sau Axa Universului.
L = Dumnezeu sau Puterea.
M =Când este unghiular, vârfuri gemene de munte; când este cursiv, valurile mării sau ondulațiile unui șarpe.
O = Discul Soarelui, Cel perfect, Perla de preț.
P = Cârligul unui păstor.
R = Un cârlig de cioban.
S = Un șarpe răsucit.
T = Un ciocan, sau două topoare gemene.
U = Lanțul lui Jupiter.
V = Raze gemene.
W = Gemenii, Gemeni.
X = Crucea de Lux.
Y = Cei Trei în Unu, Marea Unitate.
Z = Zigzagurile Fulgerului.

---

470 E. B. Browning, *Aurora Leigh.*

ANEXA II

UN REZUMAT AL RĂDĂCINILOR PRIMITIVE UTILIZATE ÎN PAGINILE DE MAI SUS

P sau B

OP = *hoop* (cerc) sau ochi, ca în *hoop*, optică.
P A = *Father* (Tată), ca în *pa*, *pater*, *părinte*.

T sau D

OT = *hot* (fierbinte), ca în *hot*.
DI = strălucitor, ca în Diana, diamant etc., și sanscrit *dyu*, Dyaus.

CH sau J

A J = *aged* (în vârstă), ca în *age*.
JA, IA sau YA = *veșnic existent*, ca în Jah, Jehovah, Jahwe.

K sau G

AK = *mare* sau măreț, ca în Karnak, Carnac, Zodiac.

L

EL = *Dumnezeu* sau Putere, ca și EL semitic.
LA = "Ceea ce a existat dintotdeauna".

M

OM = *Soare*, ca în Hindoo Om sau Aum.
MA = *Mamă*, ca în *ma*, *mama*, *mater.*

N

ON = *unul*, ca în "*one*".
NE = *născut din*, ca în franceză *ne* (nu am folosit această rădăcină, care pare să fie aparentă în *ne*, *natal*, *navel*, *naitre*, *natus*, *naissance*, *nauence*, *nucleus*, *new* (sau abia născut) și Noel, Nașterea lui Dumnezeu).

R

UR = *Foc* și Lumină, ca și în semiticul **ur**.
RA = Zeul-Soare Ra sau Re-fundamentalul *ur A*, *A de Foc*.

S sau Z și SH sau ZH

ES = *esență* sau lumină, ca în *esse*, a fi.
Ze = *foc* și viață, ca în Zeus, Zoologie, Zodiac.

F sau V

EF = *Viață*, ca în Eva, *viu* și *iederă*.
FI = *Viață* și Foc, ca în *feu* și *vie*.